

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

Titel | Title:

Bindbetegnelse | Volume Statement:

Udgivet år og sted | Publication time and place:

Fysiske størrelse | Physical extent:

Elmquist, Adolph Frederik.; af A. F. Elmquist.

Læsefrugter, samlede paa Litteraturens Mark

1829; Vol. 46

Aarhus, 1818-1833

60 bd.

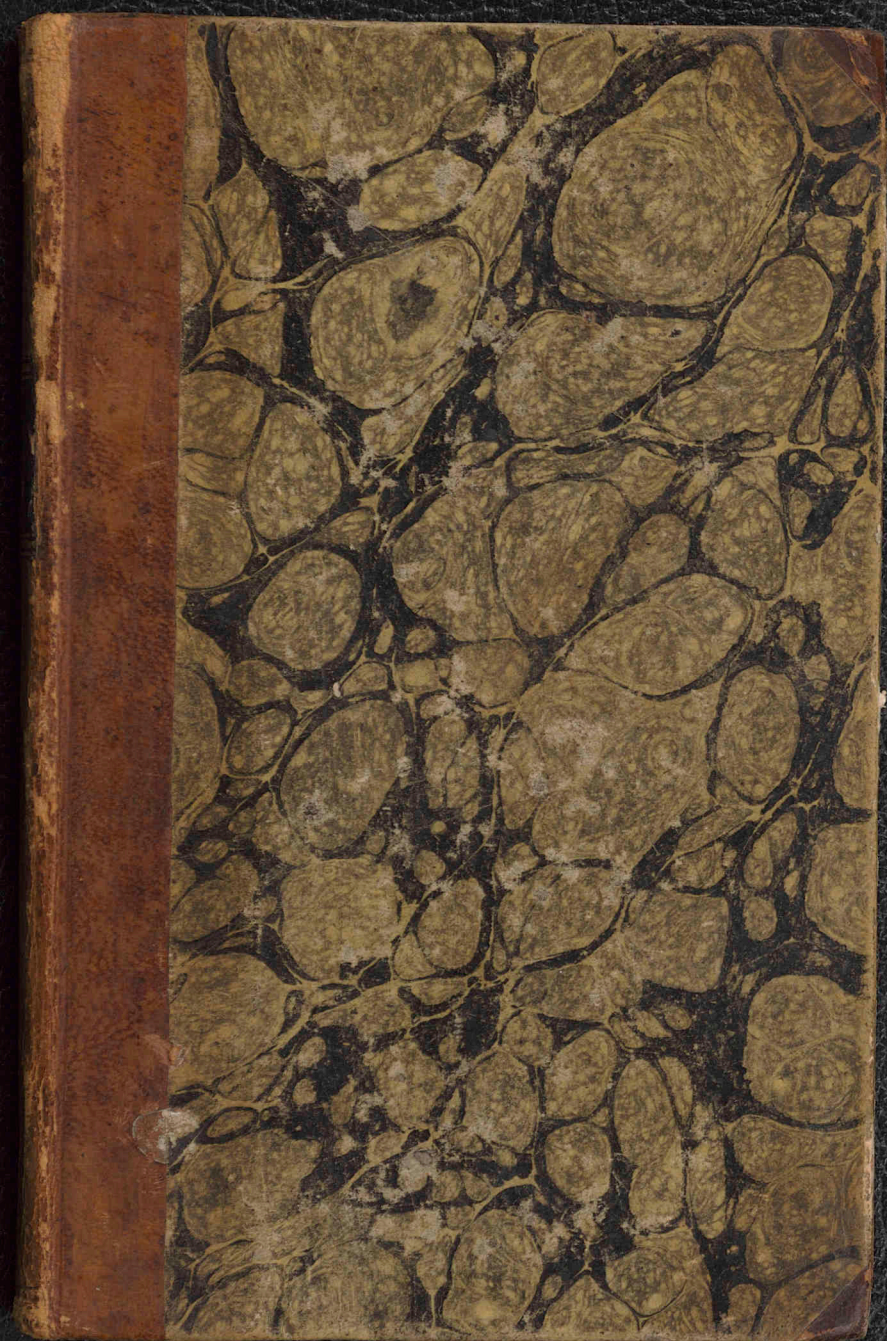
DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

57.-9.

DET KONGELIGE BIBLIOTEK
DA 1.-2.S 57 8°

1 1 57 0 8 00116 8

+ REX

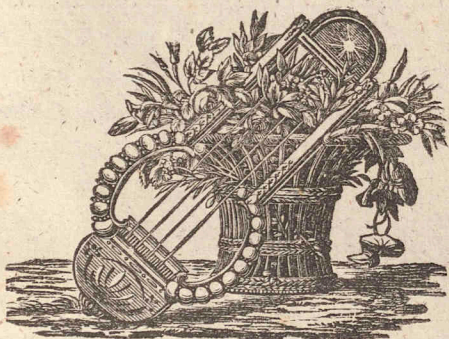

Beskræftelser,

samlende paa Literaturens Mark

af

A. F. Elmquist.

Sex og fyrgetyvende Bind.

Trykt i Aarhus Stiftsbogtrykkerie.

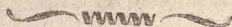
1829.

I n d h o l d.

	Side
Johan von Tenczyn. Romantisk-historisk Fortælling fra det sextende Aarhundredes første Halvdeel.....	1
Holzmeier. En Spøgelsehistorie.....	81
Rosa Mac : Orne.....	138
Hvorledes Svenskekongen Gustav IV Adolph blev dethroniseret.....	143
Det nuværende svenske Hof.....	146
Wiener : Kongressen.....	150
Sovegemakket i Thuilleriesne , eller Napoleon og Josephine.....	151
St. Franciskus's Beenklæder.....	154
Lenore. Gammel : tydsk Ballade.....	155
Tobakspiben. Fortælling af Weisflog.....	157
Den elskede Tyv.....	160
Candia's Beleiring. Historisk : romantisk Fortælling af Tromling.....	161
Holzmeier. En Spøgelsehistorie (sluttet.).....	295
Christi Himmelfartsfesten i Messina.....	321
Staden under Band.....	323

Brefignet for Lord Wellingtons Skyld.....	324
Menigmands Overtroe i Jylland.....	333
Overalt Ni.....	334
Studenten.....	335
Den bedste Skytte. En Gaade.....	336
Nogle gamle danske Mundheld	336
Jacob Werdemann. En Novelle.....	337
Pigen fra Bessonis, ell: Marskalk Mey's Fængseling..	416
Eventyr i Pyrenæerne.....	430
Pelsen. En Kriminalhistorie.....	438
Smuglerne og Marskalk Bessieres.....	445
Fanny, Napoleon's Elskerinde.....	457
Jerteen ved St. Petersborgs Anlæg.....	454
Udtog af et fransk Hofreglement.....	456
Høvlspaaner.....	457
De tre Demagoger.....	458
Snedronningen	460
Romancer efter Walter Scott, af Fr. S. Birch....	461

Johan von Tenczyn.

Romantisk-historisk Fortælling fra det septende
Aarhundredes første Halvdeel.

1.

Windene hylte, Stormene bruste, tordensbangre
Skyer syntes, opløse i Regn, at nedstyrte sig, for,
i deres mægtige Vandes Skjød, at begrave den hele
Skabning. Takkede Lyn deelte, snart hist, snart her,
den sorte Himmel, og uafsladeligt drøenede Tordenens
Gjenlyd fra de fjerne Bjerger.

Under denne Naturens Rædselsscene rede to
Mænd, hyllede i vide Rapper, med ubegribelig Hast
henad Landeveien, som førte til Slottet Tenczyn, i
Boiwodskabet Sandomirien. Vidt og bredt var,
dem undtagne, intet menneskeligt Væsen at see;
ingensteds vinede de to Reisende noget Sted, som
havde kunnet give dem et skjærmende Ly i det græs-
selige Uveir. De trætte Heste kunde ikke ile mere;
de laae næsten under for deres Mødighed. Da be-
mærkede den ene Rytter, i ubetydelig Graastand, af:

sidet fra Veien, de hoide Bægge af et Træhuus, som, halvskjult, tittede frem gjennem den tilgrændsende Skov. Opmuntrede iilde de Gjennemblødte det forønskede Tilflugtssted imøde, og selv de trætte Heste anstrengte deres sidste Kræfter, for at naae det beskyttende Herberg.

Snart stode de Reisende udenfor den lave Hytte, og bade, idet de bankede noget heftigt paa, om at indlades. Men ingen Lyd lod sig høre indensor. Utaalmodige søgte de, at aabne med Magt, men al Møie syntes frugtesløs, thi Døren var fastillaaset, og trodsede de Fremmedes Anstrengelser. Langt om længe aabnedes, oppe paa Gavlen, et lille rundt Vindue; et blegt Ansigt viste sig, og spurgte med en Røst, som lod de Bankende i Tvivl, om den tilhørte en Mand, eller lod fra Qvindelæber: „Hvo banker saa heftigt?“

„To Vandrere, som bede om Huusly for stakket Tid! svarte den Ene af Rytterne: Den frygtelige Regn tillader os ei, at fortsætte vor Reise videre.“

Det blege Hoved forsvandt fra Vinduet; men efter en kort Pause nærmede tunge Skridt sig Døren, og strax efter aabnedes den. De Fremmede, som allerede vare stegne af deres Heste, saae, gjennem den aabnede Indgang, et stort, qvindeligt Væsen af blegt Udseende.

„Vær mig velkommen, Johan von Tenczyn, i mit snevre Huus! sagde den sølsomme Skikkelse: Din Indgang bringer mig Være; gid Din Udgang maa skjenke Dig Glæde!“

Den Hilske studede ikke lidet ved, efter flere Mars Graværelse fra Fædrelandet, at høre sit Navn lyde fra denne ham ubekjendte Mund. Dog var der ikke Tid nu til lange Betragtninger; begge Mændene traadte ind, men bemærkede strax, at Hyttens indvendige Omfang ikke var saa ubetydeligt, som de, ved første Biefast, havde formodet. Det næderste Rum syntes ubeboet. Det var bestrøet med tørre Blade, og anvistes derfor de modige Heste til Hvilested. Hyttens Beboerinde gav derpaa siltien: de de Fremmede et Bink, at følge efter. Med Værdighed steg hun op ad Trappen, og førte sine Gæster ind i et temmelig rummeligt Værelse, ved hvis overfladiske Betragtning de strax kunde slutte til deres Vertindes Levemaade. Knurrende sprang nogle Katte de Indtrædende imøde, og syntes, med frummet Ryg at ville modsætte sig deres videre Fremstriden; men et uforstaaeligt Tilraab af deres Hersterinde beroligede de ugjæstmilde Dyr, som, idet de med avindshge Dine skottede til det uvelkomne Besøg, listede sig tilbage i deres Kroege. Ved Bæggene stode mange, i Rader ordnede Glasfer, som udmærkede sig, deels ved deres synderlige Former, deels ved deres Indholds mangehaande Farver. I Værelsets fjerneste Krog saae man halbskjulte Trolldomsapparater, som lode enhver Tvivl forsoinde.

Bore Reisende saae, at de befandt sig hos en polsk Spaagvinde; men behageligere var det dog altid, at tilbringe et Par Timer i hendes Selskab, end at reise videre i dette frogtelige Uveir. De

bortlagde de gjennemblødte Kapper, og stode nu, som blomstrende Ungersvende, i Hexegemaffet. Den ved Indtrædelsen Hilsne var i rigtig polsk Nationaldragt; hans Ledfager derimod bar en spansk Klædning, som viste hans Lemmers Proportion i det fordeelagtigste Lys. Det foranledigede maaskee, at den besynderlige Bertinde nu værdigede Spanieren en større Opmærksomhed, end i de første Diebliske.

Længe fæstede hun sine gjennemtrængende Bine paa ham; omsider mumlede hun, neppe forstaaeligt:

„Du vinder hende, naar han dør,
Men lever han, Du aldrig haabe tør.“

og dermed forlod hun Bærelset.

„Hvad er det? begyndte Spanieren, efter en liden Overraskelses-Pause, hvori saavel han, som hans Ven, havde seet efter den Bortgaaende: Hvem meente Hexen med disse Ord? Hvo skal da dø, hvo vinde?“

„Besynderligt! svarte den Anden: Og mig kaldte hun ved Navn, skjøndt jeg dog et kan minde, nogensinde at have kjendt dette blege Ansigt og disse hemmelighedsfulde Træk.“

„Lader os være paa vor Post, min Broder! sagde Spanieren noget sagtere, og i en Tone, der ikke lod saagandske frygtløs: I Felten tager jeg min Mand, men Hexer og Spøgelsjer har jeg al Respekt for.“

Hyttes Beboerinde indtraadte igjen; hun bar en stor Skaal med frisk Mælk, tilligemed et hvidt Brød, som hun fæltiende satte for sine Gæster;

derpaa fjernede hun sig langsomt, idet hun saae stift paa Spanieren. De Reisende havde benyttet denne Leilighed til at betragte deres Bertinde opmærksommere. Man kunde ligesaalidet kalde hende gammel, som ung; dog lod ikke det mindste Heremæssige sig opdage i hendes Udvortes. Indtil Halsen var hun hyllet i et mørkt Klædebon, som endnu mere fremhævede den paafaldende Blegthed, der udbredte sig over hele Ansigtet, og gav Skikkelsen noget Uhyggeligt. Kun af Dinene talte en glødende Jld, som, ved nærmere Betragtning, tiltrak uimodstaaeligt.

Efter at de Fremmede, halvt ved Tegn, halvt ved afbrudte Ord, havde meddeelt hinanden disse Bemærkninger, stode de en Tidlang tvivlsraadige, om de skulde tage mod det gaadefulde Bæsens Indbydelse, eller om de, ved at forsmage hendes gæstlige Tilbud, skulde paadrage sig hendes Uvillie. Efter kort Overlæg seirede alle Reisendes naturlige Urvesjender, Hunger og Tørst, over deres Betænkeligheder, og den velsmagende Bederqvælgelse var fortrædet, da den Ubekjendte igjen indtraadte.

„Himlen lade det bekomme min unge naadige Herre vel, hvad han har nydt i sin Tjenerindes Huus! sagde hun, forslæggende Armene over Brynster: Gid det ei heller maa angre Eder, skønne Fremmede, at være indtraadt i min ringe Hytte!“

„Gaadefulde Bæsen! svarte Hiin: Hvo er Du, at Du veed mit Navn, og synes at kjende min Stand?“

„Din Faders og Din Veninde! svarte den Ubeskjendte: Jeg var tilstede ved Din Fødsel, og fra den Tid af tager jeg Deel i Alt, hvad der angaaer Din Slægt — snart ogsaa i Dine Anliggender!“ tilsvarede hun, idet hun vendte sig til Spanieren.

„Jeg takker Dig for Din Deeltagelse! sagde Denne med munter Mine: Dog vil jeg ikke længe være Dig til Byrde, thi efter et kort Ophold er jeg tilbunds, at fortsætte min Reise.“

„Hvo veed!“ svarte hun med Eftertryk, idet hun pludseligt opløstede de rullende Dine mod Himlen, som om hun i Stjernerne vilde læse den fjerne Fremtid.

Stormen havde imidlertid lagt sig, Regnen havde ophørt, Tordenen taug. Den synkende Sol blinkede gennem Hyttens Vinduer, og mindede de Reisende om at bryde op, for at de, inden Natens Indbrud, kunde naa deres Reises Maal. Takkende toge de Afsked fra det eensomme Skovhuses Beboerinde; med Urefrygt fulgte hun dem til Døren, og saae efter de Fortrædende, saalænge hun kunde sene dem.

2.

Woiwoden af Sandomirlen sad, paa sit Stamflot Tenczyn, ved Middagstaflet, som, efter gammel polsk Skik, først tog sin Begyndelse om Aftenen klokken fem. Foruden hans Familie omgav ham en Mængde Adelsmænd, der Alle vare ham flere

eller færre Forbindtligheder skyldige. Han havde ladet dem falde til sig, for med dem at aftale, hvad der, ved næste Rigsdag, først burde tages i Overveielse, og for at stemme dem for sine Hensigter. Alt havde Fæstlighederne paa Slottet Lenczyn været adskillige Dage, og det syntes, som om det polske Riges Vel kun kunde fremgaae af det fulde Bæger. En blomstrende Krands af skønne Qvinder — blandt dem to Døttre af Voivoden — prydede Tæppet og forøgede Glæden.

Mangen Toast udbragtes; et fuldt Bæger viedes Venner fjern og nær. Da reiste sig den sølvblokkede Bert, idet han saae venligt til Hustru-
fruen, og begyndte med blød Røst, idet han holdt den skummende Tokaier mod Himlen: „For min Førstefødtes lykkelige Tilbagekomst, for min eneste Søn, min elskede Johan!“ Et høit Glædesfrig lød gennem Salen, og de sprudlende Bægre tømt-
tes paa hans Ønskes Opfyldelse.

Endnu var Gæsternes Jubel ikke tilende, da Døren sprang op, og to unge Mænd traadte ind. Den Ene af dem styrtede, med det Udraab: „Min Fader!“ for Fyrstens Fodder.

Den uventede Overraskelse gjorde det næsten umuligt for Voivoden at udtale sin Glæde. Læng-
ge holdt han den elskede Søn fast i sine Arme, inden han tillod ham at nærme sig Moderhjertet.

Da de første Hilsener vare forbi, ilte Johan, at forestille Forsamlingen sin Reisesælle, der, som hans Ven, trods den polske Nations Stoltthed, af alle Tilstedeværende blev behandlet med udmærket

Algtelse. Det larmende Driffelag forvandlede nu til en Familiefreds, som lyttede opmærksomt til begge de Nyankomnes Fortællinger. Skjøndt Spanieren ikke var det polske Sprog fuldkommen mægtig, vidste han dog, ved sine valgte Udtryk og sit ildfulde Fordrag, at give Underholdningen en egen Vnde. Krigens alvorlige Begivenheder sammensmeltede han, paa den lunefuldeste Maade, med munter Spøg, og saaledes havde han da snart vundet alle Sjæsternes, især Qvindernes, Godhed.

Don Alonzo di Medina — det var Spanierens Navn — kunde rose sig af, at nedstamme fra gammelkastilisk Blod: Johan var bleven bekendt med ham ved Keiser Carl den Femtes Hof.

Boiwoden af Sandomirien havde, i sin Ungdom, levet et Par Aar i Udlandet, ogsaa nogen Tid ved det spanske Hof. Her var han kommen i Berørelse med adskillige Stormænd, ogsaa med Hertugen af Alba, og glædede sig ved deres venstabelige Omgang. Derfor sendte han ogsaa sin Søn derhen, da Denne havde naaet Ynglingsalderen, at han kunde øve sig i ridderlige Dyder, og forberede sig til at vorde Kongen af Polens Yndling.

Den unge Tenczyn havde været fire Aar fra sit Fædrenehjem. Modtagen med den hjerteligste Velvillie af sin Faders gamle Venner, havde han nydt mange Naadesbeviisninger ved det spanske Hof. I den italienske Krig kæmpede han med tapper Arm, og tilfægtede det polske Navn Roes og Ære. Hans Ven, Don Alonzo, havde kæmpet ved hans Side, og engang, i Slagets Hede, befriet ham fra

en Fjende, hvis Arm allerede var opløstet, for med et morderisk Hug at ende hans Liv.

Fra dette Dieblis knyttede Johan Venskabs-
pagten stedse fastere med sin Rædningsmand. Da
Krigen var endt, besluttede han, at vende tilbage
til Polen, og bad Don Alonzo følge med. Spa-
nieren gav efter for sin Vens Ønsker, og snart be-
fandt de sig paa Veien til Sandomirien, som de
lagde tilbage uden mindste Eventyr, hiint Besøg i
Skovhytten undtaget.

Lidt efter henvendte Don Alonzo fortrinsviis
sin Tale til Sophie, Johan's ældre Søster, hos
hvem han havde faaet Plads ved Bordet. Den for-
tryllende polske Pige gjorde et dybt Indtryk paa
den Fremmedes Hjerter, og det var saa langt fra,
at han skjulte denne Følelse, at Woitwodinden saae
sig nødt til, halv spøgende, halv alvorligt, at til-
raabe ham: „*Fr. Greve, tag Jer i Agt, min Dat-
ter er forlovet!*“

Disse Ord bragte Spanieren tilbage inden sæd-
vanlig Høfligheds Grændser. Men hvad hans Læ-
ber fortaug, det udtalte hans Dine.

Det var bleven Midnat, og alle Gæster be-
gyndte at søge deres Sovestæder. Ogsaa Johan
længtes efter Hvile. Med et hjerteligt Godnatkys
adskiltes han fra de dyrebare Forældre, tog Don
Alonzo, som ugjerne skiltes fra sin aandrige Vord-
nabveste, ved Haanden, og fulgte den gamle Ivan,
som ofte havde vugget Drengen Johan paa sine

Arme, og nu ikke lod sig betage den Ret, at følge sin unge Herre til hans Sovegemak.

3.

Neppe steg Morgensolen op paa Himlen, før Don Alonzo og Johan allerede lystvandrede i den prægtige Slotshave. Med Længsel saae Spanien til de Vinduer, indenfor hvilke, som hans Ven sagde ham, Qvinderne boede.

„Du vinder hende, naat han dør,
Men lever han, Du aldrig haabe tør.“

Lod det gjennem Bussene, og strax efter fremtraadte deres Vertinde fra i Gaar.

„Velkommen paa Borgen! sagde hun, flygtigt hilsende Johan, og idet hun derpaa vendte sig til Don Alonzo, vedblev hun: Nu, skønne Fremmede, hvorledes behager det Dig i Lenczyn? Ikke sandt, ogsaa Polen er et Blomsterland, ogsaa i Polen blinke Stjerner?“ Men uden at oppebie Svaret, forlod hun de Studsende, og skred, med sin alvorlige Rolighed, mod Slottets Indgang. — Begge Vennerne saae paa hinanden, men vare ikke istand til, at forklare sig de Ord, de nys havde hørt.

Da traadte Tjeneren Iwan iilsomt ud af Huset, nærmede sig, ængstelig og forsigtig, Johan, og sagde: „Kjære Herre, tilgiv mig, om jeg kommer ubeleiligt, men jeg saae Eder just tale med En, mod hvem jeg bør advarer Eders trofskyldige Ungdom.“ — „Tal, Gamle, tal uden Sky! svarte den unge

Tenczyn hastigt: Hvo er dette gaadefulde Væsen?" — „Det er jeg ei istand til at sige Eder! svarte Tjeneren ham: Men at hendes Nærværelse kun kan være uheldbringende, det føler jeg levende, thi hvo der indlader sig med den Onde, kan ingen Belsig- nelse udbrede. I et halvt Aars Tid har hun boet i sin Trolldhytte, ved den en Miil herfra liggende Skov — af, hvorfor maa jeg sige det! — Herren har selv ladet hende den Hytte bygge. I hele Eg- nen er hun bekjendt under Navn af Skovqvinden, og næsten Enhver frygter hende som en Hex. Hun har derfor fri Udgang hos Høie og Lave, og man siger, at hun endogsaa i Løndom besøger den kongel- lige Familie. Men, kjære Herre, indlad Eder ikke med hende, thi — — her saae den Gamle sig at- ter forsigtigt om, og vedblev derpaa sagtere: hun er intet Meer og intet Mindre end en Hex. I behøver ei at tvivle om Sandheden af mine Ord; den gamle Boris har seet det selv. Da han nys, i Herrens Forretninger, havde forsinket sig i Staden, overraskede Natten ham paa Hjemveien. Skjøndt han kjender Veien saa vel, at han med lufte Dine havde kunnet finde den rette Bei, foer han dog vild, og kom, efter lang Omløben, omsider til Skovqvin- dens Hytte. Glad vilde han træde ind i den, og hvile sig nogle Minuter, da et Blik gjennem den halvaabne Dør endnu i rette Tid afholdt ham der- fra. Han saae nemlig, hvorledes Trolldqvinden satte sig over en Kof, og fløi ud af Skorstenen derpaa. Boris havde tabt al Lyst til at hvile sig; han be- greb nu, hvorfor han havde forvildet sig. Hastigt

søgte han nu Landeveien, og snart naaede han Slottet. Her fortalte han, med skjælvende Røst, sit Eventyr; det randt os ihu, at det just var Fredagsnat, da alle Hexer reise til Blocksberg, hvor de tilbringe Natten i Suss og Duus, og lære deres forværvelige Kunster af Syndens Fader. Thi, kjære Herre, Saameget er vist, at Skovqvinden veed Alt, hvad der foregaaer i Verden; og at hun, med denne sin Viden, kun stifter Ulykke. Derfor beder jeg Eder være forsigtig; hun har sikkert intet Godt ifinde med Eder. Men aabenbar intet Menneske, hvad jeg nu har betroet Eder; Hexen kunde let erfare det igjen, og forgjøre min Eiendom, vel endogsaa mig selv." — Smilende lovede Johan den Gamle, at fortie hans Hemmelighed, og derpaa forlod han begge de unge Mænd.

Hensunken i dyb Tausshed, gif den unge Tenczyn ved Siden af Alonzo, paa hvem Skovqvindens Spaadom og den gamle Iwans Fortælling ikke havde gjort noget mærkeligt Indtryk. Alle hans Tanker hang ved hans Bøns Søster, hvis uendelige Ynde havde indflettet sig i hans natlige Drømme og hvis Billed ogsaa nu omsvævede hans Phantasie.

Disse stumme Vandringer afbrødes ved et Bud fra Wolwoden, som ønskede at tale med sin Søn. Johan ilte tilbage til Slottet, efter at have bedet Havens Overopsynsmand vise Alonzo omkring.

Da den unge Tenczyn traadte ind i sin Faders Gemak, kom det ham fore, som han saae den hemmelighedsfulde Ubekjendte ile ud gennem den

modsatte Dør. Den gamle Wojwode selv sad ved sit Arbeidsbord, omgivet af en Mængde Bøger, Himmelfugler og andre astronomiske Instrumenter.

„God-Morgen, min Søn! sagde Fyrsten af Sandomirien, idet han rakte den Indtrædende Haanden: Jeg har ladet Dig kalde til mig, for at gjøre Dig bekendt med en Begivenhed, som har tildraget sig i Din Graværelse, og som, om faa Dage, vil blive tagen i alvorlig Overveielse af Rigsforsamlingen. Vor Konge, Sigismund August, vil smykke en Grevinde Radziwill med Polens Krone. Paa en skjændig Maade har han vidst at stifte Rigets værdige Stænder, og nu har han isinde, at erklære denne længstjulte Forbindelse for en retmæssig Egtepagt. Men aldrig vil dette Rigets frie Adels samtykke deri, og jeg selv kan aldrig bøje mine Knæe for en Fyrstinde, som ei er ophøiet over min Rang! Barbara von Radziwill bør ei beklæde en Throne, hvorpaa kun Keiser eller Kongedøtre have siddet. De fleste Adelsmænd, Du i Aftes har seet, tænke som jeg; ogsaa Du, min Søn, vil understøtte Din Faders Mening. Sigismund August vælge sig en anden Gemalinde, som, værd hans høie Alhner, beklædt med den kongelige Krone, kan dele Glandsen ved hans Side; hvis ikke, da glemmer den bedagede Wojwode af Sandomirien Lydighed mod sin tronbaarne Herre. Thi hellere vil han see Sultan Soliman i Krakau, end denne Barbara paa Polens Throne.“

Den unge Tenczyn havde ladet sin Fader tale ud; nu talte han i modig, dog ærbødig Tone:

„Min Fader, Du forlanger Sandhed af Din Søn, og Synd var det, om jeg fordulgte Dig mit Hjertes lønligste Tanker. Jeg kan maaskee, som en ung Mand, tage feil, men forsee mig skal jeg aldrig. Kongen har ikke handlet ret, idet han ei har raadspurgt Adelen angaaende sit Valg; hvo havde ikke raadt ham til at vælge en Kongedatter! Men da Sigismund August har valgt efter Hjertets Stemme, og ei efter Lovens kolde Dom, saa mener jeg, at vi aldrig kunne løse en Pagt, der, som Du selv siger mig, alt er helliget af Kirken.“

Mærk saae den gamle Woivode paa sin Søn, og syntes, at ville afbryde ham. Dog lod Denne sig ikke forstyrre, men vedblev fyrigere: „Hvorledes, min Fader? Skal da Kongen, det frie Polens frie Konge, være den Eneste i sit Land, som ei har Magt, at vælge sig sit Hjertes Hustru, hvilket dog den Ringeste blandt hans Undersaatter tør? — O, jammerfulde Skjebne, som Kongerne have! Paa deres Throner ere de fattige, og deres Skatte ere kun Legetoi, som man giver Børnene, for at tilfredsstille deres smaalige Lyster. — Tilgiv, min Fader, denne dristige Tale; mit Hjerte henrev mig. Forson Dig med Din Konge; kun Jammer kan fødes, naar Fyrste og Land leve i Tvedragt med hinanden. Betænk fremdeles, at dadelstrie er Radziwill's Slægt, og ingen Bannere — — —“

„Nok, nok! raabte den gamle Tenczyn, som ikke kunde dølge sin Uvillie længer: Du kan gaae!“

Med Vrefrøgt bødte Johan sig for sin Fader, og forlod Gemakket med den Bevidsthed, at have opfyldt Sønnens og Undersaattens Pligt.

4.

Spanieren havde imidlertid taget de fleste af Slotshavens Skønheder i Diesyn. Forundringsfuld blev han staaende ved en lille Bygning, som opførtes af en Hob halvnøgne Slaver. Han troede sig henflyttet til sit Fædreland, hvor Amerika's ulykkelige Beboere, bragte fra den nye Verden af Pizarro, dykkede Markerne. Det var de samme lumskte Ansigter, de samme smaae Dine, den samme brunlige Farve. Den unge Tenczyn nærmede sig just som Havens Opsynsmand forklarede den Fremmede, at dette var Tartarer fra Halvøen Krimm, som vovede hyppige Indfald indensfor de polske Grændser. „Rygtet gaaer nu igjen, vedblev han: at en stor Horde af disse Vantroer atter er indfalden i de sydlige Egne, for at ihjelslaae de værgeløse Landmænd, og give deres Baaninger til Priis for Luerne.“

Johan førte sin Ven til et eensomt Sted, og fortalte ham her, hvilken ubehagelig Ordvevling han havde haft med sin Fader. „O, min Alonzo! sluttede han sin Fortælling: Det kommer mig fore, som om jeg ikke er vendt tilbage til mit Fædreland under nogen lykkelig Stjerne. Sjænder true det indvortes, Sjænder bærge det udvortes. Uenighed og

Had herske i Riget, de vilde Tartarer huse ustraffet ved vore Grændser. Ivedragt, dette graadige Uhyre, udsuger Blodet af Nationens Hjerte, og dens skrækkelige Følger ville snart bevirke Polens Fald. O, mit arme Fædreland! — — "

"Du sværmer, min dyrebare Ven, tog Spanierens Ordet: idet Du forener en ubetydelig Familietvist med Statens Vel. Tro mig "

"Alonzo, Du kender ikke min Fader! afbrød ham den unge Tenczyn: Du veed ikke, hvor fast han hænger ved en fattet Beslutning, og hvor stor hans Ansæelse er i dette Rige! Voivoden af Sandomirien tør vove, at træde i Skrankerne mod Kongen selv!" — Unglingerne talte længe om denne Gjenstand. Lidt efter lidt lykkedes det Spanierens utrættelige Veltalenhed, nogenlunde at berolige Bennen.

Sophie bad Broderen og Don Alonzo en venlig god Morgen. Herligere, end ved Mattens Kjerteskvin, blomstrede Roserne paa hendes Kinder i Dagslyset. Udelukkende viede den fyrige Spanier hende sin hele Opmærksomhed. Voivoden af Sandomirien saae med Villie paa denne Hylbring, og i alvorligere Tone, end Voivodinden i Aftes, begyndte han, vendende sig til Gæsten:

"Hr. Greve! I Spanien, veed jeg, er det Skik, at beile hele Dage til hver Qvindes milde Blik; i Polen er det anderledes — her gjør Qvindens troe Kjærlighed kun Een lykkelig, men denne Ene — gandske! Og min Datter er forlovet — forstaaer I mig?"

Med Moie lykkedes det Don Alonzo, at undertrykke et Svar paa denne Erklæring; et bedende Blik af Sophies hvide Dine og et hemmeligt Haandtryk af hans Ven bevirkede, at han blot bukkede stiltiende.

Dette Optrin frembragte en ubehagelig Pause, som dog snart afbrødes af en indtrædende Tjener, der overraskte Woimoden en forseglet Skrivelse.

„Fra Zborowski!“ sagde Fyrsten, idet han læste Dinene paa Brevet. — „Fra min Forlovede?“ raabte Sophie, og med Nysgjerrighed ventede alle Tilstedeværende Meddelelsen af Indholdet.

Efter at den gamle Tenczyn havde aabnet og glemte nemt det, vendte han sig til Sophie. „Dit Forlovede melder mig fra Kongens Hofleir, at han allerede for to Dage siden, er afreist til Podolien i Spidsen for en Hær, for at tugte Tartarerne. Han hilser os Alle hjerteligt, som en Søn, men sin Brud fremfor Alle. Om saa Dage haaber han, at have slaget Fjenderne og at kunne besøge os paa Tenczyn. — En dristig Helt, som Tapperhed gjælder mere, end Kjærlighed! tilføiede han, med et spottende Blik paa Don Alonzo: Fædrelandet trohængig ven, og værdig, at bære til en polsk Piges Haand!“

Hr. Woimode! begyndte Spanieren, idet han rask stod op fra Bordet: J fejler, hvis J tror, at mit Fædrelands Sønner ingen Tapperhed besidde. Jeg har ogsaa givet Beviser paa dristigt Mod, og i Krigen agter jeg ikke mit Liv. Jeg elsker Eders Datter, og bøber, aabenhjertigt at bekjende det.

Kul ei Vinene, see ei saa truende hid, thi Eders
Huses Vre lider Intet derunder. Alonzo di Me-
dina's rene Kjærlighed kan ei vanære nogen Tyr-
sestamme. Men, vær ubekymret! Endnu i Dag
forlader jeg dette Huus, hvor jeg har tabt mit
Hjertes Rolighed. I Kampen med de rasende Tar-
tarer vil jeg søge min Død; gjerne vil jeg udøse
min sidste Blodsdråbe for Polens Frihed, og over-
bevise hver Tvivler om, at ædelt Heltemod boer i
Spaniens Sønner."

Ved de sidste Ord farvede en høj Rodme Yng-
lingens Kinder. Bisaldende havde den gamle Woi-
wode hørt Slutningen af hans Tale, og rakte ham
nu forsonet sin Haand.

"Har jeg krænkert Dig, sagde han: saa tilgiv
mig! Om Din Tapperhed har jeg ikke tvivlet; min
Søns Venstreb er mig Borgen for Dit Edelmød."

Don Alonzo var fuldkommen tilfreds med denne
Undskyldning. Ikke destomindre blev han ved sit
Forsæt, at ile efter den polske Hær, for ikke længer
at maatte blive i Sophies farlige Nærhed. Han
erklærede bestemt, endnu i Dag at udføre sin Be-
slutning, og anbefalte sig Familien, for strax at be-
rede sig til Afreisen.

Keppe havde Spanieren fjernet sig, før Johan
nåttrede det Ønske for sin Fader, at ledsage sin Ven;
men den gamle Woiwode afflog ham denne Bøn
med det Svar, at Fædrelandet krævede en vigtig
Tjeneste af ham, og at Polens Fordeel maatte være
ham langt vigtigere, end Tilfredsstillelsen af egne
Ønsker.

Endnu samme Dag tog Don Alonzo hjertelig Afsked fra sin Vens Familie, især fra hans Søster, som, med Faderens Samtykke, rakte ham et Skjers, hun selv havde broderet. — Johan fulgte sin Ven til Skoven; længere torde han ikke, thi allerede næste Dag skulde Reisen til Nigsdagen tiltrædes.

I ondt Lune fortsatte Spanieren sin eensomme Vej. Ikke længe havde han redet i den skumle Skov, da en qvindelig Skikkelse traadte frem blandt Træerne, og tilraabte ham:

„Du vinder hende, naar han dør,
Men lever han, Du aldrig haabe tør!“

„Fjerdante Hæx, med Din evige Døen!“ munt-
lede Spanieren, idet han gav sin Hest Sporerne, og
galopperede bort.

K.

Nigsdagen forsamlede alle den polske Kroens Stormænd i Kongestaden. Ogsaa Voivoden af Sandomirien havde indfundet sig der, med sin Søn og et prægtigt Følge. Mod al Forventning yttrede han ikke mere sin Harm over det kongelige Ægte-
skab. Han syntes sysselsat med andre Planer. Jo-
han kom det fore, som om han tidt saae Skovqvins
den besøge den Gamle.

En Aften lod Denne ham kalde til sig; ufor-
trovet vilde han ile til hans Bærelse. Da han
stred over den endnu ikke oplyste Gang, kom det

ham fore, som om Skovkvinden svævede ham forbi.
Lydeligt udtalte hun de Ord:

„I Syden uden Elskov,
I Norden elskovsvarm;
Hvad Syden ei besidder
Opfoster Norden ved sin Barm.“

Rast aabnede Johan sin Faders Bærelse. Lysets Skin opklarede den vide Gang: den var tom, intet Spor af et menneskeligt Væsen var at finde. Tankesuld treen han ind, og fandt Tyrsten, som forhen paa Slottet Tenczyn, sysselsat med Stjernevidenskaben. Sønnens Komme vakte ham af hans Betragtninger.

„Min Søn! begyndte han: Skiebneen forunder mig ikke længe, at leve i Din Nærhed. Fra Jordens ene Ende til dens anden maa Du vandre, for at forfølge Vrens Bane. Jeg erholder just nu, fra sikker Haand, den Esterretning, at Kongen har givet den unge Tenczyn Gesandtskabsposten ved det svenske Hof. Alt i nogen Tid gaaer Rygtet, at Kong Erik af Sverrig, ifølge falske Benneris Indskydelser, har ladet sin Broder, Hertugen af Finland, vor Infantinde Catharina's Gemal, fæste i Fængsel. Sigismund August frygter, at hans elskede Søster skal forurettes. Som man siger, er Hertugen af Finland vel allerede sat i Frihed igjen, men vor Konge ønsker dog, paa det nøieste at werde underrettet om alle Sagens Omstændigheder, og troer i Dig, min Søn, at have fundet den rette Mand dertil. Gjerne samtykker jeg i Hans Majes

flæts Begjering, som spreder ny Glands over vort Huus. Men Kongens Valg havde ei heller kunnet falde paa nogen Bedre; thi hvo, uden Fyrsten af Sandomiriens Søn, kunde saa værdigt fuldbyrde et Hverv, som kræver kongelig Anseelse? I Keiser Carl den Femtes Skole har Du lært, at leve ved Hof; Din Virksomhed og Dit Talent ville udrette Kongens hæderlige Grinde til hans Tilfredshed. Stjernerne blinke venligt ned: Venus og Mars ere Dig hulde, og Polarstjernen smiler!”

Med Forundring hørte Johan, hvorledes Kongen havde udmærket ham. Han takkede sin Fader for en Efterretning, som aabnede ham Udsigt til en glimrende Fremtid. Uvilkaarligt tænkte han paa Skovkvindens Ord.

Narle om Morgenens Faldbrød den unge Tenczyn til Hoffet. Paa en smigrende Maade udnævnte Kongen ham til overordentlig Gesandt ved det svenske Hof, smykkede ham egenhændigt med en gylden Raadeskjæde, og bød ham holde sig rejsesærdig næste Dag.

Ved Indgangen til sit Huus modtog Woiwoden af Sandomirien Gesanden. Dybtbevæget gav han ham sin faderlige Velsignelse, bad ham, stedse have den polske Nations Hæder for Die og aldrig glemme Fædrelandets Vel. Moder og Søstre, som for saa Dage siden havde tilraabt den elskede Johan det søde Velkommen, fældede Affkedstaarer.

Næste Morgen saae allerede den unge Tenczyn reise bort med et pragtfuldt Tog, som den gamle Woiwode selv havde udsøgt blandt sine Vasaller.

Men Moder og Søstre forlode, efter Faderens Villie, Kongestaden, for at reise Sophies Erolovede imøde. Fyrsten af Sandomirien blev paa Rigsdagen i Krakau.

6.

Vi forlode Don Alonzo di Medina paa Veien til Podolien. Den Hast, hvormed han reiste, havde ladet ham glemme, at erkynndige sig nøiere om Veien. Hensunken i dybsindig Adspredelse, reed han, ligesom uden Plan, hele Eftermiddagen. Vel vakte hans Hests hyppige Snublen ham omsider, men til sin Skræk bemærkede han, at han befandt sig paa et vildsomt Sted, og at det blev mørkere med hvert Dieblif. Heren, som uafsladeligt forfulgte ham med sit Erolbdomssprog, tilskrev han Skylden; men ikke uden Grund tør man formode, at hans Wildfarelse havde sin Grund i noget gandske Andet.

Den foriryllende Sophies skjønne Dine havde, indtil nu, sysselsat hans Tanker saa udelukkende, at han umuligt kunde give Agt paa Veien; men om de end skinnede i hans Indre som et Par venlige Stjerner, formaaede de dog ikke at opklare Mørket udenfor ham. Efter kort Overlæg ansaae han det for bedst, at ride videre paa Lykke og Fromme, og at overlade det til Gangeren, hvor han skulde overnatte.

For at betrygge sig mod et pludseligt Oversfald, prøvede han det brede Slagsværd ved sin Hofte, spændte Hjelmen fastere under Hagen, saa, forsig-

sigere, end før, til alle Sider, og lyttede opmærksomt til hver Lyd.

Saaledes kunde han omtrent være reden et Par Timer, da det pludseligt kom ham fore, som om han i nogen Graastand, saae et Lys blinke. Han kunde nu vel slutte, at der maatte være Mennesker i Nærheden; men kunde det ikke ogsaa være Røvere eller Gjender, som han løb lige i Hænderne? Ikke desto mindre red han, foragtede hver Fare, til det lykkelige eller ulykkebringende Sted. Snart befandt han sig udenfor Porten af et anseeligt Huus, hvis flartoplyste Vinduer syntes gjæstmildt at indbyde den vildfarende Riddermand. Paa hans Spørgsmaal soarte Portneren, at han befandt sig udenfor Borggrev Zarnowski's Slot. Don Alonzo lod ham bede om Herberg for denne Nat, og det indrommedes ham gjerne.

Forundringsfuld saae Forsamlingen paa den Indtrædende, som, en Fremmed i dette Land, reiste omkring i Mulm og Mørke. Efter de første Hilsener formaaede den bedagede Bert ei at undertrykke det Spørgsmaal, hvad der førte den Fremmede til denne langt fra Landeveien liggende Egn.

Med saa Ord fortalte Spanieren ham, at han kom fra Grev Tenezyn's Slot, hvor Efterretningen om Tartarernes Indfald havde vakt hans Altraa efter Eventyr, hvilken han nu var paa Veie at tilfredsstille. Ulykkeligvis havde han, ubekjendt med Veien, forvildet sig; men han takkede Himlen derfor, da han derved var kommen i et saa behageligt Aftenselskab.

Neppe lod to Ynglingers Utaalmodighed den Fremmede tale ud. „Velkommen, Baabenbroder!“ raabte de eenstemmigt; ogsaa Borggreven rakte ham endnu engang taknemmelig sin Haand, og forklarede ham begge de unge Mænds glade Forundring med følgende Ord:

„Edelmodige Fremmede! I seer her, i mine Sønner, to Krigere, som dele Eders kjække Dnske og brænde af Længsel efter, ved Eders Side at maale sig med Sjenden. Ved Afskedsfesten finder I os forsamlede. I Morgen aarle gaae ogsaa de i Felten. Det Tilfælde, som førte Eder hid, er af gunstig Forbetrydning for det store Foretagendes Udfald.“

Don Alonzo blev, af sine nye Kampfæller, ført til Hæderspladsen ved Bordet. Heltesange begejstrede de unge Krigere til den høihjertede Beslutning, at udgyde deres sidste Blodsdraabe for Fædrelandet.

Midnatstimen lød fra Slotstaarnet, og mindede de de forsamlede Gæster om at bryde op. Ogsaa vare Helte gif til Hvile. Men neppe gryede det ad Dag, før Alt igjen blev levende paa Slottet. De sadlede Heste førtes frem. Men inden de modige Krigere besteg dem, omfavnede den gamle Zar: nowski hver af dem, og sagde:

„Faderlig Betsignelse ledsage Eder! Drager hen, mine Venner, hvor Sværde blinke og Pile flyve. Min Arm er for svag, jeg kan ikke kæmpe for Fædrelandet mere. Men forynget følger jeg i mine Sønner, som ville forherlige en Slægt, der i Aarhundreder har været En af Polens Støtter.

Denne vakkre Mands Exempel forsøge Eders Mod ! Vil en Fremmed kæmpe for vor Sag , hvad maae da Landets Sønner gjøre ! Med Gud til Kamp og Seier ! Og kommer hellere aldrig tilbage , end at mit Nie skulle see Eder slagne og vanærede ! ” End nu engang favnede og kyskede han Ungersvendene , som nu , med deres Følge , steg tilhest og iilte deres Bestemmelse imøde .

7.

De unge Grever Zarnowski gjorde deres Kampfælle bekendt med den Maade , hvorpaa Tartarerne føre Krig . De fortalte ham , at de ofte havde gjort Indfald , inden man ret ahnede deres Tilværelse , og at de ikke sjelden allerede vare vidtsfjernede fra det Sted , hvor opstigende Flammer vidnede om deres Udaad .

Adskillige Flygtende , som kom vore Reisende imøde , kunde ikke noksom beskrive Tjendens Mængde ; kun med megen Møie lode de sig overtale til et nyt Angreb . Ikke destomindre fortsatte Ynglingerne deres Reise uforfærdet .

Imidlertid maatte de dog forfølge Tjenderne et Par Uger , uden at kunne naae dem . Omfider lykfedes det dem , at indhente en anseelig Horde , som ikke var forberedt paa noget Overfald , og derfor kun satte sig svagt til Modværge . Med dræbende Sværd styrtede Alonzo over de Forsærdede , og nedlagde deres Chan . Hans Baabenbrødre fulgte hans helter

modige Exempel. De overraskede Sjender toge Flugten; snart var Tartarernes Leir Seiervindernes Bytte. Jublende løste de deres fangne Brødres Baand. To tilslørede Qvinder nærmede sig takkende Don Alonzo. Deres Stemmer forekom ham bekjendte, og dog syntes det ham næsten umuligt, at han her skulde finde, hvad der uafsladeligt sysselsatte hans Sjæl.

Vly løstede den Ene af Fangerne sit Slør. „Sophie!“ raabte Don Alonzo, gladelig overrasket.

„Ja, Sophie er det, og hendes Moder, som skyldte den tappre Fremmede deres Frihed!“ sagde den rødmende Grevinde af Tenczyn. — Spanieren velsignede sin Beslutning, som lod ham udrive sit Hjertes Dronning af skjændig Trældom.

Uden at opholde sig længer, vilde man nu søge at naae et bekvemmere Herberg, da den glædelige Efterretning indlob, at Kobernes Hovedmasse var aldeles slagen af Helten Zborowski.

Med dette Navn ned slog den unge Grevinde Tenczyn, ligesom forfærdet, sit Die, der hidtil havde hvilst med Velbehag paa hendes Befrier.

„Men — lod Budskabet videre — den store Seierherre faldt, et Offer for sin Fædrelandskjærlighed.“

„Zborowski?“ raabte Sophie. — „En Musesmands forgiftede Pils bragte ham Døden! lod Svaret: Han døde, dog ikke før han havde seet Sjenden fly.“

Grevinde Tenczyn beklagede Tabet af sin tilkommende Søn; hendes Datter begræd oprigtigt

sin Trolovedes Bortgang; men Spanieren ihukom
Troldqvindens Ord:

„Du vinder hende, naar han døer,
Men lever han, Du aldrig haabe tør.“

Hendes gaadefulde Sprog begyndte at afløres:
Zborowski, den mægtige Hindring for hans Kjær-
lighed, var ikke mere. Med nyt Haab saae han ud
i Fremtiden.

Ufortøvet tiltraadte man nu Tilbagereisen. Un-
derveis fortalte Grevinde Tenczyn Don Alonzo,
hvorledes hun og hendes Datter vare faldne i Tar-
tarnes Hænder. Ifølge Faderens Ønske skulde
de reise den unge Zborowsky imøde. Rygtet havde,
skjøndt uden Grund, fortalt, at de polske Baaben
forlængst havde forjaget Tjenderne, og at Seier-
herrener allerede vare paa Hjemveien. Kun alts-
forsnart opdagede de det Usande i denne Efterret-
ning. Omstreifende Tartarer, som, i deres hvide
Saarepelse, lode sig see hist og her imellem Træerne,
opfyldte dem med Skræk. Forsigtigt vilde de trække
sig tilbage, men de lurende Tjender omringede dem
paa alle Kanter. Da sprang Alexia, Grevindens
yngste Datter, ud af Vognen, svang sig raskebsluttet
paa en Hest, og tiltraabte Moder og Søster, at de
skulde gjøre ligesaa. Men Tartarerne, som nu hid-
iulte i Masse, gjorde deres Flugt umulig. Den lille
Skare, som havde givet dem Leide, var snart deels
dræbt, deels fangen. Den forvovne Alexia iulte,
som et Lyn, afsted paa sin flygtige Løber, og lod
Moder og Søster tilbage i den bange Betymring,
om det vilde lykkes hende, at undkomme.

Med Taarer fortalte Grebinden dette. Don Alonzo trøstede hende med Sandsynligheden af Alexia's Redning. Man begav sig paa Hjemreisen, og snart sinede man igjen Slottet Tenczyn.

8.

Medens dette tildrog sig i Polens sydsørlige Egne, bar et Skib den polske Gesandt paa Østersøens Bande til Sverrigs Hovedstad. Gunstig var Vinden, muntert sang Matroserne, og snart saae Johan Maalet for sin Reise, Stockholms Taarne, paa den fjerne Horizont.

Da han traadte iland, saae han sig allerede modtagen af en svensk Greve, som bød ham velkommen i Kong Kriks Navn og førte ham til det for ham indrettede Hotel. Svenskerne kunde ikke noksom undre sig over den i deres Land usædvanlige Pragt; de forsamlede sig i store Hobe, for at see den Fremmedes Indtog, som virkelig var glimrende. Grev Tenczyn's Baaben aabnede det; derpaa fulgte tolv rigtflædte Adelsmænd paa østerlandske Heste. Nu kom en herlig Stadsvogn, bespændt med otte Heste af ægte polsk Race, næsten oversaaede med Guld. Denne Vogn havde Sigismund August bestemt til en Foræring for Kongen af Sverrig. Bag Vognen rede atter tolv Adelsmænd, og efter dem kom Gesandten selv, ledsaget af den svenske Herre, paa en stolt Araber. Tilskuerne vidste ikke, hvad de meest skulde beundre, Gesandten

felv, eller hans Dragt. En riig Underdragt af Solostof bedækkede de ranke Lemmer; over den hang et rødt Floielsklædebon med prægtige Pelsværksbræmmer, sammenholdt af et orientalt Belte under det med Ordener smykkede Bryst. Om Halsen slyngede sig en stor Guldkjæde, der beregnede Gesandten som Kongens Yndling. Ved hans Hofte hang et skjønt Sværd med et Greb af sjældne Edelftene. Men skjønnest af Alt var Hovedbedækningen. Den bestod nemlig af en Kølpat af fint russisk Zobel, hvorpaa glimrede en Busk af Diamanter, der næsten overstraalet Solens Glans. Ikke kunne vi med Bestemthed sige, hvad enten det var den Fremmedes Skjønhed, eller de svenske Dammers Kjærlighed til Pynt og Pragt, som fængslede deres Blikke. Saameget er imidlertid vist, at mangen fortryllende Qvindemund gjorde sig ret megen Flid, for at udtale det fremmede Navn. — Tolv Adelsmænd sluttede hele Toget, som, gjennem en uhyre Trængsel, gik gjennem en stor Deel af Stockholm, indtil man omsider naaede Gesandstens Hotel.

Lige til Indgangen fulgte den svenske Herre Greven. Her anbefalte han sig, for at melde sin kongelige Herre Gesandstens Komme.

Johan takkede sin ledsager for den ham viste Værd, og lod Kongen bede om Audients for den følgende Dag. Derpaa gik han ind i Huset, hvor han til sin Glæde fandt Jesuiten Franciskus, en Landsmand. Han var Hertuginde af Finlands Skriftestader, og kunde derfor bedst meddele Gesandten de fornødne Underretninger.

„For at give Eder, min ærede Hr. Greve — saaledes begyndte Franciskus sine Meddelelser: et tro Billed af Landets Tilstand, maa I tillade, at jeg begynder noget langt tilbage. Men først maa I berolige mit ængstelige Gemyt, og sige mig, hvorledes det i Fædrelandet staaer sig med vor hellige Troe? Den nye, fordærvelige Lære finder dog ingen Indgang i vore Landsmænds fromme Hjerter?”

Greven forsikkrede den strengt troende Katholik, at de Alle hang med gammel Kjærlighed ved deres Fædres Religion.

„Held det Land, som bliver sin Gud tro! raabte Franciskus, idet han trykte Gesandten's Haand til sine Læber: Kirkens Betsignelse hviler paa dets Beboere, og Herrens Engle beskytte det mod de Plager, hvormed de Graftaldne hjemsoeges! Tro mig, vedblev han i hellig Begeistring: den Ulykke, som er udbrudt over Sverrig, er en fortjent Tugelse af Himlen. Den almægtige Gud har draget sin Faderhaand fra disse Mennesker, ligerviis som de have sveget ham. O, at det hellige Værk vilde lykkes mig, at føre den kongelige Familie tilbage i den enesaliggjørende Kirkes Skød! Sikker vilde hele Folket følge det høie Exempel.”

„Dæmp Din Nidkjærlighed, Franciskus, afbrød Gesandten ham: og fortæl mig nu dette Lands Historie, for saavidt jeg behøver at kjende den.”

Efter en Pause vedblev Jesuiten i roligere Tone: „Den stræffeligste Straf, Himlen tilskaffer hele Nationer, er ubetvivel Landsforvirring hos deres Herskere. Sandhedens og Dydens Porte luk-

fes, Veien staaer aaben for alle Laster, og den ene Jammer afløser den anden. Kong Erik besidder af Naturen et Hjerter, som er tilbøieligt til Mistænke. Hans Omgivelser have, fra hans tidlige Ungdom, stræbt at gjøre ham endnu mistænksomere. Hvo som vilde vinde hans Venkskab, eller erholde en eller anden Naadesbeviisning, behøvede kun, at tale ilde om Den eller Den: den Anklagede maatte døe, skyldig eller uskyldig. Eriks Frygt for Sturevnes indflydelsesrige Slægt bød Bagtalerne et stedsevarende Stof til at opflamme Kongens Brede. Sorgelig var paa hiin Tid Kongeriget Søerriigs Forsatning. Hvert Ord, hvert Blik, hvert Smil, ja endogsaa Sorgmodighed, vakte Mistænke. En Skare af Spioner gik uophørligt ud og ind i det kongelige Slot; den ene Broder var ikke sikker mere for den Anden, og ofte trykte Manden en Forræderiske til sit Hjerter, naar han omfavnede sin Hustru. Rigets Stænder gjorde Kongen alvorlige Foresillinger, og vægrede sig ved, for Fremtiden at adlyde ham, hvis han ikke forandrede sit Forhold. Denne Erklæring forvandlede Eriks Hestighed til Vanvid. Halvafflædt og med draget Sværd styrkede han ud af Slottet til det Fængsel, hvori en af Greverne Sture var indspærret. Bagten, som ikke kjendte Kongen, vilde ikke indlade den vantro Mand; men Kongen stødte vlieblikkeligt Soldaten ned, og aabnede Fængslets Dør med egen Haand. Den fangne Sture læste just i en Bønnebog, da Erik, med rasende Hast, treen ind til ham, og kaldte ham en Forræder. Skjøndt Sture

Helligt forstikkrede, han var uskyldig, gjennemboiede
 Erik ham dog med sit blodige Sværd, idet han,
 med en græsselig Latter, raabte: „Nu est Du mig
 tro!“ Den døende Stures brustne Dine syntes at
 bebreide Kongen hans uretfærdige Handling og lyde
 at anklage ham for Mord. Gruende forlod han
 Fængslet, og flyede dybt ind i en Skov, hvor man
 først fandt ham tre Dage efter. Eigere et vildt
 Dyr, end et Menneſke, gav han det sørgeligste
 Exempel paa en vildledt Tyrste. Laarer, som rul-
 lede over hans Rinder, vidnede vel om hans Ans-
 ger, men kunde dog ikke kalde de myrdede Offre
 tilbage. Blandt dem, som havde søgt efter Erik,
 var ogsaa Catharine Mons, hans Elskede. Hun
 havde forhindret mange af hans blodige Befalun-
 ger, og oprettet meget, hvortil hans samvittig-
 hedsløse Raadgivere havde forledt ham. Nu stod
 hun, i sin hele Skjønhed, ved Siden af den
 ulykkelige Konge, som en Lilie ved Siden af en tor-
 denknust Feg. Hendes trøstende Ord, hendes sømme
 Hjærtegn, formildede Tyrstens Vanvid, og saa lyk-
 kedes det hende da omsider, at overtale Kongen til,
 igjen at tage nogen Ræring til sig, iføre sig sit
 fyrstelige Smykke, og vende tilbage til Stockholm
 med hende. Hendes utrættelige Omhu beroligede
 lidt efter lidt Erik's Gemyt. Han indsaae, hvil-
 ken Uret han havde gjort Sturernes værdige Slægt,
 og straffede nu de Raadgivere, som havde nærret
 hans Mistænksomhed, for at fylde hans Sjæl med
 saa martrende Erindringer. Overrig begynder vel
 nu at fatte sig efter saa græsselige Begivenheder,

men Kongens Sindelag er desværre af den Beskaffenhed, at Indbyggerne i dette Land maae svæbe i uafsladelig Angst for et gjentaget Ulfald. Nys har Kongen ladet sin egen Broder, Hertugen af Finland, fæste i Fængsel, og kun Catharinas kræftige Forbøn har skaffet ham Friheden igjen. Hun foreskillede ham, at vor Konge alvorligt vilde hæbne en saadan Fremfærd. Krigen med Danmark bestemte ham til, ei at bryde med en saa mægtig Tyrste, som Sigismund August er; og derfor satte han Hertugen strax i Frihed."

Her endte Franciskus. Johan takkede ham for hans Meddelelser, der vare ham, som Gesandt, af stor Vigtighed. Ved Vateren lod han Infantinden af Polen bede om en lønlig Samtale endnu samme Aften.

9.

Catharina af Polen, formælet Hertuginde af Finland, sad sorgmodig i sit festligtoplyste Gemak, i det kongelige Slot i Stockholm. Sagte aabnede Døren, og Jesuitens hurtige Erin vakte Tyrstinden af hendes mørke Grublen.

"Det er Eder, fromme Fader!" sagde hun, idet hun saae op. — "Hvad bedrøber min gode Datter? svarte Franciskus: Hvorledes, Laarer blinke i Dine Dine?" — "Tilgiv mig, Kjære Ven, og foruroliges ikke. Denne Laare gjelder mit Fod

dreland; Gesandten's Komme har tilbagekaldt min Ungdoms lykkelige Dage i min Erindring. Adskilt fra min Broder, fra min Barndoms Veninder, maa jeg nu leve i et Land, hvis Konge ei er en Fader for sit Folk."

"Catharina! afbrød Franciskus hende: Din Egtfælle's Kjærlighed maa lade Dig glemme dette."

Hertuginde'n af Finland taug, og saa smerteligt mod Himlen. "Hvorledes, min Datter? vedblev Jesuiten: Du seer sukkende mod Himlen, naar jeg nævner Din Gemal? Skulde Du ikke elske den ædle Mand?"

"Franciskus, dømt ei for hurtigt! Skulde jeg ikke elske ham, da han hænger ved mig med sin hele Sjæl! Men — ja, jeg vil aabnbar Dig det, jeg kan ikke skjule denne Hemmelighed længer. — Dit faderlige Raad vil idetmindste trøste mig, om det end ikke formaaer at hjælpe mig. Viid da, Hertugen er virkelig den Forbryder, Kongen mistænker ham for at være. Han tragter efter Sverrigs Krone. Forgjæves beder jeg ham opgive sit syndige Forsæt. I hemmelige Sammenkomster med Eriks Gjender modnes hans Planer. Under det Paaskud, at ville befrie det undertrykte Folk, skjuler han sin Ergjerrighed. O, min Fader! Hvor kan jeg være lykkelig med en Mand, hvis Haand er udstrakt efter en fremmed Krone, hvis Hjerter tørster efter Broderens Blod! Sandt er det, den svage Erik er ei en Konge, som kan gjøre et Folk lykkeligt. Men hví affætte Stænderne ham ei? Hví nedlader sig den ellers saa ædelmodige Johan til

lav Underfundighed? Maa jeg ikke skjælsøe hvert Dieblis for hans Liv? Den næste Stund bringer ham maaskee paa Retterstedet og brændemærker hans Navn med evig Skjændsel!"

Halvafsmægtig segnede Hertuginde, ved disse Ord, tilbage, og bedækkede Ansigtet med begge Hænder. Guld af Forundring havde Jesuiten hørt til; hvad han hørte, rystede ham dybt. Dog nærmede han sig nu den nedbøiede Fyrstinde med Kirkens Trøst.

„Oploft Dit Die, sagde han: til Himlens store Konge. Hvo som bygger paa ham, for ham opklarer hvert Mørke. See, min Datter, det er de usalige Følger af den nye Lære. Fyrsten er ikke sikker mere paa sin Throne; hans egen Broder stræber ham efter Livet! —"

„Min Gemal — en Morder!" raabte Hertuginde. — „Vær stærk! vedblev Franciskus: Dem, som elske Gud, maa Alt tjene til Fromme. Maaskee har Himlen allerede, medens vi nu tale, beredt os Hjælp. Den polske Gesandt ønsker en hemmelig Samtale med Dig; uden Frygt kan Du bevilge ham den."

„Han kommer fra Fædrelandet! sagde Hertuginde: Han er mig hjerteligt velkommen."

Jesuiten fjernede sig hurtigt, for at underrette Greven af Tenczyn om, at Fyrstinden ventede ham. Efter en halv Times Forløb vendte han tilbage i hans Selskab.

Greven knælede for Infantinden, og begyndte med værdig Anstand: „Jeg velsigner den Dag, som forunder mig, at bringe Eder, ophøiede Tyrstinde, den Hylдинг, alle polske Underfaatters Hjerter offrer Eder. Gid Lykken maa betegne alle Eders Fjed!“

Huldrigt rakte Hertugininden Gesandten sin Haand; han trykte med Vrefrygt et Kys derpaa, og vedblev: „Eders kongelige Broder har givet mig det Hverv, iløn at overrække Eder denne Skrivelse, inden jeg viser mig ved Hoffet.“

Hertugininden lod ikke Gesandten tale videre. Hun trykte Brevet til sit Hjerte, brød Seglet, og kunde neppe læse Indholdet uden Graad.

Greven og Jesuiten fjernede sig nu, for at lade Tyrstinden underholde sig i Stilhed med sin Broder.

10.

Næste Morgen kom Grev Brahe, for at indbyde den polske Gesandt til en Audients hos Kongen. Med al sin Pragt begav Tenczyn sig til Slottet, hvor han modtoges med alle de Ceremonier, som pleie at iagttages ved en overordentlig Ambassadeurs Modtagelse. Kong Erik sad paa sin Throne; ham omgave hans tre Brødre, Hertug Johan af Finland, Magnus af Gothland og Carl af Södermanland. Ogsaa Markgreven af Baden, som beilede til Prindsesse Cæcilie, Eriks Søster, var tilstede. Adskillige Tyrster og Grever stode, efter deres Rang, i videre Traastand.

Gesandten holdt en Tale, hvori han, med megen Siinhed, lod Kongen føle, at hans voldsomme Fremførd mod den polske Infantindes Gemal med Misfornøielse var bleven bemærket. Han endte den med Ytringen af Sigismund Augusts Ønske, at de Tvistigheder, der længe havde fundet Sted angaaende nogle ved Havet beliggende Steder, maatte vorde mindeligt hilagte.

Kantsleren svarte ham, med Hensyn paa det Sidste: Det var hans ophøiede Monarks oprigtigste Villie, at forblive Kongen af Polens Ven. „Og det maa jo være alle tro Undersaatters Ønske, sluttede han sin Tale: at Polonien og Sverrig maae bevare den gjensidige, velsignelsesrige Samdrægtighed, allerhøist da begge Lande ere saa nøie forbundne ved de skønneste Baand. Hvor Fredens gyldne Palme voxer, der blomstrer Nationernes Held, men hvor Hadet slaaer sine Rødder, der trives kun Elendighedens giftige Frugt!“

Kongen reiste sig, steg ned af sin Thrones Trin, og nærmede sig, næsten umærkeligt smilende, Gesandten. „Sigismund August forstaaer godt at vælge sine Folk! sagde Erik, dog ikke saa høit, at de fjernere staaende Hoffolk kunde høre det: I Eders ærlige Tale har I sagt mig Udskilligt, som jeg maa ssee, til en anden Tid, og af en anden Mund, ikke vilde optaget saa gandske vel. Imidlertid er det nu engang skeet, og Erik af Sverrig vil vise Efterverdenen, at han ikke er den Tyran, som hans Folk gjerne vilde gjøre ham til. Træd nærmere Johan! vedblev han nu med lydeligere Røst: Din

Ronge angret, at have frænket Dig med en ubær-
dig Mistanke; Fremtiden vil lære, at jeg er Dig
huld, og at jeg igjen har frænket Dig min vinds-
frænkede Tillid."

Johan bødte sig over sin kongelige Broders
Haand. Erik løstede ham op, sluttet ham i sine
Arme, og sagde, idet han vendte sig til de for-
samlede Rigsstænder: „En glad Aften skal ende
den Dag, hvorpaa jeg fejrer Forsoningens Fæst
med min Broder. Kongen Sels indbyder Eder
Alle; ogsaa Eder, Hr. Gesandt, haaber jeg at see.
Men nu maa Du vel føre vor Gæst til Din Ge-
malinde, Johan; uidentvils længes hun efter, at
høre Noget fra det kjære Fædreland. Siden venter
jeg Dig i mit Kabinet."

Greven af Tenczyn bødte sig dybt for Kon-
gen af Sverrig, og fulgte Hertugen af Finland, som
førte ham til Infantinde Catharina. Denne mod-
tog ham, i Hertugens Nærværelse, med en vis Til-
bageholdenhed, som dog strax forsvandt, saasnart de
vare allene. Neppe havde Hertugen begivet sig til
Kongen, før ogsaa Franciskus indtraadte. Han
lyfkonstede Gesandten til den naadige Modtagelse ved
Hoffet, og formante ham smilende, han skulde dog,
ved Hoffesten i Aften, tage sit Hjerte vel i Agt."

Greven af Tenczyn saae stedsende paa Jesui-
ten, der allerede syntes saa noie underrettet om det
Forefaldne. „Derover maa I ikke undre Eder,
unge Mand! sagde Franciskus: Jeg kjender Ting,
som endnu ere hemmeligere. Saaledes veed jeg,
blandt Ander, at Prindsesse Cecilie længes meget

efter, at gjøre den unge polske Greves Bekjendtskab, og at hun har foresat sig, i Aften at sætte hans Underholdningsgave paa Prøve."

"Derfor var det altsaa, Du bad mig tage mit Hjerter i Agt! svarte Gesandten: Vær rolig! Jeg skal ikke glemme, at Cæcilie er Kongens Søster."

Hertuginde af Finland, som nogle Diebliske havde opholdt sig i et Sidesværelse, indtraadte nu igjen, og afbrød Mændenes Samtale. "Greve! sagde hun, idet hun overrakte ham en Ring: Bær denne til en Erindring om mig; denne Ring minde Eder om, at jeg aldrig skal ophøre, at tænke paa mit Fædreland og at elske dets Børn."

Med Taknemmelighed modtog den unge Tenczyn dette Beviis paa Fyrstindens Gunst, og vendte derpaa tilbage til sit Hotel, for at forberede sig til den forestaaende Fest.

11.

Alt prangede Johan von Tenczyn i værdigt Smykke, alt holdt, udenfor hans Hotel, den Bogn, der skulde bringe ham til det festligtoplyste Slot, alt vilde den unge Gesandt forlade sit Værelse, da et sammenfoldet Papiir faldt ud af hans Barm. Han tog det op; det var et beskrevet Blad, som, i fædrelandste Skrifttræk, indeholdt de Ord:

"I Syden uden Elskov,
I Norden elskovsvarm;
Hvad Syden ei besidder,
Opfoster Norden ved sin Barm."

Ligesom et flygtigt udtalt Ord mangengang kan præge en heel Tankerække efter sig, saaledes førte disse Ord Gesandten fra Sverrigs Hovedstad langt hen over Havet tilbage til Polen, til Fædrehjemmet. Endeligt mindedes han, at have hørt dem af den hemmelighedsfulde Skovkvindes Mund, og det hiin Aften, da han modtog den første Efterretning om sin Ud nævnelse til Gesandt. Syntes det ham end dengang ikke mindste Opmærksomhed værd, saa gjorde de ham dog nu gandske eftertænksom. Dertil kom endnu Jesuitens Advarsel, som, vel kun udtalt i Spøg, dog syntes at staae i sølsom Berørelse med den polske Troldekvinde.

Han traadte til det aabne Vindue, for, ved et frit Uandedrag, at lette det beflemte Bryst. Ingen Stjerne blinkede paa Himlen; Natten var mørk og taaget. Han gruede for Menneskeselskab. Uvilkaarligt faldt han paa den Tanke, ved forstilt Upasselighed at unddrage sig Hoffesten. Han greb efter Klokkestrengen, for at udføre sin Beslutning. Da lode raske Trin i Forgemakket, Døren aabnedes, og Hertugen af Finland treen ind.

„God Aften, kjære Greve! raabte han i lystig Tone: Gjør ingen Omstændigheder — glem Hertugen, og see kun Eders Ven i mig. Min Gemalindes Landsmand er ogsaa min. Jeg er kommen, for selv at ledsage Eder til det kongelige Slot og foreville Eder Herrerne og Damerne, hvilke Sidste ret glæde sig til Eders Besjendtskab.“

Johan vovede ei, at meddele Hertugen sine mørke Ahnelser; han bluedes hartad ved sin smages

lige Frygt, og takkede sin fyrstelige Ven for hans udmærkede Raade.

„Tal ikke derom! tog Denne Ordet: Hvo som fortjener Fyrsternes Raade, for ham er den ingen Raade mere. Eders Infantinde har sagt mig saaa meget Godt om Eder, at jeg ikke tager i Betænkning, at tilbyde Eder mit Venskab. Men — lader os ile til Festen.“ — Med disse Ord bød han Gesandten sin Arm, førte ham ned ad Trappen, og steg tilbogs med ham.

Skildvagterne præsenterede Gebær, da Hertugen af Finland traadte ind i Slottet med Greven af Tenczyn. Med udmærket Vrefrygt behandlede begge de unge Mænd af hele Hoffindet. Selskabssalen aabnedes, og Gesandten stod for en Forsamling, som, bølgende i broget Mangfoldighed, pludseligt fæstede sine nysgjerrige Blikke paa den skønne Fremmede.

Hertugen af Finland forestillede ham for sine Venner, blandt Andre Markgreven af Baden. Tenczyn lærte i ham at kjende en ingenlunde aandrig, dog ei heller just ubehagelig Selskabsmand. Han kunde omtrent være femogtyve Aar, og hans tørre Skikkelse gjorde, ved første Biekast, intet behageligt Indtryk. I hans Dine brændte en mat Ild, som gav ham et meget ældre Udseende.

Trompeterne forkyndte Kongens Komme. — Ledsaget af to Damer, traadte Erik ind i Salen. Ved sin høire Arm førte han Hertuginde af Finland; ved hans venstre Side gik et qvindeligt Væsen af himmelsk Skønhed.

Dette overraskende Syn lod Gesandten for et Øieblik glemme den Høflighed, han skyldte Kongen; men snart fattede han sig igjen, og hilste de Indtrædende med en dyb, skjønt stum Compliment.

„Vær mig velkommen, Hr. Ambassadeur! sagde Grek: En Dronning fattes mig endnu i mit Huus; jeg har ingen Huusfrue. I min Søster maa I derfor ære Bertinden. At hun, ligesom jeg, vil ønske Kongen af Polens Gesandt velkommen, derom kan I være overbevist; thi min Cæcilie har faaet Infantinden saa kjær, at hun ynder Alt, hvad der kommer fra Eders Land.“

„At stadfæste denne hædrende Mening, skal være min ivrigste Bestræbelse!“ svarte Gesandten, idet han, med et beskedent, men aabent Blik, traadte Prindsessen af Sverrig nærmere.

Paa Cæcilies Kinder blomstrede Roser; hun kom i huld Forvirring, da den fremmede Yngling greb hendes Haand, og, ei med Convenientsens kolde Høflighed, men med Hjertets fyrigste Jølelse, trykte den til sit Hjerter. „Tilgiv, sagde hun, idet hendes Dine søgte Jorden: at jeg fjerner mig — for at opfylde Bertindens Pligter — at ikke min kongelige Broder skal angre sit Valg.“

Prindsessen forlod Gesandten. Kongen gav Signaal til Ballets Begyndelse. Han rakte Hertugin den af Finland sin Haand, og opfordrede de Tilstedeværende til at vælge deres Damer. Hurtigt ordnede Parrene sig, medens Musiken lod i muntre Toner. Ogsaa den unge Tenczyn søvede i Dandernes Række; hans Valg var faldet paa Grevinde

Bræbe, en Veninde af Prindsessen. Grebinden stod i ungdommelig Yndes første Blomster; for saa Uger siden formælet med Kammerherre Grev Bræbe, nød hun Kongens Agtelse og Prindsesse Cæcilies udmærkede Kjærlighed.

Skjøndt Begge vare fremmede for hinanden, knyttede de dog strax den venstabeligste Underholdning. Den begyndte med Gesandstens Reise. Den unge Tenczyn skildrede den med de meest levende Farver.

„Ret kongelig — saa sluttede han sin Fortælling — fandt jeg Stockholms Beliggenhed, da jeg nærmede mig det paa mit svømmende Huus. Nærlarsøens Bølge flyde skummende i det vide Ocean, der, ligesom i Brede, gjenforener sig med sin troløse Søster. Bag Bølgerne opdager man lidt efter lidt de høieste Taarne, om hvilke de brusende Bøer synes at danne et fast Brystværn. Endeligen ligger den prægtige Stad udbredt for Diet, smykket med en Mængde Der, der deels ere beboede, deels prange i deres naturlige Skjønhed. Et herligt, underfuldt Billede, den Maler værdigt, som, med øvet Pensel, tro kan gjengive slige Skjönheder.“

„En saadan Maler er J selv! svarte Grebinden: Af ingen Mund har jeg endnu hørt mit Fædreland prises saaledes. Om J end ikke maler med Pensel og Farver, saa forstaaer J det dog saa meget desto bedre med Mund og Dine. Men — vedblev hun smilende — som Nigtet fortæller, har J ved det spanske Hof lært, at stile Eders Tale

smukt. I Castiliens Tryllehave finder man ikke blot Blomsternes Flor; ogsaa Smiger . . .

Samme Dieblig nærmede Cæcilie sig med Grev Brahe. „Jeg kan ikke længer holde den uraalmindige Greve tilbage! sagde hun spørgende: Han kommer, at fordre strengt Regnskab af sin trosløse Hustru.“

12.

Medens den unge Tenczyn talte med Grevinde Brahe, havde der, paa den modsatte Side af Salen, dannet sig en anden Gruppe. Markgreven af Baden havde gandske vel bemærket den Forvirring, hvori Prindsessen kom, da Gesandten kyskede hendes Haand. Aldensind han nu beilede til Cæcilies Hjerter, troede han sig krænkter i de ham tilkommende Rettigheder, skjøndt hans Hylдинг endnu ikke var bleven belønnet med det ringeste Haab. Hans Fedsager, en udmarvet Hofmand, hvis hele Kunst bestod i, at bejae alle sin Herres Spørgsmaal, og Overceremoniemesteren, Baron von Fragheim, som i den rundhaandede Markgrave havde fundet en rigtig Kilde at stille sin Guldthirst ved, gjorde sig des til Pligt, at tolke den ulykkelige Beiler ethvert Prindsessens Blik paa en hadesfuld Maade. Gesandteen blev heller ikke skaanet. De bestræbte sig ret, for at opdage den unge polske Herres Svagheder, at de, paa beleiligt Tid, kunde bruge dem til hans Fordærvelse.

Overceremoniemesteren kunde, med sin indskrænkede Forstand, slet ikke begribe, hvorledes det var muligt, at et fyrsteligt Hoved kunde komme i den ringeste Uro ved en Greves Haandfys — en Prindsesse maatte jo være vant til denne Hylдинг. Den gode Baron von Fragheim havde ikke den fjerneste Ahnelse om en indvortes Stemme, som ofte yttre sig gandske lydt ved det første Møde med den elskede Gienstand. Vore skjønneste Læserinder ville derimod være tilbøieligere til at undskylde Prindsessens Følelse, naar vi forsikre, at Greven af Tenczyn virkelig var den skønneste Mand, som fandtes paa Ballet og maaskee i hele Residentsen.

„For at befrie min Veninde fra et saa farligt Selskab, vedblev Prindsessen: maa jeg vel selv begive mig i Faren.“ Jeg udbeder mig Eders Arm; ved næste Dands skal I være min Fører.“

Ligesom Cæcilie nys, ved Grevens Nærmelse, blev diensynligt forvirret, saaledes kom nu den unge Tenczyn, ved denne huldrige Indbydelse, i nogen Forlegenhed. Han nølede, thi det kom ham fore, som om han saae den polske Spaaqvindes blege Ansigt bag Cæcilie og som om det vinkede ham ængsteligt tilbage. Liig en Billedstøtte stod han, uden at røre sig, for den studsende Prindsesse, som ikke kunde begribe Unglingens sælsomme Udseende. Grevinde Brahe endte den ubehagelige Pause, idet hun gav Gesandten et let Stød med Armen og gjen tog sin fyrstelige Venindes Omfærd for ham.

Greve von Tenczyn foer sammen ved denne Berørelse; men snart fattede han sig, og sagde: „Und-

skyld, ophøjede Prindsesse, min Udspreddelse; men Phantasien stillede mig just et Billed for Die, som kaldte Hjemmet tilbage i mit Minde."

"Jeg kan vel tænke — svarte Prindsessen blidt, idet hun rakte ham sin Arm: I kom uden tvivl Eders Kjærlighed ihu? I Polen, hører jeg, findes mange smukke Qvinder, af hvilke dog sikkert En besidder Eders Hjerter."

De sidste Ord sagde Cæcilie med en neppe mærkelig Rysten i Stemmen, som dog ikke undgik Ungelingen. "Eders Kongelige Højhed feiler! svarte han: Frit bragte jeg mit Hjerter til dette Rige; af frit, synes det, skal jeg bringe det tilbage."

Larmende afbrød Musikken denne Samtale. Greven stillede sig, med sin Dame, i de dandsende Rækker, og omslynget af Prindsessens Lilliearme, gjen-nemglødet af hendes Dines milde Blik, nød han Himlens Salighed — den første, rene Kjærligheds Ahnelse.

13.

"J dandser jo uførligneligt, Hr. Gesandt! sagde Kongen, da han endte med Prindsessen i Dennes Nærhed: Ogsaa Du, kjære Søster, veed ret behageligt at underholde vor Gæst. — Men nu være her dandset nok! vedblev han, idet han saae sig om, med høiere Røst: Bordet venter os. Med dette Lands sjældne Gaver skal det fryde mine Gæster. Dog

finder I ogsaa en Nabo her, Hr. Gesandt, en herlig Viin fra Ungerland!"

Med en sødbedst Mine førte Overceremoniemeesteren den unge Tenczyn til det kongelige Taffel, hvorved, foruden Prindserne og Prindsesserne af det Kongelige Huus; ogsaa Markgreven af Baden og den engelske Gesandt, Lord Arundel, befandt sig. Da Erik nærmede det Haab, engang, med Dronning Elisabeths Haand, at kunne erholde Engellands Throne, troede han, at maatte vise Arundel denne Tre.

Den polske Gesandt sad ligeoverfor Kongens Søster, der, som Vertinde, ikke torde forsømme Noget af Husets Gjæster. Markgreven, som allerede hele Aftenen i høj Grad havde misbilliget Prindsessens Nedlænhed mod den polske Greve, og med lønlig Harm havde seet hende opfordre ham til Dands, søgte at indvikle hende i en Samtale, for at hindre hende fra, at indlade sig med den Fremmede. Men til sin største Glæde bemærkede Denne, at Markgrevens Bestræbelser vare frugtesløse. Prindsessens quindelige Snildhed udfandt stedse nye Midler til, paa en anstændig Maade, at undvige den byrdefulde Beiler. Derimod hviilte hendes Blik ofte, fuldt af Velbillie, paa den polske Gesandt, som sømmede i et Haab af Salighed.

Imidlertid tømtes og fyldtes Bægrene; snart aabnede den ildfulde Ungarviin Hjerterne og løste Tungen. Sandhed, denne sjældne Plante i Hoffets Have, spirede frem overalt, og hvis ikke Gjæstebur

det, efter Dattidens prisværdige Skik, havde taget en Ende inden Midnat, vilde maaskee Mangen have druffet sin Død af det skummende Bæger.

Ved det kongelige Taffel udbragte man Dronningen af Engellands Sundhed, og strax efter spurgte Erik Lord Arundel, om det var sandt, at Hertugen af Alençon, Kongen af Frankrigs Broder, beilede til Elisabeth's Haand.

„Det skulde ikke undre mig! svarte den stolte Britte: En saa mægtig Dronning maa vel, udrustet med de fortræffeligste Egenstaber, drage mange Fyrsters Hjerter til sig; dog er jeg overbevist om, at hun kun vil række den Værdigste sin Haand.“

„Jeg troer ikke, sagde Kongen: at Elisabeth af Engelland vælger en Gemal, som ikke bringer hende en Krone til Morgengave.“ — „Min Dronning, svarte Lorden: vil vide, at forene Rigets Fordele med sit Hjertes Fordringer.“

„Jeg kunde fristes til at paastaae, yttrede Prindsessen af Sverrig: at det ogsaa maa staae Fyrsterne frit, at forbinde sig efter deres Hjertes Tilbøielighed. Thi at vorde lykkelig, er jo dog Livets store Meed, hvorefter Landmanden stræber i sin stille Hytte, som Fyrsten paa sin Throne. Og hvorledes skal Fyrsten vorde det, naar Loven tvinger ham til, at forbinde sig med denne eller hiin Kvinde? Livets Lykke bæres til Graven, naar den gyldne Frihed berøves os.“

„Du er jo gandske begejstret!“ afbrød Kongen hende; med straalende Ynde havde hun, i Talens Fld, reist sig fra sit Sæde.

„Tal J, Hr. Greve af Tenczyn! vedblev Prindsessen: Ogsaa Eders Konge har forsmædet den Kreds af Qvinder, som Kroner smykke, og valgt En af sit Lands Døttre, som nu hænger ved ham med trofast Kjærlighed, og venligt glatter hans Pande, naar Regentpligternes tunge Sorger mørkne den.“

Udlydende Prindsessens Opfordring, reiste Gesandten sig nu, for med lige Jld at skildre sin Konges lykkelige Forbindelse. Men Erik lod det ikke komme saavidt. Han tog Ordet og sagde: „Søster, med slige Anskuelser skulde Du været født i Idealernes Rige, og ikke paa Thronen. Tyrster tør kun forbinde sig med deres Lige; de maae aldrig glemme deres Værdighed.“ — „Min Herre og Konge, sagde Greven af Tenczyn dristigt: har heller ikke glemt dette, da han valgte sig en Gemalinde blandt sit Folk. Miig paa Skjønhed og Sjelsadel, er Barbara af Radziwill høltaget i mit Fædreland, og min Herre har, ved dette Valg, bekræftet sin Anseelse i Polen mægtigere, end om han havde forbundet sig med en fremmed Tyrstinde.“

„Jeg ønsker det af gandske Hjerter!“ sagde Erik. — „Hvad mig angaaer, yttrede Markgreven af Baden: saa finder jeg Hs. Majestæts Synsmaader at være rigtigst. Tyrster skulde kun forbinde sig med deres Lige.“

„Troer J det virkelig? sagde Prindsesse Cecilie smilende: Ja, naar J troer det, saa maa det være rigtigst.“

Kongen stod op, og gav derved Tegn til Festens Ophør. Han bød sin Søster Armen. Hun fulgte ham, efter at have kastet et mildt Blik til Gesandten. Med Bæsfrygt boiede Denne sig for de høie Herstaber, forlod Salen og ilte hjem. Alle Gjæster fulgte deres Fyrstes Exempel.

14.

Med et Hjerter fuldt af det glædeste Haab kom Gesandten hjem. Da han traadte ind i sit Værelse, faldt hans første Diekast paa hiint hemmelighedsfulde Blad, som endnu laae paa Bordet. Ubilkaarligt foer han sammen; hele hans nye Lykkes Drøm forsvandt ved Synet af dette usalige Papiir. Han tog det, for at læse det endnu engang. Ordene forkom ham fædse frygteligere; Bogstaverne syntes at faae Liv og at sammenslynge sig i sælsomt forvirrede Træk. Snart saae han den polste Troidkvindes Medusahoved; snart Prindsessens venlige Træk. Han kastede Bladet paa Gulvet, og ilte ind i sit Sovestue.

Han blev roligere. Halvafklædt kastede han sig paa Leiet, for at søge Glemsel i Sovnens Arme. Men den forgangne Dags Begivenheder sysselsatte ham endnu formeget til at han havde kunnet finde den Ven; han søgte. Skovkvindens profetiske Sprog vilde ikke af hans Tanker. Han saae det allerede opfyldes. Saavel i Fædrelandet, som paa sine tidligere Reiser i Europa's sydlige Lande,

havde hans Hjerter aldrig kjendt eller fornummet, hvad Kjærlighed var. Men neppe var han kommen til dette Land i Nord, før hans Hjerter brændte for Kongens vidunderligskjønne Søster. Ulmægtigt drog det ham til hende, og — — hun syntes jo at dele hans Følelse. Men hvad Ende kunde den vel faae, denne Kjærlighed, som en Grebe nærrede for en stolt Konges Søster? Hvorhen skulde den vel føre, om end Cæcilie deelte den med ham? Havde ikke Kongen i Aften tydeligt erklæret, at han hadede hver Forbindelse mellem Personer af ulige Stand?

„Ja, jeg maa quæle den, denne usalige Liden-
skab! Sluttede Gesandten sin Selsamtale: Jeg vil, saa hastig muligt, fuldbringe det mig betroede Hverv, og derpaa sjerne mig, inden jeg vorder forsvag til at løsrive mig af Tryllegarnet.“ Men hvor fast han end foresatte sig, at opgive enhver Tanke om Prindsessen, vilde det dog ikke lykkes ham. Hendes Englebilled omsvævede uophørligt hans Sjæl; hendes velklingende Stemme lød stedse i hans Øre.

Med lige Uro, men af en anden Bevæggrund, gjennebmåagede ogsaa Markgreven af Baden denne Nat. Alt i lang Tid havde han bemærket, at Prindsessen ikke yndede hans Hylding; men dog forfulgte han hende uafsladeligt med sin Omhed. Men den nysforgangne Aften havde gandske tilintetgjort hans svage Forhaabninger: den havde tydeligt vist ham, at Cæcilie var tabt for ham. Den polske Gesandts Komme, Prindsessens venlige Ud-

færd mod ham, og især hendes Yttringer ved Tæstet, hvis Betydning ikke lod sig misstjende, bragte den ulykkelige Beiler Banvid nær. Da han gik hjem, havde han nær rendt Overceremoniemesteren overende; allerede længe havde Denne ved Trappen ventet paa sin høie Belynder.

„Ha, er det Eder, Baron von Fragheim?“ sagde den mismodige Markgreve. — „Ak, jeg er mig det neppe selv bevidst! svarte Overceremoniemesteren: Men det er heller intet Under, om man ikke mere veed, hvo og hvor man er, naar man maa høre slige Yttringer af en durchlauchtig Mund. O, dyrebareste Herre og Belynder! I en halv Time har jeg staaet her, og udstødt de bitterste Taarer over denne stræffelige Begivenhed. Jeg har levet ved Hobe i halvtredsindestyve Aar, jeg er med Vren bleven graa i Fyrstens Tjeneste, og nu maa jeg opleve den Jammer! Hvi have disse Dine ikke lukket sig før, hvi er denne Mund ikke forstummet forlængesiden? Saa behøvede jeg hverken at see, eller at fortælle slige Umenneskeligheder. O, jeg ulykkelige Olding!“

„Er det da allerede afgjort?“ spurgte Markgreven.

„Afgjort? svarte den Sonderknaust: O, jeg maatte jo ikke være Overceremoniemester, naar jeg ikke havde opdaget, at den allerfasteste Elfskovspagt er sluttet mellem Prindsessen og den unge Polak. Om I end ikke har seet de Forliebtes Diefast, saa maa I dog ufeilbarligt have hørt den Apologi,

Prindsessen holdt for ægtefæbelige Forbindelser af ulige Stand."

"Nu?" spurgte Markgreven videre. — "Nu! gjentog Overceremoniemesteren: Naar Erik dør, kan Gesandten let vorde Konge af Sverrig." —

"J er en Nar, Hr. Baron von Fragheim!" raabte Markgreven af Baden, og lyste til sin Vogn.

"En N—a—r — en Nar?" stammede den Trostesløse, idet Taagerne atter rullede over hans Kinder.

"Vær ved godt Mod, Hr. Overceremoniemester! sagde Markgrevens Kammerherre: Min Herre viser Eder en ufortjent Ære, thi Narre sige jo Sandhed."

Denne Trøst var dog ingenlunde glædelig for den arme Baron von Fragheim; den satte Kronen paa hans Forbittrelse. Længe stod han, som forstet net, paa Trappen, indtil nogle medlidende Lakajer bragte den næsten Ihj-lfrosne til hans Bopæl, hvor han fremtog sin Dagbog, for i den at indføre den Character, hvormed han nys var bleven berøret.

15.

Den polske Gesandt begyndte strax næste Dag at udføre den Beslutning, han havde fattet. Da Underhandlingerne snart skulde begynde, havde han nok at gjøre med Forberedelserne dertil. Hans Forretnings adspredte ham, og lode ham næsten gandske glemme det i Gaar Foresaldne.

Mod Middag besøgte Jesuiten Franciskus ham. „Allerede ved Arbeidsbordet! raabte han: Ei, J opfylder jo Eders Pligt altfor samvittighedsfuldt. Dog maa J tillade, at jeg afbryder Eders Arbeide et Kvarteers Tid.“

Greven af Tenczyn bad sin Infantindes Skriftefader velkommen, og bad ham sætte sig. „Men sig mig, begyndte Jesuiten, efter at have seet sig forsigtigt om i Værelset: hvorledes har J da baaret Jer ad i Aftes? Hele Hoffet, ja hele Staden er fuld af den sælsomme Nyhed.“

„Af hvilken Nyhed?“ spurgte Gesandten noget forlegen. — „Nu ja, J maa vel spørge! Ordet gaaer, at Prindsessen er bleven dødeligt forelsket i Eder paa Ballen i Aftes. Nogle paastaae, at Forlovelingen strax er bleven besluttet. Andre ville derimod vide, at Kongen har taget det meget unaadigt op, og at J endnu i Dag skal forlade Sverrig.“

„Berolige Eder! afbrød Ynglingen Jesuiten: Hverken Disse eller Hine have Ret. Prindsesse Cecilie har modtaget mig meget naadigt, og viist mig den Ære, at opfordre mig til Dands.“

„Og har uanstadeligt betragtet Eder med meer end milde Diekast — nu, bliv ikke strax saa rød! — J er ikke bleven Prindsessen noget skyldig, men har betalt hende ærligt og redeligt. Men, kjære Greve, jeg beder Eder, vær forsigtigere. Erik er virkelig stemt meget ugunstigt mod Eder. Markgreven af Baden har allerede i Morges aarle haadt Audients hos Kongen, og de have, som jeg veed fra sikker Haand, talt om den nysforgangne Aften.

Det er lykkedes den snedige Markgreve, saa halvt om halvt at erholde Kongens Samtykke til en ægte: skabelig Forbindelse med hans Søster."

"Hvad siger I? raabte Gesandten: Denne udelavede Ungerøvend skal besidde den hulde Cæcilie? Den Engel ved sligt et Menneskes Side!"

"Forsigtig, Greve, forsigtig! advarede Pateren: I Sverrig have endogsaa Bæggene Øren. Hør mig, men lov mig først, helligt at fortie, hvad jeg nu vil aabenbare Eder."

"Jeg lover Eder det, ved min Ære!" — "Nu, saa viid da, Prindsessen elsker Eder." — "Er det muligt?" afbrød den Overraskede Fortælleren.

"Det er saa; jeg veed det af hendes egen Mund. Men at hun ikke har sagt mig det, for at jeg skulde sige Eder det igjen, kan I vel tænke Eder. Alt i Aftes har Kongen givet hende en streng Trettesættelse for hendes Udfærd mod Eder; men i Morges har han dadlet hende endnu strengere. Da Markgreven havde fjernet sig, lod han hende falde, og lod hende paa en temmelig haard Maade vide, at hun skulde belave sig paa, at vorde Markgrevinde af Baden. Bevæget ved Søsterens Bønner, tilstod han dog snart, at han endnu ikke havde givet sit Ord, men tilsværede, at han, for politiske Hensyns Skyld, ikke torde lægge sig ud med Markgreven. Paa denne Kongens Tilstaaelse grunder Prindsessen nu sit hele Haab, som jeg af al Formue skal søge at understøtte; thi Eder, Grev von Tenczyn, har Forsynet bestemt til at føre dette forvildede Faar tilbage til den saliggjørende Herde. Cæcilie

påfler allerede i sin Tro paa den fordærvelige Lære; styrket ved en from Egtfælles Exempel, vil hun søge en Tilflugt i vor hellige Kirkes Skjød."

"Det give Gud! svarte Gesandten adspredt. — Men er jeg da ogsaa sig en Lykke værd, fortjener jeg ogsaa, at elstes af et Bæsen som Cæcilie? O, navnløse Henrykkelse, som aabner mig Udsigt til den lyseste Fremtid! Dog, hvad siger jeg? Til den lyseste Fremtid? Nei, o nei, en Rilde til kummerfulde Dage vil denne Eidskab worde mig!"

"Er I klog? raabte Jesuiten forundret: Et glad Budskab hører I med Bedrøvelse?" — "Eranciskus, har Du, har Prindsessen da saa gandske glemt Kong Erik? Den Stolte vil aldrig tillade sin Søster, at tage mod en polsk Greves Haand. Mig vilde maaskee min Monarks Anseelse beskytte, men Cæcilie blev et Offer for den hævnjerrige Erik."

"I lod mig ikke tale ud for, svarte Jesuiten: og derfor kan I heller ikke vide, hvorpaa jeg bygger mit Haab. Som jeg for har fortalt Eder, er Kongens Heflighed rigtignok meget pirrelig, men jeg troer at have opfundet et Middel derimod. I minde, at jeg nævnte Eder Catharina Mons som Kongens Elskede. Skjøndt denne Tilbøielighed strider mod Kirkens Love, har jeg dog altid billiget den, uden selv ret at vide, hvorfor. Den Kjærlighed, hvormed Erik hænger ved Catharina, er nu den Vej, ad hvilken I skal vinde Prindsessen, og Cæcilie vende tilbage i den allenesaliggjørende Kirkes Skjød. Der behøves kun liden Overtalelse, og Kongen vil ægte en Pige, som hans Hjerte allerede

længe har tilhørt. Derfor, kjære Greve, kun Mod og Taushed! Selv for Prindsessen tør J aldrig lade Eder forlyde med det, jeg nu har betroet Eder. Vent taalmodig paa Gaadens Oplosning; forlad Eder paa Gud og paa Eders Ven. Men nu maa jeg gaae, for ei, ved min Graværelse at vække det mindste Spor af Mistanke. Endnu engang, vær forsigtig i alle Eders Handlinger, og hold især Eders Dine i Styr, at vor Hemmelighed ikke skal worde røbet i Urtide!" Jesuiten gjorde Korsfets Legn over Greven, som med Urefrygt kyskede den fromme Mands Haand.

16.

Underhandlingerne mellem den polske Gesandt og den svenske Rantsler toge nu deres Begyndelse. Hiins Dygtighed løste mangan vanskelig Opgave, og snart vare Forretningerne, til begge Hoffers Tilfredshed, deres Ende nær. For Prindsessen frembød sig vel kun sjelden en Leilighed til at see Den, hun i Løndom elskede; men med Glæde bemærkede hun, at hendes Bröder behandlede ham med større Udmærkelse, og med hver Dag syntes at bekymre sig mindre om Markgreven af Baden. Denne Opdagelse opretholdt vel hendes Tillid til Jesuitens Trost; dog ønskede hun stedse længselsfuldere, at høre Kjærlighedens søde Tilstaelse af hans egen Mund.

Med hvilken Glæde hørte hun derfor, at Kongen havde foranstaltet en Kanefart til et, nogle Mile borte beliggende Lystslot, hvortil hele Hoffet

var indbudet! Let kunde her frembyde sig en Leilighed til hemmelig Samtale.

Den forønskede Time slog, og de talrige Gjæster samledes i den kongelige Slotsgaard. Den polske Gesandt kom i en prægtig Kane, der var danneret som en Sølvørn. Dens Indre smykkede et Teppe af rødt Fløiel, som var gjennembævet med skinnende Perler og foret med Zobelskind. Hvide Strudsfejer vajede paa den stolte Gangers Hoved, og mange Sølvklokker bar den. Gesandten selv prangede i et himmelblaat Klædebon; en Kølpek af samme Farve, med en bølgende Fjerbust, bedækkede hans Hoved.

Samme Dieblig Grev Tenczyn førte ind i Slotsgaarden, ordnede Toget sig. Prindsesse Læcilie besteg just Markgreven af Badens Kane; ifølge Kongens Ord skulde han i Dag være hendes Fører. Neppe fandt hun saamegen Tid, at hun kunde kaste et venligt Blik til Gesandten; Hesten fløi allerede bort med sit fortryllende Bytte. Dette undgik ikke den mistænksomme Markgreves Opmærksomhed; i sin Forbittrelse agtede han saalidet paa Veien, at han løb mod et Hjørne af Palladset, saa Kanen nær var væltet. Vel afbrødes Toget ikke derved, men Gesandten gjorde sig Umage, for at komme i Prindsessens Nærhed, at han, hvis hendes Fører skulde begaae en ny Uforsigtighed, kunde udrive hende af en mulig Fare.

Man førte gennem Stockholms skønneste Gader, hvor en Mængde Tilskuere havde forsamlet sig. Paa Lysslottet opholdt man sig kun til Gjæsterne.

havde nydt nogle Forfriskninger; thi det begyndte alt at skumre. Gorgæves havde Cæcilie haabet en Samtale med Gesandten. Mismodig sad hun hos Markgreven; intet Smil frydede ham — han ahnede vel, hvi Prindsessen var saa mørk.

Pludseligt begyndte Markgrevens Hest at steile, og vilde ikke af Stedet. Prindsessen saae i samme Dieblis nogle Ulve, som, med funklende Dine, stode ved Beien. Nu opløstede de et saa frygteligt Hyl, at Markgrevens Hest blev sky, og løb lige mod en Afgrund ved den steile Søbred. Cæcilies Fører havde ikke Kraft nok til at standse det vilde Dyr's Løb. Da sprang Gesandten, foragtede hver Fare, ud af sin Kane, faldt Hesten i Tøilen, just som den havde naaet Afgrundens Rand, og reddede, ved sin Landsnærverelse, Prindsessen fra den skrækkeligste Død.

Markgreven takkede Ynglingen, fordi han havde frelst ham og Prindsessen, idet han lovede, næste Dag at lønne ham riigt for hans dristige Daad; men Cæcilies Hjerter frydede den heltemodige Redningsmand med en skønnere Priis. Hun forlod Markgrevens Kane under det Paaskud, ikke mere at ville betroe sig til hans engang sky blevene Hest, og bad den polske Gesandt være hendes Fører paa Reften af Beien.

Grev Tenczyn var henrykt over at nyde en saa ærefuld Udmærkelse for saa ringe en Tjeneste. Han førte Prindsessen til sin Kane, greb sin flygtige Løbers Tøile, og jog forbi den bestjæmmede Markgreve, som forbandede hele Kanefarten, Gesandten og Prindsessen.

Om det var en Følge af den nyssubstændne Angst, eller om det stæte af Taknemmelighed, at Prindsessen trykte sig vmt op mod Ynglingen, maae Læserne gjætte. Saameget kunne vi imidlertid med Visshed berette, at Cæcilie greb Grevens Haand og trykte den til sit heftigtbankende Hjerte, idet hun sagde med sin søde Stemmes venligste Tone: „J har reddet mit Liv, Greve! Jeg takker Eder med rørt Hjerte.“

Dybtbevæget svarte Gesandten: „Jeg maa takke Tilfældet, som har forskaffet mig den Lykke, at torde vove mit Liv for Eder, min Fyrstinde. O, hoor gjerne var jeg død i dette Dieblis, naar den Tanke havde ledsaget mig til de Saliges Boliger, at jeg døde for Eder!“

„J er meget forbindtlig, Greve! sagde Cæcilie, ikke uden Forlegenhed: Men ønsker J virkelig, at gøre Noget for mig — vil J da ikke hellere leve for mig?“

„Prindsesse! raabte Gesandten, paa det glædeste overrasket af Cæcilies Tilstaaelse: Er det muligt? Jeg torde tilstaae dette Hjertes Følelser, som kun aander for Eder; jeg torde løse i Eders Dines Himmel, at jeg er Eder kjær? O, Cæcilie, tør Erik's Søster elske en Greve?“

„Tal ikke derom! svarte hun: Ikke Prindsessen skal J see i mig, kun Eders Cæcilie, som agter Eder høiere, end Throne og kongelig Rang. Hertugininden af Finland veed min Kjærlighed, og billiger den; ei heller hun søger sin Lykke i Kroner — hun vil opbyde Alt, for at vinde min Broder. Da

reise vi til Eders Fædreland, salige Dage ville tilsmile os i Fredens Skjød."

"O, min Cæcilie! Hvor lykkelig gjør Du mig ved Din Kjærlighed! Modtag min Trostabsseed, som kun Dødens kolde Haand formaaer at løse." Et heftigt Kys beseglede to Hjerters Pagt, som, fra deres Bekjendtskabs første Dieblit, havde banket for hinanden.

Den glade Brimmel paa Stockholms Gader vakte de Elskende af deres Stædestummel. Snart holdt de for det kongelige Slot. Gesandten vilde springe ud, for at byde Prindsessen sin Haand. Men han sølte, i sin høire Fod, saa heftige Smerter, at han umuligt kunde støtte derpaa; kraftløs sank han tilbage. Vel mindedes han nu, at han, idet han greb den vilde Hest, havde forvredet sin Fod; dog havde han ikke videre tænkt derpaa. Markgreven af Båden iulte nu hid, løftede Cæcilie ud, og førte den Rølende til Slottet.

Gesandten maatte see sin Elskede gaae, uden at høre et trøstende Lyd af hendes Mund. Han førte hjem, hvor han maatte bæres op paa sit Bærelse, da Smerterne med hvert Dieblit tiltog. Kort efter besøgte ham Prindsessens Læge, der af hende havde faaet det Hverv, at pleie hendes saarede Redningsmand. Lægen undersøgte den beskadigede Fod, og erklærede, at Tilfældet vel ikke var farligt, men at den Syge dog behøvede lang Hvile og omhyggelig Pleie.

Nedens nu den polske Gesandt hengav sig de sødeste Sværmerier; svøfselsatte Betragtninger af gandske anden Art det svenske Hof. Prindsessens Redning af saa øiensynlig en Livsfare, hendes Redning ved en Fremmed, det isinesaldende Fortrin, hun havde givet ham ved at sætte sig i Ranen til ham og fuldende Reisen med ham allene; opfyldte Alle med Misundelse; og stadfæstede den Mistanke man allerede længe havde næret om en hemmelig Forstaaelse.

Markgreven af Baden rystede af Harmen; da han med Prindsessen ved Haanden, traadte ind i Forsamlingen; thi i hans Paahør befalte hun strax Livslægen at ile til Gesandten og forsikre ham om hendes oprigtigste Deeltagelse. Hun nærmede sig Kongen, og bad om nogle Diebliffes Samtale.

Istedetfor at svare; gjorde Erik blot en let Compliment; og gik hen mod sin Søster. „Du kommer allene?“ begyndte han. — „Al; min Broder! svarte Prindsessen: Veed I allerede, at jeg har den polske Gesandt at takke for mit Livs Redning!“ — „Jeg veed det! sagde Kongen: Men hvor er han nu?“ — „Den vakre Mand har, idet han frelste mig, bekrædiget sin Gud.“ — „Nu; det vil vel ikke have stort at betyde, trøstede Erik spøgende; thi ellers kom jeg vel til at søge Cæcilie; ikke i det kongelige Slot, men ved sin Vens Engeleie.“

Prindsessen rødmede forlegen; og vidste ikke, hvortledes hun skulde tyde sin Broders sælsomme

Tale. Men snart troede hun at drømme, da Kongen af Sverrig greb hende ved Haanden, og, idet han vendte sig mod Forsamlingen, høimælet vedblev: „Mine Herrer og Damer! Jeg har den Fornøielse, her at forestille Dem Grev von Tenczyn's Forlovede.“

Cæcilie vidste ikke at fatte sig. Vel modtog hun hele Hoffets Lykønskninger med stor Glæde; dog læste hun intet Godt i mangen Hoffnogs Ansigt. Et bedende Blik bad Kongen ende disse pijnlige Diebliske.

„Min Søster takker for Eder's velmeente Ønsker! sagde Kongen høit: Men hun holder det nu for sin Pligt; selv at erkjendige sig om Grevens Tilstand; og at forlade Bore elskværdige Gæster. Hr. Grev Brahe vil have den Ære, at følge Prindsessen til Gesandten's Hotel.“

Cæcilie kastede et Kys til Kongen; og rejste sig hastigt for de Tilstedeværende. Paa Trappen mødte hun sin Saarlæge, der skildrede hende Grevens Tilstand meget beroligende. Glad sprang hun ind i Vognen; der skulde føre hende, med det frydelige Budskab, i den Elskedes Arme.

Markgreven var ude af sig selv. Nu vilde han i Stilhed fjerne sig, for ei, som forsmaaet Beiler, at vorde en Gjenstand for Hoffets Spot. Men ulukkeligviis stødte han, just som han vendte sig, paa Overceremoniemesteren, hvis sølsomme Smil syntes at spørge ham: „Nu, Hr. Markgreve, er jeg virkelig en Nar?“ Mildt skubbede

han ham tilfide forlod Salen, og ilte hjem med indædt Harme.

Gesandten studsede ikke lidet, da han saae Prindsessen tilligemed Grev Brahe træde ind. Han troede neppe sine Sandser, da Cæcilie, uden at undsee sig for sin Ledfager, tilraabte ham: „Taf Himlen, min Elskede, vore Ønsker ere opfyldte: Kongen velsigner mit Valg!“

18.

Vore Læsere længes idetvivel ligesaameget, som Gesandten selv, efter at erfare, hvorledes det gik til, at den stolte Erik saa hurtigt gav sit Samtykke til Cæcilies Forbindelse med Greven af Tenczyn.

Sverrigs Forhold vare dengang saaledes beskafne, at det, uden en fremmed Magts kraftige Understøttelse, ikke vilde kunnet holde sig længe. Krigen med Danmark tog stedse en betænkeligere Bending; ved Finlands Grændser lurede Moskvi-terne kun paa en Leilighed til at falde ind i Riget. Dertil kom endnu den Efterretning, at Elisabeth af Engelland stedse viste sig gunstigere sinde mod sin Veiler, Hertugen af Alençon, og kun havde skuffet Kongen af Sverrig med et forsængeligt Haab.

Den kloge Franciskus troede nu, at see den rette Tidspunkt til sine Planers Udførelse. Han begav sig til det kongelige Slot, og lod Monarken

bede om Hudsents. For Denne Kibbrede hålt nu Rigets Tilstand med saa levende Farver, med saadan Fld, at den for ethvert Indtryk modtagelige Erik gruede for det græsselige Billed. „Men, sluttede Franciskus sin Tale: naar Deres Majestæt vil følge mit Raad, da er Veien til højere Glands endnu ikke sperret. Lad kun Engelland trække sig tilbage; lad kun Danmark og Rusland true. Et fastere Forbund med Kongen af Polen vil trodse disse Storme. Men for først og fremmest at tugte Dronning Elisabeth for hendes Hyfleri, maa I række Eders elskede Catharina Haanden. Sverrigs Krone har aldrig smykket et værdigere Hoved, og aldrig kan I skjenke Fædrelandet en bedre Moder.“

„Ved den Almægtige! sagde Erik: Du har Ret! Ja, ved min Catharina's Side blomstret mig den skønneste Lykke paa Jorden!“

„Og Himlens Velsignelse vil belønne Eder, vedblev Jesuiten: naar I endnu forener to andre Hjerter. Eders tilkommende Bundsforbunds Gesandt, Greb von Tenczyn, elsker Eders Søster.“

„Hvorledes?“ foer Erik op. — „Tilgiv, min Konge! sagde den listige Franciskus: Denne Klæklighed er mit Værk. Jeg har, i Prindsessens Hjerter, næret en Eidskab, som jeg, under andre Omstændigheder, vilde qvalt. Kun paa denne Maade kan I tænke paa en Forbindelse med Catharina Mons. Et andet Egtekab af ulige Stand maa forberede Folket paa dets Konges Valg. Allerede inden Gesandten hidkom, fastede jeg mine Dine paa Sver.“

rigs Adels, for at opdage et mine Planer værdigt Medskab. Længe spejdede jeg usfortroden; men Ingen fortjente Cæcilie. Da optraadte Grev Tenczyn; Tilfældet begunstigede mine Ønsker, og jeg er rigt belønnet, dnt jeg har erhvervet mig min Konges Tilfredshed."

Erik traadte Jesuiten nogle Skridt nærmere, og sagde smilende, efter en lang Pause: „Du er en fin Præst!" — „Naar min Konges Fordeel kræver det!" sagde han.

„Nok! afbrød ham Erik: Jeg samtykker! Dog maa, for det Første, hverken Greven eller min Søster erfare vor Hemmelighed, Dit Hoved er mig Borgen for Din Tausked." Franciskus bøjede sig med Bæfrygt for Kongen, og forlod Gemakket.

Fra denne Time behandlede Kongen Greven af Tenczyn med langt større Opmærksomhed; han ærede i ham allerede sin Søsters Brudgom. Kun politiske Forhold havde hidtil afholdt ham fra, offentligt at erklære sig.

19.

Næste Dag spselsatte den vigtige Nyhed om Prindsessens forestaaende Formæling alle Stockholms Beboere. Kun Gaa undte den fremmede Gesandt den Lykke, som Torsiedatterens Skjønhed og Elfskærdighed forjættede ham.

Cæcilie havde, til Ailde paa Natten, siddet ved den Syges Seng, og sendte allerede aarle næste

Morgen Bud til ham, for at erkjendige sig om hans Befindende. Lægen lod svare, at hans Kunst aldrig havde frembragt saa glædelige Resultater.

Mod Middag begav Prindsessen sig selv til Gesandten's Hotel; Hertuginde af Finland og Jesuiten Franciscus ledsagede. Den Sidste gjorde de Elskende bekendte med Sagens hidtilsværende Gang, og lykønskede dem af gandske Hjerter.

Allerede Dagen efter var Greven saavidt helbredt, at han kunde kjøre til det kongelige Slot, for her at takke Monarken for den høie Naade, hvilket han ogsaa gjorde med inderlig Følelse. Erik modtog ham kjærligt, som en agtet Frænde; han bevidnede sin oprigtige Glæde over, at Uheldet ved Kanefarten, ei havde haft farligere Følger; roste hans kjække Mod, og formanede ham, altid at blive en Ven af den svenske Krone.

„Hvor kunde jeg Andet, svarte Unglingen: da de helligste Baand knytte mig til den!“ — „Dog, min kjære Greve! vedblev Kongen: Dog maa I nu stræbe, at fuldbringe Eders Ørinde, og at komme tilbage til Eders Fædreland. Thi som jeg har hørt, har I Forældre, hvilke I, som en god Søn, bør underrette om det Valg, I har truffet. Formeld Eders Konge min Hilsen, og sig ham, at jeg ei har troet, bedre at kunne være hans Gesandt, end ved at give ham min egen Søster til Gemalinde.“

Greven vilde knæle for Kongen; han tillod det ikke, men sluttede den Henrykte i sine Arme, og gav ham Broderfjærligheds Kys.

Medens begge Mændene endnu holdt hinanden i Favn, traadte Prindsesse Cæcilie ud af et Sideværelse. „Lad mig slutte mig til Eder!“ raabte hun, og trykte Broder og Brudgom til det bankende Bryst.

„Gjør min Søster lykkelig!“ sagde Erik med bevæget Røst, idet han rev sig løs, og trykte Cæcilie i Grevens Arme. Langsomt forlod han Værelset.

Gesandten aabenbarede nu sin Elskede Kongens Ønske, at han nemlig skulde reise hjem, for at udbede sig sine Forældres Belsignelse.

Prindsessen foer samtiden, da hun hørte tale om Skilsmisse. Tenczyn's hjertelige Kjærtegn, forbunden med det behagelige Haab, snart at see den Elskede igjen, og da at besidde ham for stedse, vare neppe istand til at trøste den kongelige Mø.

„Tag denne Ring, min dyrebare Ven! sagde Prindsessen: Den er et Minde om min henfarne Moder; paa sin Dødsfeng gav hun mig den. En gang foresatte jeg mig, aldrig at skille mig ved den, men at tage den med mig i Gravens Nat. Den tro Kjærlighed helliger jeg gjerne, hvad der er mig det kjæreste paa denne Jord.“

„O, min Cæcilie! raabte Gesandten: Den gyldne Ring skal være mig et Pant paa den skønne Stund, da Bølgerne atter skulle føre mig i Din Favn!“

Forgjæves søgte Prindsessen at faae Gesandten's Reise opsat. Et Brev til Fyrsten af Sandomirien funde, meente hun, udrette det samme; men Erik svarte hende, at Sverrigs Vel krævede Gesandten's Hjemreise, og hun maatte tie.

Med bange Hjerter saae hun Skilsmisken nærme sig. Ogsaa Gesandten havde Møje med at tilbageholde sin Smerte, da nu dens Time slog.

„Trostab indtil Døden! raabte Cæcilie: Det være vor Trost! Himlens Engle ledsage Dig! Gid Du snart maa vende tilbage; ængsteligt vil jeg tælle Timerne til Din Tilbagekomst. Lev vel!“

„Trostab indtil Døden! gjentog Grek Tenczyn, neppe istand til at tale: Lev vel, min Cæcilie!“

Ledsaget af Kong Eriks og Hertuginde af Finlands Betsignelseskonster, ilte Gesandten til sit Skib. Kanontorden forkyndte hans Vortreise; afmægtig sank Cæcilie i Grevinde Brakes Arme.

Den unge Tenczyn stod paa Skibets Dæk. Hans Blik fæi tilbage til Stockholms Taarne, som med hvert Dieblit syntes at synke dybere i Volgernes Skjød. Han tog Prindsessens Ring af Fingerringen, og betragtede den længe med vemodige Dine; omsider trykte han den til sine Læber med de Ord: „Ak, hvornaar skal jeg gjensee den Hulde, som har givet mig dette Pant!“

Skibet rystede i dette Dieblit saa voldsomt, at Ringen gled ham afhænde, og for hans Dine opflugtes af Volgerne. Udskejlige Matroser styrtede sig strax i Søen, men Ingen lykkedes det, at bringe det Tabte tilbage. Dette Uheld gjorde et smertel

ligt Indtryk paa Greven, som nu, med bange Ahnelser, fortsatte sin Reise.

„Hjerteligt velkommen i Fædrelandet!“ raabte en velbekjendt Stemme bag Gesandten, da han, lykkeligt ankommen i Krakau fra sin nordiske Reise, steg af Vognen. Paa samme Tid fælte han sig omslynget af to Arme, og sin Mund bedækket med Kys.

„Min dyrebare Alonzo! svarte Tenczyn: Dig finder jeg her! O, hvor ofte har jeg tænkt paa Dig, hvor ofte savnet Dit trofaste Venkab! Har Du ingen Efterretning fra mine Forældre?“

„Jeg kommer just fra Tenczyn! svarte Spærneren: Formedelt den sælsomste Forvikling af Omstændigheder maatte jeg igjen forenes med dem, jeg vilde flye. Kjærlighed drev mig, som Du veed, i Krigen; Døden vilde jeg vie et Liv, som, uden Sophias Besiddelse, intet Værd havde for mig. Med Adskillige af Dine vakkre Landsmænd forfulgte jeg en Trop Tartarer; langt om længe fandt vi Røperne og overmandede dem med liden Møie. Men tænk Dig min Forundring, da jeg blandt de Reddede fandt Woivodinden af Sandomirien og hendes Datter Sophie! Efter Din Faders Villie skulde de reise den unge Zborowski imøde, men ulykkeligvis vare de blevene anfaldne og fangne af en Horde Tartarer. Din yngre Søster Alexia havde, i Sa-

rens Dieblif, modigt besteg et Hest og taget Flugten. Allerede paa Kamppladsen hørte vi, at Helten Zborowski var falden i Slaget. Sophie begyndte hans Tab oprigtigt, og mit Haab levede op paaany. Da vi naaede Slottet Lenczyn, kom Alexia os imøde tilligemed Woivoden. Han modtog mig venligt, og fra den Tid af har han behandlet mig som sin Søn. Efterretningen om Dit Komme har bragt mig hid. Forældre og Søstre hilse deres Fader, og glæde sig til Gjensynet!"

"O, min Alonzo! raabte Greven: hvor takker jeg Dig for dette Beviis paa Din Kjærlighed! Bed Sophies Side skal Du hofte Lønne for Dit trofast Venskab."

"Men sig mig nu, min Johan, er det sandt, at Du er formælet med Kongen af Sverrigs Søster?"

"Formælet! gjentog Gesandten, ikke uden et behageligt Smil: Hvo har sagt Dig det?"

"Et almindeligt Rygte er det." — "Nei, nei, saavidt er det endnu ikke kommet; men jeg besøger mit Fædreland, for at udbede mig mine Forældres Velsignelse til denne Forbindelse."

Nu meddeelte Gesandten sin Ven Alt, sin Frygt, sit Haab. Snart kom Talen paa Skovvinden, og Spanieren fortalte, hvilken mægtig Indflydelse hun havde paa den gamle Woivode. Denne Efterretning glædede Greven ingenlunde, thi han haabede ingen Lykke deraf. Han meddeelte Spanieren sine Bekymringer, men Denne forjog snart

hans mørke Lanter, og udmalte ham Fremtiden med de lyseste Farver.

Gesandten lod sit Komme melde ved Hoffet. Sigismund August modtog ham meget naadigt; dog kunde han, efter Audientsen, ikke undertrykke en let Spøg angaaende Forbindelsen med Cæcilie.

„J har, med sjeldent Mod og stor Dygtighed, besørget saavel Bore, som Eders egne Anliggender! sagde Kongen: Vi ønske Eder Lykke. Men nu ville Vi ikke opholde Eder længer, thi Vi kjende ret vel den i slige Tilfælde sædvanlige Utaalmodighed. Naar J har erholdt Eders Faders Betsignelse, saa kom igjen til Krakau; Vi have en Skrivelse at medgive Eder til Eders kongelige Svoger. Lev imidlertid vel, Hr. Gesandt!“

Greven af Tenczyn kastede sig, med sin Ven, i Bognen, og snart vinede de, paa den fjerne Horizont, de hjemlige Bjerge.

21.

Johans Hjemkomst satte hele Boiwodens Familie i den gladeste Bevægelse. Forældre og Sødskende kunde ikke tidt nok trykke den Længesagnede til deres Bryst. Men da de første stormende Hilsener vare forbi, begyndte Tyrsten af Sandomirien med alvorlig Røst:

„Jeg spørger Dig ikke, min Søn, om Tiden; den angaaende Din Formæling er et blot Rygte; jeg er altsorvel overbevist om, at Johan aldrig

gjør et Skridt, som, gjort uden Faderens Vidende, kunde krænke Dennes Rettrigheder."

Med den troeste Aabenhjertighed fortalte Ynglingen nu Historien om sin Kjærlighed. Da han havde udtalt, sluttede Fyrsten ham i sine Arme, og gav ham sin faderlige Velsignelse. „Elsker Du Prindsessen, sagde han: og føler hun samme Godhed for Dig, da modtager jeg hende med Glæde som min Datter. Stjernerne ere ei heller Dit Balg imod! vedblev han med himmelsvendte Dine: Løven og Jomfruen blinke mildt til hinanden; Jo: han og Cæcilie elske hinanden. Vel lurer Skorpionen hist, for, med Forræderiets Gift, at besmitte Ufskyldigheden; men her seer jeg ogsaa Skytten, som spænder sin Bue, for at hindre den Frækkes Trædsfthed."

„Jeg takker Dig, min Fader! sagde Johan: Men vil Du glæde mig endnu mere, vil Du fuldende Din Søns Lykke, da velsign ogsaa min Søsters Elskovspagt. Den vakre Yngling har fortjent det af Dig; han har jo reddet mit, Din Hustruens, Din Datters Liv. Han er den Skytte, som tidt, med dristigt Mod, har afvendt Faren fra Dit Huus. Han vil, med Manddomskraft, fjerne Skorpionens Gift."

„Velan! raabte den gamle Boivode, efter fort Overlæg: Alonzo, kom i Din Faders Arme! — Hvi Glæde og reen Lyst fyldte nu Borgen. Af Alles Dine lyse Henrykkelse.

Allerede samme Dag skrev den unge Tenczyn til Cæcilie. Under hans Brev skrev Faderen følgende Ord:

„Til Prindsesse Cæcilie af Sverrig, vor tilkommende Svigerdatter.

Vor Hilsen og Velsignelse tilførn!

Vor eneste kjære Søn, Johan, Hs. Majestæt Kongen af Polens Gesandt ved det svenske Hof, har aabenbaret os, hvorlunde han har været saa lykkelig, at vinde Eders Hjerte. Vi erkjende den Ære, Forbindelsen med et kongeligt Huus skjenker os, men vi ere ogsaa fuldkommen overbeviste om, at vor Johan ingen ærgjerrige Hensigter har havt med dette sit Valg. I finder maaskee ikke, i vort Land, den Hylhing, hvortil I er vant ved Kongehoffet i Stockholm, men gammelpolske Dyder og hjertelig Kjærlighed skulle modtage Eder ved Indgangen i vort Huus. Er I tilfreds dermed, da ventes I med Længsel af

Eders sønne Fader,

Johan, Greve af Tenczyn,

Woiwode af Sandomirien.“

Den unge Tenczyn takkede sin Fader for dette Brevs paa hans Kjærlighed; han forseglede sit Brev, og overgav en tro Tjener det med den mundtlige Forsikkring, at han selv, saasnart muligt, skulde følge efter.

En Morgen traadte den gamle Woiwode, ikke saa glad som ellers, ind i Stuen. Efter den sædvanlige Hilsen tog han Johan til en Side, og sagde hemmeligt til ham: „Opsæt ikke Din Reise længer, min Søn. Stjernernes Løb begynder at

gjøre mig urolig. Vaa Nordens Himmel spæver en dunkel Stjerne, som kan vorde uheldbringende for Løven og Jomfruen. Skorpionen blinker klarere; mattere skinner derimod Skyttens venlige Lys."

Johan tøvede ikke, at opfylde sin Faders Dunsker, der kun stemte altformegret overeens med hans egne. Don Alonzo tilbød, at ville ledsage ham; men den unge Greve vilde ikke berøve Hjemmet hans trøstende Nærværelse.

Gesandten kunde vel være en Miils Dei fra Slottet Tenczyn, da et lydeligt: „Holdt!“ pludseligt afbrød hans mørke Betragtninger. Modig drog han Sabelen, og aabnede Vognen; med høit opløstede Hænder og stirrende Dine, stod, for de pustende Heste, en Kvinde, i hvem han med Rædsel gjenkjendte den uheldbringende Skofhuusbeboerinde. Lydeligere, end nogensinde, og med frygtelig Stemme, sang hun:

„Vend tilbage,

Du Grevesøn!

Angst og Plage

Lure iløn.

Fly tilbage

For Skjæbnens Dom!

Lykken sage

Vender sig om!"

„Banvittige! raabte Greven: Vend Du selv tilbage, og gjør Plads, eller mine Heste skulle søndertræde Dig!"

Et Dieblisk syntes Troldkvinden at betænke sig; derpaa styrtede hun, med det græsselige Skrig:

„Forloren, forloren!“ ind i Krattet. Som usynlige
 Mandestemmer gjenløde disse Ord fra Klipperne.
 Med Forsærdelse flyede Gesandten et Sted, som
 Naturens Rædsler betegnede saa frygteligt.

22.

Den unge Tenczyn stod paa Dækket, og saae
 længselsfuld over det vide Hav; med sine første
 Straaler farvede Solen Østersøens Speil. Det var
 allerede den fjerde Dag, det polske Fartoi havde væ-
 ret undervejs. Da Greven gik ombord, havde man
 anbefalet ham den største Forsigtighed. Thi danske
 Corsarer krydsede tidt i Nærheden af Kysten, og
 gjorde derved Søfarten usikker. Hær lurede de paa
 det Skib, som skulde bringe den polske Gesandt til-
 bage til Sverrig. Da hans Formæling med en
 Prindsesse saaes høist ugjerne af de fleste europæi-
 ske Hoffer, vilde Danmark, som desuden laae i Krig
 med Kongen af Sverrig, af alle Kræfter søge at
 forhindre et næiere Forbund mellem denne Stat og
 Polen. Men Greven var for utaalmodig til derfor
 at opsætte sin Reise.

Uden at bemærkes af Corsarerne, vare de Rei-
 sende komne lykkeligt forbi Den Gothland, gennem
 Sundet. Blevet Vind og Veir gunstige, da haabede
 Styrmanden, i Morgen, maaskee allerede ved Dag-
 gry, at naae det faste Land. Dette Haab drev Ge-
 sandten op paa Dækket. Trods den tidlige Mor-
 gens Kulde, stod han der adskillige Timer, stirrende

mod Norden. Da han igjen vilde gaae ned i Raskhyten, meldte den i Mastkurven vagtholdende Matros, at han, i blid Graastand, vinede Seil, og at han meente at kunne skjelne det danske Flag. Neppes udbredte denne Efterretning sig paa Skibet, før Capitainen ordnede alt sit vaabendygtige Mandskab. Greb Tenczyn opflammede alle Matroserne ved sit modige Exempel, og Løftet om en anseelig Belønning opildnede dem endnu mere. Snart saae man tydeligt, paa Dækket af det polske Skib, to danske Fartøier nærme sig hurtigt. Styrmanden saae paa deres Løb, hvor umuligt det vilde være, at undslippe ved en Manoeuvre; kun modigt Forsvar kunde redde af denne Nød.

Snart hørte man Kanonstød, og saae de fiendtlige Skibes Rugler dandse paa Bølgerne. „To mod Een! brummede Capitainen: Børn, det vil knap gaae godt. Dog ville vi ikke forsage, men slaae tappert fra os!“

Gjennem et Talerør hørte man nu, fra et af de danske Fartøier, Tegnet til en Samtale. Tenczyn lod Tegnet besvare, og nu spurgte Fienden, om den polske Gesandt var ombord.

Greven tog nu selv Røret for Munden og raabte med stærk Røst: „Ja, han taler med Eder, og rede, at give Eder al den Forklaring, I kunne ønske.“

Istedetfor Svar tordnede nu de danske Skibes Kanoner; men lykkeligviis gik de Alle for høit, og gjennemborede kun nogle Seil. Greven lod nu ligeledes give Ild paa Fienden, og det med heldig

gere Virkning, thi et af de danske Skibe begyndte øieblikkeligt at synke. For svagt eller for feigt til allene at fortsætte Kampen, affyrede det Andet end: nu engang sine Kanoner paa det polske Fartoi, og styrede sydpaa.

„Dem slap vi da!“ raabte Capitainen, da han saae Kaperen flye. — „Himlen være lovet! sagde Grev Tenczyn: I have sigtet godt!“ — „Ha, det vil jeg mene! svarte Capitainen: Mine Gutter sigte saa sikkert paa et fjendeligt Skib, som om det var en stegt Ore. Men lad dem kun først komme iland, Hr. Greve, saa skal I see, at de ogsaa, hvad Driften angaaer, ere sande Fiske.“

„Ak, Hr. Capitain! afbrød ham en Matros med skjælvende Røst: Kom hurtigt, Skibet begynder at synke!“

„Det var som Satan!“ skreg han, og ilte ned i Rummet. Kort efter kom han, med uroligt Ansigt, og spurgte Matrosen i Maskurven, om han endnu intet Land vinede; da Denne benægtede Spørgsmaalet, tilhviſtede han Gesandten: „Gjør Eders Testament, Hr. Greve! Gjør Gud intet Jern: tegn, ere vi forlorne. Mogle Rugler have beskadiget Skibskjelen.“

Capitainens kolde Bestemthed gjennemtsnede Greven. Han gik selv ned i Rummet; her opmuntrede han de Arbeidende til ufortrøden Flid, og tog selv Haand i med. Uafbrudt Kanontorden lød imidlertid. Det indbrydende Mørke forsgede den almindelige Beshyrtelse. Mod Midnat raabte Capitainen:

„Rølig, mine Gutter! Vor Møie er spildt; vi kunne ikke undslippe Døden!“

Disse den behjertede Mand's Ord sammene alle Kræfter. Skibspræsten formanede de Ulykkelige, at opløste Hjerterne til Gud og forberede sig til den lange Rejse. Hurtigt skrev Grev Tenczyn til sine Forældre og til Cecilie. Dmt tog han Afsked fra dem, og gjorde dem bekendte med Maaden, hvorpaa han var død. Herpaa lagde han de skrevne Blade i Glasfer, som han forseglede og kastede ud i Havet.

Saaledes ventede Mandskabet fattet sin Undergang. Vedende laae Alle paa Knæ; stedse dybere sank Skibet. Den umaalelige Afgrund aabnede sig, og opslugte, med graadig Brusen, sine beklagelsesværdige Offre.

23.

Prindsessen af Sverrig kastede sine speidende Blikke ud over Havet. Ifølge Brevet, hun havde faaet, kunde hendes Brudgom hver Dag ventes. Ingen Morgen dæmrede frem, uden at hun, tilligemed Grevinde Brahe, vandrede hele Timer op og ned ved Stranden.

En Nat vaktes hun af dundrende Kanonstød. Glad forlader hun sit Leie, raabende: „Han kommer! Jeg hører ham nærme sig! Brudgommen kommer — mit Hjerte siger mig det! Stiig frem, du blanke Sol, at min glædeste Dag kan oprinde!“

Men den tause Nat tog ingen Deel i hendes Hensynsfølelse.

Kanonernes Torden forstummede lidt efter lidt: Prindsessen gik urolig om i Slottet; den medlidende Morgen vilde ikke til at dæmre. Omfider gryede Dagen — Cæcilie's Hefstighed lod sig ei betvinge længer. Fuldt af det gladeste Haab ilte hun til Stranden.

Græsselige Syn! Braget af et strandet Skib svømmede paa Bølgerne. „Ak! sukke Prindsessen: Havde Tenczyn været paa dette Skib, da laae han nu begravet i Havets Skød! Barmhjertige Gud, denne Triumph vil Du dog ikke unde mine Fjender!“

Bedende sank hun paa Knæ. Da kastede de fraadende Bølger et Liig iland, saa Skridt fra hende: Nærende nærmede hun sig det, og gjenkjendte med Rædsel sin Brudgom, paa hvis blege Læber Navnet Cæcilie endnu syntes at svæve. I vild Smerte kastede hun sig over ham, for, med sine Kys, at kalde ham tilbage til Livet. Usmægtig bar man hende bort fra den elskede Døde.

Nogen Tid efter fandt Fiskere en af hine Flaster, som fra Skibet vare blevene kastede i Havet.

Fyrsten af Sandomirien overlevede ikke længe sin Søn's Død. Kun politiske Forhold nødte Prindsessen til, nogle Aar sildigere, at række Markgreven af Baden sin Haand. Men den forudgangne Ven beholdt evigt hendes Hjerte.

I det svenske Folks Mund har Sagnet om dets Kongedatters ullykkelige Kjærlighed til den polske Greve vedligeholdt sig indtil denne Dag.

J. W. Niemcewicz:

W o l f m e i e r ,

En Spøgelsehistorie.

Det var den sidste Aften af Aaret 18**, da adskillige Kunstnere og Kunstnerinder, tilligemed endeel Andre, havde forsamlet sig i Theatret ved Isarporten i München, for her at prøve en ny Trylleoper, der Dagen efter skulde henrykke Hovedstadens Publikum. Disse Aftenprøver vare interessantere, end Formiddagsprøverne; med disse hastede man gjerne, medens derimod hine kunde udtrækkes saa langt man ønskede, aldensund Ingen paa den Tid havde Andet at tage vare. Man betragtede Aftenprøverne som en selskabelig Forening; ofte souperede man i Sælleskab, og ikke sjelden endtes Prøven med et muntret Bal, som varede til den lyse Morgen. Orkestret spillede op, og den rummelige Garderobe med de tilstødende Værelser maatte tjene til Balsal.

Ovennævnte 31te December sadde nu, under en lang Mellemakt, som var nødvendig, for at opstille en vigtig Maskine, nogle elskværdige Damer, i et Conversationsværelse, muntret samtalende, da Garderobemester N. kom, for at vise En af dem Besætningen til den Dragt, hun i Morgen skulde bære. Mandens blege Udseende og tunge Aandedræt vakte Alles Opmærksomhed, og man spurgte, om han ikke befandt sig vel. Idet han, med sky Blik, saae sig om, svarte han: „Hvo kan befinde sig vel derved?

Jeg udholder det ikke længe mere!" Han pakkede sit Arbeid sammen, og forlod Bærelset med et høfligt Blik.

Dette gav den hidtil ligegyldige Samtale en anden, interessantere Bending. „Den arme Mand har Meget at gjøre! begyndte en medlidende, noget aldrende Dame: Intet Under, at han bliver syg. Ergrelse har han sagtens ogsaa nok af. Paa den ene Side anbefales ham den største Sparsomhed, og paa den anden Side forlanger man af ham, at han skal opfylde alle Løfter —"

„Af, det er det ikke, som gjør ham syg! svarte Komikeren, en ung Mand, hvis Underholdningstalent havde erhvervet ham Sæde og Stemme i Damerens Raad: Hans daarlige Udseende har en anden Grund. Han er en Mandeseer!"

Dette lethenkastede Ord virkede mægtigt. Strikketøiet faldt i Stjødet, Munden aabnede sig halvt, som til et Spørgsmaal, Dinene stirrede vidtaabne paa den unge Mand, som om der var noget Uhyggeligt ved ham, og virkelig vare Trækkene i det blege, ungdommelige Ansigt fortrukne til et sælsomt Smil, hvorimod de store, dunkle Dines Øld stak forunderligt af.

Efter nogen Frensi og Tilbage snakken om Andesyner, Garderobetjeneste, Cagliostro, nye Besættninger, lange Prøver og dyrist Magnetisme, sagde omsider den gamle M., en humoristisk Patron: „Den gode M. har rigtignok i sit Liv givet sig meget af med hvad man kalder Geist — det er vist — jeg kan bevidne det. Men seet nogen Geist har han

dog aldrig; drukkit Aldstikke har han derimod. N. har unægteligt, fra sin Ungdom af, drukkit megen Snaps."

De yngre Damer, der allerede vare rykkede ængsteligt sammen, aandede lettere, og skaffede sig Lust ved et Smil, thi den gamle N's Spøg virkede som et Lys, man bringer ind i en mørk Stue.

„Eingen forholder sig anderledes! tog Komiskeren Ordet: N. boer, som De veed, her i Theaterbygningen, og — hvorvidt det er sandt, vil jeg ikke undersøge — her i Theaterbygningen spørger det."

Gjentagen Sammenrykken, ængstelig Anden paa den ene — Smilen og Spotten paa den anden Side.

„De vide, vedblev Hiin: at mine Forældre boede i Nærheden af Theatret, og Mange af mine nuværende Collegier mindes endnu den Tid, da jeg, i disse hellige Haller, tilligemed andre Børn af Nabolaget, gav Pajer, Genier, Gadedrenge og andre Gæsteroller. Theatret stod aabent den største Deel af Dagen, og vi Børn havde valgt det rummelige Lokale til vor Lumsplads i Fritimerne. Her spillede vi saa mangen deilig Ridderkomedie, og bestræbte os for, at efterligne en og anden Skuespiller, som vi især yndede. Ofte overraskede Aftenen os derved, og vore Forældre maatte søge os længe i det vidsløftige Huses dunkle Rum. Dog forbittredes os, paa en hæslig Maade, den Glæde, vi havde af disse ungdommelige Øvelser. En temmelig voksen, Alle ubekjendt Dreng havde, uden at

(6*)

Nogen havde hidkaldt ham, blandet sig i vore Lege. Hans Udportes havde, ved første Diekast, noget Afstrækkende, og sikkert havde vi udelukket ham af vor Kreds, hvis ikke hans Godmodighed, hans artige Væsen og det Slikkeri og Legetoi, han stundom bragte os, havde opfordret os til Skaansel. Det var ikke faldet Nogen af os ind, at spørge om hans Navn, og da han siden paa eengang svandt mig gandske af Syne, blev Intet tilbage i min Erindring, uden hans sælsomme Udseende, hans brede, dødsblege Ansigt, hans høie Pande, der i Mørke skinnede som Phosphorus, hans grønlig, vidtgloende Dine, og de tynde, bleggule, krøllede Haar. Her til kom endnu hans uformelige Legeme, der næsten var ligesaa bredt, som langt. Vel befandt Ingen af os sig i hans Nærhed, mindst naar det i Almindelighed nedslagne Blik hvilede nogle Sekunder paa os. En Aften legede vi Skjul. En af mine kjæreste Skolekammerater maatte søge, og vi Andre havde, saa godt som muligt, forstuet os i de vidtløftige Gange og Kroege. Det var allerede bleven mørkt, og da den Søgende var forsigtig, for ei at støde sig, nølede han saalænge, at jeg, i min Krog, allerede begyndte at kjede mig ved Legen. Pludseligt jog et frygteligt Skrig alle de skjulte ud af deres Smuthuller. Man raabte til hinanden, man løb sammen — Skriget, som syntes at udpresses af den meest rasende Smerte, vedvarede. Blodet iisnede i os, Haaret reiste sig paa vore Hoveder, vi havde ikke Mod til at gaae efter Lyden. Langt om længe tog jeg Mod til mig, som En af de Voldske, og

gik til det saakaldte Rekvisttkammer, hvor en Masse af alskens Gjenstande gjorde det let, at skjule sig. De Andre fulgte i nogen Graastand. Skriget havde ophørt, og vi hørte en huul Stønnen. Jeg rev Døren op, og saae min kjære Kammerat paa Gulvet, i frygtelige Trækninger, og den fremmede Dreng bøiet over ham, stirrende stivt paa ham. Hvad der fortælles om Basiliskernes og Klapperslangernes Diefast, saae vi her i Virkeligheden. Fastnaglet til Jorden i den skrækkeligste Tilstand, laae vor Ven, og det ene ved den over ham Bøiedes Blik. Da revs Døren med Hefstighed op, og bleg og aandeløs styrtede Garderobemester N. ind, endnu langt blegere og aandeløsere, end vi saae ham i Dag, og hurtigt rev han den fremmede Dreng iveiret, og idet han kastede ham et sort Klæde over Dinene, førte han den Gruelige bort med sig."

"Denne Begivenhed havde til Følge, at vi maatte vælge en anden Tumsleplads for vore Lege, da Garderobemesteren truede, at prygle os ud af Kunsttemplet. Vor arme Kammerat faldt i en svær Sygdom, og kom sig kun langsomt. Han huskede kun Saameget, at den fremmede Dreng, da han havde fundet ham paa hans Gjemmested, havde seet paa ham med et stikkende Blik, og derhos fortrukket de hæslige Træk, ligesom til et vemodigt Smil, saa sælsomt, at han øieblikkeligt var styrtet afmægtig til Jorden."

"Her i München foregaaer meget, som vor Philosophi mindst drømmer om!" sagde N. spottende.

„Der er nu f. Ex. den tykke Mand, som med sit hvide Ansigt strækker de Forbigaaende om Matten, og følger dem lige til deres Gadedør! bemærkede en Dame: Næsten skulde man troe, at den misfortalte Historie hang sammen med denne tykke Mand.“

„Er det ikke rigtigt i München, saa er her den halvafbrudte Isarport det egentlige Sæde for alt Uhyggeligt og Rædselsfuldt. Ut der om Matten kastes Stene ned fra Taarnet paa Skildvagterne, er tilstrækkeligt beviist ved disse Krigeres Udsagn.“

„Ja, ja, og i vort Theater spøger det aller værst! tilføiede Damen: Det er nu engang afgjort. Jeg vilde ønske, Prøven var forbi, at — —“

Her lød Klokken, som bebudede, at næste Aft tog sin Begyndelse, og leende og spøgende rykkede Alle op.

Prøven var endt, og man begav sig til Garsderoen, for at hente Raaber og Hatte.

„Paa Slaget Tolv, i Sandhed! raabte M., idet han tog sit Uhr frem: Nu, saa ville vi da skynde os, at komme ud af det uhyggelige Hus — thi spøger det her, saa er det just nu den rette Tid dertil. Det er Spøgelsernes Børstid!“

Med disse Ord bød han to unge, smukke Choristinder Armen, for med dem at ile til Udgangsporten. Men snifende rev de sig løs fra ham, og slagrede med vajende Shawler og Baand ned ad den lange Gang. Han vilde gribe nogle Andre,

men de løb ogsaa for ham; uidentvibl kjendte og frygtede de hans noget frie Lune i deslige Situationer.

„Belan, den fjære Natur forsmaaer mig! sagde han gravitætist: Saa maa jeg da kaste mig i Armene paa Kunsten!“ Og idet han trak sine Handsker paa, rakte han, med stor Formelighed, den ældste Kunstnerinde sin Arm, og førte hende ned ad Gangen, ledsaget af de øvrige Herrer og Damer, som havde været sysselsatte ved Prøven.

Men de havde ikke endnu naaet Porten, da hine Choristinder, blege af Skræk, vendte tilbage, og eensstemmigt forsikrede, at under den gamle Hjørports Ruin stod den saakaldte tykke Mand, en Skikkelse, som i nogen Tid satte hele Hovedstaden i Angst og Skræk. — Alle Damer opløstede et Fortvielsesstrøg, og Mændene vilde ile ud, for at see Spørgsø, som de kun kjendte af Rygtet.

„Holdt! raabte M.: Hvad skulde det blive til? Vilde I holde Orden, siger jeg! I ville løbe ud, og lade de ængstelige Gruentimmer tilbage her i den mørke Gang, hvor kun Billeteurerne ellers drive deres Væsen, og hvor nu Lampepuksernes altfor gestjæftige Haand begynder sit Mørkhedens Arbejde! Jeg gaaer foran — saa komme de andre Mænd, hver efterfølgende to Damer — og Du (her klappede han Komikeren paa Skulderen) Du flutter Toget!“ —

Forslaget antoges, og Toget satte sig i Bevægelse. Ei uden Skjælsven traadte Damerne ud i den aabne Svilefal, og saae, flye og frygtsomme,

efter den ikke sjerne, halvafbrudte, graae Ikarport, som laae indhyllt i fugtig Natstaage med sine otte kantede Taarne, og sine mange halvtillramlede Vinduer og Skydehuller.

„Der stod det!“ hviskede den Ene af hine Skjønne, som før havde indjaget Selskabet Skræk, idet hun med Fingeren, temmelig ubestemt, betegnede et Sted.

„Og nu er det borte, som det i Almindelighed pleier at gaae, naar Flere komme i Forening!“ svarte M. leende, idet han vendte Hovedet tilbage.

Nu vare de tæt ved Porten. En Skildvagt spadserede frem og tilbage, og høiede just om Taarnet. „Fra Hullet deroppe er det, Stenene kastes!“ sagde en ung Pige sagte. — „Og hist staaer den tykke Mand lyslevende!“ gjenmælede M.

Virkeligt saae man en dunkel, uformelig Skikkelse staae under Porten. Ligesom Selskabet nærmede sig, vendte den sig mod den saakaldte Dal, og vaklede, med temmelig asmaalte Trin, ned ad den lange Gade ad Raadhuset til.

„Der gaaer det hen! raabte Komiseren: Det vil ikke give os Leide, som det ellers pleier at gjøre ved Andre, men gaaer hellere afveien for os.“

„Lad det gaae! bemærkede M.: Det er mig fjært for vore Dammers Skyld. Men for Pokker! Hvad gjør da Sun her?“ og berørt af hans Spansevær, raslede det i en Sidenishe af Portveien; sagtehostende reiste sig den gamle, karrikaturmæssige Røgehone, som pleiede at have god Ussætning her under Proverne i Theatret.

„Ei, min smukke Herre! Jeg har, ved Prævens Begyndelse, Klokken 5, sat mig hid med fulde Kurve, for at sælge Noget, svarte den Gamle: og saa har jeg vel blundet en Timestid.“

„En kjon lille Time, min Hjerter! raabte M.: Klokken er over Tolv!“ — „Tolv! sagde Qvinden, idet hun rystede sig: Nu, der har jeg baaret mig kjønt ad!“ — „Du har dog idetmindste affat Dine Vare; Dine Kurve ere tomme!“ sagde M. — „Ak ja, mine Kurve ere tomme! jamrede hun sagte: Det maae de flomme Drengene have gjort!“

Udsejligt tordnede det: „Werda?“ — Uvilkaarligt foer man sammen. Uafslutningen kom fra Hovedbagten, og Damerne, som forlængst havde ønsket Samtalen med Qvinden afbrudt, for at kunne forlade det uhyggelige Sted, drog Herrerne efter de muntre, livsfriske Soldater, til Torvet, hvor Selskabet fordeelte sig i de forskjellige Gader, og Damerne, ledsagede af Herrerne, ilste til deres Hjem.

Theaterbygningen ved Isarporten var bleven gandske mørk, og Intet rørte sig mere deri, men Folk, som deres Bei førte over Volden, saae, i et af Sidebygningens bageste Vinduer, en gammel bleg Mand, beskinnet af en Natlampe, sidde paa sit Arbeidsbord. — Det var Overgarderobemester N.

Vi skulde vore Læsere, nøiere at betegne den Tid, da disse Begivenheder tildroge sig i München.

Den sidste Krig i Frankrig var endt, og Tydskland nød — en sælsom Ro, liig den, der, i et stort,

videløstigt Huus, følger paa et larmende Gæstebud. Gæsterne have vel forladt det, men Alt deri er i stor Uorden — Huusfolkene selv ere i et galt Lune, og hittede uidentviol paa allskens Optøier, hvis ikke — store Anstrengelser bevirkede stor Mathed.

I München, en i mangen Henseende saa mærk: værdig Stad, hvor det Mørke, Gamle, paa den sælsomste Maade forbinder sig med det Venlige, Nye, var en Sumleplads for alle slags Fremmede, og derfor kunde det ikke feile, at jo sammesteds tildrog sig Meget, som for Diebliffet vakte Opsigt, ja, syntes interessant — men tilsidst opløste sig paa en yderst profaisk Maade.

Saaledes var det nu den saakaldte tykke Mand, der vakte Opmærksomhed, vel endogsaa Frygt og Skræk hist og her. Folk, som gik paa Gaden silde om Natten, mødte — i Almindelighed paa de Hjørner, hvor Gaderne krydsede hinanden — en Mandssfigur, af usædvanlig Tykkelse, hyllet i en viid Kappe. Ofte stod Manden i Nærheden af en Laterne, og da vilde man tydeligt have bemærket et dødsblegt, spørgselmæssigt Ansigt. Manden lod Folk gaa forbi sig; men snart hørte de ham puste tæt bagefter, og de maatte nu dreie og vende sig som de vilde — den uhyggelige ledsager trøttedes ikke; først ved Gadedøren bleve de ham quit, og da hørte de tidt et dybt Suk af ham. Bleve de staaende, og var Stedet eensomt, saa blev den Tykke ogsaa staaende; men kom Andre gaaende samme Vej, da gik den Tykke rast videre. Da han kun ledsagede enkelte Nattevandrere, unge Personer, Piger o. s. v., og deri

imod syntes at vogte sig for Udhalere og for talrige Sværme, var det endnu aldrig skeet, at Nogen havde taltalt, eller vel endog anholdt ham; idetmindste var intet Saadant endnu bleven almeenbekjendt. Grunden hertil kan isvrigt ogsaa have været, at man gjerne gif afveien for ham, eftersom Synet af ham virkelig udøvede en forfærdende Magt over Gemytterne.

Den første Aften i det nye Aar vare de samme Kunstnere, som vi ovenfor have omtalt, forsamlede i Isarthor-Theatret, dog i glimrende Smykke, Alle med sminkede Ansigter. Huset var overfyldt, Bisaldet stort, og i den muntreste Stemning gjorde Alle sig lystige over alt Spøgeri. Den gamle Garberobemester N. var ikke tilstede ved Paaklædningen, men havde overladt det til sine yngre Medhjelpere, foregivende en stærk Udmattelse, som han, ved sin stigende Alder, havde paadraget sig ved idelig Nattearbejdet. Drømmende, uden at deeltage i noget af det, der foregik omkring ham, sad, øverst i den store Garderobe, en ung Mand, først for kort siden optagen blandt Medlemmerne. Vi ville kalde ham Theodor. Med sine store blaae Øine stirrede han i Speilet, og havde lagt sin Arm paa Stoleryggen, for desto mageligere at kunne purre med Haanden i sit Hoveds blonde Løkkerighed. Hans Stilling udfordrede Spotterne, som tilslagde den smukke Ungersvend en umaadelig Forsængelighed. Men hans Tanker vare ikke ved Speilbilledet, som gjengav ham

herligt i en riig, gammelspanskt Kappedragt, lige saalidet ved hans Omgivelse — de vare hos Marie, en Datter af den gamle N. Med udmærket Lægemæssighed begyndte hun at udfolde et glimrende Talent, og vakte allerede stor Opmærksomhed. Hun var i Aften ikke sysselsat i Theatret; den syge Fader, som allerede længe havde været Enkemand, havde beholdt hende hjemme hos sig.

Hvad Theodor havde hørt om Spøgeriet i Theaterbygningen, hvad han selv vidste derom, kunde ikke være ham ligegyldigt. Han kunde ikke undertrykke den Tanke, at der, for Marie, for hendes Fader, ja, for ham selv, laae noget Betænkeligt i disse Phænomener, og ihvormeget der end var, som han ikke kunde forklare sig, var dog Et ham klart, at nemlig den saakaldte tykke Mand stod i nærmere Forbindelse, end ham kjært var, med den gamle N.

Marie, en tugtig og uberygtet Pige, havde — som det lod — ikke ugjerne seet den Opmærksomhed, Theodor viste hende. Skjøndt hun undveeg overalt, hvor Smigrere, Gjække og Bellystlinge nærmede sig hende under Paaskud af, at hylde hendes Talent; skjøndt hun, med en Værdighed, som kun er Dyden egen, vidste at tilbagevise alle frække Tilbud, alle fortrolige Tilnærmelser, som Theatermedlemmerne tillode sig, saa gjorde hun dog en Undtagelse med Theodor. Ham hørte hun gjerne; ham betroede hun Mangehaande, og disse smaae Beviser paa hendes Belvillie, opflammede i den undseelige Ungersvend en Ild, som fyldte ham med Uro og Fryd, med Smerte og Lyst.

Hans Scene kom — han kaldtes ind. Ved Bortgangen applauderedes han, men han hørte det ikke, thi i Nærheden tittede Marie's huldfulge Dine frem under den sorte Fløielshat, og syntes at vente ham. Hun holdt en Medicinflaske i Haanden, og sukkede dybt.

„Min gamle Fader er meget syg! sagde hun sagte og hurtigt: Jeg kommer just fra Apotheket, og kunde ikke undlade, da jeg vidste Dem sysselsat, at tage min Bei over Theatret, for at ønske Dem en god Aften.“

„Og De skal strax bort igjen?“ spurgte Theodor bedrøvet. — „Maa jeg ikke? Hvor glad er jeg, at jeg i Dag er fri, for at kunne pleie min Fader! — Lev nu vel! —“

„Og taler jeg ikke mere med Dem i Dag?“ spurgte Theodor hurtigt, gribende hendes Haand. — „Hvorledes skulde det være muligt? svarte Marie: Min Fader bliver i Nat, som saamange Nætter tilforn, i Garderoben, og sender mig da bort Klokker Elleve, for at jeg skal gaae til Hvile. Han taaler aldrig, at jeg bliver længere hos ham.“

„Klokker Elleve? Saa er jo Stykket allerede ude!“ — bemærkede Theodor i langtrukken Tone, som om han vilde give hende Noget at forstaae. Hun svarte Intet.

„Og saa gaaer De ene over det mørke Theater, til Deres Bærelser, som ligge i den anden Ende af Bygningen?“ tilspjode Theodor. — „Ja!“ svarede hun.

„Og De frygter ikke?“ spurgte Theodor videre. — Marie syntes at fare sammen.

„Min Fader byder mig gaae, naar Klokken slaar Elleve, og paalægger mig, ei at opholde mig undervejs — og det gjør jeg — Alt, hvad min Fader befaler mig, er jeg vant til at gjøre, sagde Marie; og saaledes er jeg da ogsaa bleven uanfægtet af Alt, hvad her siges at tildrage sig ved Midnatstid.“

Stykkets Gang kaldte Theodor ind igjen, og da han kom tilbage, var Marie forsvunden.

Stedsse mørkere blev Theodor tilmode, jo mere Stykket nærmede sig sin Ende. Endnu havde Spørgeriet i Theatret aldrig foruroliget ham saameget; endnu havde det aldrig været ham saa klart, at den gamle N. vel stod i nærmere Berørelse dermed, og at det maaskee kunde worde uheldbringende for Marie — men han havde heller aldrig følt saa levende, som nu, at han elskede Marie inderligt.

Langsomt flædte han sig om, for at undgaae sine Collegers Sværm, der i Hast vaskede Sminken af deres Ansigter, for at ile til de muntre Kredse, der ventede dem paa det unge Lars første Aften. Censom, mørk, indhyllet i sin Kappe, gik han, med store Skridt, op og ned i Baggrunden af Scenen; Lamperne vare lidt efter lidt slukte, paa et Par nær, som skulde yde Huisbægterne et sparsomt Lys. De gamle Herrer — de langsomste ved Omklædningen — vare allerede gangne ham forbi; Damerne løb,

med indhullede Hoveder, leende og spøgende til Siddeporten, hvor Theatervognene holdt, som førte dem portionsviis hjem — ogsaa den sidste Portion var nu stegen tilbogns. Alt var bleven stille og øde i det glimrende Kunsttempel. Huuskattene kravlede paa Trapperne, Musene pebe, og Bægternes eensomme Trin i Corridorerne lode sig høre. Theodor stod i en Muurfordybning, ikke langt fra Trappen, som førte til Garderoben, hvor den gamle N. arbejdede. Med tilbageholdt Aandedræt ventede han Klokkeslaget, som nu snart maatte lyde.

Da lød det første hule Slag fra Helliggeistes Kirke, og strax efter aabnedes Døren til Garderoben. Lette Fodder svævede ned ad Trappen. Det var Marie, med en Laterne i Haanden. Hun vilde ile forbi.

„Marie!“ raabte Theodor. — Hun forsværedes, men beroligedes strax, da hun saa den Elskede nærme sig. „De her?“ spurgte hun forundret. — „Jeg maatte see Dem endnu i Dag!“ svarte Theodor: Jeg havde ingen Ro; af Gud, jeg har Saameget paa Hjertet!“

„Men min Himmel! Paa dette Sted og paa denne Tid? Hvor kommer De paa det Indfald?“ spurgte Marie, rystende med Hovedet.

„Da jeg maatte tale med Dem endnu i Dag, stod det ikke til mig, at vælge Tid og Sted anderledes!“ svarte Theodor: Af Marie, jeg kan ikke længer undertrykke min Bekymring — jeg kan ei Andet — jeg maa være oprigtig! Ja, jeg elsker Dem

høiere end mit Liv; De er den Tanke, som besjeler mig i Udvølsen af min Kunst, som i eensomme Diebliske fylder mig med stille Lyst. De vil ikke brede, fordi jeg, af et ærligt Hjerter afslægger denne Bekjendelse. Følgerne maae worde, som de ville — ophøre at elske Dem kan jeg aldrig."

"Og nu — vedblev han efter en Pause, medens Pigen, hvis Haand han havde grebet, saae bly mod Jorden: nu, da jeg har havt Mod til at gjøre Dem denne Tilstaaelse, vil jeg ogsaa udøse mit hele Hjerter for Dem, og afryste den Tvang, der har martret mig saalænge. Det kan ikke være Dem ubekjendt, i hvilket Vanrygte dette Huis staaer, ligesaaalidet, hvad Deel Deres Fader har deri. Vær aabenhjertig, Marie! Hvad veed De af disse Hemmeligheder! Deres — vor Lykke beroer derpaa. Hvad er det for Besøg, Deres Fader modtager ved Nattetid? Med hvilke Magter staaer han i Forbindelse? Ligger Sandhed til Grund for disse Rygter, eller er det Altsammen Bedrag? Jeg besværges Dem endnu engang, aabenbar mig Alt, hvad De veed!"

Hadde Theatret været roligere, da vilde han, ved disse Ord, i Marie's blege Ansigt kunnet læse en Vengstelighed og Pine, som sikkert havde afholdt ham fra, at friste den Arme haardere. Men nu saae han Intet.

Marie kunde kun forstikke, at hun var fuldkommen uvidende om det Altsammen, og bede ham forlade det mistænkelige Gred, som i dette Dieblisk ikke var hendes gode Rygte gunstigt.

Theodor vedblev at bestorme hende, og noget Tid var allerede forgangen, da de i nogen Graastand hørte den store Indgangsdør aabnes.

„Hvo kan det være?“ spurgte Theodor sagte. — „Bægterne identtviol! hvi skede Marie Skjælvende: Lad os gaae!“ — „Bægterne søbe allerede trygt! tog Theodor Ordet: Gaaden vil løse sig.“

Og langsomt og tungt skred det med den lange Gang — og over Scenen saae de den tykke Mands uformelige Skikkelse gaae, ad Garderobetrappen til, som knirkede under hans Fødder. Den gamle N. lukkede op, og lyste, med vidtudsvaert, rystende Arm, den Kommende imøde, efter hvem Døren strax lukte sig igjen.

Theodor vilde liste sig efter, men sagte og skjælvende sagde Marie: „Min Elskede! Har Du mig kjær, saa følg mig!“ og heftigt drog hun ham efter sig, til hun naaede sit Hjem, hvor hun lukkede ham ud af Gadedøren.

Larmende Svende — blandt dem Komikeren — gik just forbi, da Theodor, som forvirret, stod under den friske Januarnats Stjernehimmel.

Med brændende Hoved ilte Theodor gjennem Gaderne, og mærkede ikke, at hans Bekjendte raabte nogle Haanord efter ham. Hemmeligheden martræde ham — han maatte afløre den, ihvad det saa skulde koste. Med Længsel ventede han Morgen, der endelig fremsteg i sin klare Winterpragt.

Uden at have betraadt sit Logis, iilte han ind i et Kassehuus, for her at oppebie den Time, da han, uden at vække Opsigt, kunde gaae til Garderobemesteren.

Han fandt Marie med forgrædte Dine; Sky og ængstelig traadte hun ham imøde.

„Jeg søger Deres Fader — begyndte han forlegen — jeg maa tale med ham angaaende — en ny Dragt; men nu — da jeg finder Dem saaledes — er det heel andre Tanker, som sysselsætte mig. Min Gud — Marie — De har grædt!“

Stum sad Marie ligeoverfor ham. „Marsagen til Deres Taarer? spurgte Theodor heftigere: Jeg vil — jeg maa vide den.“

„De spørger mig derom?“ sagde Marie sagte. — „Veed jeg den da? Eller kan den være mig ligegyldig?“ faldt Theodor hende hastigt i Ordet.

„Gaae, min Herre! svarte Marie: Forlad en stakkels Pige, som hidtil Intet havde, uden sit ærlige Ravn, og som De saa letfindigt vil berøve dette Klenodie — ak, desværre, allerede har De berøvet mig det!“

„Hvad skal det sige, Marie? raabte Theodor forfærdet: Hvorledes? Jeg skulde have — bedraget mig! O Gud, saa er her da ei heller Andet end Blændværk, Theateraffekt og Kofetteri!“ —

Som uden Besindelse sank han ved disse Ord paa en Stol. Han saae i Marie Intet, uden en almindelig Kofette, som nu ønskede, at drage den størstmulige Fordeel af det tilfældige Møde forrige Nat og af hans Kjærlighedstilstaaelse. Med for:

slidte Talemaader forespillede hun ham nu — saa meente han — en sædvanlig Komediscene, for at opflamme hans Kjærlighed endnu mere.

Men stum, i synlig Forlegenhed, stod Marie der; hun ønskede, at han vilde gaae, men var ikke istand til at frembringe et Ord.

Efter en smertelig Pause sprang Theodor om: sider op. „O, Marie! sagde han: Hvo indgav Dem disse Ord? Hvo kunde bevæge Dem til, at sige mig dette? Her er Nogen i Spillet, som har bemægtiget sig Dem paa en gruelig Maade, og tvinget Dem til, at forstille Dem saaledes; thi fra Deres Hjerter kunne hine Ord ikke være komne. I Gaar sagde De til mig: „Min Elskede, hvis jeg er Dig kjær!“ — Troer De, at den Tone, hvori De sagde disse Ord, ikke gjenlyder i mig endnu? Troer De, jeg nogensinde kan glemme, hvorledes De sagde det? Og nu taler De om ærligt Navn — om en Fare, som det skal være i — og det ved mig — ved mig, som intet Helligere paa Jorden kjender, end Deres ærlige Navn — Deres rene Dyd! Kan den Elskede, hvis Hensigter ere redelige, træde Deres Værelse for nær derved, at han engang, ene med Dem og Gud, lettede sit Hjerter, og tilstod Dem, hvilken Salighed, hvilken Betyrning De valder ham?“

„Er da Ondskaben ikke altid vaagen? hvisttede Marie: Og hørte De ikke —?“

„Hvad? Hvad?“ streg Theodor bestyrtet. — „De Spotterier, Deres Venner sendte efter Dem!

svarte Marie: Der vare ogsaa Skuespillere med. Hørte De ikke, med hvilke vanærende Tillægsord mit Navn blev nævnet? Hvorledes de spottede den stolte Skrædertøs, som brystede sig af sin Dyd og om Natten lukkede sine Galaner ud af Gadedøren, istedetfor at hjælpe den syge Fader, som syede sig frum oppe paa sit Værkstedsbord? Hørte De ikke det? Og vil det ikke rygtes i Byen i Dag — vil det ikke komme min strenge Fader for Dre, og bringe den gamle, syge Mand i Graven?" —

„Intet veed jeg af Alt, hvad De vil have hørt! Jeg havde kun Sands for min Salighed, for min Kjærlighed og for Dem! svarte Theodor: Men veed Byen, at vi elske hinanden — er jeg Skyld i, at man veed det — godt! Saa bliver mig kun eet Skridt tilbage. Jeg taler strax med Deres Fader — jeg beder om Deres Haand — vor Stilling ved Theatret tillader os vel, at tænke paa Ægteskab.“

„Af, min Gud!“ jamrede Marie, idet hun holdt Theodor tilbage, som vilde ile bort. — „Hvorledes? De forsmåer dette Tilbud? De vil ikke vorde Dens Hustru, som tilbeder Dem, og som De selv har tilstaaet, at De elsker?“ sagde Theodor mørk, med Møie undertrykkende de paany opstigende Tvivl. — „Min Fader vil aldrig —.“ flammede Pigen.

Da indtreem den gamle N., og afbrød dem. Med forskende Blikke saae han sig omkring, blev et Øieblik staaende ligeoverfor Marie, som om han i hendes Ansigtstræk vilde læse Aarsagen til hendes

forgrædte Dine, og vendte sig derpaa, med den hans Stand egne Smidighed og Høflighed, til Theodor, spørgende ham, hvad han skyldte Vren af hans Besøg.

Theodor var forlegen. Nu at træde frem med sit Anliggende, da han vidste, at Marie ikke ønskede det, syntes ham upassende. Den nye Dragt maatte tjene til Paaskud.

„Om den Ting vil min Datter ikke kunne sige Dem synderlig Bæst! knurrede den Gamle: Vil De behage at uleilige Dem op paa Arbeidssværelset — der har jeg Alt, hvad vi behøve.“

„J er træt og modig, kjære N.! sagde Theodor: Sæt Jer først lidet, og tag Eders Frokost — jeg vil imidlertid opholde mig her, og gjøre Eder Selskab.“ —

„Inkommodeer Dem aldeles ikke, min vakkre lille Herre! Arbeid gaaer for Alt, og om De behager — — “ Med disse Ord aabnede N. Døren.

„J stormer løs paa Eders Sundhed, svarte Theodor: og det kan jeg, som Eders Ven, ikke tillade, da jeg veed, at J arbejder flittigt om Nat:ten, og at J endogsaa temmelig sildt hemsøges af fremmede Runder.“

„Veed De det, min Herre? spurgte den Gamle pludseligt, i en anden Tone, end den forrige submisse: Nu, saa maae De ogsaa vide, at min Marie er Brud, og at vi vente Brudgommen hvert Dieblis. Det er derfor mit Ønske, at De, i alle Forretningsager, kommer lige til mig i mit Skæderlokale, og ikke til min Datter i min Bopæl.

Marie, flød Dig paa. Hr. Solzmeier vil snart være her; saa kalder Du mig ned. Min Herre — om De behager — jeg er til Tjeneste!”

Og med frummet Ryg aabnede han Døren, ventende, at Theodor skulde gaae foran opad Gar: derobetrappen. Men han trykte sin Hat dybt ned i Dinene, at man ikke skulde see de nedperlende Taarer, og stormede ud af Døren, som den Gamle slog i efter ham.

„En kuriosst Patron, den Hr. Theodor! sagde N. efter en Pause: Først vil han tale med mig angaaende sin nye Dragt, og nu, da jeg er gandske til hans Tjeneste, løb han, som en Ufsindig, sin Bei. Dog, mig ligemeget! See til, Marie, at Du bliver særdig med Din Paaklædning, thi Hr. Solzmeier kan ikke udeblive længe. Ih, der er han allerede!”

Og springende til Døren, som han aabnede paa viid Bæg, bød han den indtrædende Fremmede med mange Komplimenter ind i Stuen, medens Marie ilte ind i Sidesværelset, for at fuldende sin Paaklædning.

Hr. Solzmeier var en Mand i sine bedste Aar, af undersættig Statur, med et trindt Ansigt, hvoraf man ikke kunde see stort mere, end Kind og Hage. Næsen var nemlig en neppe mærkelig Tip mellem Kindernes Rjædbjerger — Munden uden Læber, en fin, langtrukken Linie — Dinene skjultes af store, mørkegrønne Briller, som kastede et grueligt Skjær

over hele Ansigtet og gave det et Døbning-Udseende. Den høie, glindsende Pande bekrandsedes af rødgraat Haar, hvis enkelte Lokker krusede sig opad, og lode en vaklende Skygge falde paa Ansigtet. Hr. Holzmeier's Klædedragt var ligesaa bizar, som hans Udseende. Han bar grønne Fløiels Knæbuxer, Kapstøvler, en høiguul Vest med blanke Knapper, et ildfarvet Halstørklæde med sorte Striber, en lysbrun Frak med grøn Krave. I den ene Haand holdt han et sort Lommeørklæde og den hvide Filtet, i den anden et temmelig tykt Spanskør med Guldnap, hvilket han skuldrede som et Gevær. Skjøndt Januardagen var temmelig kold, syntes Hr. Holzmeier dog at svæde, og ofte tørrede han Panden med det sorte Lommeørklæde.

Efter at den gamle N., med mange Høflighed, havde nødt Hr. Holzmeier ind i Stuen, begyndte Sidstnævnte, med en hæst, næsten tonløs Stemme, at spørge efter Jomfru Marie.

„Hun vil strax være her!“ sagde den Gamle, og raabte til Marie, at hun skulde skynde sig.

Vant til at adlyde sin Fader, traadte hun ogsaa strax ind i Stuen, i en simpel, men velordnet Dragt. Med sin Anstand hilste hun, men da hun opløstede Dinene, gjøs hun uvilkaarligt tilbage for den Fremmedes Skikkelse. Glad, gnidende sine Hænder, vendte Denne sig til Faderen, idet han fortrak den hidtil fastslukkede Mund til et Smil, og derved strakte Kindbenene saavidt fra hinanden, at man kunde see ham dybt ned i Svælget, allerhøjest da ingen Tand spærrede Udsigten. Denne gabende

Afgrund egnede sig gandske til at forsøge Marie's Rædsel.

„Mamsel! begyndte Holzmeier nu: Eftersom Deres Fader siger mig, er De ikke ugenegen til at træde i Ægtestanden og tænke paa et ordentligere Udkomme, end Komedianter gemeenlig kunne vente. Jeg er heller ikke, for mit Vedkommende, ugenegen til at tage Dem til Kone, naar De nemlig kvalificerede Dem dertil, og vilde forestaae Huusholdningen, opdrage Børn, samt skikke Dem i mine Løner. Med Papa er jeg enig, og vi blive ventelig ogsaa enige — hvad mener De, Mamsel?“

„Deres Andrag, min Herre, undrer mig ikke lidet, svarte Marie: da jeg i Dag førstegang har den Lykke, at see Dem. Spørgsmaalet er om Tilbøielighed — Kjærlighed — “

„He, he, he, he! hvæste Holzmeier, i en Tone, som trængte gennem Marv og Been: Tilbøielighed — Kjærlighed! Hvorfor ikke Kunst — Poesi, og hvad alt det dumme Tsi hedder? Dog — lad det være godt! Ogsaa med Kjærlighed kan jeg opvarte! Jeg elsker smukke Piger; De er en smuk Pige — altsaa elsker jeg ogsaa Dem. Og — De elsker vist Pynt, Livsglæde, og Rigdom, hvorved man kan forskaffe sig alt derte — nu, saa elsker De — uden at vide det — mig! Thi jeg er Rigdommen i egen Person. Nøl derfor ikke længe — ellers gaaer De glip af mig — jeg behøver kun at banke paa, og Fædre og Mødre kaste mig deres Døttre i Armene. Men et vist Velbehag i Deres lille Person og det nære Slægtskab — — “

„Slægtskab?“ spurgte Marie studsende.

„Ja, Hr. Holzmeier — tog Faderen sukkende Ordet — er en Søn af min Søster, der, allerede for mange Aar siden, forsvandt af München, og hvis Opholdssted man hidtil ikke kunde opdage.“

Med denne Opdagelse skiftede Marie Farve. Hvad hun havde hørt af denne Lantes Historie, om hendes forbudne Omgang med en Mand, som Rygtet gjorde til en Sortekunstner, om hendes Flugt, Ingen vidste hvorhen — Alt dette var ikke istand til at indgyde hende Gudhed for Sønnen, hvis Personlighed desuden kun havde lidet Ubefalende.

„Jeg seer, sagde Holzmeier: at Mamsellen ikke er genegen til, i Dag at give mig noget bestemt Svar. Nu, saa kan Hun da erklære sig for Papa, der igjen kan give mig Hendes Hjertensmæning tilkjende. For i Dag Gud befalet!“

Ei uden Forbittrelse brød han op, idet han gjennem Brilleglæssene kastede et sælsomt Blik paa Garderobemesteren, som blev tiensynligt forvirret derved.

Da han var ude af Døren, vendte N. sig til sin Datter: „Gjør mig ham ikke vred, den Hr. Fætter, det siger jeg Dig! En bedre Frier faaer Du aldrig i Verden!“ Og uden at se paa sin Datter, steg han op i Garderoben, og gik til sit Arbejde. Men Marie gik, fuld af mørke Tanker, ud i Kjøkkenet, for at lave en styrkende Suppe til den gamle Fader.

Som et Lyn udbredte sig blandt Theaterperso-
nalet den Efterretning, at den skønne Marie vilde
sige Kunsten Farvel, for at ægte en riig, fra frem-
mede Lande tilbagekommen Fætter. Skjøndt Mün-
chen besidder en stor Overflodighed af alle slags Meyere,
da Navnet „Meyer“ forekommer her i alle Sam-
mensætninger, og en aandrig Udlændings Ytring :
„med saa Undtagelser hedde alle Tydskere Meyer,“
udentvivl finder den bedste Anvendelse paa München,
saa var dog Navnet „Solzmeyer“ endnu gandske
ubekjendt. Man vidste vel, af gamle Ridderroma-
ner, at Døden kaldtes saaledes, men man kjendte
ogsaa Tilfældets bizarre Lune, som lod en meget
dulig Læge ved et berømt Bad føre Navnet „Tod;“
derfor undredes man ikke over, her at see en hoved-
rig, folgelig saare agtværdig Mand, bære et hæsligt
Navn. Og mangen smuk Pige havde vel gjerne
ønsket sig i Marie's Sted, for, med det stygge
Navn, ogsaa at erholde de skønne dermed for-
bundne Emolumenter.

Marie's Forhold var, fra dette Dieblif af,
stille. Hun talte ikke mere med Theodor, ihvor-
tungt det end faldt hende, ei at nære en Flamme,
som maatte vorde uheldbringende for dem Begge.
Hun var vant til, at rette sig efter sin Fader, og
Denne havde erklæret, at uden Hensyn til den Vel-
stand, hvori Forbindessen med Solzmeier vilde sætte
ham, havde ældre Forpligtelser bevæget ham til at
give sit Ord.

Theodor var En af hine Naturer, der betragte
Smerten som en velkommen Gæst, og aldrig aande

lettere, end naar de kunne trække Beivet ret dybt fra det beflemt Bryst. Mange af mine Læsere ville forstaae mig; Andre, som Livet stedse vendte sin rosenfarvede Side til, ville ikke have noget Begreb om Smertens Belyst.

„Jeg vil bort herfra! sagde han ofte til sig selv: Gid Marie maa worde lykkelig, for mig er hun jo dog tabt!“

Men derved blev det. Han kunde ikke løsribe sig fra München, ei heller fra Theatret ved Isarporten — mindst fra Marie, der i sin stille Resignation, ikke syntes at bemærke ham mere.

Jordybet i sine Sværmerier, stod Theodor en Aften ved en af Portalsvælgene, omgivet af mange unge Mennesker, som forlystede sig ved, at see Karretherne rulle frem og skille sig ved deres elegante Indhold. Theodor stirrede hen for sig, langt hen over Bognene, og bemærkede ikke, hvad der foregik omkring ham. Et Slag paa Skulderen vakte ham af hans Drømmerier. Det var M.

„Jh, saa see dog, Menneskebarn!“ hviskede han. Theodor saae op. Udaa en elegant Bogn steg, langsomt og stundigt, ved en rigtflædt Jægers Haand, en gammel Herre, i fineste Modestume, og bag ham saae man en Engels Ansigt, som, med megen Betyrning, veiede og maalte det Skridt, den gamle Herre havde at gjøre. Nu havde Denne, hvis Pedal var indhyllet i vide Gløielsessko, taget Posten paa Trinene, og Eierinden af Englehovedet svang sig zephyrlet ned. Noget mere himmelsk, end denne Pige, er ingen Digterphantasi istand til

at drømme sig. Alles Dine fulgte Parret, som syntes at være af høi Stand, da det steg op ad Logetrappen, og Mængden var ikke langt fra at yttre sin Forundring og Medlidenhed, da det kostelige orientalske Shawl gled ned af Engelsen's Skuldre og en temmelig betydelig Puffel lod sig see midt paa hendes Ryg.

Enhver søgte nu en beqvem Plads i Parterret, for at kunne have den Loge i Sigte, hvori de Fremmede vare. Et gammelt Conversationsstykke blev opført; Ingen stienkede det nogen Opmærksomhed. Derimod vidste de Fleste, hvorofte den fremmede Dame havde ført Lorgnetten til Dinene, hvorofte hun havde leet, hvorofte hun havde talt med den gamle Herre; ja, Theodor vidste endogsaa noget Mere — hvorofte hun nemlig havde seet paa ham. Han var tilsidst som fortryllet af den skønne Ubekjendtes Dine; han kunde ikke mere løsrive sig fra hendes Blikke.

Skuespillet, hvori Theodor ingen Rolle havde havt, var tilende. Den unge Cavaleerverden dansede en Gade fra den saakaldte Hofrangs Logetrappe lige til Bognene udenfor. Alle Residentens Skønheder gik ubemærkede forbi; Alles Dine spejdede op ad Trappen, indtil den fremmede Tryllerinde viste sig. Foruden Shawlet havde nu en Raabe tilhyllet hende; man bemærkede ikke Puffelen. Den Gamle førte hende; hendes Dine saae til Jorden. Nu var hun Theodor nær. Langsomt opløstede hun de af lange Silkehaar indfattede Dienerlaage, og en Gidsraale brændte af hendes Blik ind

i Theodor's dybeste Sjel. Han bævede. Nu bølgede Mængden ud; han fulgte med Strømmen.

„Saa kom da med! tilraabte N. ham: Og betænk Dig ikke længe — der vil worde umenneskeligt fuldt, og i hendes Nærhed bliver neppe nogen Plads at faae.“ — „Hvorhen?“ spurgte Theodor lakonisk. — „Til Hotellet, hvor de logerer.“ — „Jeg kan ikke!“ svarte Theodor, og med Udraabet: „Drømmer!“ løb N. fra ham, den nærmeste Vej til Howard's Hotel: „zum goldenen Hirsch.“

Men Theodor løb, med brændende Bryst, op og ned ad Bolden, og saae af og til til Garderobevinduerne, ret som om han kunde vente, at see den gamle N. sidde paa sit Bærkstedsbord. Men Vinduerne vare mørke; Theatret laae der roligt og stille.

Hvo der næste Morgen gik gennem Theatinergaden, blev sikkert staaende et Dieblik udenfor Hr. Howard's prægtige Hotel, for at forundre sig over de store Kasser og sælsomme Maskiner, som, med stor Støi, skaffedes bort derfra. En gammel Herre, i kostbar Sovepels, laae i Vinduet paa første Sal, og tilraabte, i et fremmed Sprog, to Negere, som vare sysselsatte med Effekternes Transport. Da Læsset var høit optaarnet, skumplede Vognen ad Prannergaden til, hvor den holdt udenfor et hidtil ubeboet Huus, som den Fremmede havde leiet. Men denne Fremmede var ingen Anden, end den unge Dames ledsager, som, Altenen tilforn, havde gjort saamegen Opsigt i Theatret.

Mange af den Skønnes Beundrere indfandt sig denne Formiddag i Hotellet, for her at tage deres Frokost og i Forbigaaende høre Noget om de Fremmede. Men disse vare allerede flyttede til deres Privatlogis. Man brød endnu sit Hoved med at udfinde, hvo den Skønne Ubekjendte kunde være, da en med store Bogstaver trykt Plakat rastes gennem den halvaabne Dør. Den os velbekjendte M. sprang strax til, med Munden fuld af Mad, for at tage derimod, og neppe havde han overfløiet den, før han skyndte sig at spise af Munden, for at kunne meddele de Tilstedeværende dens Indhold. Det lød saalunde:

„For det høistærede Publikum i denne Residents har Doctor Jonathan Graham fra London den Ære at bekjendtgjøre, at han agter, her i Staden at opstille det store, paa Fastlandet endnu ubekjendte Kunstværk, som er berømt under Navn af „Den himmelske Seng.“ Allerede i forrige Aarhundred, da Opfinderen endnu levede, blev dette Kunstværk høit vurderet, og det staaer til det høistærede Publikum, at overbevise sig om Sandheden af de Lovtaler, som ere blevne holdte derover. For at hvile i denne Seng betaler man timesviis. Angaaende Prisen kunne de for:

nødne Renseignements erholdes hos Eieren, i Prannerøgaden No. ****."

"Forstaaer De vel, mine Herrer! tilføiede M. leende: Her tales ikke om en Himmelseng, men om en himmelsk Seng. De kjender uidentvivel de Rygter, som circulere om denne Seng?"

"Det vil jeg mene! tog en tyk Banquier Dr. Det: den skal forene Alt, hvad man kan ønske sig. Penge vil det sagtens koste, thi det er noget Ryt, og Eieren er en Engellænder."

"Mon den Mand er modtagelig for Recensioner? spurgte en mager Privatlærd, idet hans Faarminde fortrak sig til en Faamelatter: Man vil gjerne anbefale ham, naar man først har strakt sig nogle Timer paa hans Seng!"

"Waih! raabte Jøden Hirsch, som, med sin Tabuletkram, sad i en Krog af Salen: Worauf sich die Menschen doch legen; nun legen sie sich gar auf die Betten!"

"For en videbegjerlig ung Mand paa nogle og fyrgetyve Aar, som jeg er, er denne Seng ingen Bagatel! tog M. Ordet: Jeg maa strax hen til Hr. Graham, for at indhente de fornødne Renseignements, og overstiger det ikke min halve Gage, saa lægger jeg mig deri."

Selskabet adskiltes under muntre Samtaler, som alle havde den himmelske Seng til Gjenstand. Herved, saavelsom ved den gode Frokostviin, vare Hovederne blevene saa ophidsede, at Enhver opbød sin Skarpsindighed, for at give Andre en Beskri-

velse over en Ting, hvorom han selv intet klart Beviis kunde have. Man løb til Museerne og Bibliothekerne, man eftersaae Bærker og gamle Tegninger, for at erfare Noget om det høitpriste Kunstværk; men forgjæves.

Graham's Anmeldelse gjorde stor Opsigt. I alle Kaffehuse, paa alle Gadehjørner, læstes den med Begjerlighed, og Enhver udlagde den efter sin Egne. Udenfor den Fremmedes Bopæl stod man hele Timer og gloede op til Vinduerne. Ikke længe varede det, saa kom Jægere og Jænere i glimrende Livreer; gamle Herrer i skønne Equipager rullede frem; Alle vilde have de belovede Renseignements — og om Aftenen hørte Naboerne Bogne rulle frem og tilbage; i Forbigaaende vilde man høre sælsomme Toner, og gjennem Silkegardinerne saa man et skjærende Lys.

Den himmelske Seng, men endnu mere dens Eiermands skønne Datter, vare Gjenstanden for enhver Underholdning. Meningerne vare deelte. Nogle paastode, at den formeentlige Doctor var i Besiddelse af overnaturlige Kræfter; Andre ansaae ham for en Markskriger, og den Skønne med Puffelen for en almindelig Phryne. Hvad nu dem angik, som virkelig havde hvilst i Sengen, da lode de i Skjæget, og taug. Da, paa Grund af den høie Pruis, kun den første Klasse af Selskabet kunde tage Deel i denne Fornøielse, saa kunde det Høie

sammenlignes med en Loge, hvis Hemmeligheder Ingen røbede.

Otte Dage vare forgangne, Nyhedens Tillokkelse var forbi, og Dagens Samtale valgte sig andre Gjenstande. I Løndom øvede vel den himmelske Seng endnu stedse sin tiltrækkende Kraft; dog taltes ikke stort derom. Stærkere vidste derimod den puffetryggede Skjønne at sængsle Opmærksomheden. Sad hun i Theatret, i en Loge af første Rang, saa var Sangernes og Skuespillernes Kunst spildt, thi Alt saae kun efter hende. Man trængte sig ind i hendes Loge, for at deeltage i hendes aandrige Underholdning, og de fornemste og rigeste Cavalierer førte Engelen tilvogns. Den Gamle syntes gjerne at see denne Opmærksomhed, og for igjen at vise sig galant mod de galante Herrer, foranstaltede han, paa theaterfrie Aftener, Soupers, hvis Behagelighed Miss Graham vidste at forhøje ved sin Skjønne Sang og sit sjelfulde Luthspil.

Hovedpersonerne i vor Fortælling havde imidlertid seet deres Skjebnes Udvikling imøde. Sont en Hr. Holzmeier's erklærede Brud, havde Marie allerede forlangt sin Afsked fra Skuepladsen. Med stille Resignation syntes hun at finde sig i sin Skjebne. Hendes Faders Lykke — det havde han selv sagt hende — beroede paa denne Forbindelse, og det var tilstrækkeligt til at formaae et reent, barnligt Gemyt, som Marie's var, til ethvert Offer. Holzmeier havde hun, siden hiint første Besøg, ikke seet mere; kun nu og da havde Faderen hilset hende

fra ham. Han var forreist, sagde Denne til hende, thi hans vidtløftige Forretninger og Handelsforbindelser kaldte ham ofte bort. Hun spillede nu kun sjelden; derfor saae Theodor hende næsten aldrig. I Almindelighed tilbragte hun Aftenen paa sit eensomme Kammer, selv syende paa sit tarvelige Udstyr, og kun seet af Den, som kjendte hende gandske, lod hun sine Taarer frit Løb, for at lette sit Bryst. Trods de glimrende Udsigter, som aabnede sig for den gamle N. ved hans Datters Giftermaal med en riig Mand, saae man ham dog ikke gledere. Den samme kummerfulde Mine, det samme syge Bryst, af hvilket dybe Suk opstege uvilkaarligt, gjorde den gamle uhyggelige Mand til en Gjenstand for sky Medlidenhed, som rørte sig for ham i hvert Hjerte, skjøndt Ingen bovede, lydt at udtale den.

Spøgeriet omtaltes ikke mere, eller dog kun sjelden. Dyrigheden havde, skjøndt kun underhaanden, forbudt Alle, at udsprede slige Rygter, der let kunde virke skadeligt paa Theaterbesøget. Tilmed viste der sig Intet mere; i lang Tid havde man ikke hørt hiin uhyggelige Tummel i Bygningen, ikke mere seet hiint hurtigt opblussende og igjen forsvindende Lys. Til den tykke Mand saaes Intet videre. For: gjæves lurede den forvovne Ungdom paa de Steder, hvor han pleiede at vise sig; han kom ikke. Om han frygtede at opdages, eller om han var bortmanet for evigt, kunde Ingen vide.

I hvilken Tryllefreds bevægede Theodor sig imidlertid! — Et Tilfælde havde kastet ham indenfor den; hele hans indvortes Væsen var forvandlet. En regnfuld Aften gennemstryger han eensom Gaderne. Carnevalet havde just begyndt. Fra alle Kaffeuse toner Musik, og de rullende Vogne krydse hinanden, for at bringe pyntede Herrer og Damer til de glimrende Festsiligheder. Da bøier en smuk Rareth om Hjørnet. En Laterne blusser høit op; dens Skin blænder Rudsen — han seer ikke Afviseren — Vognen støder paa, og vælter. Et Skrig lyder — Theodor forfærdes. Han fatter sig og springer til. En gammel Herre kryber ud — det er Dr. Graham. Theodor bestræber sig for, at hjælpe den afmægtige Dame ud. Skjælvende af aldrig fornummen Lyst, holder han Sylphiden i sine Arme; hendes Himmelsøine ere lukkede, hendes Bryst aander svagt. Folk begynde at flokkes — den gamle Doctor staaer der i Baldragt — den Skjønne er endnu afmægtig — Regnen strømmer stedse heftigere. Uden at sige et Ord, løber Theodor, med sit Skjønne Bytte, til sit Logis, som er gandske nær, og den gamle Herre følger ham derhen.

Ved Hjælp af et chemisk Fyrtøi, er det simple Bærelse snart oplyst. Theodor lægger Pigen paa Sophaen, og knæler for hende i stille Tilbedelse. Doctoren synes at betragte Gruppen med Velbehag. Omsider nærmer han sig, holder den Afmægtige en liden Phiole for Munden, og hun slaaer Øinene op.

„Hvor er jeg?“ hvisker hun, og hendes Blik flyver omkring i Stuen. Den fremmede Omgivelse synes at undre hende. Hendes Blik falder paa Theodor, som endnu knæler for hende.

„Jeg er hos ham — i Himlen!“ raaber hun døende, og med et dybt Suk lukker hun atter sine Øine.

Allvorlig nærmer den Gamle sig Theodor, og idet han, ikke uden Hestighed, løfter ham op, seer han stift og opmærksomt paa ham. Theodor vender sig ængsteligt om til Pigen.

„For Himlens Skyld, min Herre, den arme Pige dør!“ raaber han ængsteligt.

„Ingenlunde! Hun drømmer en salig Drøm! svarer Doctoren: Det staaer i min Magt, hvad Dieblisk jeg vil, at udrive hende af denne Afsmagt — men lad hende kun forblive nogle Secunder endnu i denne Tilstand — jeg maa først spørge Dem om Noget under fire Øine. De er Medlem af det herværende Skuespillerelskab, og hedder Theodor—“

Overrasket bekræftede Denne Spørgsmaalet.

„Jeg kjender Deres Forhold nøiere, end De troer! vedblev den Gamle: Kun Eet maa De tilstaae mig — De elsker min Datter“ —

Forlegen saae Theodor op til ham.

„Vær ubekymret, tog Doctoren Ordet: og udtales tydeligt, hvad De føler for min Datter — De har med en kjærlig Fader at gjøre.“

„Jeg, stammede Theodor: jeg elsker — af, det udtrykker det ikke — jeg tilbeder Deres Datter!“

„Og vilde De være istand til, at vove Noget for hendes Besiddelse?“ forskede den Gamle videre.

„Mit Liv! raabte Theodor: Alt, hvad De forlanger!“ Og som i en Rins bankede hans Arer, og greben af en Svimmel, dreiede sig hans Hoved.

„Godt! sagde Doctoren: Det staaer i Deres Magt, at forbinde Dem en ulykkelig, men taknemmelig Familie. Jeg er Doctor Jonathan Graham fra London, og boer i Prannergaden No. — . Jeg venter Dem i Morgen Formiddag, hvis Deres Tid tillader Dem det. Lev nu vel for dennefinde!“

Man hørte en Vogn rulle for Døren. Den afmægtige Skjønne blev, ved Hjælp af Phiolen, vakt til Besindelse. Baklende reiste hun sig ved sin Faders Arm. Hun talte Intet, men syntes meget mat. Hendes Kinder vare blege — ogsaa Læberne vare det, og den skønne Mund var halvåaben, fordi hun kun med Møie aandede. Dinene vare nedslagne. Billieløs lod hun sig af den Gamle føre ud af Stuen. Theodor fulgte med Løset. De Fremmede steg tilvogns. Vognen rullede bort. Den bøjede om Hjørnet, og endnu stod Theodor, halv vaagen, halv drømmende, i Døren.

Med Utaalmødighed ventede Theodor næste Morgen paa den Time, da han kunde gjøre den gamle Doctor sin Opvartning. Kloffen Elleve gif han.

I det forreste Bærelse maatte han vente temmelig længe, før Ejeneren, som havde meldt ham, kom tilbage. En Mængde, tildeels udpakkede Kæb-

ser stode trindtomkring — en Støbleblof, hvorpaa en halvbørstet Støyle — derhos en Underkop med Blanksvarte og et Par Børster — det var Alt, hvad der, i denne det Allerhelligstes Forgærd, frembød sig for hans Dine. Pludseligt reves Døren med Hestighed op, og Doctoren traadte ham imøde.

Han bar en smuk Sloprok af mørkebrunt Silketoi, et hvidt Belte med lange, nedhængende Ender, og havde en lang Tyrkepibe i Munden. Bryst og Hals vare aabne, og den fine Skjorte krave faldt bredt over Skuldrene. Det stærke, drede Haar nedbølgede i frie Lokker. Dette Kostüm gav Doctorens desuden lange, imponerende Skikkelse et endnu stateligere Udseende.

„Jeg har allerede længe ventet Dem! tilraabte Graham vor unge Ven: Vil De ikke, uden Omstændigheder, træde nærmere?“

Theodor fulgte med en dyb Compliment.

I dette Bærelse fraalte ham nu en blændende Pragt imøde. Herlige Malerier i prægtigt forgylde Rammer bedækkede Væggene, folderige Gardiner af svært Silkestof bredte sig for Vinduerne, adskillige Borde vare bedækkede med skinnende Sølvtoi, et skønt Teppe laae paa Gulvet. Overalt i det store Bærelse stode Meubler, der vidnede ligesaameget om Beboernes Rigdom, som om deres Smag.

Doctoren bad Theodor sætte sig. Herpaa fulgte nogle Høflighedsformularer, nogle Spørgsmaal om Veiret, om Theatret og deslige vigtige ligegyldige Gjenstande. Saaledes kunde vel et Qvarter

være gaaet, da man hørte Lyden af en Klarttonen: de Klokke i tre Slag. Ved det tredie sprang den Gamle op, og idet han høfligt bukkede for Theodor, sagde han: „Behager De, da ville vi spise Frokost i min Datters Børrelse. Det er Tegnet, at Alt er beredt. Jeg holder over streng Hushushorden.“

Han tog, med disse Ord, Theodor ved Haanden, og nu indtraadte de i et Kabinet, hvis Vinduer vare tættildækkede med lysgule Silkegardiner. Dette blege Lys, som gjorde Vinene vel, kastede et Tryllestjær paa nogle Marmorgrupper, som smykkede dette Gemak.

Nu kom de ind i en grottemæssigt udpyntet Sal, i hvis Midte befandt sig et Bassin af Marmor, hvori Guldfiske svømmede. I denne Sal udbredte blaae Silkegardiner den reneste Aethers milde Skin.

Herpaa omgav dem en tæt Lunds Dæmring, fremtryllet ved mørkegrønne Gardiner. Langs Væggene naaede høie Staudenplanter lige til Loftet, for høiende Belysningens magiske Indtryk og berusende Sandserne med deres balsamiske Duft. Nalende gik Theodor gjennem Gemakket, saa velgjørende virkede her Alt paa hans Sandser, men hans Føer skred videre, idet han mildtsmilende sagde: „Det har kostet nogen Umage, inden vi kunde indrette alt dette efter vor Smag, men med Penge lader der sig udrette Meget.“

Her traf Doctoren et grønt Forhæng tilside, som Theodor havde anseet for en Væg, og studsende blev han staaende, som naglet til Jorden.

For hans Blikke frembød sig et lille rundt Værelse, som, indtil Kuppelhvælvingen, der dækkede det, var smykket med blomstrende Roser. I saadan Mængde og Skjønhed havde Theodor vel endnu aldrig seet denne Blomsternes Dronning. Deres Duft gjennemfrydrede Rummet, og deres hulde Glands forhøiedes ved den rosenrøde Klarhed, som strømte ind i Gemakket ved Hjælp af Silkegardiner af noget mørkere Farve, end Blomsterne. Paa en Sopha, der lignede en Rosenbøsket, sad Sylphiden, og for hende, paa et Sølubord, stod den udsøgteste Frokost. I en Graastand lode Toner som Guldharper.

„Dette er mit Gulistan!“ sagde Doctoren med sin sædvanlige fine Venlighed, idet Damen stod op, og, høfligt hilsende Theodor, bad ham sætte sig hos hende og ikke lade Frokosten vente længer.

Men hvorledes havde vel Theodor været istand til, at spise her? Han havde heel andre Nydelser; det gjennemløvede ham med navnløs Salighed, han saae sig paa eengang flyttet fra Virkelighedens Prosa til Feerigets Poesi. Han var ikke sig selv mægtig. Hvorlænge han sad der uden klar Bevidsthed, kan ikke bestemmes. Han følte, hvor han var; han saae sig ved Siden af den fortryllende Gjenstand for sine vaagne Drømme; han hørte Sphærentusikens himmelske Tone. Men han saae ogsaa, at Sylphidens himmelske Skjønhed vanziredes ved den uformelige Puffel, og den gamle Doctor forekom ham ret modbydelig, da han tog adskillige Smørrebrød med kold Steg til sig, styrtede nogle Glas

Maderag i sig, og endeligen endogsaa greb sin tyrfiske Pibe, og begyndte at smøge. Han hørte at Doctoren sagde: „Jeg ryger kun perstisk Absentinasfer; den kan ikke vanhellige mit Gulistan.“ Han saa og hørte alt dette, og dog var han ikke istand til at fremføre et Ord, saa mægtig var Omgivelsens Virkning paa hans Willie.

Doctoren valgte nu Underholdningsgjenstande, som havde synderlig Interesse for Theodor, og dette bragte ham til sig selv. Han talte nemlig om Theaterbæsenet hos alle Nationer og til alle Tider; derved udfoldede han saa dyb en Lærdom, saa fin en Smag, at man havde skullet troe, han havde i mange Aar skrevet dramaturgiske Afhandlinger og Recensioner for det daglige Brød. Men Theodor vidste bedre, at Lærdom og Smag slet ikke mere behøves dertil i vore Dage, og lod sig derfor ikke vildlede.

„Alt i Verden spiller Comedie, sagde Doctoren blandt Andet: ofte uden at vide det. Saaledes har jeg et Theater, som besøges af et gandske artig Publikum, der, til sit eget store Moerskab, selv spiller derpaa. Jeg mener den himmelske Seng.“

Det Ord gjennemlyndede Theodor. Nu syntes han at have en passende Anledning til at spørge efter denne Gjenstand for sin Nysgjerrighed.

„Min unge Ven! svarte Graham: Den himmelske Seng er et mekanisk Spilleværk, som volder mange Menneſker Glæde, og indbringer mig gode Penge. Jeg kan ikke vise Dem det nu, paa Grund

af nogle Reperaturer, som jeg lader foretage, men ved Deres næste Besøg skal De faae den at see."

Den Maade, hvorpaa Doctoren talte om denne gaadefulde Ting, vilde, nogen Tid tilforn, have vaft Theodor's Forundring; men efter Alt, hvad han, i det forre Tidrum af saa Timer, havde erfaret hos denne Mand, var det ham ikke paafaldende mere.

Det vil undre Læseren, at jeg taler om Timer, men saalænge havde Theodor allerede befundet sig hos Doctoren. Han havde ikke bemærket, at det rosenrøde Skin lidt efter lidt var veget fra Gjenstandene, og at en tryllende Dæmring begyndte at udbrede sig i Gemakket. Stedse mørkere blev det; der syntes at lægge sig et Slør for hans Dine — han saae ikke Doctoren mere — forgjæves søgte hans Blik at naae den elskede Sylphides. Stedse mere fængslede ham Harpetonerne, stedse sødere duftede Blomsterne, og en heel Hær af Natvioler syntes at have aabnet de vellystaandende Bægere; Theodor var i høieste Grad exalteret.

Da fornam han en sagte Hulken i sin Nærhed. Overrasket lagde han Øret til; ikke fra det Hjørne af Sophaen, hvor han før havde seet den Skjønne, lod denne Hulken — nei, paa den anden Side af ham, ligesom op fra Gulvet. Forsærdet vendte han sig did, for at opdage Gjenstanden, men forgjæves; Mørket, som omgav ham, hindrede ham deri. En Gysen greb ham uvilkaarligt, da en blød, varm Haand berørte hans. Nu var Gaaden løst, og som et elektrisk Slag gjennemgik det hans Nerver. Han udrafte Haanden, og berørte Løffer,

de blødeste Silkeloffer, som nogensinde havde om-
bølget en Engels Hoved — det var Sylphiden,
som knælte ved hans Fodder og vædede hans Haand
med sine Taarer. Theodor sprang op, men det
skjønne Hoved sank paa hans Knæ, de oprakte Ar-
me stødte ham blidt tilbage i Sophaen.

„Doctor Graham! raabte Theodor forfærdet:
Min Gud, hvad foretager De Dem med mig?“ —
„Kald ham ikke! hviskede hun melodisk: Han er
gaaet ud, og jeg benytter dette Dieblis, for at be-
troe mig til Dig. Lykkelig er jeg, at jeg omsider
kan forkynde et deeltagende Væsen, et Menneske,
min skrækkelige Lod. Jeg arme ulykkelige Pige be-
finder mig i en Frygteliges Vold, som kun har an-
taget Dr. Graham's Skikkelse. Forgjæves sukkede
jeg hidtil efter Forløsning af mit skrækkelige Sla-
veri. Nu er Tiden kommen, som skal gjøre en Ende
derpaa — Du — og kun Du synes mig at være
kaldet dertil. Jeg maa forlade min Piner — jeg
skyer hverken Farer eller nogen Magt i Verden —
vil Du modtage mig, kan Du skænke mig — som
brænder af Kjærlighed til Dig — Din Gjentjær-
lighed, saa er jeg Din — Din for evigt. Du be-
tænker Dig? Vil Du give mig til Priis for den
visse Fordærvelse, som, efter denne Tilstaaelse, maa
vente mig, hvis Du ikke tager mig i Din Bares
tægt? O, saa er Alt forloren!“

Theodor vilde løfte hende op; hun modstræbte.
„Ikke for Du har lovet mig —“ sagde hun.

„Hvilket?“ spurgte Theodor med skjælvende
Læber. — „Alt Du vil bestjerme mig Kjærligheds:

fuld! svarte den Grædende: O, frygt Intet! Jeg er ingen fristende Aand, ingen Trold kvinde — jeg er en stakkels ullykkelig Pige!" — Og atter sank det skønne Hoved paa Theodor's Knæ, idet Taarerne fløde strømmehis.

„Jeg lover det!" sagde Unglingen. — Da sprang Sylphiden op, og kastede sig henrykt til hans Bryst. Han kunde ikke see hende, men følte hendes bløde Arme om sin Hals. Men — idet han vilde gjengjelde hendes Favntag, foer han, uvilkaarligt bærende, tilbage, thi han berørte den hæslige Pufkel, som — nu i Mørket — syntes at være opvoxet til et uformeligt Bjerg.

„Du er Alting godt! fløitede den Skønne: Sorg for Intet; Du seer mig hos Dig i Morgen, og da har min Viner ingen Magt over mig mere. Forlad mig nu. Paa Din Bei træffer Du Ingen, som Du behøver at gjøre noget Regnskab. Trods alle Indbydelsler vende Du dog ikke tilbage til dette Huns mere. Tak, min Fresser! Tak!" Og trykkende et glødende Kys paa hendes Læber, forlod Theodor svimsende Bærelset, iilte ud af Huset, og løb, som drevet af en Stormvind, gjennem Stadens Gader, uden at vide, hvorhen. Det drev ham til Isarporten. Skuespillet var forlængesiden endt. Laternerne brændte dunkelt. I Portveien snublede han over Noget. Han havde kastet den gamle, velbekjendte Kagekones Kurve overende; hun sendte nogle Eder efter ham, der dog snart gik over til en hæs Latter. Theodor lod sig affjole af Natfrosken, og først om Morgenens kom han hjem.

Efter den gennemvægede Nat sad Theodor, aarle om Morgenens, paa sin Sopha. Den første Foraarsfjel brød yndigt ind i Stuen, ret som om den, med sit klare Skin, vilde forstyrre Carnevalets natlige Nummerier; men Theodor's Drømme vilde ikke vige for dens Magt.

Han vilde gennemgaae en Rolle. Det var ham umuligt. Han forbandede sin Kunst, som han før havde elsket saa begejstret. Den bestemte Time nærmede sig, som kaldte ham til Prøven.

„Fjerdmt!“ brummede han hen for sig, og greb sin Hat. Da hørte han en sagte Banken paa Stuedøren. Sælsomt greben, blev han staaende. Det bankede anden — tredje Gang. Han aabnede Døren, og en Dreng treen ind, iført en Kappe, hatten dybt nedtrykt i Dinene.

„Hvad vil Du?“ spurgte Theodor, neppe istand til at frembringe disse Ord, og med nedslagne Dine, aftagende sin Hat, svarte Drengen: „Min Herre og Mester hyde over mig; Din er jeg, Din Egen — jeg vil tjene Dig, skulde det end være med mit Hjerteblood. Forstød mig blot ikke, overantvord mig blot ikke til min Piner!“

Theodor traadte saa langt tilbage, som Kammerets Rum vilde tillade. „Skulde det være muligt? De er — Du er — min Gud —“

„Jeg seer, faldt Drengen ham rast i Ordet: Du vil ikke huse mig her — Du vil forstøde mig, og Du kunde dog frelse mig!“

„Nei, nei! raabte Theodor, som ude af sig selv: Jeg forstøde Dig?“ — Og idet han tog den grædende Dreng ved Haanden, førte han ham til

Sophaen, hvor han satte sig ligeoverfor ham. Nu først betragtede han ham nøiere. Den sorte, gamle meltydske Dragt, Sylphiden havde valgt, forhøiede hendes Skønhed, og en bred, nedfaldende Krave skjulte saa temmelig den vanskabende Puffel.

Nu bankede det stærkere paa Døren, og hurtigt sprang det langbenede Theaterbud ind i Værelset, høfligt bedende Theodor forsøge sig til Proven, da Herrerne og Damerne allerede havde ventet over et Kvarteer. Theodor sprang op, for at følge ham, og trykte Sylphidens Haand.

„Udentviol en Hr. Broder?“ spurgte Theaterbudet efter sin nysgjerrige Sædvane, og løb, med Lynets Hast, foran, meldende Theodor's Komme.

Ogsaa Marie var sysselsat ved Proven. Hun ventede om saa Dage sin Brudgom; kort efter skulde da Bryllupet staae. Det havde den gamle M. sagt hende. Udvortes saa hun med Rolighed og stille Resignation denne Dag imøde. Kun Eet gjorde hende bekymret: at hendes Fader, uagtet dette Giftermaal — som han selv sagde — var hans inderligste Ønske, dog stedse var saa tungsindig. Allerede længe havde hun undveget enhver Leilighed til at tale med Theodor. Dog vakte hans forstyrrede Mine hendes levende Deeltagelse; Broderens Ankomst maatte give Stof til at knytte en Underholdning. Uden at de søgte Leiligheden, førte det theatraiske Fatum dem sammen. De skulde Begge optræde i næste Scene, og havde derfor begivet sig til

den bestemte Plads — da maatte, for en betydelig Forseelses Skyld, en halv Akt prøves engang endnu, og Theodor og Marie stode imidlertid hos hinanden mellem Coulisserne.

„De synes ikke at besinde Dem vel? begyndte Marie: og har dog den Glæde, at see en Broder hos Dem, som De sikkert har ret kjær! —“

„Min Broder — ja — han kom nys!“ svarte Theodor med synlig Forlegenhed. Det nysgjerrige Theaterbud havde gjort Sylphiden til hans Broder, og det syntes Theodor meest passende, at fortsætte dette Bedrag.

„Theodor, De er gandske forandret! sagde Marie med et inderligt Blik: Alt i nogen Tid har jeg lagt Mærke til Dem, og Deres Tilstand gjør mig bekymret.“

Theodor aandede dybt og tungt; han saae i Marie's Øie, som venligt viste ham sit klare Speil. „Åh, Marie! raabte han inderlig rørt: Ja vel er Alt anderledes, end det var tilforn! Hvi maatte Alt komme saaledes? De selv — De selv —“ Han havde grebet hendes Haand, og slap den nu.

„Det skulde jo ikke være! faldt Marie ham sagte i Ordet: Jeg holdt meget af Dem, Theodor, det er sandt, og nu, da Alt er forbi, kan jeg aabenhjertigt tilstaae Dem det. Men troer De, jeg nogensinde kunde sluttet en Forbindelse, som havde havt min Faders Forbandelse til Følge? Jeg maatte adlyde hans Villie, og love den Brudgom, han havde bestemt mig, min Haand. Gud gav mig hidtil Kraft til, ei at vige fra Pligtens Stri — og til:

med var jo Deres Tilbøielighed aldrig alvorligmeent. De forlod mig, uden at beklage mig, og omsværmede strax en Anden — en Bærdigere — jeg kunde ikke fyldestgjøre Deres rige Aand."

"Marie! Marie!" mere kunde Theodor ikke sige. — Men Marie unddrog ham heftigt sin Haand.

"Hvortil det, nu og her? raabte hun: Vi ere hinanden Intet mere — vi tør Intet mere være hinanden."

"Nei!" var igjen Alt, hvad Theodor kunde sige. Han vilde ikke see Sylphiden mere, ikke betræde sit Logis mere — han sølte i dette Dieblif, at han var afvejen fra den rette Vej — han vilde vende om — endnu var det Tid, tænkte han. Marie's Haand laae atter i hans; han trykte den frampagtigt. "Hvor lykkelige vare vi — kunde vi endnu være!" sagde han med undertrykt Stemme. En Taare stjal sig frem i hendes Øie. Han saae denne Taare, og hans Hjerter smeltede, som i den begyndende Kjærligheds Dage. Aldrig seer jeg hende igjen! vilde han sige; han ahnede, at disse Ord vilde lerte hans Hjerter, men han kunde ikke frembringe dem. "Du har lovet mig Betsjermelse! raabte Sylphidens Stemme ham i Øret: Du slipper mig ikke!" — og en Centnerbyrde faldt atter paa hans Bryst; iiskoldt gennemrislede det ham, og forfærdet drog Marie sin Haand udaf hans.

"Affky for mig?" skreg Theodor, og vendte sig bort fra Marie, og Blomsterdust, Harpetoner, Trylleffikelsen — Alt omgav ham, i dette Dieblif,

med uimodstaaelig Magt — ja — han saa tydeligt, hvorlunde Drengen i den flædelige gammeltidske Dragt stod i Nærheden, og han troede, at høre de Ord: „Jeg venter paa Dig, til Prøven er forbi. Jeg venter af reen Kjærlighed til Dig, ikke af Skinsyge, thi Du er Min, og ingen Andens kan Du være!“

„Vi komme!“ sagde Marie sagte, og ligegyldigt gik han ud ved hendes Side, prøvede sin Scene, og søgte derpaa at oplede sin elskede Dreng, som han nys havde seet saa tydeligt. Men der var intet Spor af ham at finde.

Da han kom hjem, fandt han sin Dør indvendigt tillaaft. Han bankede, og den Skjønne aabnede. Stum stod Theodor ligeoverfor hende. Hans Dine kunde ikke løsribe sig fra den yndige Skikkelse.

„Du vil altsaa blive hos mig?“ spurgte han omsider, saa langsomt, som om han frygtede, at høre Spørgsmaalet bekræftet. — Hendes allerede bøjede Hoved sank dybere.

„Nu, saa maa jeg for Alting sørge for et anstændigt Logi!“ vedblev han. — Hendes Bryst hævede sig, Dinene vare nedslagne, Hænderne grebe mekanisk efter den hos hende liggende Hat.

„Skal jeg nu allerede forlade Dit Kammer?“ sagde hun sagte. — „Nei, endnu ikke! svarte han: Jeg vil tale med Berten — her i Huset ere Værelser nok — jeg vil leie et til min Broder. Indi-

til det skeer, kjære Broder — thi derfor maa Du, for det Første, gaae og gjelde — dele Du mit Kammer; men til Din Beroligelse modtage Du den Forsikkring, at Du, inden Aftenen bryder ind, vil kunde flytte ind i Dit."

J Bagbygningen leiedes strax et smukt lille Værelse, forsynet med de nødvendige Bequemmeligheder, og mod Aften førte Theodor sin hulde Gæst derind.

Han gjorde en Vandring gennem Staden, for at adsprede sig. Forgjæves, hans Tanker vare kun hos hende! En sælsom Blanding af Følelser bølgede i ham. Den Lyksalighed, at kalde den Hulde Sin, opløstede ham; det Eventyrlige, ja Farefulde i det Skridt, han havde vovet, ned slog ham. Vil ikke Doctor Graham, eller hvo nu den Fremmede monne være, opbyde Alt, for at komme den Flygter paa Spor? Vil han ikke opdage hende? Men hvilke Følger vil dette have! Hvad bør jeg gjøre, for at forebygge dette Tilfælde?

Synselsat med flige Tanker, kom han, uden at vide, hvorledes, til Pranner gaden. Der stod det Huus, hvor Dr. Graham endnu i Gaar havde boet, hvor han havde boet i nogle Uger, hvor de Forbigaaende om Aftenen saae et sælsomt Skin stjele sig gennem de tættitrukne Gardiner, medens sælsomt lokkende Toner lode. Det var det Huus, hvor han i Gaar havde erfaret saa usigelig Trolddom, hvor Alt havde forenet sig, for at omtaage og bestikke hans Sanser. Mekanisk traadte han ind, og gik op ad den velbekjendte Trappe. Han aab-

nede det forreste Bærelse. Den halvbørstede Stool, de udpakkede Kasser — Alt som i Gaar. Ingen Tjener var tilstede, for at melde ham. Sagte aabnede han Døren — kun et Blik vilde han kaste indfor, og derpaa hurtigt trække Hovedet til sig igjen. Kun overbevise sig vilde han, at han ikke havde drømt.

„Hvad er der paa færde?“ lod ham en hvindenende Røst imøde, og fra det runde Theebord stod det op, og valtrede tungt nogle Skridt. En feed gammel Kone stod for ham. Nogle voxne Piger med dumme Ansigter rakke nysgjerrigt de lange Halses frem; adskillige Børn fore, grædende og ængstelige, med Hovedet under Bordet. Han vilde springe sin vei.

„Holdt der! Hvad vilde man?“ skreg den røstfulste Dame, og greb ham temmelig haandfast i Kjolestjødets.

„Jeg søgte den engelske Doctor Graham, som viser den himmelske Seng for Penge!“ stammede Theodor forvirret.

Forsærdet lod den Gamle Kjolestjødets fare. „En Løstet! en Forrykt!“ — pebe Pigerne. Theodor fløi ned ad Trappen, og havde han havt sin Besindelse, da havde han kunnet høre, hvorlunde den naadige Frue hidkaldte og irettesatte Betjentene.

Der stod han nu paa Gaden, og stirrede paa Huset med store Øine. Han tog ikke feil — det

var det samme, hvori den gamle engelske Doctor havde boet med Sylphiden og den himmelske Seng.

Han spurgte en forbigaaende Bekjendt, der saa temmelig maatte vide Bested. „Her boer Enkefrue von Schroll! Iod Svaret: Generalens Enke; her har hun længe boet!“

Dybt aandede Theodor. „Saa var Alt kun en Drøm! sagde han til sig selv: Gud være lovet, Alt, Alt er igjen, som det var! Lykken er borte — men Roligheden er vendt tilbage! —“

Glad iilde han hjem. For at overbevise sig endnu vissere, at Alt kun havde været en Drøm, gik han ud i Gaarden, og saae op til Vinduerne i Bagbygningen. Intet af dem var oplyst — Alt var stille — som uddød. Med en vild Latter udbrød han: „Nu, det kan jeg kalde at drømme!“ — Med disse Ord sprang han op ad Trappen, hen til det Bærelse, han, som han havde drømt, havde leiet til Broder: Sylphiden. „Endnu denne Prøve, sagde han: og jeg veed da, at jeg, Gud være lovet, ei er bleven forrykt.“

Sagte bankede han paa. — Da gjennemisnede det ham; thi ligesaa sagte Iod det ham fjærligt imøde indenfra: „Kom ind!“

Theodor tilbragte det meste af Aftenen i Pigens Selskab. Hun vidste at fortælle ham saameget om fremmede Lande og om de Tildragelser, hun havde oplevet, vidste at fortælle ham det saa behageligt og tiltrækkende, at han hørte mere til med

sine Dine, end med sine Dren. Da han silde tog sin Hat, og sagde, han vilde endnu gaae en Tour udenfor Porten, greb ogsaa hun sin Hat, og bad om Tilladelse, at følge med. Det kom ham fore, som om der rørte sig et Slags Skinsyge i hende, og dette gjorde hende endnu interessantere for ham. Men underligt syntes det ham dog, at den Skjønne — saa ofte Midnat nærmede sig, søgte at fjerne sig ham med en vis Uengstelighed — eller, hvis de vare ude, opmuntrede ham til at haste hjem, hvor paa hun meget iilsomt søgte sit Kammer og indelukkede sig deri.

Medens nu Theodor stedse fængsledes mere af Sylphiden, og kun sysselfat med hende, kun sjelden tænkte paa Marie mere, ventede Denne, i stille Resignation, paa det Dieblif, der skulde forbinde hende med den bestemte Brudgom. Han var forreist, sagde hendes Fader, men vilde snart komme tilbage, og da vilde de alle Tre forlade München, for at see sig om i Verden, og for at etablere sig i Holzmeier's Hjem, hvor han vilde ægte hende.

Det var Aftenen før Jesu-Legemsfest, at Marie sad i sit eensomme, med Mai pyntede Kammer. Alt forberedte sig til den store, høitidelige Procession, som Dagen efter skulde holdes i Staden. Kongen saavel som Dagleieren fulgte, paa denne Dag, det Allerhelligste, som den gamle ærværdige Erkebisp, under en prægtig Baldachin, holdt opløftet i sine skjælvende Hænder. Hvo som nogensinde saae denne Fest feires i en katholsk Stad vil — til hvilket Religionsparti han end hører — være bleven

gjennemtrængt af de opløstende Følelser, der, med uimodstaaelig Magt, griber alle Gemytter. Ogsaa Marie sad der i from Betragtning; stille Bønner hævede sig fra hendes Bryst. Hun ihukom sin dengangne Moder — sin Fader — sin sølsomme Skjebne. Ogsaa Theodor mindedes hun — hun maatte tilstaae sig selv, at hun havde havt ham ret kjær — hun tænkte paa de Timer, hun havde tilbragt i hans Selskab — hun beklagede, at det ikke mere kunde være saaledes, at Pligten tvang hende til, ifølge Faderens Befaling, at ægte en Anden. Hun ordnede nogle fromme Gaver, som hun havde lovet de ærværdige Søstre i Hertugshospitalet, og fremtog de simple, dog pyntelige Klæder, hun i Morgen vilde tage paa, for at slutte sig til de Troendes Skare. Nu havde hun en Kæsse i Haanden, hvori hun pleiede at gemme sine Kosterbarheder. Hun fremtog et lidet Guldfors, som indeholdt nogle Rybiner i gammeltdags Fatning, og som hun havde arvet efter sin salig Moder. Med inderligt Bemod betragtede hun det længe, og lagde det derpaa hen igjen, for at tage en prægtig Medaillon i Haanden, som hendes Fader havde tilstillet hende i hendes Brudgoms Navn. Samme Dags blif led det gennem Kammeret som et sagte Suk — Glasfene gave Harmonikationer, og en iiskold Gysen gjennemrystede hende. Hurtigt lagde hun Medaillonnen bort igjen, og lukkede Dinene, af Frygt for at see noget Græsseligt. Det var jo Aftenen før en stor Fest, og saa pleiede det frygtelige Theaterspøgeri i Almindelighed at lade sig høre. Det syntes hende umuligt, at blive allene den hele Aften,

som hun først havde foresat sig, og som hun allerede havde sagt sin Fader, der altsaa ikke ventede hende. Hun tændte en lille Kjerter, tog en Bønnebrog med, for at have Noget at sysselsætte sig med hos den gamle Mand, der kun talte lidet, og steg, efter at have tillaaet sin Dør, med beflemt Hjerter op ad Trappen, som førte til Theatret. Nu stod hun midt paa Scenen. En uhyre Angst greb hende, og hun var ei istand til at gaa videre. Mellem Coulisserne var Alting levende. Orkestret syntes at fyldes med spørgelsemæssige Skygger, og udaf Soufleurkassen fremstrakte sig hvide, lange Knokkelhænder, som stræbte at gribe hende i Kjolen. Med et Skrig søgte hun at undkomme, og mat og skjælvende naaede hun Garderobetrappen. Hendes Faders Nærhed satte Mod i hende. Hun blev staaende, og saae tilbage. — Dyb Nat herskede trindtomkring — hun saae Intet mere. Sagte og nølende steg hun op, forberedende sig paa en Undskyldning, hvor med hun vilde formilde den strenge Gamle, hvis han skulde vredes over hendes uventede Besøg. Sysselsat med disse Tanker naaede hun Døren. Hendes Haand berørte Klinken — hun vilde aabne — da hørte hun det tale høit i Garderoben, og da hun frygtede, at forstyrre Faderen, blev hun lyttende staaende, for maaskee at kjende den Talende paa Lyden. Snart overbeviste hun sig — det var Holzmeier, som nys maatte være kommen tilbage fra sine Reiser.

„Jeg har gjort Knøsen tam! led hans hæse Røst: Han tænker ikke mere paa Din Marie, han vil ikke tiere forsøge, at bringe hende fra den rette

Vel. Men nu holde Du mig ogsaa Ord! Du veed — i Morgen bliver jeg ikke i dette Hul. For Kors og Faner, og viede Kjerter, og Baaben er man neppe istand til at gjøre et Trin. Naar jeg da, i Overmorgen kommer tilbage, saa præsenterer jeg mig for min Brud. Da kaste Du alt dette Lapperi bort, saa hastigt muligt, og følge mig med hende!”

„Ja, ja! stønnede den Gamle M.: Men hvorfor denne Hast? Du bedrager mig aabenbart for syv Mar — “

„Bedrage? Jeg? Dig? Hi, hi! Det kan kun være Din Spøg! Hvorfor skulde jeg da vel bedrage Dig? Jeg — Din troeste Tjener, som har forskaffet Dig Glæde fuldtop i hele Dit forgangne Liv — og endnu den Dag i Dag lader Dig nyde Gammen nok. — Har Du ikke haft Moro nok? Er saadan en Garderobestæder, der tør lægge Naal et om de skønneste Damer's ranke Liv og bølgende Barm, ikke hundrede gange bedre faren, end en henzimuldrende Dødning i den prægtigste Familiebegravelse, om end de væmmelige Been laae i en Kiste af Guld? I Dit tidligere Liv, som riig Greve, havde Du vel mangengang ønsket Dig slig en Garderobestæderbetjening, som Du, med al Din Elskværdighed og alle Dine Penge, sjelden var istand til at opnaae. Derfor — find Dig nu deri! Og saa stiv finder Du mig da heller ikke — jeg lader jo tinge med mig. Engang lod jeg mig spise af med den gode Søster — hun gjorde mig Livet suurt nok — nu giver Du mig Datteren — ogsaa godt! Du seer, jeg tænker billigt! Og naar den sidste Frist er udløben, og Du igjen kan byde mig Noget,

som huger mig — ogsaa godt! Endnu engang la:
der jeg mig affinde! — "

„Barnet! Min Datter! Ak, det er for skræk:
feligt!“ jamrede den gamle N.

„Ho, ho! Hun skulde jo saa kun tjene Dig
til, at forkønge Din Eksistens — Du har trolovet
hende med Holzmeier, og hans maa hun blive!“

Disse Ord hørte Marie. Næsten uden Be:
vidsthed boiede hun sig, for at see gjennem Nøgles:
hullet, for at overbevise sig om, at den Frygtede
virkeligt var hos hendes Fader.

Hun saae ham staae midt i Stuen. Støtten:
de sig, i frækfeste Haan, ved sin Spadserestof, med
Haanden i Siden, stod han der, og kastede, gjennem
Brillerne, giftige Blikke paa den gamle N., der
saae sky til Siden, for ikke at møde dem.

„Egentlig skulde jeg straffe Dig! vedblev han,
efter en Pause, meget alvorligt: Fordi Du taaler,
at Marie har det hellige Narreri saa kjær. Der:
ved hindres min fri Ind: og Udgang mangfoldig.
Overhovedet blander Du Dig i Ting, som Du gjør:
de bedre i, at holde Din Næse fra. Hi, hi, hi!
Hvor vil Mariemoer blegne, naar jeg tager mine
Briller af, og mine Blikkes Straaler fare hende
døbt ned i Hjertet!“ —

Her tog han Brillerne af — og den Gamle
faldt om paa Gulvet med et frygteligt Skrig. Ma:
rie faldt om i en Muurfordybning, hvor Bevidst:
heden gandske forlod hende.

(Slutningen i næste Hefte.)

Rosa Mac Orne.

De amerikanske Misceller meddele følgende Eventyr efter et New-Yorksk Blad, som, under Overskriften, har tilføjet den Forsikkring: „Denne sælsomme Historie er fulkommen sand.“

Rosa Mac Orne var et sjældent Mønster paa skotsk Skjønhed. Hendes Dine vare mørkeblaae, som Lamondssøens Baae; hendes Kinder rosenfarvede; hendes Haar deelte sig, blond og skinnende, over Panden; Aand og Livskraft besjælte hendes Mine; rank og kraftig hævede sig den skønne Skikkelse; fuld af Anstand bevægede hun sig i fast og hurtig Gang. Hendes Ungdom var uheldig. Sin Moder tabte hun i Barndommen; hendes udsøevende Fader forlod hende, da hun, i Elskværdighedens yppige Blomster, havde naaet den farlige Alder af femten Aar. Rosa fik let en Tjeneste; hun var net i sin Paaflædning, stink i sit Arbeide; hun havde det anbefalende Væsen, som er Skotterne eget. Hendes største Ulykke var — hendes Ynde. Ihvormegit hun end bestræbte sig for, at gjøre Alle det tilpas, fandt man dog snart en og anden Feil hos hende, og de kloge Madmødre affædige hende, for at hun ikke skulde worde altfor yndet i Huset. Skotsk Forslagenhed opdagede snart Aarsagen til disse gjentagne Affædigelser, og skotsk Vergjerrighed besluttede, at benytte denne Omstændighed paa det Bedste. Tilbedere af lige Stand vidste hun at indgyde Agtelse, uden at skrække dem tilbage, saalænge de bleve

Inden Beskedenhedens Grændser. Med Fornemmere spillede hun et gjennemtænkt Spil, idet hun tilloftede dem, uden at hengive sig dem; Mændene bleve hendes Offer, hun ikke deres. Med alt dette viste hun sig forstandigere, end behagesyge Qvinder pleie. Hun havde et Maal for Nie: ved et rigt Giftermaal vilde hun gjøre sin Lykke. Mangen ung Lord og riig Arving, mangen gammel Ungkarl og værkbruden Enkemand hildedes i hendes Garn, og hun stolte, kloge Slægtningers betimelige Mellemkomst reddede de Fængslede. Saaledes blev hendes beskedne Væsen, hendes med skjult Skalkhed forbundne Raaviset, saavel som hendes Skjønhed, næsten til et Ordsprog, og enhver Familie søgte snarest muligt at worde hende qvit, fordi hun fortryllede de Unge og holdt de Gamle for Nar.

Da hun nu tilfældigviis hørte, at en Ostindiefarar, som laae klar til at seile, blandt flere Passagerer, skulde have adskillige Damer ombord, besluttede hun, at søge Tjeneste hos En af dem. Det lykkedes hende ogsaa, at komme som Kammerjomfru med en gammel Dame, der reiste til Calcutta efter sin invalide Søn. Indien, hiint Land, hvor Piger kunne gjøre saa rige Giftermaal, aabnede de herligste Udsigter for den skotske Vergjerrighed. Rosa opbød Alt, for at indsmigre sig hos sin nye Frue, og inden to Dages Forløb var hun hendes erklærede Yndling. I sin Henrykkelse over, nu langt om længe at rykke Maalet nærmere, var det intet Under, at den unge Forsængelige blev stolt af sin Magt. Hvornaar var vel tøiselsløs Vergjerrighed,

Talentets og Skjønhedens sikke Vogter? Om to Dage skulde Rosa forlade Engelland, og for endnu, ved Afskeden, at unde hende en Fornøielse, til lod hendes Herskab hende, at bivaane et Hesteveddeløb. Rosa lod sig ledsage did af Skotlænderen James Mac Intyre, den Tilbeder, hun før havde begunstiget meest. For ham og ved hans Side vilde hun glimre. Pynt var hende, som de fleste unge Piger, noget særdeles Behageligt. En stor Perlenaal, som Damen, fordi dette Pragt-smykke var noget gammeldags indfattet, sjelden bar, fængslede især hendes Opmærksomhed. Hvor smukt, tænkte hun: vil ikke denne Naal klæde den fulde, sneehvide Barm! Aldrig i sit Liv havde hun tænkt paa, at tage Noget, som ikke tilhørte hende; men Forfængeligheden, denne taabelige, foragtelige Lidenstabs, der har gjort saa mange Tusinde af Guds skjønneste Skabninger ulykkelige, seirede over Rosa's bedre Følelser. Hun tog Naalen, og bar den ved Folkefesten. Hendes Ledsager beundrede den; hun sagde, hendes nye Herskab havde foræret hende den.

Da hun nu frygtede, at hendes Forseelse skulde opdages, folgte hun Brystnaalen, i det Haab, at der, inden Afreisen, ikke skulde worde spurgt efter Perlerne; men hun feilede. Endnu selvsamme Dag havde Damen savnet det kostbare Smykke. Tyveriet blev opdaget.

Den syttenaarige Pige blev, som Tyv, fængslet og dømt til, paa 20 Aar at forvises til Forbryderkolonien Sidney i Ny-Holland. Saa Uger efter maatte hun, med 62 andre qvindelige Forbrydere,

indskibe sig til Sydindien. Det var en smertelig Omkistelse for den unge, skønne Vergjerrige. Hun saae, med Kummer og Uvillie, tilbage paa Engelland. Hun foragtede sig selv; hun hadede Loven, der havde dømt hende.

Dog — hun tænkte som Dronning Aline af Golconda: „Man maa vide at fatte sig, og stikke sig i Alt.“ Neppe var hun paa aaben Sø, før hun tænkte, om der ikke lod sig gjøre en Erobring paa Skibet selv. Hun saae paa sine ledsagerinder — de fleste vare store og stærke; Mogle af dem vare meget smukke. Hun talte Skibsfolket — der var kun 15 Mand ombord. Endnu var Linien ikke passeret, før en Beslutning var modnet i hendes Sjel, dristig nok for en Jomfru. Hun meddeelte sine Ulykkesfæller den, og den sandt strax Indgang hos dem. Rosa havde kunnet finde Tilbedere nok ombord, trods Officerernes strenge Befalinger; dog valgte hun kun Een, Styrmanden nemlig. Blikke og Ord voxledes ubemærkt mellem Begge.

Omfrider frembrød den afgjørende Dag; hver Forsigtighedsforholdsregel var tagen; Alt var i Beredskab. Skibet styrede ad Rio de la Plata, for at indtage Forfriskninger. Det seilede ind i Sølvstrømmens brede Munding, og gjennemskjar Vandene som en Pæl. I det Fjerne laae Buenos Ayres i dagklart Maaneskin. Binden lagde sig; Skibet gyngede ved den majestætiske Strøms Barm, som et Barn, der vugges isøvn.

Det blev Midnat; Rosa's Dine brændte. Udslaget hvilede i hendes Haand; Alle saae paa hende,

den modige Anførerſke. Hendes Ben havde, ifølge ſit Løfte, overtaget Bagten; Alle ſov, uden han og de Forviſte. Han ſad ved Roret, ſeende ned i Bølgerne. Et givet Signal beſvarte han med en ſagte Floiten. Inden tyve Minuters Forløb vare nu de øvrige fjorten Mand faſtbundne og kneblede; de befriede Qvinder vare bevæbnede, og Skibet ilte ind i Havnen ved Buenos Ayres.

Britterne havde dengang endnu ikke anerkjendt Republiken, og ingen brittiſk Conſul havde et Ord at ſige i denne Sag. Triumpherende førte man det af en yndig Pige erobrede Skib ind i Havnen. „Lady Shore“ — ſaa hedd Skibet — fyldtes med Sydamerikanere. Den unge Skotlænderindes Mod blev almindeligt beundret, og tre Dage efter var den driftige, ſkønne Roſa Mac Orne gift med en riig ung Argentiner. Det Løfte, hun havde gjort Styrmanden, var glemt.

Den ærgjerrige Skotlænderinde bærer nu Perler i Mængde, og de Fleſte af de ved hende redde de Forbryderſker ere, ved Ægteſkabs Bånd, beſlægtede med de første Familier i Buenos Ayres.

Hvorledes Sveskekongen Gustav IV Adolph blev dethroniseret.

(Ud af „Memorial du Colonel Gustavson. Leipzig 1829.)

Om sin Fængsling den 13de Marts 1809 siger den dethroniserede Monark:

„Generalerne Klingsparre og Adlerkreuz, samt Generaladjutant Silfversparre, sprængte ikke Døren til Kongens Bærelse, men Klingsparre, som kommanderede den finlandse Armee, var bleven kaldt til Kongen, for at modtage hans Befalinger, og ham var det, der hemmeligt aabnede Døren for begge de Andre. Den Fortælling, at disse tre Herrer skulde have gjort Kongen Foreskillinger angaaende Unliggendernes sørgelige Stilling, og bedt ham, enten at forandre sit System, eller at nedlægge Regjeringen, er ligeledes falsk, thi disse Personer fik ikke Tid til at holde lange Taler. Da nemlig adskillige Officerer af Generalstaben fulgte dem ind i Kongens Bærelse, trak Denne strax Kaar: den, for at bane sig en Vej gennem de Sammensvorne. Men Silfversparre greb Kongen bag fra, og fravristede ham Kaarden. Gustav rev nu Kaar: den fra en General, men blev andengang afvæbnet. Dog lykkedes det ham, endnu engang at gribe denne Kaarde og at smutte ud gennem en Dør, som man havde glemt at bevogte. Forsøgt af adskillige Officerer, vandt han dog et Forspring, og vilde sikkert ogsaa være kommen til Slotsvagten, hvor da Sagen meget let kunde faaet et gandske an-

det Udseende, hvis ikke to Sammensvorne — en Militair og en Borger — vare traadte ham imøde undervejs. Den Sidste flyede strax, da han saa, at Kongen angreb Officeren, og saarede ham i Armen. Men da Kongens Kaarde indvirkedes i Vermet af Officerens Overkjole, greb Sidstnævnte Gustav, og fastholdt ham, til de andre Sammensvorne hidkom, hvorpaa man da bar Kongen, der svækkedes ved den heftige Anstrengelse og Gemytsbevægelse, ind i et andet Værelse paa Slottet. Natten derpaa bragtes Gustav, ledsaget af en stærk Cavalleri-Eskorte, til Drotningholm, hvor han blev til den 24de Marts, da han bragtes til det faste Slot Gripsholm. Tolv Uger blev Gustav her, og i denne Tid havde han Dag og Nat to Officerer til Vagt i sit Værelse. Først efter denne Tids Forløb tillod man hans Gemalinde og hans Børn at komme til ham i hans Fængsel, af hvilket han først slap løs efter 8 Ugeneder, 3 Uger og 6 Dage, og efter at han havde undertegnet følgende, nu første gang trykte, ordret her oversatte Abdikationsaakt af 29de Marts 1809:

„I Guds og den hellige Trefoldigheds Navn! Vi Gustav Adolph, af Guds Naade Konge til Sverrig, de Gothers og Venders o. s. v. Hertug til Schleswig, Holsten o. s. v. gjøre hermed vitterligt, at fra den Dag af, Vi, med blødende Hjerter, udraabtes til Konge og til den Thrones Arving, som var besænket med en oprigtigt elsket og æret Faders Blod, var det Vor faste og usforanderlige Beslutning, at virke til dette gamle Riges sande Vel og Hæder . . . Da Vi nu imidlertid

tid ikke mere kunne udøve Vore kongelige Pligter paa en med Vore Hensigters Reenhed overensstemmende Maade, ved, som Vor og Vore Undersaatters Værdighed kræver det, at vaage over Alsidigheden og over Lovenes Haandhævelse: saa agte Vi Os helligt forpligtede til, at frasige Os Vore kongelige Forrettigheder, hvilket Vi hermed gjøre frivilligt og uden Tvang, for uforstyrret at henleve Næsten af Vore Dage til Guds Ære."

"Vi ønske alle Vore Undersaatter og deres Efterkommere den Høiestes Naade og Velsignelse til en lykkeligere Fremtid. „Ja, frygter Gud og ærer Kongen!"

"Til yderligere Bekræftelse have Vi egenhændigt skrevet og undertegnet dette, samt forsynet det med Vort kongelige Segl."

"Givet paa Gripsholms Slot, den 29de Marts 1809.

Gustav Adolph."

Den 6te December 1809 aabnedes omsider Fængslets Dørre for Kong Gustav. Han bragtes til Carlskrona, for herfra at indskibe sig til Lydsland. Hans Reise til dette Sted gik Dag og Nat, næsten uden Ophold, uden at Folket var istand til at kjende ham, og under Bevogtning af adskillige Officerer. I Carlskrona selv modtog ham nogle Deputerede fra den nye Konge Carl XIII (forhenværende Hertug af Södermanland.) I en bitter Contrast med Nieblikkets Vilkaar komplimenterede de den ulykkelige Tyrste i den nye Konges og den kongelige Families Navn. Under Navnet: Greve af Gottorp, begav Gustav sig nu til Schweiz.

Det nuværende svenske Hof.

(Skildret af en Engellænder i Revue britannique.)

Det svenske Hof er, som man vel kan vente, det, der, efter sin gandske eiendommelige Stilling, afviser meest fra alle andre Nutidens Hoffer. Kong Carl XIV Johan (Bernadotte) har udelukkende de Tjenester, han har viist Nationen, at takke for sin Throne; den eneste Borgen for denne Thrones Stabilitæt er den gunstige Indflydelse, han har paa Sverrigs Belfærd. Bernadotte føler dette, og det er ham ikke ubekjendt, at han kun, naar han stikker sig i sin gandske eiendommelige Stillings Forhold, kan overlevere sin Krone til sin Søn. Han er gandske Forretningsmand, og alle hans Ideer dreie sig om Forretninger.

Da jeg, for kort siden, opholdt mig i Stockholm, gav Bernadotte mig en Privataudients, og det Hensyn, han endogsaa tager til Andres Bequemmelighed, viste han derved, at han, samme Dags Morgen, jeg skulde forestilles ham, lod mig skriftligt melde, at han først kunde modtage mig en Time efter den Tid, han i Begyndelsen havde bestemt mig. Da jeg kom til Slottet, fandt jeg det kun bevogtet af een eneste Skildvagt. Efter at være gaaet gennem store Forgaarde, besandt jeg mig ved en prægtig Trappe, som førte mig til en stor Sal. Jeg var i stor Forlegenhed, thi jeg saae Ingen, som kunde vise mig Veien. Jeg var omgivet af Porphyrr, Jaspis, Marmor, Statuer, Malerier;

men man havde funnet sige, dette var Dødens Palads, thi jeg saae intet levende Væsen.

Omfrider indtraadte en Lakai, som bar Kongens Livree; han førte mig ind i et Værelse, hvor jeg fandt nogle Officerer, med hvilke jeg underholdt mig ret behageligt et Kvarteers Tid. Nu traadte en Kammerherre ind, førte mig gennem Conseils-Salen, hvor alle Statens høieste Embedsmænd vare forsamlede, ind i Præsentationsalen, hvor han uden videre forlod mig. Denne Sal var et langt Galleri, hvori en Mængde Malerier og Buste vare opstillede.

Da Kongen saae mig, forlod han nogle Personer, med hvilke han underholdt sig, og traadte til mig med et huldrigt Væsen, der var frit for al Affektation. Han syntes, i sin Samtale, at slyde alle de Tirader, der paa en vis Maade høre til Hofceremoniellet. Hans Spørgsmaal angik størstedeels positive Interesser; han talte om vor (den engelske) Marine, om vor Armee, om den Rolighed, Lord Londonderry vedligeholdte i de parlamentariske Storme. Derfra ledte han Talen paa Sverrig.

„De vil, sagde han: bemærke mit Lands lykkelige Forsatning; ikke een eneste Gensd'arme vil møde Dem; mit Folk er sædeligt, lykkeligt, fredeligt; Conskriptionen gaaer for sig i Kirkenes Indre, uden at Evang behøver at anvendes; naar Skatterne ere forfaldne, anmeldes det, og Enhver hidbringer selv sine Penge, hvorved næsten alle Incassationsomkostninger spares. I Holland maa den

(10*)

Skattepligtige, i Gjennemsnit, erlægge 18 pCt. af sine Indkomster; i Preussen 12 pCt.; i Danmark 10. Og i Sverrig erlægger han kun 5. I England betale I langt Mere, end noget andet Sted, men derfor ere I ogsaa det rigeste Folk i Verden."

Jeg har siden erfaret, at Kongen, naar han modtager Fremmede, næsten altid foreregner dem denne Sammenstilling af Sverrigs Skatte mod andre Landes. Skatternes Ubetydelighed i begge de Stater, som han regjerer, er en Sag, hvoraf han med Rette er stoltest.

Kongen gif derpaa ind i høist interessante statistiske Details over Sverrig, over dets Bjergværker, dets Skove, dets Handel. Derpaa fortalte han mig om sine egne Liebhaverier og Forlystelser, især om sin Forkjærlighed for Blomster, og sluttede endelig med at indbyde mig til, næste Dag at spise til Middag hos ham paa hans botaniske Villa, hans Vndlings: Residens.

Jeg har seet mange Konger i mine Dage, men Ingen, der havde denne paa een Gang fortrolige og ædle Underholdningsgave, Ingen, der bedre syntes at forstaae de Forbindteligheder, hans høie Rang paalægger ham Aldrig vil jeg glemme den Fylde af sorte Haar, som bedække Kongen af Sverrigs Hoved, Skjøndt han nu allerede er 66 Aar gammel; ei heller hans Ornenæse, hans høie Pande, og hiint levende, gjennemtrængende Blik, der, selv om man fandt det hos et ubekjendt Menneske, vilde frængsle den almindelige Opmærksomhed.

Naar han taler, er hver Muskel i hans Ansigt i uafsladelig Bevægelse. Hans Spørgsmaal ere bestemte og føre lige til Meningen. Han synes at vorde utaalmodig, naar ikke hver Phrase meddeler ham noget Betærende. Man seer, han forstaaer at være Konge, som Frederik II. Han er, med eet Ord, om jeg saa maa sige — en Forretnings-Konge.

Et i Sandhed mærkværdigt Skuespil er det, at see den gjensidige Tillid, som hersker mellem Bernadotte og hans Folk. Der ligger noget Rørende deri, og mærkelig er den hos en Fyrste, som er fremmed for det Folk, han regjerer, og, blandt alle Europa's Souverainer, den Eneste, som er af borgerlig Herkomst. Den Første den Bedste, som kommer, kan gaae gjennem Palladset, stige op ad Trapperne, træde ind i Salonerne, uden at opholdes af Skildvagter, Lakajer, Pager eller Kammerherrer. Af det, som hændte mig, seer man, at den eneste Forlegenhed, hvori man kommer, er den, at finde Nogen, som kan vise En Veien.

Bernadotte er født i den samme Provinds, som Henrik IV. Endnu en Lighed finder Sted mellem disse to Fyrster. Begge forandrede nemlig deres Religion, for at stige paa Thronen. Den Første, en født Protestant, blev katholsk, og den Anden, en født Katholik, blev Protestant.

Wiener-Kongressen.

(Ligeledes har en Britter i et engelsk Tidsskrift givet en livlig Skildring af Wiener-Kongressen, en Forsamling, som til alle Tider og selv hos den sildigste Esterflagt vil beholde levende Interesse. Følgende Brudstykke deraf skildrer en af de store Redouter eller offentlige Maskerader i Keiserborgens Pragtsale. Af Danske maa dette Stykke læses med megen Interesse. Forfatteren besandt sig paa Redouten med den bekjendte aandrige Fyrste af Ligne, og skriver derom saaledes:)

// **W**ien var dengang ligesom et Udtog af hele Europa, og Redouten igjen et Udtog af Wien. Man kan ikke tænke sig noget Mærkværdigere end denne Brimmelse af maskerede og umaskerede Personer, blandt hvilke Verdens Herskere blandede sig, uden nogersomhelst udvortes Tegn, som kunde adskille dem fra Mængden. „De seer der, sagde Fyrsten til mig: en Mand af en ligesaa indtagende som krigerisk Skikkelse, med Eugen Beauharnois under Armen, det er Keiser Alexander. Den Anden der, hvis naturlige Alvorlighed hviin Dame i Domino med sine Drillerier søger at bringe ud af Fatning, er Kongen af Preussen, og Damen selv er maaskee en Grisette (galant Dame), maaskee en Keiserinde. Under hviint venetianske Costume skjuler vor elskelige Keiser Franz sig. Her staar Maximilian, Kongen af Bayern, af hvis aabne Physiognomie hans fortræffelige Hjerte fremlyser. Ogsaa paa Thronen mindes han sin forhen havde Grad som Oberst i fransk Tjeneste, og nu elsker han sine Undersaatter som han forudm elskede sit Regiment. Ved Siden af ham seer De en Mand, bleg af Ansigt og blond af Haar, det er Kongen af Danmark, hvis muntre og lunefulde Svar meget opliver denne Fyrstekreds. Naar man seer hen til hans ligefremme Væsen og den Lykke som hans lidet Kongerige nyder, skulde det vel neppe falde Nogen ind at han er den meest uindskrænkede Monark i Europa. Hviin

kolossale Gestalt, hvis Omfang ikke formindskes af den vide Domino, er Kongen af Würtemberg; nær ved ham staaer hans Søn, Kronprindsen, som holdes her tilbage ved sin Kjærlighed til Catharina, Storhertuginde af Oldenburg. Begge de unge Mennesker som gaae der forbi os, ere Kronprindsen af Bayern og hans Broder Carl; den Sidstes Hoved er i Skjønhed et sandt Antinous's Hoved. Hiin straalende Gruppe er luter Fyrster, Prindsen og høie Statsembedsmænd fra mange forskjellige Lande."

Sovegemakket i Thuillerierne,

eller:

Napoleon og Josephine.

Gjerne dvæler min Tanke ved forgangne Erindringer, og blandt saamange Billeder, som Storhed og Ære have omstraalet, foresvæver mig stedse hiin aandrige og elskværdige Qvinden, hvis ædle og høimodige Sjel viste sig den Krone værdig, en glimrende Stjebne satte paa hendes Hoved ved en Helts Haand. Josephine havde et ærefrygtbydende Væsen. I Privatlivet var hun ei allene ligesom, godmodig og elskværdig mod sine Venner, men hun besad tillige, i høi Grad, hiin opmuntrende Ynde, som er eiendommeligt for et velvilligt Hjerte, der kommer de Seendragtige imøde med Kjærlighed, og gjør Gemytter, som ellers ikke saa let røres, modtagelige for Følelsens Sprog.

Madame Niclos, En af Josephines Kammerfruer, har jeg at takke for følgende Anecdote: Den be-

viser, i mine Tanker, at det Onske, at blive paa Thronen, ikke var den første, eller dog idet mindste ikke den eneste Grund som bevægede Josephine til, en Tidlang at modsætte sig den Mand, som paanødte Monarker og Nationer sin Villie.

Det var, fortæller Mad. Niclos, om jeg mindes ret, to Dage før Egtteskabsfælsmissen, da Josephine skulde ombutte den keiserlige Baaning med det fredelige Ophold i Malmaison, og nu skulde tilbringe den sidste Nat i Thuillerierne. Det var meget sild. Alle sov i Palladset. Men Hvilen flyede fra Keiserindens pragtfulde Leie, og Josephine udfyldte den søvnløse Nats lange Timer med fri, aaben og fortrolig Samtale, som, uden i mindste Maade at krænke Monarkindens Værdighed, hæver Kammerfruen til Veninde. Man talte nu om Egtteskabsfælsmissen og om Keiseren. Josephine talte, fortalte, skildrede, og Madame Niclos sagde bly sin Mening.

„Ak, min Dyrebare! sagde Keiserinden: Hvad jeg frygter meest, er, at han skal glemme mig gandske. Min Plads besættes af en ung og smuk Fyrstinde, som vil tængsle Napoleon, og jeg — jeg vil sørge, fjernt fra ham, uden at have Saameget som den Trøst, at vore de beklaget.“

Da Madame Niclos vidste, at man, naar man havde Josephines Tillid, kunde vove Meget, sagde hun: „Men Deres Majestæt taler om Keiseren, som om De endnu var lidenskabeligt forelsket i ham, og . . .“

„De tænker altsaa, tog Josephine Ordet med et fortryllende Blik: De tænker altsaa, at jeg ikke elsker Napoleon? Mange Mennesker sei'e i Deres Mening herom. Jeg vil betage Dem denne Bilsfarelse. I min Smerte over Egtteskabsfælsmissen — ak, maaskee er den nødvendig! — blander sig mere alle Skinsygens Bitterheder, end krænket Stoltthed. Kvinden lider mere end Keiserinden. Ja, jeg elsker Napoleon; jeg blev rasende, om han nogenfinde frasagde sig mig gandske. Jeg

saa ham som Ungling, og han gav mig sit allerede dengang hæderkronede Navn. Han opløstede mig paa Europas første Throne. Gjorde han det kun, for at lade mig nedstige igjen?"

„Nu, denne Uretfærdighed oprører mig, og den forbittrer ikke Deres Majestæt?"

„Den bringer mig til Fortvivelse, men den oprører mig ikke. Han finder aldrig et Hjerte, der saa gandske er istand til at omfatte hans, som føler saa ædelt. De tvivler maaskee derom, min Dyrbare, men De har Uret. Hvorledes! De seer hver Dag Napoleon i hans huuslige Liv, hvor Mennesket viser sig i sin sande Skikkelse, og De kjender ham saa lidet? Napoleon smigrer aldrig, og er sjelden søm; alligevel finder han Veien til Hjertet, som han vil vinde eller træste. Han er ligesaa stor i sin Godhed, som i sin Hæder og sit Herskertalent. Engang kom han, efter et levende Optrin, just som jeg mindst kunde vente ham, ind i mit Kabinet, og talte med mig om min Søn, som om slet Intet var foresaldet. Han kaldte min Søn sin. „Jeg elsker Dem i ham, og ham i Dem!" sagde han; han vidste at lade min moderlige Stoltshed stige til Begjæstring. Jeg vilde kaste mig for hans Fødder. Han trykte mig til sit Hjerte. „Maatte jeg, min Eugen og jeg, altid være Dem værdige!" sagde jeg til ham."

Det var, som Noget rørte sig ved den modsatte Indgang til Alkoven. Keiserinden kom i den heftigste Sindsbevægelse. Idet hun saa derhen, sagde hun, efter en lille Pause: „Det er kun Selvbedrag — o, hvor let bedaarer det et elskende og lidende Hjerte!" Derpaa tilføiede hun, ikke uden Bitterhed: „Hvornaar besøgte han da sidst mit Sovestuekammer . . ."

„Josephine!" raabte en Stemme, og Keiseren stod for hende. Hun udstødte et Glædesstrig. Madame Niclos nærmede sig Døren. Et Blik af Keiseren viste hende udenfor; dog kunde hun høre Alt.

„Josephine!“ sagde Keiseren noget strengt.

„Deres Majestæt!“

„Saavidt er det endnu ikke kommet med os, at vi behøve, under fire Dine at antage denne Tone. Jeg har hørt Alt, jeg er dem yderst forbunden derfor. Men føler De Trang til at meddele Dem, hvi opsøger De da ikke Deres Søn?“

„De har Ret! Dette Raad er mig dog endnu et Tegn paa Deres Hengivenhed, og“

„Denne Hengivenhed, Josephine, vil aldrig op-
høre!“

„Saa vorder jeg heller aldrig ulukkig!“ svarte Keiserinden, i hiin elskværdige Tone, som hun besad, og som hun saa godt forstod at bruge.

Mere hørte Madame Niclos ikke. Efter nogen Tids Forløb gik Keiseren, og Josephine kaldte hende tilbage.

St. Franciskus's Beenklæder.

Naar en portugisisk Dame skal gjøre Barsel, høres der en uophørlig Mumlen i hendes Værelse; alle tilstedeværende Personer bede Rosenkrandse, og de Nærbes slægtede eller de som tage en særdeles Andeel i den Liddendes Skjebne, opregne de Foræringer for hende som de have lovet de respective Helgene i Tilfælde af en lykkelig Forløsning. Men naar Damens Tilstand bliver betænkeligere, tager man sin Tilflugt til virksommere Midler. Saaledes kom jeg engang — fortæller en Rejsende — til En af mine Venner, en anseet Officer, hvis Kone netop saae sin Forløsnings Diebluk imøde. Lægen traadte tilligemed mig ind i Conversationsværelset og rystede paa Hovedet med et Fare forkyndende Blik; da kom en gammel Familie-Amme frem, og sagde

til Obersten: „Vi maae have et Bud til Klostreet St. Francisko de Paula efter Helgenens Beenklæder!“ Kort efter kom en Munk, der med tilbørlig Høitidelighed bragte disse, der vare gandske smudsige. De bleve lagte paa Damens Seng, saa hun kunde see og berøre dem, og Indbildningskraften var, som naturligt, en blidt: hjælpende Jordemoder; saa Dieblikke efter forløstes hun lykkeligt med en Søn. Der var Ingen som yttrede mindste Forundring derover, det var jo saa upaatvivleligt, at det maatte hjælpe.

Lenore.

Gammel:tydsk Ballade.

Paa Himlen Stjernen lyser
Dg Maanen finner klart,
De Døde ride snart.

„Luk op, min Slut! Dit Vindu'
Dg lad Din Veiler ind,
Kold sufer Mattens Vind.“

„Den røde Hane galer,
Snart bryder Dagen frem
Dg jeg maa atter hjem.“

„Fjernt drog jeg gjennem Matten,
Tohundred' lange Mil
Jeg red med Stormens Til.“

„Snart skal vi Begge feire
Vor glade Bryllupsfest,
Kom, sving Dig paa min Hest!“

„Hist fjernt i Böhmerlandet
Min stille Bolig staaer,
Didhen min Reise gaaer.“

„Og paa den grønne Hede
Mit lune Huus er bygt,
Der kan vi hvile trygt.“

„Lad mig ei længer tøve!
Min Hjertenskjær, kom ned,
Thi snart jeg maa afsted.“

„De Stjerner for os lyse,
Og Maanen skinner klart,
De Døde ride snart.“

„Hvorhen vil Du mig føre?
Hvor vil Du hen, o Gud!
I Matten med Din Brud?“

„Med Dig jeg ei tør ride,
Din Seng er altfor trang
Og Veien er saa lang.“

„Alene læg Dig atter
Og hvil i Gravens Bo
Til Dommhedag i No!“

Fr. Sneedorff Birch.

Ann. Den tydske Original, som findes i Achim von Arnims og Clemens Brentanos Wunderhorn, Heidelberg 1808. II. 19, er mærkelig derved, at den gav Bürger den første Idee til hans Lenore. See; Abendzeitung 1823. No. 184 og 249.

T o b a k s p i b e n .

Fortælling.

„Den evige Dampen“ — høres Lina klage —
 Kan for min Død jeg ei fordrage!
 Du maa bekjæmpe Dig, min Wilhelm, thi
 Det Hav af blaagraae Røg jeg svimler i,
 Og hvis Du ikke hører op at smøge,
 En anden Brud Du Dig maa søge,
 Thi mellem os det er forbi!“

„Forbi?“ med Rædsel han gjentager,
 Og seer paa hende: af, saa sager
 Hun staaer for ham i al sin Skønheds Pragt,
 En himmelsk Engel i en jordisk Dragt;
 Snart Barmens Høie,
 Snart Kindens Rosenglød betragter han.
 „Nei, jeg vil være Mand!
 Tobakken kan jeg vel undvære,
 Dig ei! Min Pibe skal mig ei regjere,
 Jeg kan Dig offre Alt;
 Det Længste, o tro mig, let mig faldt,
 Naar Du det kun begjerte!
 Du har mit hele Hjerte —
 Tag Piben med! Jeg sværger, ei et Drag
 At smøge meer fra denne Dag.“

Og han holdt Ord. Snart ægted' han sin Pige,
 Hæb dem, de Lykkelige!

De Lykkelige? Nu, vi ville see,
 Hvad gjøre de?

Med Hovedet den unge Kone dukker,
 Hun sukker.
 Den rosenrøde Kind er vorden bleg,
 Thi ofte sneg
 En Taare sig ad den i stille Smerte.
 Og han? Al Glædens Kjerte
 Er flukt for ham, det seer man grant;
 Vi vide ei endnu, hvor Ormen ligger,
 Men at han Lidet spiser, Mindre drikker,
 Er idetmindste gandske sandt.

„Min Line,“ Moderen bekymret spørger:
 Min Line, er Du syg? Du gaaer og sørger,
 Som om Du saae Din Død for Dine jo.”

Med skamfuldt, nedslaaet Blik hun svarer: „D,
 Det er ei mig — det er jo ham, som lider!
 Min Mand er syg,
 Han gaaer med bøiet Ryg,
 Og halter, som Du seer, til begge Sider.
 Men hvad Du ikke seer at, tro Du mig,
 Han føler sig ulykkelig,
 En stille Kummer gjør ham mørk og mager.
 Det gaaer dog an, saalænge som det Dag er,
 Men — her blev Konen rød som Blod —
 Men naar det vorder Aften,
 Ham svigter saa aldeles Kraften,
 Alt neppe han den ene Fod
 Har sat i Sengen, før han ogsaa sover!”

„Aha, det gaaer nok over,
 Saa trøster Moderen: der findes vel
 Et Lægemiddel for den syge Sjæl.”

Dg hemmeligt til Manden siger hun:

„Tag Du Dig kun
En Morgenpibe — lad Du mig kun raade,
Den Smøgen er jo nu saa gængs —
Dg en om Aftenen iligemaade,
En Smule før Du gaaer tilsengs.“

Nyt Liv faaer Manden nu, og Konen med;
Hans Liv sit Udspring havde fra en Pibe,
Dg Bøvelvirtningen, som her fandt Sted,
Kan vel de fleste Læsere begribe.

Da hendes

Det heel uventet, at
En Rat

Det hele Huus af Luer trindt omspændes.
Alt Røgen ind i Sovekamret staaer,
Dg neppe faaer

Det arme Egtepar til Flugten Tid.

„Med Dig, min Wilhelm! Hast til Døren hid!
Udbryder hun: Jeg veed, hvorefter jeg vil gribe!“
Med disse Ord hun reddede — — — hans Pibe.

C. Weissfog.

Den elskede Tyv.

Hvilke Type lader frie man gaae,
 Sætter dem vel og en Krone paa?
 Stjæle kunne de, og rane,
 Ingen standser dem paa deres Bane,
 Men jo videre de stride frem,
 Destobedre troer man dem!
 Loven med sin hule Torden
 Sletter ei dem ud af Jorden.
 Retsgubindens Præst
 Lader leende dem gaae mod Maalet,
 Stjælende alt som de kunne bedst,
 Og har man ham selv bestjaalet,
 Leer han gjerne allermeest.
 Fanges Tyven — Retten har sin Gænge —
 Strax han dømmes til at hænge,
 Notabene, om en Piges Hals,
 Eller og en Enkes allensals.
 Og hvis Tyven er en Kvinde,
 Kastes hun — i Havet? Ingeninde!
 I det mindste hertillands
 Kastes hun som oftest i en Mands
 Nabne Favn.

„Ei, ei, Hr. Digter, hvo

„Ikke saa haandgribeligt!“

Mig givet

Blev at tale Sandhed: hele Livet
 Offrer gjerne man en Hjertetyv!

K. Roos.

Candia's Beleiring.

Historisk : romantisk Fortælling.

(Af: Bielliebchen, 1830.)

En mild Vestenvind bevægede sagte det i Aftenrøden blinkende Hav, som befyldte Den Standia's Strand med sine rolige Bølger. Intet forstyrrede den hellige Stilhed. Kun i det Fjerne tordnede Skydsæt herover fra Candia, som Tyrkerne beleirede fjerdegang; af 300 Ildsvælg lod deres virksomme Bezier Achmed Kiupergli fyre uophørligt.

Men paa Standia — skøndt Krigens Skuesplads saa nær, var Alt roligt. Ubekymrede flagede Benedigs Skibe her i den sikre Havn; uforstyrrede laae Republikens og Maltha's Tropper i de til Forsvar opfaste Forstærkninger, og syngende vendte Arbeidsfolkene tilbage fra Skibsværsterne til deres Hytter. Mester tilføes, var den christelige Skare paa denne De sikker for Sjenden, der endnu ikke een gang havde vovet, at angribe det faste Standia.

Ikke langt fra Havnen stode, i den rige Enke Anastasia's Have, Ruinerne af en romersk Villa, hvorfra man havde den herligste Udsigt over Havet og Havnen. Høie Cypresser og Palmer beskyggede disse graae Mure, der maaskee i Artusinder havde trodset Stormene og Bølgerne.

Bed Vinduet sad en græst Pige, og saae ud over Havet. Hendes Hoved hvilede paa hendes med Perler smykkede Arm, hendes Blik stirrede ufravendt

mod Havnen, og syntes med Længsel at vente Noget. For hende, i Karmen, laae, ved Siden af en liden Bonnebog, en brudt Lilie, og ved hendes Fødder stod en Luth lænet mod Muren. Saaledes sad hun, hensunken i sig selv, og syntes ikke at agte paa Skydsens Torden, ei heller at see Maanen, som nu fremtraadte paa Aftenens Himmel.

Bed den hvalte Muurs Indgang stod, lænet mod en Gøile, en ung, rigtflædt Græker, hvis Blik hvilede paa Pigens herlige Skikkelse. Stille Sorg omtaagede hans mørke Ansigt, og ikke med et Suk, ikke med den mindste Bevægelse, forstyrrede han hendes Drømme.

Hu stod hun op, hviede sin høie, ranke Skikkelse ud over Muren, og saae did, hvor Ildfuglerne, som Tyrkerne fastede ind i det berrængte Candia, gik gjennem Natten som gloende Meteoror.

„Endnu seer jeg ikke den Flaade, som skal bringe Hjelp fra Frankrigs Kyster! Endnu er han langt borte!“ raabte hun smerteligt.

„Haab, Haab! vedblev hun, efter en Pause, og hendes Stemme hensmeltede i Bemod: Skuf mig ikke! Tillidsfuld har jeg lagt min hele Lykke paa dine Binger — bring mig den igjen! Berøv mig ham ikke! Alt, Alt har jeg jo offret mit Hjertes Yndling — Alt, hvad et stolt og reent Gemyt tør ofre. Min Moders Lærer har jeg fremkaldt, et tro Hjerte har jeg knust, min Stolthed har jeg hengivet!“

„Hvad rører sig her? raabte hun, idet hun beftigt vendte sig: Ha, er det Eder, Nicola! sagde

hun mildere: Er J, ogsaa i Maanens Skin, min mørke Skygge? — Forstyr mig ikke i min Glæde, i min Smerte. Naar jeg trænger til en Ven, skal jeg kalde Eder; men forstyr mig ikke i min Ensomhed!" bad hun, idet hun venligt rakte ham sin Haand, som han ikke syntes at ville gribe. Med mørkt, næsten fjendtligt Blik, saae han paa Jomfruen.

„Nicola! sagde hun, trækkende sin Haand tilbage: Eders uforsønlige Hjerter skulde idetmindste holde Eder langt fra mig. Naar J tilbageviser Venskabets Haand, hvad forlanger J da videre af mig?"

Grækeren besvarte dette Spørgsmaal med et bittert Smil.

„Eders Udsærd krænker mig! vedblev Nigen: J fjender mig, fjender min Stolthed. Hvad vil J mig? Jeg har bedrøvet Eders Hjerter, som jeg vel agter, men ikke kan elske. Jeg har budet Eder mit Venskab; det er Eder ikke nok; min Deeltagelse er Eder trykkende. Den Kummer, jeg føler ved Eders Lidelser, er Eder ikke Bod nok endnu. Lige en mørk Aand følger J mig overalt. I Dag vaager J, som en beskjærmende Engel, over mig, og seer jeg op til Eder, saa veed jeg ikke, om J har løftet Sværdet for mig eller mod mig; i Morgen sniger J Jer efter mig, med Dolken i Haanden og Trædskehed i Diet. Dette maa tage en Ende. Ven eller Fjende maa J være mig. Vælg, dette eller hiint!"

„Og hvilket ønsker J?“ spurgte Grækeren med tilsyneladende Høilighed — „At J vilde være min Ven, min tro Ven!“ svarte hun.

„Jeg vil prøve, om jeg formaaer det. Jeg troer det neppe! sagde han alvorsfuld: Har Bjergstrømmen først brudt sig brusende en Vej over Klipper, da kan den ikke mere flyde blandt Blomster som en rislende Bæk.“

Med disse Ord kastede han et sjelsuldt Blik paa Pigen; det mørke Ansigts Træk opklaredes — han greb hendes Haand. „Godnat, Helene! raabte han med Lidenstkab: Godnat!“

Han iilte bort. Længe saae Pigen efter ham. Derpaa sukede hun dybt: „Jeg har knust et tro Hjerte!“

Næste Morgen stod hun atter i Vinduet. I Dag var det livsfuldere i Havnen. Vel 30 Seil bugnede paa Rheden, lystigt vajede Frankrigs Flag, Baade seilede frem og tilbage, modtagende Krigere, som bleve satte iland, for om Natten, paa mindre Skibe, at løbe ind i Candia's Havn. Levnetsmidler, Skandsetoi, Skuds og Munition bleve udloossede og bragte til Forraadshusene, eller paa andre Skibe. Overalt saae og hørte man høimælet Jubel. Thi den saalænge ventede Hjelpeflaade fra Frankrig var indtruffen, og havde, aarle om Morgen, kastet Anker paa Rheden. Hertugen af la Feuillade var, med 300 Adelsmænd og 1000 Frivillige, med hvilke 60 Maltheserriddere havde forenet sig, kommen Can-

dia til Hjælp. Han og hans modige Skare brændte af Begjerlighed efter, at naae deres Bestemmelsessted.

Med muntert Blik betragtede Helene det levende Skuespil. Høit bankede hendes Hjerte; Haab og Frygt hævede hendes Bryst. Med denne, allerede i et Aar ventede Flaade, havde Chevalier d'Aubüsson lovet, at vende tilbage. Nu, efter saa lang Venten, slog den afgjørende Time; Flaaden bragte hende Liv eller Død. Henrik d'Aubüsson havde, med reen og trofast Kjærlighed, hængt ved Pigen, som, med mandigt Mod, havde fægtet ved hans Side og erhvervet sig Candioterne Beundring. Bærende det hellige Kors foran Krigerne, havde hun, ved hvert Udsald, styrtet sig med ham i Fiendernes tætteste Rækker, og, beskyttet af Kjærlighedens Gud, var hun hvergang kommen uskadt tilbage til Staden, hvor Saamange af hendes Søstre, drevne af deres Troesmod, kæmpede paa de halvforstyrrede Volde mod de Vantro. For at ordne sine Familieanliggender, havde d'Aubüsson forladt Candia og den Elskede, med det Løfte, at vende tilbage med den franske Flaade, og da at føre Helene til Altret.

I et Aar havde hun ventet paa hans Tilbagekomst. Breve, som hun stundom fik fra ham, havde ikke kunnet stille hendes Længsel; de aandede inderlig Kjærlighed, men ogsaa mørk Tungsindighed. Dog vakkede Helene ikke i sin Tidsid til den ædle og alvorlige d'Aubüssons Trost. Kun Opfyldelsen af hans Ord kunde tørre hendes nedbøiede Mo-

ders Taarer, forsone hendes Slægtningers Had. Det afgjørende Dieblif var kommen.

Da saae hun Nicola komme fra Havnen med raske Skridt. Hans Ansigt bebudede, idet han nærmede sig, intet Gædeligt, thi det smilte. Skjældvende ventede Selene ham.

„Glad Eder med mig! tilraabte han hende allerede langt fra: Henrik d'Aubusson er der, jeg har seet ham, talt med ham, jeg bringer Eder hans Hilsen, hvis I vil høre den af min Mund.“

Glad, som om Himlen havde aabnet sig for hendes formørkede Blik, iulte Pigen Nicola imøde.

„Har I talt med ham?“ spurgte hun. — „Jeg saae ham ved Udstibningen; han gjenkjendte mig, hilste mig, venligere, end nogensinde, og sagde med flygtig Hast: „Bring Selene min Hilsen!“ — „Og videre sagde han ikke?“ — „Videre ikke!“ svarte Nicola koldt, og gik atter ned til Havnen.

Selene blev tilbage med stormende Bryst. Da nærmede sig hendes Moder Anastasia med kummerfuldt Blik. „Den franske Flaade er indtøben! sagde hun: Er han med, Selene?“ — „Ja, han er med!“ — „Og Dit Ansigt er saa alvorligt?“ spurgte Moderen. — „Nicola bragte mig Budskabet, svarte Selene: og hvad denne ulykkevarslende Ravn forkynder med muntert Blik, har stedse været mig uheldbringende; derfor frygter jeg.“

„Og hvad kan Du frygte, naar han er her?“ spurgte Moderen videre: Jeg havde ikke troet, at see ham mere. Franskmændene ere indsmigrende og søde, men falske og troløse.“

„Moder! tog Helene Ordet: J har altid tvivlet om hans Trostid. Min Kjærlighed til ham har undergravet Eders Livs Lykke. Det smerter mig. Men endnu mere smerter mig Eders Tilbageholdenhed. Hvi siger J mig ikke, hvorfor J dadler min Kjærlighed? Jeg veed vel, at det ikke er for Nicola's Skyld, J er vred paa mig. J elsker ham ikke. Hvi bedrøver det Eder da, at jeg har valgt den ædle Mand, ved hvis herlige Skikkelse Eders Dødtid har hængt med Velbehag?“

Bittertsmilende rystede Anastasia med det skønne Hoved.

„Hvad skal jeg her? vedblev Pigen: Skal jeg hense til Livet ved en trælbanden Candiot's Side? Eller skal jeg smykke den stolte Beziers Harem? Hellere døe! Til det skønne Frankrig staaer min Længsel. Did fører min Elsker mig. Hvi hersker Qvinden, her er hun Mandens Slavinde!“

„Stakkels Bedragne! raabte Moderen: Hvi, hvor Stand'sfordom formørker den lyse Aand, vil Helene, Kjøbmandsdatteren fra Candia, vorde betragtet som en Plet paa d'Aubussons Skjoldmærke. Er han tro, og fører han Dig hjem som sin Hustru, saa er han foragtet af Sine; forlader han Dig troløs, er Du foragtet i Dit Fædreland. See, det er det, som bedrøver mig.“

„Moder! raabte Pigen glødende: Sørg ikke for mig; Foragt bærer jeg ikke; saaledes skal J aldrig see mit stolte Hjerter bølget.“

Med disse Ord saae hun hen ad Veien, som førte hvid fra Havnen. Et Skrig undsoer hendes

Bryst. En Mand, hyllet i en Kappe, nærmede sig, som det syntes, i dybe Tanker.

„Det er ikke Kjærligheds iilsomme Tjed! sagde Helene sørgmodig: Saaledes sniger Frygten sig frem.“ Med disse Ord gif hun, ledsaget af sin Moder, den Elskede imøde.

Da Denne saae hende, fordoblede han sine Skridt, og stod snart ligeoverfor hende. Hun hvilede i hans Arm, han fiste hendes Hjertes Banken. „Helene! raabte han, idet han, med sjelfuld Deeltagelse, saae ned paa hende: Min elskede Helene, seer jeg Dig igjen? Hviler Du atter i min Arm? Er det ogsaa Dig? Ja! Det er de fjære Træk, det sjelfulde Blik — —“

„Min Henrik! raabte Pigen, seende op til ham: Disse Taarer, som falder paa min Pande, flyde de for Glæden eller for Smerten? Tal!“

Stormende, men taus, trykte d'Aubüsson hende til sit Bryst. Helene vristede sig fra ham, og gjentog sit Spørgsmaal.

Istedetfor at svare, rev han Kappen af sine Skuldre. Helene udstødte et Skrig, traadte skjælvende et Skridt tilbage, stirrede med mørktrullende Blik paa den Tause, greb derpaa sin Moders Haand, og sagde koldt: „Kom, Moder!“

d'Aubüsson holdt hende tilbage. Hun vendte sig mod ham. „Maltheserridder! sagde hun bittert: Hvad vil J mig? — Det hvide Kors paa Ederes Bryst er det svælgende Dyb mellem mig og Eder.“ Hun vendte ham Ryggen, og gif med Moderen. d'Aubüsson saae efter dem.

„Dg dog skal dette Kors ikke adstille os for evigt! sagde han: Dg dog skal Du hvile elskende ved mit Bryst, Du hulde, ædle Pige!“

„Vær mig velkommen, Hr. Maltheserridder! lod pludseligt en Stemme, og Nicola stod for ham: Man har allerede ventet Eder længe, men vel neppe med dette Kors paa Brystet.“

„Hvorledes staaer det i Candia?“ spurgte Maltheseren, istedetfor at svare.

„Slet! Den tappre Morosini staaer endnu, en uroffelig Muur, bag de sammenskudte Volde. Miner flyve hver Dag op, og faste Muselmændene i Lusten; Bomber knuse Kirke og Huse; Staden er en Gruushob. Men endnu hæver sig det hellige Kors paa Ruinerne, og Gud vil ikke lade Christen: hedens Bolkærk gaae tilgrunde.“

„Dg hvad har ført Eder, Nicola Conduri, udaf den betrængte Stad? J var jo dog ellers En af de Første paa Voldene, En af de første Candio: ter i Fægtningen?“

„Jeg havde samlet nogle Skytter blandt Bjer: gene; med dem har jeg tilføiet de Bantroe mangel Skade, og nu drage vi, 40 i Tallet, til Stadens Forsvar. Der vi gjenfinde hinanden, Hr. Ridder!“

„Derom er jeg forviiset, thi J er en vakker Krigsmand; jeg har tidt maattet beundre Eders kjække Mod!“ sagde Maltheseren, hjerteligt rækkende ham sin Haand.“

„Hvorledes har Helene havt det?“ spurgte han derpaa. — „Snarst Eders Skib forlod Hav: nen, forlod hun ogsaa Candia. Ved min Side har

hun ikke fægtet; foran min Skare har hun ikke baaret Korset, som foran Eders. Forsængelig Lyst lagde hende det Hellige i Haanden, ikke Troesmodet."

Forskende saae Ridderen paa Grækeren. „Jelskede Helene?" spurgte han. — Vildt saae Nicola op; uvilkaarligt foer hans Haand efter Dolken i hans Belte.

„Mit Spørgsmaal skal ikke forbitte Eder! vedblev d'Aubusson rolig: Korset paa mit Bryst kan være Eder Borgen, at jeg ikke træder fjendtligt mellem Eder og Helene. Jeg veed ingen Mand, ved hvis Haand jeg hellere saae hende vandre gennem Livet, end ved Eders."

Med et foragteligt Blik vendte Nicola Ridderen Ryggen, og forlod ham langsomt. „Græker! raabte d'Aubusson bydende: Er Dit Liv Dig kjær, saa staae!"

Nicola stod, og vendte sig. „Paa hvad Maade vil J have mit Liv? sagde han: Med Sværdet i Haanden, eller for Venetianernes Domstol?"

„Hvorfor vendte Du mig Ryggen saa foragteligt? spurgte Ridderen: Ustraffet taaler ingen fransk Adelsmand saadan Udsærd?"

„Er J min Dommer? Eller mener J, vi Græker ere Slaver, og J vore strenge Herrer?"

„Jeg anseer Eder for en fri Mand, og af en Saadan fordrer jeg Regnskab."

„Velan, saa hør! begyndte Grækeren: J var min lykkelige Medbeiler; derfor hadede jeg Eder,

skjøndt jeg ellers maatte agte Eder. Som Malttheser-
 ferridder vender I tilbage, og fraspiger Eder frivil-
 lig en Lykke, for hvilken jeg gjerne havde offret
 mit Liv tusindfold. Jeg beklager Eder, og mit Had
 er slukt. Da byder I mig Helene, som om en
 saadan Engel var Kjøbmandsgods, byder mig hende
 med et koldt Hjerte. Skal jeg agte den Mand,
 der tilbyder Andre Den, han selv har svæget, som
 ene han havde Ret til at bortgive hendes Haand,
 hendes Hjerte? Jeg maa fraspige mig Helene, thi
 hun er daarlig nok til at elske Eder, men, ved Gud,
 hun forbliver mit Livs Helgeninde, og næst min
 Tro var min ulykkelige Kjærlighed mig det høieste
 i Verden. I træder, med dette Kors paa Brystet,
 for den Længselsfulde, og i det Dieblis, den Dybt-
 bedrøvede forlader Eder, siger I med haanlig Kulde :
 „Græker, tag Du den Rose, jeg har forsmaaet —
 nu er Du den værd! Derfor foragter jeg Eder —
 og hævn Eder nu!”

„Græker! sagde Malttheseren: Var Helene mig
 ei endnu det Høieste paa Jorden, da strakte mit
 Sværd Dig til Jorden. Men jeg gjorde Uret —
 jeg maa tilgive Dig; en ædel Brede taler af Dig.
 Bedøm ingen Hædersmand, før Du kender ham
 gandske, før Du veed, hvi han handler saa, og ikke
 anderledes. Jeg tilgiver Dig; men pas vel paa
 Dine Diekast og Dine Ord, thi det var vel maa-
 ligt, at Du en anden Gang ikke fandt mig saa be-
 sindig, som i denne alvorlige Stund. Lev vel!
 Jeg stilles som Ben fra Dig.”

Med disse Ord gif Ridderen. „Bed Gud!
raabte Nicola: Ham har Korsen gjort taalig. Jeg
forstaaer ham ikke.“

Maanen belyste et herligt Skuespil. Paa 60
smaae Skibe var den modige Skare fra Frankrig
og Maltha gangen ombord; dem skulde endnu 40 Baa-
de følge med Krigsmunition, Levnetsmidler og Skand-
setoi. Fire venetianske Galeier, to fra Maltha og
otte franske Krigsskibe vare i Begreb med at lette
Anker, for at convojere Transportflaaden indtil un-
der de fjendtlige Batteriers Kanoner. Da Signal-
skudet fra St. Marcusflaadsen lød, lettedes Anker,
og drevet af en gunstig Vind, seilede Flaaden ad
Candia til.

I nogen Fristand fulgte, med flittigt Aarslag,
et græsk Skib. Ikke hvimælet Jubel, som paa de
Forbundnes Flaade — alvorlig Stilhed herskede her.
Ikke Uergjerrighed, men Troesmod og Fædrelands-
Kjærlighed opfyldte den lille Skare, som dette Skib
bragte til det nu i 20 Aar, med saa Mellemrum,
beleirede Candia. Hvor hine Fremmede jublede i
vildt Krigsovermod, der fyldte mørk Smerte Ni-
cola og hans Baabenbrødre. Kun eet Hjerter blandt
dem havde hengivet sig andre Følelser. Det ban-
kede høit, stormende og smertefuldt, men dets Smer-
ter var af anden Art: det var krænkets Stoltheds,
sønderknust Haabs Smerte. Helene ledsagede Ni-
cola til Candia. Efter at have tabt d'Aubussons
Hjerter, søgte hun kun Døden.

Nu nærmede Flaaden sig Havnen. Ved at lade tre Raketter stige op, gav Hertug de la Feuillade Besætningen et Signal, og Denne gjorde ogsaa strax, paa Skramt, et Udfald, for at dele Fjendens Opmærksomhed. Men Tyrkerne vare paa deres Post, og neppe nærmede sig det første Skib paa Skudsvidde, før de begyndte at lade deres Rugler spille. Dog lykkedes det Flaaden, at løbe ind i Havnen, uden at have lidt synderligt.

Forstærkningens Komme oplivede atter den indtil 5000 Mand hensmeltede Besætnings Mod. Frants Morosini, denne Venedigs sidste Helt, Generalissimus over den betrængte Republiks Land og Sømagt, modtog Hertugen med oprigtig Glæde; ligesledes Besætningens overste Chef, Marquis de St. André Montbrun.

Næste Dag, da den ædle Morosini holdt Revue over de nysankomne Tropper, bankede hans Hjerte ved at see denne nye Krigerfare marschere modig og velbevæbnet op paa det øde Torv. Officererne dannede et eget Regiment paa 300 Mand, som anførtes af Hertugen af Chateautierry og af den syttenaarige Grev St. Pol. De øvrige Frivillige, 600 i Tallet, af hvilke de Fleste vare Adelige, anførtes af Marquis Tavannes og Grev Lanzeron. Den tredje Afdeling, henimod 300 Mand, bestod af de Adeliges Tjenere. Derefter kom de 60 Maltheserriddere, ingen stor, men en frigserfaren Skare. For dens Front vajede Maltha's Banner, hvori Stormesteren, af Afgælte for de franske Adelsmænd, og for at opflamme Ridderne ved Grindrin-

gen om Rhodus's Forsvar, havde ladet det d'Ar-
bustonske Baaben brodere. De vakkre Græker, be-
væbnede med deres tyrkiske Rør, sluttede Linien.

Bed tregange at affyre Skydset, lod Morosini
Fjenden vide, at han havde faaet Undsætning. Ach-
med Kiupergli besvarte denne Hilsen med en uop-
hørlig Ild af alle Batterier, og Franskmændene studs-
tede ikke lidet, da en Masse Rugler af sværeste Ka-
liber fuste henover dem, slog ned trindtomkring dem,
ja endog bragte Adskillige af dem Døden, inden de
havde seet Fjenden. Morosini gav nu Anførerne
Ordre, at bringe deres Undergivne til de for dem
bestemte Qvarterer; men Franskmændene vare for
overmodige til at adlyde. De ansaae det for van-
ærende, at gaae afveien for de fjendtlige Rugler,
vægrede sig derfor ved at adlyde, bleve, til Ilden
ophørte, lode 20 Døde og adskillige Saarede paa
Pladsen, og kun Maltheserridderne og Grækerne
fulgte den erfarne Morosini's Bud, for at overtage
Bastionen Sabianera's Forsvar. Først ved Mid-
dagstid droge Franskmændene til den anden Side
af Fæstningen og overtog Forsvaret af Breschen paa
St. Andreas's Bastion.

I Skumringen forlod Helena Sabianera's Bol-
værk, og ilte gennem de øde Gader til sit Fædre-
nehjem, som allerede under hendes tidligere Ophold
i Candia, havde lidt meget af det fjendtlige Skyds;
hun haabede her, at kunne bekæmpe sin Smerte med
Erindringen. Men idet hun gik forbi den i Afse-

lagte St. Thomas's Kirke, hørte hun en Røst :
 „Guds Fred være med Dig !“

Hun saae op. Den gamle Papa Ambrosios stod ved den nedbrændte Indgang. Hun iulte til ham, og kyssede med Bæsfrygt sin gamle Lærers Haand. Læggende sin Høire paa hendes Pande, sagde han høitideligt : „Hærskarernes Herre velsigne Din Fdræt, Selene, og lade Dig snart indgaae i sit himmelske Huus ! Kun hist er endnu Hvile for vore Brødre og Søstre, og for Dig. See, mit fromme Barn ! sagde han, idet han førte hende ind paa Kirkegaarden : Her tjener jeg Gud ! Her, hvor de blunde, som faldt i den hellige Kamp. Vel Dig, om Du, som de, døer for Din Tro !“

Han taug. Selene's Øie hvilede paa de hvide Stene, som betegnede de Hengangnes Hvilesteder. „Slumrer ogsaa Du her, kjærlige Melitta ? raabte hun : Og Du, Anastasia, stolte, dristige Krigerinde ? Ogsaa Du, min blide Veninde, Euphrosyne ?“

„Euphrosyne vandrer endnu blandt de Levende ! afbrød Ambrosios hende : En hellig Blomst, Himlen viet ; de Andre har Døden knækket. Du vil see Din Veninde igjen, Selene ; søg at worde henz de liig i Ydmyghed og Taalmodighed ; lev for Din Tro, og døe for den ! Gaae nu med Gud ! Hist under Myrthens Løvtag skal jeg lade grave en Grav for Dig ; Gud give, at jeg kan stæde Dig, som Mar tyrinde, til Hvile der. Gaae bort i Fred !“

Styrket forlod Selene Kirkegaarden, og gik til sine Fædres Bolig. Her fandt hun Alt forstyrret. Med Møie naaede hun sit Bærelse, hvor den hellige

Selenes Billed endnu hang paa det gamle Sted. Hun tog det ned, kysede det, og gik videre.

Udenfor Døren satte hun sig paa et nedrullet Kvadersstykke, og overlod sig til sine smertelige Jærlser. Kun eet Ønske havde hun: at døe.

Nicola havde opsogt hende, og stod nu for hende. „Jeg havde troet Eder mandigere, sagde han: jeg havde ventet, at Eders Stolthed vilde hæv Eder over Eders Skjebne. Lad ikke Maltheser-ridderen see dette vaade Dø. Glem ham, om I kan; hvis ikke, da lad Smerten spore Jer til Hævn. Eller — er Eders Haand for svag, saa overlad mig Hævnen!“

Selene saae op til ham. „Nicola! sagde hun: Kunde Blod forsoner mig, da kunde jeg ogsaa udgyde det. Overlad mig Smerten og Hævnen. Bedre var det jo vistnok, at Døden bortrev mig — saa var Alt forbi.“

„Hvi ønsker I Døden? afbrød Grækeren hende: Dette Ønske strider mod vor hellige Tro; i Ydmyghed maa Mennesket bære sin Skjebne.“

„I Ydmyghed? Formaaer I det?“ — „Ja, Selene! Hvis ikke, da havde jeg forlængst stødt ham Dolken i Hjertet, den Forhadte. Men saa snart den vilde Tanke opsteg i min Sjæl, gik jeg til Herrens Tempel og bad. Og naar jeg her hørte Frelseren sige: „Velsigner dem, som Eder forbande, gjører dem vel, som Eder hade!“ da blev mit Hjerte bevæget — jeg kunde see Eder i hans Arme, og bede for Eders Lykke. Selene, jeg er et syndigt Menneske, ilssindet, hævnjerrig og stolt, men min

faste Tro og min uafsladelige Bøn beskyjeme mig mod det Onde. Men — J hører ikke, hvad jeg siger — —"

„Jeg var langt herfra! sagde Pigen, mildt rækkende ham sin Haand: Jeg var hos ham! Kjærlig stod han for mig, et mildt Smil spillede om hans Mund, og det kom mig fore, som han sagde: „Ogsaa nu er Du mig det Høieste paa Jorden!“ — Jeg kan ikke hade ham."

„Ei heller jeg kan hade ham! sagde Nicola: Han er mig kjærere, siden jeg har seet Korset paa hans Bryst."

„O, intet Haab for Eder af dette Kors!" faldt Pigen ham rask i Ordet.

„O, vær ubekymret, Helene! J er mig fjernere nu, end nogensinde før. Da jeg vidste Eder lykkelig, vilde jeg dele Eders Lykke; nu — tog jeg gjerne Benstabs Haand, om J bød mig den, og trykte den til mit troe Bryst."

Helene rakte ham sin Haand, og han trykte den uvilkaarligt til sit Hjerte: „Jeg vil staae, som en trofast Ven, ved Eders Side, og beskytte Eder mod min egen Kjærlighed. Kom til St. Annas Klostret, Helene. J den bombefaste Hvælving vente Eders Søstre Eder."

Stiltiende fulgte hun. Ved Indgangen til Hvælvingen, hvor han forlod hende, lønnede han et sagte Tryk af hendes Haand.

Helene traadte ind i den hende velbekjendte Hvælving. Det var Kjelderens af et græst Kloster. Morosini havde indrømmet Qvinderne den som et

Ulyl. Hun fandt Alt, som hun havde forladt der. Ved Indgangen hang, nu som før, de græsse Qvinder og Pigers Baaben, samt de Mandsklæder, de bare paa Boldene. Men over mange Baaben hang den sørgelige Cypresskrands. Dybere inde i Hvælvningen hang endnu det simple, af Cedert træ formede Kors, hun saatidt havde baaret som Driflamme foran d'Albustons Skare. Under det fromme Tegn hængte hun sit Gevær, sit Sværd, og et Par Pistol'er, som den Elskede havde foræret hende. Hun aabnede Døren til det næste Gemak: her knælte Matroner og Jomfruer for den ærbørdige Ambrosios, som, med hjertegribende Ord, opflammede deres Troesmod, og anbefalte den tilbagevendende Søster til deres Kjærlighed. Nu udtalte han en stille Bøn, lyfte Velsignelsen, slutte de paa det lille Alter brændende Kjertter, og forlod Forsamlingen.

Glad kastede En af Jomfruerne sig til Selenes Bryst. Det var Euphrosyne, hendes fortrolige Veninde, i hvis kjærlige Barm hun udøste alle sine Sorger.

Den følgende Dag var rolig, og Selene benyttede denne Ro til, med sin Veninde, at vandre gennem Stadens øde Gader og besøge sin Faders Grav i St. Andreas's Kirke. Kun faa Huse stode endnu. Over Ruiner maatte de flattræ, for at komme gennem de gruusbedækkede Gader. De traadte ind i den nedbrændte Kirke. Trindtomkring mødte Forstyrrelse deres Blik. Altret var knust af Rug;

ler, Graadighed havde aabnet mange Grave, og istedetfor den høitvalte Kuppel hvælvede sig nu Himlens evige Dom over de nøgne Mure. Selene fandt sin Faders Grav ubanhelliget; hun knælte ved den, og bad inderligt, skøndt hun aldrig havde kjendt ham ilive.

Da hun og hendes Veninde traadte ud af Kirken, saae hun Maltheseren, som hilste mildt. Hun vilde undgaae ham. „Hvi flyer I mig, Selene? spurgte han blidt: Er jeg da bleven en Anden, siden dette Kors heftedes paa mit Bryst? Troer I, mit Hjerter banker Eder ikke imøde nu, som før?“

„Maltheserridder! sagde Selene: Hvad kan I ville mig?“ — „Selene! tog d'Albustson Ordet: Mennesket er en høiere Magt underdanigt; dets Villie er svag, Himlen er almægtig.“ Selene smilte bittert.

„Ofte maa Manden undertrykke Hjertets Stemme, ofte tør han ikke følge den Vej, han valgte. — Skjebnen forandrer hans Bestemmelse. —“

„Skjebnen har altsaa tvunget Eder til at tage Korset, og med tungt Hjerter afslagde I Løftet — ikke sandt?“ afbrød Selene ham.

„Frivillig har jeg heftet Korset paa mit Bryst frivillig, i uforanderlig Kjærlighed til Eder, har jeg gjort det bindende Løfte.“

„I taler i Gaader, Herre! sagde Euphrosyne: Tal tydeligere! —“

„Jeg tør ikke! var Maltheserens korte Svar: Bedøm mig ikke uretsfærdigt, Selene! Har end Korset adskilt den Pagt, vi troede at slutte, saa hænger dog mit Hjerter endnu ved Eder, og J bli-
ver mig det Helligste i Verden. En reen, hellig
Flamme gløder for Dig, min Ewigelste, i mit
Bryst.“

„En hellig Flamme gløder endnu i hans Bryst? gjentog Selene sagte: Ogsaa i mit!“ tilføiede hun, neppe hørligt. — Men pludseligt overfløi en Pur-
purrodme hendes Ansigt: „En græst Pige skal høre, at en Maltheser brænder for hende? Nei, fromme Ridder! Ikke saa! Eders Ord skulle lade mig ahne en Hemmelighed — aflør den! Siig mig aaben-
hjertigt, hvad der tvang Eder til Meeneed!“

„Der vil komme en Tid, svarte d'Aubusson: da J ikke vil spørge, ikke mistroe mig, en Tid, da dette Kors ikke adskiller vore Hjerter mere. Ikke oftere vil jeg falde Eder til Besvær med mine Fø-
lelsers Udbrud; men at bestjerne Eder, byder Plig-
ten mig. Lev vel, Selene. Gud ræd Dig! —“
Med disse Ord forlod han hende.

„Kan Du hade ham?“ spurgte Euphrosyne.
— „Hade? Nei! — Men heller ikke elske. Flam-
men i mit Bryst har Korset slukket. Og dog er
jeg heel underligt tilmode i hans Nærhed. Min
Mund være herefter lukket for ham, som mit Hjerter,
men mine Handlinger skulle lære ham at agte mig.
Korset vil jeg bære foran hans Skare! —“

Næste Dag fandt Candia's Besætning i fuld Virksomhed; de udfikede Skandsekurve bragtes paa Bølværkerne og fyldtes med Jord; herved istandsattes Brystværnet paa Bastionerne Sabianera og Bethlehem. Paa St. Andreæ, hvor Tjendens Skyds havde gjort en betydelig Abning, arbejdedes endogsaa om Dagen, under den meest morderiske Jld, og mangen Franskmænd fandt Døden her. De Franske begyndte overhovedet allerede at kjedes ved Livet i Candia, der stemte saalidet overeens med deres fyrige Land. Lydt hørte man dem knurre. Kun frybende kunde de naae deres Post paa Ildenværkerne, hvor kun en smal Grav, en lav Jordhob, endnu adskilte dem fra Tjenden. Her maatte de ligge paa Jorden hele Dagen, og naar de stundom, over det sønderkudte Brystværn, tittede efter Tjenden, viste Denne de Rysgjerrige tilbage med sine Rugler. Tyrkerne skjøde ogsaa med Pile, der saarede Mange dødeligt, naar de, bag Brystværnet, troede sig gandske sikke. De Franskes urolige Modhigede efter en friere Lumleplads, hvor de, Mand mod Mand, kunde vinde Ære ved glimrende Værbendaad; bag Skandsekurvene kjedede de sig. Hver Dag var en ligeformig Kamp. Tjenden sparede ikke Muniton. Kanonstøberier, Krudtmøller havde han indrettet bag sin Leir; de største Kanoner, som nogensinde brugtes, støbte han her; Stykker, som skjøde 80 Pund, førte han op i sine Batterier. Intet Huus, ingen Plet gav Sikkerhed. Kun i bombefaste Kjeldere var man nogenlunde tryk; men ingensinde hørte man Jubel her — alvorlig Stil-

hed herskede overalt. 30,000 Stridsmænd vare allerede faldne for Stadens Forsvar; 120,000 havde Sjenden opoffret for dens Erobring, og dog havde han ikke frataget Fæstningen saamegen Jord, som han havde behøvet, for at begrave dem i.

Morosini, denne ædle Venetianer, som, med ernfast Bestandighed, havde forsvart Staden i 10 Aar til Lands og Vands, var Achmed Kiupergli's værdige Modstander. Mod Bezierens Hefstighed satte han sit kolde Mod. Han, der allerede ofte havde seet sig nødt til at aftakle sine Krigsskibe for at bruge deres Skuds og Mandskab til Bolde: nes Forsvar, kjendte Menneſkenes Værd for vel til at han havde skullet opoffre Besætningen i unyttige Udfald.

Hertugen de la Feuillade, som Uergjerrigheden havde ført til Candia, vilde kun vinde Laurbær. Hans Baabenbrødres Utaalmodighed kom hans Onſker imøde; de forlangte et Udfald. Hertugen gik til Morosini og foredrog ham sin Begjering; den erfarne Feltherre afflog ham den. Samme Dag forlangte de franske Troppers Anførere, med den 17aarige Grev St. Pol i deres Spidse, en Samtale med Morosini, for, som de meente, at bringe ham til, at vove et Udfald med hele Besætningen. Den i Feltſlag graanede Felt hørte rolig paa den unge Krigers med Hefstighed foredragne Fordring. Men aldrig saasnart taug han, før Venetianeren kastede et stolt, alvorligt Blik om i Forsamlingen: „Grev St. Pol! begyndte han: Med Velbehag har jeg hørt Eders Tale. Som I, vilde jeg handle,

naar jeg behøvede, at heile til en Laurbærqvist. Men jeg trænger ikke til denne forsængelige Prydelse; mit Fædreland rakte mig Borgerkronen, og mine vundne Slag gave mig Laurbær nok. Benedigs Lykke hviler i min Haand, ja, maaskee hele Christenhedens. Drager jeg Sværdet, saa gjelder det Tusinders Liv; drage I det, kun Eders. 7000 Brave har jeg allerede, i dette ene Aar, maattet ofre til Stadens Forsvar; den Aarstid er nær, da Regnen vil nøde Sjenden til Uvirksohmhed. Derfor bør jeg ikke føre Flere til Slagterbænken; allermindst tør jeg bortodse Benedigs Kræfter, for at forøge den franske Adels Hæder. Hav kun Taalmodighed endnu nogle Dage, unge Mand! Altsmed Kiupergli vover sikkert en Storm endnu, inden han nødes til, at lade Krigsfurien hvile. Paa Breschen er Eders Plads; der kan I see Sjenden i det vilde Die!"

„General! faldt den utaalmodige Yngling ham i Ordet: Frankrigs Adels kom ei til Candia, for, liig Leiesvenden, at lure bag Volden; at kæmpe Mand mod Mand i aaben Felt — at forjage Sjenden af hans Løbegrave, af hans Forskandsninger, af hans Leir, og saaledes at undsætte Candia — det var vort Meed!"

„Hvor stærk er Eders Skare?" spurgte Morosini todt. — „Endnu 300 Officerer, 200 af Adelen og 250 Frivillige."

„En fljøn Hob, vedblev Morosini: som vel paa Slagets Dag, kunde gjøre Udslaget. Men mod 400 Jldsvælg og 40,000 Krigere, der, som vi, ligge

begravne bag Skandser og Brystværn, vil den neppe udrette Synderligt."

"Naar I understøtter os med hele Besætningen — hvorfor ikke?" tog Hertugen af Chateau-thierry Ordet.

"Det gjør jeg ikke! gjenmælede Morosini: Jeg behøver mine Venetianere og mine Tydskere paa Breschen."

"Nu, har I ikke Mod til at følge os, raabte Grev St. Pol: saa rykke vi ud allene. I kan da, fra Boldene, see til, hvorledes vi drive Tjenderne ud af Løbegravene."

"Gjør, som I behager! svarte Morosini smilende: Drag ud, jag Tyrkerne fra Løbegravene, fra Leiren, fra Den; jeg skal være den Første, som rækker Eder Laurbærkrandsen; — men jeg bliver tilbage med Besætningen, og kan Intet gjøre, uden at dække Eders — Tilbagetog."

"I Herrer! vedblev han, idet han nu vendte sig til de forsamlede Franskmænd: Frivilligt ere I hidkomne; Vaaben, Munition og Levnetsmidler have I medbragt, og falde altsaa Fæstningen paa ingen Maade til Byrde. Eders Konge har ikke stillet Eder under min Befaling. I ere altsaa uafhængige af mig, og kunne gjøre og lade, hvad I ville, naar det kun ikke er til Candia's Skade. Derfor tier jeg til Eders Foretagende, og lader Jer raade Jer selv. Udgjorde I en Deel af Besætningen, da vilde Eders Ordførere havt deres Liv forbrudt!" — Dermed affedigede han Forsamlingen.

Neppe dæmrede Morgenens, før Franskmændene vare rede at vove et Udsald. I deres Spids stod Hertug de la Feuillade; istedetfor Sværdet havde han en Ridepidst i Haanden. Chateauthierry, St. Pol, la Mothe Senelon og Flere havde aflagt deres Skyttsvaaben, for at være desiolettere til at forfølge Fjenden.

Med Franskmændene forenede sig Maltheserridderne. Morosini lode hele Besætningen træde under Vaaben, og idet de Franske begyndte Angrebet, lod han fra alle Bastioner fyre paa Fjenden, som, forberedt paa Angrebet, modtog de Fremrykkende med Orden.

Men Intet opholdt de Franskes stormende Mod. Tyrkerne vare snart drevne ud af Løbegravene, og kastede sig bag deres Batterier, hvor Paschaen af Salonichi, med 2000 Mand, ventede de Fremstormende. Men ogsaa han blev fordreven, og et Bateria af 10 Tredivepundinger faldt i Franskmændenes Haand, medens Maltheserne rykkede mod et Mørserbatteri, og, efter lang Modstand, ogsaa tog det.

Bed Stormen mod dette Bateria saae d'Aubusson Helene, med Korset i Haanden, og ledsaget af Nicola, foran Maltheserridderne. De vare de Første paa Brystværnet. „Jeg haabede ei at finde Eder her!“ tilhviiste han hende i Fægtningens Hede. Hun svarte Intet, men forfulgte den flygtende Fjende.

Hvert Skridt, de Franske nu gjorde fremad, maatte de dyrt købe med Blod. Kun med største

Anstrengelse lykkedes det de Christne, endnu at vinde nogle hundrede Skridt Terrain. Her samlede de sig, og opstillede sig i sluttede Rader, thi de tyrkiske Spahis rykkede frem, og længere tilbagemættende Batterier gave Ild paa dem. Uroffelig udholdt dog la Seuillade Angrebet; det modige tyrkiske Rytteri maatte vige for Franskmændenes og Malthesernes faste Mod, og en Hob Janitskärer, som sluttet rykkede dem imøde, var ikke lykkeligere. De Franske vege ikke, og skjøndt deres Hob stedsse sammen: smeltede mere, forsvarte de dog standhaftigt den tagne Stilling.

Men nu rykkede Tyrkerne ud af deres Leir fra alle Sider. Nogle søgte at affkjære de Franske Tilbageveien til Bastionen, medens Andre, med frygteligt Allah-Raah, styrtede lige imod dem. La Seuillade maatte omsider tænke paa Tilbagemarsch. Med Orden, skjøndt ikke uden Tab, naaede han det sardiniske Regiment, som Morosini havde ladet rykke ud, for at tage imod ham.

Maltheserridderne, de Sidste ved Tilbagetoget, viste sig deres Orden værdige. Mangen ædel Ridder faldt; ogsaa d'Alubusson segnede, saaret i Foden af en fjendtlig Kugle.

„Nicola! raabte Selene, som saae ham falde: Gjelder jeg Eder Noget, saa ved Maltheseren, at han ikke falder i de Vantroes Hænder!”

Hurtigt, som om hendes Røst var en Røst fra Himlen, greb Nicola den Saarede med stærken Arm, og bar ham ud af Tullen, medens Selene, for at dække ham Ryggen, fortsatte Kampen. Men

ogsaa over hende stod en uheldig Stjerne i Dag. En Hob fremrykkende Spahis affkjar hende fra de Dvriges. „Saa har Gud hørt min Bøn!“ det var hendes eneste Tanke, idet hun, med sit Sværd, søgte at forsvare sig. Men snart blev hun overmandet — alt saae hun Sværdet blinke over sit Hoved, da et tordnende „Holdt!“ lød ved hendes Side. „Skadner hans Liv!“ bød en, paa sin Aarberhingst forbigalopperende tyrkisk Yngling, som maatte være af høi Rang, da hans Befaling strax blev efterkommet. Man bragte hende til Leiren, endogsaa uden at plyndre hende.

Lause, med indvædt Harmes, rykkede Franskmændene atter ind i Candia. Hertugen af la Feuillade, som blødte af tre Bunder, var den Sidste. Kun Saa af disse Forbovne vare uden Saar; Mange havde betalt deres kjække Mod med Livet. Vel vare henved 1500 Tyrker faldne, men af de Franske vendte neppe Halvdelen tilbage. Marquis de Villamor og Tavannes, samt 60 Officerer, vare blevne; Marquis de la Mothe Genelon havde seet sin Søn nedfaldet ved sin Side; af de Fribillige og den anden Brigade vare 400 blevne. Ogsaa Maltheserne havde tabt betydeligt. Trods den gjorte Erfaring stode de Franske endnu stedse i den ulukkelige Formen: g, at naar Morosini havde understøttet dem vedbørsligt med Besætningen, da havde de vundet den fuldkomneste Seier. I deres Forbittrelse besluttede de, allerede samme Aften at forlade Candia, og Morosini glædede sig til, at vorde dem qvit.

Lykkeligt havde Nicola, understøttet af nogle Malthesere, bragt den Gaarede i Behold. Derpaa ilte han tilbage, for at erkjendige sig om Helene. Ingen kunde give ham bestemt Underretning. Han ilte til Qvindernes underjordiske Gemakker; her erfarede han, at Helene endnu ikke var kommen tilbage. I usigelig Uro vandrede han gjennem alle Gaderne, og spurgte Alle, som han mødte, om de ikke vidste, hvor den Græker var, som havde baaret Korset foran Maltheserne — Ingen kunde sige ham det; han troede hende dræbt.

Med denne sorgelige Formodning vendte han tilbage til d'Aubusson, som, da det rygtedes, at der, til de Dødes Begravelse, var sluttet en Baahensstilstand paa to Timer, let overtalte ham til, at opsoge Helene paa Balpladsen blandt de Døde. Men ogsaa her var hans Søgen forgjæves. Trøstløs vendte han tilbage, thi nu var han overbevist om, at hun var falden i Sjendens Hænder.

Helene bragtes til et tyrkisk Telt, hvorfra hun kunde overse hele Feiren. Tydeligt kunde hun skjelsne Rezierens store Telt, som laae paa en Høi, og, omgivet af tusinde mindre, beherskede Feiren.

Hun havde været uden Trøst, hvis ikke Døden, som tro Ven, havde staaet ved hendes Side; den forborgne Dolk i Beltet havde hun endnu; Korset, hun havde baaret i Kampen, havde hun ogsaa endnu.

Nu saae hun den unge Tyrk, som havde frelst hendes Liv, ride til det prægtige Telt med et betydeligt Følge. Slaver af alle Farver iilte hid til hans Tjeneste. Han vinkede dem bort, og treen ind i sit Telt, kun ledsaget af en Dervisch.

Selene overlod sig gandske til sine smertelige Tanker. Tyrken, som betragtede hende, forstyrrede hende ikke deri. Et Par Timer kunde vel saaledes være forløbne, da en tyrkisk Rytterofficerer traadte ind. „Staae op, Christen! tilraabte han Selene: Og følg mig.“

„Gid det var til Døden!“ sagde Selene ved sig selv, idet hun fulgte. —

Da de kom til det store pragtfulde Telt, aabnede rigtflædte unge Slaver det ydre Gemak. De traadte ind. Officeren bød Selene tøve her, forlod . ende et Dieblis, vendte hurtigt tilbage, og sagde i en barsk Tone: „Træd ind! Men vov ikke, at vige fra Døren!“

Selene traadte ind. Ligeoverfor Indgangen laae en rigtflædt ung Tyrk; en ung Kvinde laae ved hans Fødder. Hos ham stod en Dervisch, hvis grove, med et Læderbelte sammenholdte Udkjortel, og med Remme befæstede Sandaler, stak sælsomt af mod den unge Mands rige Dragt. I bange Forventning stod Selene der med nedslagne Nine.

„Hvor stærk er den Hjælp, som er kommen fra Frankrig?“ spurgte Dervischen nu paa Græsk.

„Det er mig ubekjendt!“ svarte Selene. —

„Tal Sandhed, Christen!“ sagde Dervischen med mørkt Blik; dog laae Mildhed i hans Stemmes Tone.

„Herre! sagde Pigen med fast Mod: Jeg takker Dig, at Du minder mig om, ogsaa i Døden at blive Sandheden tro. Ja, jeg veed det, jeg kjender hver Mine, hvert Skyds; men langt være det fra mig, at werde en Forræder mod min Tro og mit Fædreland! Ikke Døden selv skal afstvinge mig nogen Bekjendelse.“

Dervischen taug, og saae paa Tyrken, som, opmærksomt betragtede Selene, hidtil ikke havde talt et Ord. Derpaa vendte den Gamle sig atter til hende, og sagde smilende! „Ord ere ofte dristigere, end Gjerningen. Heida, Slaver hid!“ raabte han paa Tyrkisk, og fra alle Sider ilte de hid. „Tager den Christenhund, og giver ham Bastonnade, indtil hans Tungebaand løses!“ Slaverne vilde gribe Selene; da rev hun den forborgne Dolk op af Beltet.

„Bøer ikke, at røre mig!“ raabte hun. Tyrken gav et Bink; Slaverne fjernede sig. Dervischen, hvis Pine hvulste gjennemborende paa Selene, sagde venligt: „Kast Dit Bærg bort, og træd nærmere!“

„Nei! svarte Selene med klar Rolighed: Dolsken lægger jeg ikke fra mig; den maa beskyrme mig mod en vanærende Død.“ — „Saa skjul den dog idetmindste, fjæffe Knos!“ sagde Dervischen leende: Thi med dragen Dolk sommer det sig dog ikke, at Du staaer for Din Herre.“

„Jeg erkjender kun een Herre over mig, og det er min Gud!“ raabte hun høitideligt, stedse haabende, at hendes fjæffe Mod skulde bringe hende

den forønskede Død. Men Dervischen forblev rolig. Han betragtede hende ligesaa opmærksomt, som den unge Tyrk.

„Skjæggeløse Dreng! begyndte nu den Gamle: Skjul Din Dolk! Min Advarsel er Dig til Baade.“ — „Eders Advarsel vil jeg følge, ikke Eders Befaling!“ svarte hun, skjulende Dolken i Beltet. Men neppe havde hun gjort det, før Tyrken pludseligt foer op, og med Hestighed sagde nogle Ord paa Tyrkisk til Dervischen.

„Mustapha!“ afbrød ham den Gamle bebrejdende. Tyrken syntes beroliget, trykte venligt hans Haand, og satte sig igjen; men ufravendt og gløddende hvilede hans Blik paa Selene.

Ogsaa Dervischen saae forstøende paa hende; derpaa nærmede han sig, greb hendes Haand, og saae hende i de livsfulde Øine. „Du er en Kvinde! sagde han blidt: Du er en Ulykkelig, som trænger til vor Medlidenhed. Vel Dig, at Du er hos Mustapha Kiupergli, vor mægtige Beziers Søn. Han ligner sin ædle Fader i Høimodighed, og er — et Menneske. Vær ubekymret, Christinde. Dervischen Abdallah er de Ulykkeliges Fader, og han har lært sin Discipel, at være deres Broder. Frygt ei det flammende Blik, hvormed han betragter Dig! Bant til, at see hvert Ønske tilfredsstillet, behøver han Tid, for at worde Herre over sine Begjerligheder; frygt ham ikke! — “ —

„Dit Navn, skønne Pige?“ spurgte nu Mustapha, idet han stod op. —

„Selene!“ svarte hun, og hendes Dø traf Tyrkens.

„Selene, sagde Denne: bliv hos mig! Und mig den Lykke, at tørde kalde den skønneste Houris min. At see Dine Dines Himmelsstjerner, er mig allerede nok. Hvad Dit Hjerte forlanger, hvad Dine Rosenlæber ønske, skal vordre Dig!“

„Herre! sagde Pigen hurtigt: Saa giv mig Friheden eller Døden! — “

„Du forlanger det Umulige, Christinde! afbrød Mustapha hende: Frihed og Dø — begge skille mig fra Dig — “

„Og saa maa det dog være! sagde Selene bevæget: Jeg erkjender Din Godhed, Herre; men mig bliver intet Valg. At holde Ord, har Du sikkert lært af denne gamle Mand, der nu seer saa tilfreds paa Dig. Giv mig Eet af To!“

„Og gav jeg Dig Døden?“ spurgte Tyrken. — „Saa vilde jeg velsigne Dig, og mit sidste Suk vilde være et Suk til de Christnes Gud for Dig. Dog nei! — Mit sidste Suk vilde han jo være.“

„Hvo?“ spurgte Kuupergli spændt. — „Han, som gav mit Hjerte dets Frihed igjen — og Døden med den!“ sagde hun høitideligt.

„Jeg forstaaer Dig ikke, Selene!“ tog Mustapha Ordet, og hans Kind begyndte at gløde.

„Jeg vilde i Døden tænke paa ham, som var mig det Dyrebareste paa Jorden, ikke paa Dig!“ svarte Pigen.

„Ha!“ raabte Tyrken, og rev Dolken af sit Belte. Løven sprang knurrende op; med mørkt Blik traadte Dervischen mellem Selene og Mustapha.

Efter et kort Overlæg rakte Denne Selene sin Dolk. „Christinde! sagde han: Du seer, hvorlunde jeg endnu ligner Løven hist, og ikke gandske har aflagt en tidligere Tids vilde Vaner. Jeg takker Dig, Abdallah, at Du idetmindste gav mig Villie til at være Menneſke. Tag denne Dolk, Selene, som jeg, i min blinde Ridsjærhed, drog mod Dig! Giv mig Din istedet, vedblev han: jeg vil bære den til en stedsevarende Erindring om Dig. Tag den, og Friheden med den!“

„Derfor velsigne Eder Gud! sagde Selene, idet hun byttede Dolk med ham: Send mig tilbage til Mine, og formaaer I noget over Eders Faders Hjerter, saa kom den ulykkelige Stad ihu med Naade! Lev vel!“

„Du tør endnu ikke forlade os, Christinde! sagde Dervischen: Uden Bezierens Befaling tør selv hans Søn ikke vove, at sende en Fange tilbage til den beleirede Stad; Du maa blive hos os Nat:ten over. I Morgen aarle vil Mustapha gaae til sin Fader, og Denne vil sikkert ikke afflaae hans Bøn; før lader det sig ikke gjøre. Kom med mig! vedblev han: Du tør ikke tøve længer her; kom til mit Telt — der er Du sikker.“

„Lev vel, Herre! vendte hun sig til Mustapha: Gud ville lønne Jer for Eders Edelmød! Ofte vil jeg, med bevæget Hjerter, komme Jer ihu!“

Kiupergli' svarte intet Ord; han syntes tabt i hendes Beskuelse. „Lev vel!“ gjentog hun, idet hun gif. Da fulgte han hende, greb hendes Haand, og sagde bevæget: „Selene, staaer Du engang paa Candia's Volde, og seer paa vore Batterier, eller i Løbegravene, et Banner vaje, hvidt, som Din Pande's Snee — seer Du en Krands af Roser, glødende som Dine hulde Kinder, slagre i dets Spidse, saa villd, jeg staaer ligeoverfor Dig. Lad da, mig til et Tegn, Dit Tørklæde vaje, at jeg kan rette Skydsset mod en anden Kant, og ei skal frygte, at jeg selv forstyrrer det Skjønneste paa Jorden. Glem det ei — og nu — Farvel! — Sørg for hende, Abdallah!“ — Han gif tilbage til sit Sæde; Lovinden lagde sig igjen ved hans Fodder.

Samme Aften stod den ærværdige Papa Ambrosios paa Kirkegaarden, hvor han havde lyst Fred over en, for Troen falden, i Graven nedsenket Søster.

Da traadte Nicola iilsomt til ham. „Ærværdige Herre! sagde han hastigt: Jeg kommer hid, for at bede Eder, I ville træde ind i Gudshuset med mig, og høre mit Skriftemaal. Jeg gaaer en alvorlig Gang, der let kunde betegne mig i Verdens Dine som en Forræder mod mit Fødested. Jeg gjør et voveligt Skridt, og kommer maaskee engang til at behøve Eders Vidnesbyrd, at ædle Hensigter bestemte mig dertil.“

„Aabn mig Dit Hjerter her, min Søn! svarte Ambrosios: Ogsaa her horer og seer Herren Dig. Tilmed har Du Hast, seer jeg.“

Nicola betroede nu Præsten, hvad han havde fore, bad ham, hvis Døden skulde ramme ham, bede for hans Sjæl og forsvare hans Ære mod Verden.

„Gaae med Gud! sagde Ambrosios rørt: Dit Forsæt er fromt; udfør det kun. Mod Mis-
tydning skal min Anseelse, mit Vidnesbyrd, beskytte Dig.“

Befignende lagde han Haanden paa Ynglingens Pande. Denne ilte derpaa til den østlige Egn af Staden, og hvor Havet beslyttede det betrængte Candia, lod han sig, ved et Tong, glide ned ad Muren, svang sig i en beredtstaaende Baad og roede stillebedende hen langs Stranden.

Bemærket af Bagtskibet, anstrengte han alle sine Kræfter, for at undgaae det, heisede det lille Seil, kastede Baaden endnu mere ad Landet til, og ændsede ligesaalet de over ham susende Rugler, som den efter ham udsendte Baad. Lykkeligt kom han under de fjendelige Strandbatteriers Kanoner, hvor han steg iland. Strax omringedes han af Tyrker, som førte ham til den her kommanderende Aga.

For Denne angav han, at han havde vigtige Efterretninger fra Candia at meddele Storbegieren; under Bedækning blev han strax ført til Leiren.

Her maatte han klæde sig af, for at de forsigtige Tyrker kunde overbevise sig om, at han ingen Vaaben havde hos sig: nu førtes han ind i et Telt, hvor en ung Tyrk, omgiben af mange Slaver, laae paa bløde Hynder, indsvæbt i et perlsift Teppe.

„Træd nærmere, Christen!“ tilraabte han den Indtrædende paa Tyrkisk. Derpaa spurgte ham en græsk Slave: „Du kommer fra Candia, og vil meddele Bezieren vigtige Ting? — Alabenbar min Herre dem.“

„Kun Bezieren tør jeg betro dem!“ svarte Nicola. — „Ere de af den Art, at Bezieren strax maa vide dem? vedblev Slaven, efter at have udtolket det Sagte for den unge Aga, uden at Denne syntes at tage Bægringen ilde op: Eller har det Tid til i Morgen?“

„Denne Opsættelse bringer ham ingen Fare!“ svarte Nicola. Tyrken gav et Tegn, og man førte ham til et andet Telt, hvor der anvistes ham et usselt Leie.

Næste Morgen førtes han til Bezieren. „Hvad er Din Begjering?“ spurgte Dennes Tolk ham. — „Det, jeg har at meddele den ophviiede Bezier, tør jeg kun betro ham selv!“ svarte Denne modig.

Storvezieren gav et Vink. Alle fjernede sig, undtagen Tolkten, hans Fortrolige. Thi om end Bezieren forstod Græsk, og talte det flydende, tillod dog hans Værdighed og Nationalstolthed ham ikke, at tale et andet Sprog, end det Tyrkiske.

„Tal!“ sagde Dragomanen nu. — Nicola folbede sine Hænder, saae op til Gud, drog et dybt

Gud — og saaledes stod han, overgivende sig Gud, for den frygtede Kiupergli. Derpaa sagde han med Fatning: „Herre, jeg staaer for Dig, med den Fortrøstning, at Du, som selv Dine Sjender sige, er en ædel Mand, en høimodig Sjende. Jeg staaer for Dig med den Bevidsthed, at jeg har fortjent Døden, og — jeg skjælver ikke. Thi viid: jeg har slet Intet at berette Dig fra Candia, og jeg er mit Fædreland for tro til at kunne forraade det.“

Bredt saae Ahmed Kiupergli paa Grækeren. Den Driftighed, hvormed Denne stod for ham, overraskede ham uidentvivel. Han dæmpede sin Brede, og afbrød ikke Nicola, som, efter en kort Pause, vedblev: „Aarsagen, som har bevæget mig til, at fremtræde for Dig, Herre, er, i den mægtige Bezlers Dine, af ingen Betydning, men for mig Alt. Ugt paa mine Ord, Herre, vær barmhjertig, og de Christnes Gud — han er jo ogsaa Din Gud — være engang, til Gjengjæld, barmhjertig mod Dig, naar Du, for at aflægge Regnskab, stædes for hans Throne!“

„Tal!“ tiltraabte Bezieren ham paa Græst, glemmende sig selv.

„J Gaar er En af mine Brødre falden i Din Haand; giv ham fri, og tag mig, som Slave, i hans Sted.“

„Dig?“ afbrød Bezieren ham forundret. — „Ja, Herre, tag mig! Han er svag, flintbygget, usklækket til strengt Arbeid; jeg derimod er, som Du seer, stærk og dygtig. Tilmed kan jeg spille Luth, og min Sang kunde more Dig. Han vil forgaae af Smerte. Frivillig tilbyder jeg mig — Du kan kun vinde ved Byttet.“

Sagte sagde Bezieren nogle Ord til Tolkten.
 „Dg om nn. Herrens Mildhed bestraalte Dig, om
 han skientede Dig Livet, som Din Frækhed har for-
 brudt, og lod Dig smede i Slavelænker, ligesom
 Din Broder!“

„Saa havde jeg taget feil af Achmed Kiu-
 pergli, Muselmændenes Bezier; saa havde jeg troet
 ham større, end han er.“

Bezieren smilte ved disse Ord. Med Velbe-
 hag saae han paa Nicola, som, med rolig Fat-
 ning, ventede sin Skjebne.

„Hvad bevæger Dig — spurgte Tolkten videre
 — hvad bevæger Dig til, at opoffre Dig for Din
 Broder? Broderkjærlighed pleier ikke at være saa
 stærk.“ — „Min Pligt, min Tro bød mig det!“
 svarte Nicola. —

En indtrædende Kammerfvend forstyrrede Un-
 derholdningen. „Bezier, Din Søn ønsker at tale
 med Dig! sagde han i ydmyg Stilling: Lør han
 komme?“ — Achmed tillod det.

Mustapha, Spahi: Høvdingen, treen ind, buk-
 fede med Urefrygt for Faderen, og blev staaende
 i nogen Graastand.

„Haster det, Du har at sige mig?“ spurgte
 Bezieren, idet han gav Sønnen et Vink, at træde
 nærmere. — „Herre, jeg har en Bøn til Din Høi-
 modighed, og dens Opfyldelse vilde gjøre mig lyk-
 kelig!“ svarte Ynglingen.

„Saa tøv!“ sagde Storbezieren, og talte der-
 paa sagte med Tolkten, medens Mustapha saae uvil-

lig paa Grækeren, som stod iveien for hans hede Onsker.

„Christen! begyndte Tolken nu: Betegn mig Fangen; Herren vil see ham, og forholder det sig, som Du siger, da kunde det vel være, at Herrens Mildhed beholdt Dig tilbage i hans Sted.“

„Run saa Christne ere fangne i Gaar! sagde Nicola: Run Een af vores. Let vil Du kunne finde ham; han bar under Kampen et sort Kors —“

„Hvad vil Du ham?“ spurgte Mustapha heftigt; men Faderens mørke Blik bød ham tie.

„Herre! sagde Tolken til Mustapha: Denne Græker har, under det Paaskud, at medbringe en vigtig Efterretning, det frække Mod, at træde for den mægtige Bezier og at bede, han vilde beholde ham som Slave i den fangne Broders Sted.“

„Christen, Du lyver! sagde Mustapha alvorligt: Den Fange, som, med det sorte Kors i Haanden, frelstes ved mig, er ikke Din Broder — det er en Kvinde! —“

„Saa staae Gud hende bi!“ raabte Nicola, foldende sine Hænder.

„Forholder det sig saa?“ spurgte Bezieren, idet han reiste sig fra sit Sæde. — „Ja, saa er det!“ svarte Nicola frygtesløs. — „Er hun Din Hustru?“ spurgte Tolken. — „Nei!“ — „Din Søster?“ spurgte han videre. — Endnu engang sagde Nicola et roligt Nei.

„Din Elskerinde?“ spurgte Mustapha, faldende Dragomanen i Ordet. — „Hun elsker mig ikke, Herre! Denne Lykke blev mig ikke til Deel; lige-

gyldig gif hun mig forbi!" svarte Nicola, og hans Die blev vaadt.

„Dg hvad bevægede Dig til, at offere Din Frihed for hende?" spurgte Tolken. — „Jeg har sagt det: min Pligt og min Tro!" svarte Nicola, og et frydefuldt Smil spillede om hans Mund, som om han allerede saae Martyrkronen svæve for sig.

„Man føre ham bort, og kaste ham i Længer!" bød Bezieren, og da Bødlerne kom, og lagde Jernbaandene om hans Haand, saae Grækeren medlidende paa Bezieren.

„Jeg har troet Dig større, Achmed Kiupergli, end Du er!" sagde han stolt, og fulgte Drabantterne med muntert Blik. Ogsaa Dragomanen forlod Gemakket.

„Bed Propheten! raabte Bezieren: Den Christen fortjener min Beundring."

„Saae Du Fangen?" spurgte han derpaa sin Søn. — „Ja, Herre, jeg saae hende." — „Er hun smuk?" — „Trods Manddragten, hun bærer, er hun Skønnere end nogen Houris i Paradiis! svarte Mustapha med Barme: Hendes Die fyrigt, som Mattens Stjerner, hendes Mund purpurfarvet, som en duftende Roses Kalk, Rinden liig Ferskenen, som rødmer i Solens Straaler —"

Faderens Alvorsblik afbrød Ynglingens ildfulde Tale. „Dg hvad vil Du foretage Dig med Din Slavinde?" spurgte han, seende Sønnen fløve i Vinene.

„Hende var det, som bragte mig til Dig saa aarle, Herre. Tillad, at jeg sender hende tilbage til Candia.“

„Var Abdallah i Din Nærhed, da Du saae Pigen?“ — „Han var tilstede, og tog hende i sin Beskyttelse; hun er endnu i hans Telt.“

„Det kunde jeg ahne! sagde Achmed smilende: Lad Dervischen bringe hende hid; dog ikke i mandlig Dragt. Den rigeste Qvindedragt skal smykke hende. Gaae, min Søn!“ — Han rakte ham Haanden, idet hans Dje med Velbehag hvilede paa den skønne Yngling.

Jen Bærestol, skjult for Mændenes Bine, naaede Selene, ledsaget af Dervischen Abdallah, Storvezierens Telt. Kun Achmed og Mustapha ventede hende her; tættilsløret, klædt som den rigeste Tyrkinde, treen hun ind. Stolt var hendes Trin; hendes Hoved frit og opløftet. Saaledes nærmede hun sig den Mand, for hvis Brede tre Verdensdele skjælv.

„Lad Dit Slør synke, Christinde!“ bød Bezieren, efter at han længe med Velbehag havde betragtet den ædle Skikkelse. Selene nølede et Dødsblik; derpaa fastede hun Sløret tilbage, og med ærefrygtbydende Blik saae hun paa Achmed Kimpargli, som, maaskee mod sin Villie, ikke gandske kunde undertrykke sin Beundring. Dog vendte han snart sit forstænde Dje til Mustapha, som, hensun-

ten i Selenes Bescfuelse, betragtede hende med brændende Blik.

Selene taug. Ogsaa Mustapha syntes at forstumme ved Synet af hende. Bezieren saae snart paa Pigen, snart paa sin Søn. Dervischen betragtede kun Denne.

„Mustapha! begyndte omsider Storbezieren: Hvor kunde jeg bedre belønne Dit Mod, end ved at overlade Dig denne Fange som Slavinde! Jeg troer, kun den mandlige Dragt kunde bestemme Dig til utidig Selvfor nægtelse; nu seer Du hende i hendes Skjønheds fulde Glænde.“

Mustapha nærmede sig Selene. „Bliv hos mig, skønne Pige, bad han: ikke som Slavinde, som Herskerinde!“

Istevetfor at svare, kastede Selene et mørkt, betydningsfuldt Blik paa den med Diamanter besatte Dolk, Mustapha havde givet hende. Han forstod Svaret; brændende af Altraa og Blusel, traadte han tilbage.

„Jeg takker Dig, min Herre og Fader! vendte han sig nu til Achmed: Jeg veed, at vurdere Din Raade, Herre! Men for gandske at være den værd, beder jeg Dig tillade, at jeg sender Grækerinden tilbage til Candia.“

„Det være Dig tilladt! sagde Bezieren: Men Du, skønne Christinde, lade nu Sløret synke; let kunde Dine Dines Ild opflamme Mustapha's Hjerter paaany.“

Sløret sank, Mustapha drog et dybt Suf, da hans Sol gik ned.

„Hvo som veed, at beherske sig selv, fortjener, engang at vorde Andres Herre! sagde Bezieren, idet han vendte sig til sin Søn: Jeg er stolt af Dig, Mustapha, og takker Dig, Abdallah, at Du har tæmmet den vilde Love.“

Han hidkaldte derpaa en Kammersvend, tilhvi-
skede ham Noget, og medens Dervischen sysselsatte
sig med Helene, førte Livvagten Nicola ind igjen.

„Græker! sagde Bezieren alvorligt: Hvad I
Christine kalde Stort, veed jeg ikke. Dog vil jeg for-
søge, at vise mig ædel i Dine Dine. —“

„Lager Lænkerne af ham! bød han: Du er
fri! Vend tilbage til Dine! Og at Du kan see,
hvor høimodig jeg er, tag denne Kvinde som en
Gjæst af min Haand! Før hende hjem, hun være
Din Eiendom.“

Studsende saae Nicola paa den tilslørede Skik-
kelse. Derpaa vendte han sig hurtigt til Storbe-
zieren, bøiede sig for ham, og sagde med bevæget
Røst: „Jeg erkjender Din Godhed, Din Høimodig-
hed, Herre; men den gjør mig ikke lykkelig. Vil
Du, at jeg, en Fjende af Din Tro, skal prise Dit
Edelmod, saa behold denne Kvinde og lad mig
beholde mine Lænker. Kun hende give Du fri,
eller Du give hende, den rene, pletfrie Jomfru, hen-
de og mig — Døden!“

„Daare! tog Dervischen Ordrer: Løst først Slø-
ret fra hendes Ansigt, see hende i Siet, og, ved
Propheten sværger jeg, Du henrykkes af hendes
Skønhed!“

„Og var hun det Guldkomneſte paa Jorden, mit Hjerter vilde forblive koldt!“ raabte Nicola begeiſtret.

„Lad Sløret ſynke, Chriſtinde!“ hød Bezieren. — Sløret ſank, og med det Udraab: „Selene!“ ſtrykte Nicola imod hende. Men pludſeligt ſtandsede han og vendte ſig til Bezieren: „Herie! raabte han, bøiede ſit Knæ for ham: Kun for Gud og de Hellige har jeg bøiet mit Knæ, men den gode Fader i Himlen vil tilgive, at jeg, gjennemtrængt af Taknemmelighed, bringer Dig, et Menneſke, denne Hylдинг!“

„Bøier Du kun Knæ for Din Gud! ſagde Bezieren med Mildhed: Saa ſtaa op. Ogsaa jeg er kun et Menneſke, og forſanger ikke guddommelig Tilbedeſe.“

Nicola ſtod op, hans Blik traf Selene, hvis Anſigt atter ſkjultes af Sløret. Det ſkulde følge hendes Kinders brændende Rødme; thi Nicola's Heltemod og den hengivende Kjærlighed, han nys havde yttret, havde rystet hende dybt, ſkjønt hun endnu ikke vidſte, hvorledes og hvorfor han var kommen til den tyrkiſke Leir.

Da Bezieren hød Derviſchen følge Grækerne til Baaden, traadte Selene til Muſtapha. „Jeg har i Dit Telt maattet efterlade et dyrebart Pant! ſagde hun: Lad mig tage det ſorte Kors med, jeg ved Udfaldet har.“

„Du vil finde det i Baaden!“ beroligede Derviſchen hende, medens Muſtapha ſagde hende Farvel.

„Herre ! vedblev Helene : Du har handlet saa ædelt mod mig ; sig, hvorledes kan jeg vise mig taknemmelig ?“

„Glem ikke min Bøn ! svarte Mustapha : Glem ikke mig selv !“

„Jeg skal aldrig glemme Dig ! forstikkrede Helene : Men har Du ellers intet Ønske ?“

„Kun To hvile i mit Bryst, og dem kan Du ikke opfylde !“ sagde den unge Tyrk.

„Og de ere ?“ spurgte Bezieren hurtigt. — „Engang at ligne Dig i Værd og Værdighed, min ædle Fader, og naar Allah sender mig Dødsengelen, at han da maa bortkalde mig, med Sværdet i Haanden, fra Balpladsen !“

„Gud er naadig ! sagde Helene : Han vil høre Din Bøn.“ Hun hilste Bezieren, og forlod Teltet, ledsaget af Abdallah.

Paa Veien til Havet spurgte Abdallah Grækeren : „Vidste Morosini, at Du vilde begive Dig til vor Leir ?“

„Nei ! svarte Denne : Jeg underrettede ham ikke om mit Forehavende ; han vilde have hindret mig deri.“

„Du vil da i Candia gaae en sikker Død imøde ! sagde han videre : Endnu er det Tid.“

„Min Hensigts Reenhed beskytter mig ! svarte Nicola : Did fører mig min Pligt.“

„Du kjender kun slet den uroffelige Venetianer !“ sagde Deroischen. Efter at have betænkt sig et Øieblik, sagde han mildt : „Drag kun hen ! Herren vil beskytte Dig.“

De naaede Havet, hvor de fandt to græske Slaver og en Mængde kostelige Tøier i en beredt liggende Baad. „Til et Beviis, hvor høit han ærer Dit Mod, skjenker Bezieren begge disse Slaver Friheden! sagde Dervischen nu: Dig, Helene, sender Mustapha denne Gave. Lever vel, og værer nd: myge i Lykken, ligesom I vare standhaftige i Ulykken!”

En stærk Vestenvind drev Baaden pilsnart over Bølgerne. Helene sad ved Roret, som Nicola styrede; Begge taug. „Lader os seile til Standia! sagde hun omsider: I kjender Morosini's Haardhed.”

„Vær ubekymret for mig!” bad Nicola. — „Trofaste Ven! sagde Helene dybtbevæget: Mis: kjender I saaledes mit Hjerter? Troer I, jeg føler ei et Hjertes Værd, som Eders? — See mig ven: ligt i Diet!”

„I var reddet, ogsaa uden mig! svarte Nicola: Dervischen har sagt mig det paa Veien til Havet. Mustapha havde allerede afgjort Eders Skjebne, inden min Villie blev til Daad! Hvorfor takker I mig? Ham tilkommer Eders Tak.”

„Jeg vil ære ham, saalænge jeg lever! svarte Helene med Ild: Han handlede ædelt mod mig; I Nicola, handlede stort. Han frasagde sig en tyrannisk Ret; I viede Eder uegennyttig Trældom og Død. For ham flaaer mit taknemmelige Hjerter — for Eder Hun standsede.

„Og for mig?” spurgte Nicola. — „Nicola! svarte Helene efter kort Betænkning: I mit Hjerter

staaer Eders Billed, som det Edelste i Verden; i mit Hjerter hvoiler det Ønske, at kunne takke Eder med Ord og Daad. Men — tilgiv mig min aabenhjertige Betsjendelse. Venskabs Flamme føler jeg vel, Kjærlighedens ikke. Forlang mit Liv — villig giver jeg det hen for Eder. Men Hjertet, med sin Længsel og sine Drømme, er en hemmelig Magt uinderdanigt, som lunefuldt behersker det. Overlad det til Tiden! Tag Ephraimfrandsen af min Haand, istedetfor Myrthen, og nøies med den Tilstaaelse, at jeg ikke agter nogen Mand paa Jorden, selv ei Maltheseren — tilføiede hun sagte — saa høit, som Eder."

Et bittert Smil fortrak Nicola's Mund. Han vendte Koret. „Altsaa til Standia vil J? sagde han smerteligt: Eders Villie stee!" — Han kastede Geilet om, gav Roerkarlene den fornødne Ordre, greb atter Koret, og sang.

Alt laae Candia bag dem og Standia's Havn var ikke langt borte, da Nicola pludseligt brød Tausheden. „Vil J lande paa Christenjord i denne vanhellige Dragt? J Sandhed, mødte Nogen os, da maatte man troe, jeg havde stjaalet Jer ud af Storbezieren's Harem. Tag min Kappe, kast den om Eder!"

Helene gjorde det, bedækkede sit Ansigt med Sløret, og skjulte en Taare, som Nicola's bittere Ord havde afpresset hende.

Nu landede Baaden i den lille Bugt ved Anastasia's Have. Da Helene, med Korset i Haanden, betraadte Ruinerne af den gamle romerske Villa, opstillede hun det Hellige for sig, sank paa sine Knæe,

og takkede Gud for sin vidunderlige Redning. Styrket stod hun op, og bød Nicola sin Haand. Med Eidskab greb han den. „Selene! raabte han høitideligt: I har bedet til Gud. Bragte I den barmhjertige Fader i Himlen Eders Tak, eller anraabte I ham om Eders Synders Forladelse?“

Selene kastede Sløret tilbage, og stolt og straffende fæstede hun sit dunkle Nie paa Grækeren, som forstende mødte hendes Blik.

„Jeg vil troe Eders Nie! vedblev han: Men inden jeg fører Eder tilbage til Eders Moder, og der skilles fra Eder, maa mit beklemt Hjerter endnu gjøre eet Spørgsmaal til Eder. Hvad var det for en Bøn, I indrømmede Bezierens Søn?“

„Det maa jeg fortie, Nicola!“ svarte Pigen, og en let Rødme overskød hendes Ansigt. — „Hver Forbindelse med Fjenden er en Forbrydelse, Selene! sagde Nicola alvorsfuld: Hvad der skyer Lyset, er af det Onde — —“

„Vær ubekymret, min ædle Ven! Hans Bøn angik kun mig.“

„Kun Eder? gjentog han bittert smilende: Saa kom! Thi hvad I har løvet Mustapha, taaler vel mit Øre ikke at høre.“

„Nicola! afbrød Pigen ham frænkelt: Saa ond en Mistanke troede jeg ei at finde i Eders Hjerter. Følg mig til min Moder!“

Anastasia havde allerede troet sin Datter forloren. Desto større var hendes Forundring, hendes Glæde, da hun saae Selene træde ind ved Nicola's Side. I Gjensynets første Dieblis bemærkede

hun ikke den fremmede Dragt; men siden maatte Selene forklare hende Alt. Uden Farvel fjernede Nicola sig, og begav sig til det lille Huus, som hans Fader, i lykkeligere Tider, havde bygget der paa Den.

Her traf ham, allerede næste Aften, den Ordre fra Morosini, strax at komme til Candia. Den Hast, Officeren havde, som overbragte Ordren, og nogle pavelige Soldater, som viste sig i Nærheden, lode ham ikke mere omtvivle, at han jo var fangen. Han ordnede endnu Eet og Andet; derpaa fulgte han Officeren ombord paa en Galease, som samme Aften skulde afgaae til Candia. Hvor stor var hans Forundring, da han i Kabinen traf Selene, som, i Candiernes frigriske Dragt, iorekom ham ulige skjønnere, end i den tyrkiske i Gaar. Kun den med Juveler besatte Dolk, som hun bar i sit Belte, nedflog hans Glæde.

„Hvad fører Eder hid, Selene? spurgte han mørk: Vender I tilbage, for at forsvare Candia, eller for at sidde som Sygevogterske ved den Saa: redest Seng?“

„Intet af begge! svarte hun alvorlig: I søgtes hjemme hos os; jeg erfarede, at I var beordret til Morosini. Let kunde jeg gjette Aarsagen, og saa var det min Pligt, at ledsage Eder, thi kun jeg kan vidne for Eder.“ — „Jeg takker Eder, Selene!“ sagde han lysere.

Bludselt forstyrredest Samtalen ved en paa: faldende Larm. Havet syntes oprørt, Bølgerne bruste,

susende foer det forbi dem. „Hvad er det?“ spurgte Nicola forundret. — „Det er de Franſke, ſomt forlade Candia! ſvarte Officieren: Lykkelig Reife, I Pralhane! raabte han efter dem: Gid I i Bølgerne maae finde den Død, I her, ville undflye!“

Nicola og Helene bleve ſorgmodigt ſtemte ved denne Eſterretning. Hun tænkte paa Henrik d'Aubuiſſon. Hun troede, ogſaa han havde, trods ſin Bunde, indſkibet ſig med de Andre, og hun ſaa ham nu aldrig mere. Hun ſpurgte ſig ſelv, hvorfor det bedrøvede hende, hvorfor hendes Hjerte end nu ſtedſe hang ved den Troløſe. Men Hjertet troede ham ikke troløs.

De naaede Candia. Strax førte Officieren Nicola til Morofini. Selv blev han, tilligemed Helene, ſtaaende ved Indgangen. „Græker! begyndte den ſtreng Generaliſſimus: Du har vovet, hemmeligt at forlade Candia, for at aſlægge et Beſøg i den ſjendtlige Leir. Veed Du, hvad Straf der venter Dig?“

„Efter Loven — Døden!“

„Da Du vidſte det, hvad kunde da bevæge Dig til denne Forbrydelse?“

„Jeg veed ikke, Herre, om I vil forſtaa, hvad jeg kunde ſige Eder! ſvarte Nicola: Mig drev en menneſkelig Følelſe, og I, Herre, maa tidt, i Eders Stilling, fornægte denne Følelſe mod Eders bedre Overbeviisning. En Grækerinde, den Samme, ſom, ved alle Udfald, bærer Korſet foran Soldaterne, Helene Panos, blev, ved det ſidſte Udfald, tagen tilfange. For at redde hende, for, i hendes Sted,

at bære Lænkerne, eller at døe for hende, vovede jeg den dristige Gjerning. Dette, Herre, er — ved min Gud være det svoret! — den rene Sandhed. — Tvivlende ryfter J Eders ædle Hoved? Vel troer jeg, at J ikke forstaaer, hvorledes man kan bringe et dyrebart Væsen sligt et Offer; J lever kun for Eders Fædreland." Han taug; Morosini var takkesfuld.

„Jeg har ogsaa, tog Nicola atter Ordet: betroet den æroverdige Ambrosios mit Forsæt, inden jeg satte det i Værk, for at han, hvis jeg satte Livet til derved, kunde redde mit Navn fra Beskyldningen for Forræderi."

„Man hidkalde Præsten Ambrosios!" bød Morosini. „Og nu berette Du mig, vendte han sig igjen til Nicola: hvad Du har seet i den tyrkiske Leir, og hvorledes man der har behandlet Dig. Kun ved at meddele mig vigtige Efterretninger, kan Du formilde Din Straf."

„Herre, kun Lidet kan jeg sige. Jeg landede ved Vestkystens Strandbatterier; her fandt jeg, saavel som i Løbegravene og paa Bastionerne, Alt aarvaag og muntert. Jeg mødte Afsløsningen, som drog mod St. Andræ — omtrent 2000 Mand. J Leiren laae Alt i dyb Ro; havde 1000 dygtige Krigere kunnet lande i Stilhed, da havde de kunnet anrette et frygteligt Blodbad blandt de Bantroer."

„Og Storøezieren?" spurgte Morosini. — „Er en Mand i sin fulde Kraft, af skjønt, mandigt Udseende, mild og naadig. Han har handlet ædelt imod mig."

„Dg hvorved vakte Du hans Edelmød?“

„Gud maa have bevæget hans Hjerte. Jeg veed ikke at forklare mig det. Min Frimodighed behagede ham. Han syntes velvilligt at bedømme min frække Færd. Kun et Dieblis, da han erfarede, at jeg havde stuffet ham, og at den Fangne var en Pige, blev han vred. Dog syntes Mustapha, hans Søn, og en gammel Dervisch, der uidentvigt gjelder meget hos ham, at have formildet ham.“

„Jeg kjenner den Dervisch! sagde Morosini: Det er en sjelden Mand. Du saae Beziers Søn — beskriv mig ham.“

„Spørg hellere Selene Panos; hun blev fanget af ham, opholdt sig hos ham, og frigaves af ham.“

„Uden Løsepenge?“ spurgte Generalen i tvetydig Tone.

Nicola taug; en Purpurrodme overfloi hans Ansigt.

„Er hun kommen herover med Dig fra Standia?“

„Hun har ledsaget mig hid; jeg troer, hun staaer endnu ved Indgangen.“

Morosini lod Grækerinden føre ind. „J blev fanget af Mustapha Kuipergli, og opholdt Jer i hans Nærhed?“ spurgte Morosini den Indtrædende.

„Ikke en Time befandt jeg mig i hans Nærhed! svarte Selene: Jeg var hos Dervischen Abdallah i hans Telt.“

„Eigner Sønnen Faderen? Er han en frigerst Mand?“ spurgte Morosini videre.

„Jeg saa ham først i Kamptumlen. Det er en smuk, ædel Yngling, som jeg ikke kan nægte min Beundring. I denne Muselmands Bryst slaaer et menneskeligt Hjerte.“

„Hvad har Du seet af den tyrkiske Hær?“
— „En uendelig Mængde Telte — Mænd og Bannere saa jeg for mig i utallig Mængde. Dog syntes mig ogsaa meget unyttig Trods at være deriblandt.“

Idet hun sagde dette, treen Ambrosios ind. „Jeg har ladet Eder kalde, begyndte Morosini: for at æske Eders Bidnessbyrd for denne Græker; han beraaber sig derpaa.“

„Hans Hensigt var ædel, Herre, svarte Ambrosios: saa ædel, at den strenge Krigslov vilde blive vanæret, om I vilde anvende den derpaa.“

„Anvendelsen overlade I mig, Papa! afbrød Morosini ham koldt: Jeg takker Eder for Eders Umage; I kan gaae — Dig, Nicola, skjenker jeg Livet, som Du havde forbrudt. Jeg vil veie Hensigten, ikke Daaden. Afhold Dig for Fremtiden fra alt Samfund med Fienden; kun een gang lader jeg Naade gaae for Ret. Gaae til den Dig anviste Plads, og viis Dig som en modig Stridsmand, som en troende Christen. Men Du, Helene Panos, Du glemme Tyrkens Edelmod og hans ungdommeligstjonne Skikkelse. Svæv ei med Dine Tanker over Stadens Volde, ei til den fjendtlige Leir. Jeg advarer Dig!“

„Hvorfor, General?“ spurgte Helene, seende stolt paa Morosini.

Istedetfor at svare, gav han et Bink, at hun kunde gaae. Helene nølede; hun syntes at vente et Svar paa sit Spørgsmaal. Morosini fjernede sig, og lod hende staae.

Den ellers saa strenge Generals Mildhed havde en anden Grund, end Hensyn til Nicola's ædle Hensigt. I den samme Time, Storvezieren havde sendt Grækeren tilbage, havde han, paa Abdallah's Begjering, frigivet en fangen Venetianer, for hvem Generalen ofte, skøndt forgjæves, havde budet betydelige Løsepenge, paa de Vilkaar, at Morosini skulde benaade Nicola.

Mistroisk, som han var, troede han fra nu af at maatte bevogte Helene opmærksomt. Mustapha's uegennyttige Edelmødighed syntes ham utrolig; det natlige Ophold i Leiren — den rige, tyrkiske Dragt — Vezierens høimodige Udsærd mod Nicola — alt dette lod ham troe, Helene havde kjøbt sin Frihed dyrt, og den Barme, hvormed hun talte om Mustapha, var ham mistænkelig. Han omgav hende med Spioner.

Medens Helene, gjenhilske Qvinderne, opsogte Nicola Maltheseren. Han fandt ham liggende, skøndt uden Fare. Maltheserridderne vare ikke fulgte med Franskmændene. D'Aubusson havde saameget mindre Lyst dertil, som han var meget bekymret for Helene og desuden ventede sin Fader med den Undsætning, Ludvig 14de havde lovet Venetianerne.

Marquis d'Aubusson havde allerede under Candia's tidligere Beleiring sægtet heltemodigt mod Tyrken, og var først efter mangen Bunde vendt tilbage til Frankrig. Overtalt af sin Ven, Hertugen af Novailles, som kommanderede det franske Hælskorp, vilde han endnu engang, ved Siden af sin Søn, stride for Candia's Frihed. Maaskee bestemtes han ogsaa af andre Grunde.

Den Efterretning, at Helene var frelst, gav Maltheseren nyt Liv. Inderligrørt takkede han Nicola, og beundrede hans ædle Daad,

„Herre, sagde Nicola, forklar mig Eder's Udfærd. Frivillig tog I Korset, siger I. Det adskiller Eder fra Helene, og dog synes Eder's Hjerte kun at slaae for hende. Løs mig denne Modsigelse!“

„Nicola! svarte d'Aubusson: Min Kjærlighed til Helene flyder nu af en anden Kilde, end før. Med roligt Blik kan jeg see Eder beile til hendes Haand. Det vilde glæde mig, dobbelt vilde det glæde mig nu, om I vandt hendes Hjerte. I har vundet en Ket dertil — jeg under Eder Eder's Lykke.“

„Ridder! raabte Grækeren fyrigt: Saa har I aldrig elsket Helene!“ — „Lad os tie derom, Nicola! faldt d'Aubusson ham i Ordet: Hun var min første, hun er min sidste Kjærlighed. Derfor tog jeg Korset. Men berør ikke mere denne Streng, Nicola! Søg kun, at vinde hendes Hjerte.“ — Betænkeligt rystede Nicola paa Hovedet. Den Agtelse, han før havde havt for Ridderen, begyndte at svinde.

Nu indtraf den Efterretning, at den franske Hjælp kunde ventes først i Mai. Morosini fordooblede sin Virksomhed. De Saarede og Syge bleve sendte til Standia; Selene, som havde overtaget Opsynet dermed, fulgte efter. Nicola fik det Hverv, i Bjergetegnene at hverve saamange Indfødte, som muligt.

D'Aubusson fulgte nu med Nicola, som havde indrommet ham sit Huus, til Standia. Han var altsaa atter i Selenes Nærhed. Men hun undveeg ham med Flid, og holdt sig til Nicola i de faa Dage, Denne opholdt sig paa Den. Maltheserens Pleie overlod hun til En af de andre Qvinder. Dog — hvad hjalp hendes Selvfornægtelse? Saa ofte hun var allene, vare hendes Tanker kun hos ham.

Otte Dage vare forgangne. Aftenen før sin Afreise gif Nicola til Selene, at sige hende Farvel. Han sølte kun altforvel, at Kjærlighed ingen Deel havde i hendes Nærmelse. I Haven fandt han hende.

„Selene! sagde han uden Bitterhed: Jeg har beileet til Eders Elskov; jeg blev Eder til Byrde, og nu er jeg det dobbelt, da jeg maaskee har Forbring paa Eders Taknemmelighed. Det smerter mig. Min Lidenskab vil være Eder Alt, eller Intet. For at ende min qvalfulde Tilstand, kommer jeg, at sige Eder Farvel.“

„Ogsaa I vil forlade mig?“ spurgte Selene bevæget. — „Hvad kan jeg være Eder paa Eders Livsbane? afbrød han hende bittert: En Stav, hvore-

ved J støtter Eder i Faren, for at bortkaste den, naar Faren er forbi."

"J gjør mig Skilsmisfen let, Nicola! svarte Helene frænklet: Jeg havde ønsket at kunne sige den Mand et hjerteligt Levvel, der i Sandhed er mig mere, end en Stav i Røden."

"Hvad jeg ønsker, at være Eder, vorder jeg Eder aldrig; derfor er det godt, at jeg gaaer. Lev vel, Helene!" Stormende fræreb han hende en Rose, hun holdt i Haanden, og ilte bort.

Uger vare forgangne, og Helene havde endnu ikke seet Maltheseren. De fleste Saarede og Syge vare vendte tilbage til Candia. Regnen hindrede Bezieren fra, at trænge Staden saa haardt, som før. Nicola havde hvervet 60 pakkre Skytter, og Morosini udnævnte ham til Hovedsmand over de 300 Candioter, som tjente frivilligt og uden Sold. Men endnu stedse ventede man forgjæves Hjælperflaadens Komme.

D'Aubussons Bunde var lægt; dog kunde han ikke støtte ret paa Foden endnu. Selenes Tilbageholdenhed havde smertet ham dybt.

En Aften sad hun under den forfaldne Villa's Arkade. Da saae hun to Skyggestikkelser nærme sig — det var to Mænd — nu kjendte hun dem igjen: det var Maltheseren og hans Tjener. Hun vilde sige, men Fødderne nægtede hende deres Tjeneste. Skjælvende ventede hun den blege Stikkelse.

„Saa har da Lykken ikke gandske forladt mig! sagde han bevæget, idet han bød sin Tjener gaa: Saa seer jeg Eder da omsider igjen, Selene!“

„Sæt Eder, Herre!“ bad hun, greben af Medynk. Hun understøttede ham omhyggeligt, holdt ham, til han havde naaet Sædet, og da han takkende trykte hendes Haand til sit Hjerte, da hans matte Die saae kjærligt op til hende, var hun ikke længer istand til at tilbageholde sine Taarer, eller til at dæmpe Hjertets Stemme.

„Hvor kunde I forlade mig saa troløst?“ raabte hun, gjennemtrængt af Smerte og Bemod, men hurtigt fattede hun sig, en høi Rødme oversløj hendes Kinder — hun pressede Taarerne tilbage, traadte til Buevinduet og saae ud paa de stummende Bølger.

Ogsaa i d'Aubüssons Bryst bølgede det stormende, som paa det bevægede Hav. Selenes Ord havde grebet ham dybt; den første Bebreidelse, hun havde udtalt, havde berørt alle smerteligt tonende Streng.

„Nei! raabte han: Tilgiv, Fader, mit svage Hjerte! Tilgiv, at jeg ikke længer kan staae Skyldig for denne Rene. Selene, hør mig! Kom, sæt Dig hos mig, og hør mig! Kom, inderligelskede Selene, kom til mig — jeg kan jo ikke haste til Dig, for at synke i Dine Arme!“

Studsende vilde Pigen nærme sig ham, da han udstrakte Haanden efter hende. „Selene! bad han: Inden jeg taler, love Du mig, at fortie, hvad Du hører, indtil min Fader læser Din Tunges Vaand.“

„Hvad er det for en frygtelig Hemmelighed, I vil drage Gløret fra? spurgte Pigen: Tie hellere! Jeg vil troe, at Gud bød Eder forlade mig; jeg vil trøste mig saa godt jeg kan — tie blot!”

„Nei, Selene! Jeg kan ikke længer skjule mig selv for Dig; jeg maa tale. Kom, sæt Dig hos mig!” bad han venligt overtalende. Som dragen af en usynlig Magt, maatte hun sætte sig.

„Kys mig nærmere, min Elskte, at min Arm kan omslynge Dig!” vedblev han hjerteligt, og sig selv ubevidst, adlød hun, skjøndt hun bævede derved.

„Jeg er fattet!” sagde hun nu, da hans Die, fuldt af hellig Kjærlighed, hvilede paa hende, og hans Haand førte hendes til det bankende Hjerte: „Tal, men slip min Haand. — I har forsmaaet den — tilføiede hun sagte — siig mig med faa Ord, hvad der har bevæget Eder til, at heste det ulykkelige Kors paa Eders Bryst. Eders Ord skal jeg tro bevare.”

„Selene! raabte han, slyngende sin Arm om hende: Kjære, dyrebare Søster!” — Pigen sprang op. „Hvad er det, I siger, Henrik d'Aubusson?” raabte hun, og hendes Die glødede: „Jeg Eders Søster?”

„Ja! svarte Ridderen: Du er min Søster — kun Blodets Baand adskille os. Kun at leve for Dig, havde jeg svoret, Selene; for tro at holde denne Eed, fæstede jeg Korset paa mit Bryst — thi Qvindeskjærlighed skal ikke mere gjøre mit Hjerte lykkeligt; min Søsters Kjærlighed skal være mig nok!”

Selene havde, medens han talte, seet skivt hen for sig. En ny Verden, men en mørk, en frydløs, laae aabnet for hende.

„Og Du deler ikke min Glæde? Du synker ikke i Din Broders Arm?“ tilraabte han hende. — Klare Taarer styrtede af Pigens Dine. „Nu er Alt forbi, hvert Haab, ogsaa det fjerneste, er forbi! Kjærlighedens Blomst knækket! Ei engang Gud kan hyde den staae op paany.“

„Søster! bad d'Aubüsson: Elskede Søster, forjag disse Tanker! Glæd Dig med mig, og tryk den Uskyldige, tryk Din Broder til Dit Hjerte!“

„Trofskaben kunde, en Phoenix, opstaae af sin Aske! vedblev hun, indsluttet i sig selv: Dispensation kunde Maltheserridderen dog haabe! endnu lyfte en mat Flamme mig til mit Livs Maal; Broderen har slukket den, og ingen jordisk, ingen himmelsk Magt formaaer at tænde den igjen. Nu er Alt forbi! Derfor tie, mit Hjerte! Hvi søger Du paa Jorden Din Himmel? —“

„Henrik! vedblev hun! Tilgiv, at jeg ikke kan glæde mig. Jeg kan ikke trøste mig ret ved den Broder, der engang var mig mere. Jeg føler mig ikke lykkelig. En Broder har jeg vundet, en Elsker har jeg tabt; en Fader har jeg nu, men Moderen er mig berøvet.“

„Anastasia er og bliver jo Din Moder!“ beroligede hende d'Aubüsson.

„Hyl et Sør over hende — skjul Fortiden dermed! afbrød hun ham hurtigt: Det var bedre, jeg aldrig havde erfaret det Skrækkelige.“

„Saaledes havde jeg ikke tænkt mig dette Dø:
blik, Helene! sagde d'Aubüsson sorgmodig: Da
jeg aabenbarede Faderen min Kjærlighed til Dig,
da han, efter mange Spørgsmaal, omsider sagde
mig, at mit Hjertes Elskede var hans Barn, da
trængte en Taare sig ogsaa frem i mit Øie, men
ned trillede den ikke. Den Tanke: Helene bliver
mit Hjerte nær — den Tanke, at kunne beskytte
Dig, sørge for Dig, for Dig, som evigt bliver mig
det Høieste paa Jorden — pressede Taaren tilbage.
Med from Kjærlighed heftede jeg Korset paa mit
Bryst. Ogsaa som Søster stod Du forklaret i mit
Hjerte. Men Broderen er vorden Dig en Fremmed;
gaaende irette med Skjebnen, staaer Du kold ved
hans Side. Var da d'Aubüsson Dig Alt, Din
Henrik Intet?”

Stormende kastede Helene sig, ved disse Ord,
i Broderens Favn. Men da hendes glødende Læ:
ber berørte hans, løstrev hun sig med Hefstighed.
„Und mig Tid, Henrik! sagde hun skjælvende:
Jeg kan endnu ikke finde mig ret i vort Forhold. Dine
Læber brænde, og endnu strømme deres Ild gjen:
nem mine Arer; det maa ikke være. Und mig
Tid, min Broder, og vredes ikke!”

Kjærligt rakte d'Aubüsson hende sin Haand,
og stod op. „Hvo lister sig hist?” tilraabte han
pludseligt en gennem Krattet forbiilende Skikkelse.

Kun en Haanlatter besvarte hans Spørgsmaal,
og da Helene styrtede ud, saa hun en Mand, hyl:
let i en Rappe, springe i en beredtssaaende Baad
og støde fra Land.

„Hvo kunde det være?“ spurgte d'Aubusson.
— „Skulde det have været Nicola!“ — „Nei,
den døvlelske Latter kom ikke fra ham!“ yttrede
Maltheseren.

„Du kender ham ikke! afbrød Selene ham:
I denne Mand kæmper en Engel med en mørk
Mand. Opbrusende, hævnjerrig, Dieblikkets Slave,
er han, ved rolig Besindelse, det ædleste Menneske.
Var det ham, som saae os her Arm i Arm, da
greb hans Haand sikkert efter Sværdet — hans
Tro holdt ham tilbage — men Skinsygen afpres-
sede ham den Latter, han maaskee allerede nu
fortryder.“

„Han staaer ædlere for mig, end Du skildrer
ham! tog Henrik Ordet: Det vilde smerte mig,
om han lignede dette Billed. Jeg haabede, hans
tro Hengivenhed skulde have bragt ham Dit Hjerte
nærmere, end Dine Ord lade formode.“

„Forstaaer jeg Dig ret?“ raabte Selene ude
af sig selv. — „Jeg vil Din Lykke! forsikrede
d'Aubusson: Sneverhjertet Selviskhed er mig frem-
med; Søsterhjertet under jeg med Glæde en Lykke,
jeg selv har maattet frasige mig.“

„Og kunde Du see mig i en anden Mand's
Arme?“ spurgte Selene med Lidenskab.

„Var Du lykkelig, ja! svarte han: Dog, ved:
blev han, efter kort Betænkning: naar jeg kaster et
dybt Blik i mit Hjerte, troer jeg næsten, jeg kunde
det kun med Taarer. Men — lad os ikke tale
derom, lad os nyde den Glæde uforstyrret, at torde
elske hinanden, om end kun som Broder og Søster.

I Morgen ved samme Tid op søger jeg Dig atter paa dette kjære Sted, og da skal Du høre, hvorledes Alt gik til."

Næste Aften fandt han Søsteren ventende. Hun yttrede det Ønske, snart at kunne vende tilbage til Candia, da Opholdet hos Moderen nu begyndte at vorde hende trykkende. Hun var i Dag roligere, og hørte opmærksomt til, da d'Aubusson fortalte:

„Marquis d'Aubusson var, med adskillige Fri: villige, reist til Candia, da det beleiredes førstegang. Under Mocinigo havde han sægtet tappert, og var bleven bragt saaret til Standia, hvor Anastasia boede paa sin Faders Landsted. D'Aubusson's ædle, mandige Skikkelse gjorde Indtryk paa den unge, uerfarne Pige; henreven af sin Liden skab, glemte han sin Pligt. Han fordulgte, at han i Paris havde en Hustru, og det helligste Løfte for: ledte den Arme til gandske at hengive sig ham."

„En Aften, da hun ventede ham, kom, istedet: for ham, hans Tjener, og bragte hende et Brev, som underrettede hende om hendes Skjebne, og bød hende Guld for Kjærlighed. Ude af sig selv, be: troede hun sig til sin Moder. Denne sendte hende, under et passende Vaaskud, til en Veninde paa Si: cilien; her fødte Anastasia Helene, lod Bar: net blive tilbage, og ægtede, strax efter sin Tilbage: komst, en Mand, der agtede hendes Rigdom høiere, end hendes Væ. Barnet blev hentet hjem, og in: den hun traadte for Altret, skrev hun endnu engang

til d'Aubüsson, meldte ham hans Datters Fødsel, og lod ham vide, at hun blot ægtede en Mand, fordi han havde lovet, at være den Ulykkeliges Fader. De Breve, hun siden fik fra ham, sendte hun uaabnede tilbage. D'Aubüssons Fader havde siden Intet hørt om sin Datter; tilsidst havde han gandske glemt hende. Sønnens Kjærlighed mindede ham først om hende — Navnet Helene — Navnet Anastasia — Skildringen af Landstedet, af Ruinerne ved Havet, fyldte ham med Rædsel; han aabenbarede Sønnen sin Ungdomsbrøde.

„Og hvorledes kunde min Moder see en strafværdig Lidenstabel udvikle sig! afbrød Helene d'Aubüsson's Fortælling: Hvorledes kunde hun, trods sin Advarsel, trods sin Uvillie mod Dig, vove, at lade Dig vandre paa denne frygtelige Vej? Om hun end stolede paa mit Hjerte, min Stolthed — hvorefter kunde dog omsider alt dette kunnet føre? — Til Fortvivlelse! Til den mørkeste Fortvivlelse!“

„Vilde hun maaskee, stolende paa Datterens rene Gemyt, hævne paa Sønnen, hvad Faderen forbrød? sagde d'Aubüsson alvorsfuld: Vilde hun lade Kjærlighed opflamme mig, for trødsk at slukke den med det frygtelige Ord: hun er Din Søster.“

„Vilde hun ogsaa gjøre sit Barn ulykkeligt? faldt Helene ham heftigt i Ordet: Ja, Henrik, lad os haste herfra! De Gaarede ere helbredte, og hellere vil jeg staae paa Candia's Bold, end ved min Moders Side!“ — Gaa Dage efter forlode de Den.

J Candia fandt de Meget forandret. Maltheserne havde overtaget Forsvaret af Breschen paa St. Andræ; Grækerne stode paa den yderste Post, Panigra. Tyrkerne gjorde nu, da Beirliget tillod det, nye Forberedelser til en Storm. Ved adskillige paa hinanden følgende Angreb havde Helene allerede seet Mustapha's hvide Banner vaje, men aldrig havde hun gjengjeldt Tegnet. Hendes Stolthed havde ikke tilladt hende, at vende Faren fra sig til Andre. Nicola skædede Helene. Kun een gang, da han traf hende ved St. Thomæ Kirke, og hun, med Hjertelighed, spurgte ham, hvorfor han undveeg hende, var han bevæget, hans Die saae smertefuldt paa hende, men snart rullede det vildt.

„Hvad bekymrer J Eder derom? spurgte han med Bitterhed: J Maltheserens Arm, ved hans Side, trænger J ikke til mig. Skrækker Jer ei det hvide Kors paa hans Bryst, da vilde mit mørke Blik det meget mindre.“ — Disse Ord overbeviste Helene om, at hiin Haanlatter var kommen fra ham.

En anden Gang, da de stode paa Skandsen, og det hvide Banner med Roserne vajede paa det ligeoverfor dem staaende fjendtlige Mørserbatteri, begyndte Nicola, idet han fæstede sit Blik paa hende: „See kun, Helene, det Banner hist! Jeg har tilforn seet Eders Die hvile estertænksomt paa det sølsomme Tegn; kjender J maaskee dets Betydning?“

Helene rødmede og taug. Nicola's forskende Blik lod hende frygte, at han gjættede, hvo der havde plantet Banneret. Ogsaa mod d'Aubusson

var Nicola alvorlig og ordknap, skøndt hiin nærmede sig ham med Hjertelighed. Skinsyge og Kjærlighed sønderrev hans Hjerte, siden han havde seet Selene i Maltheserens Favn.

Endnu stedse ventede Morosini forgæves paa den franske Hjelpeflaades Komme. Hans Hjelpe midler svandt med hver Dag, Besætningen blev svagere, Venedig var ikke mere istand til at sende nye Tropper — Alt forlod ham, kun ikke Modet.

Achmed Kiupergli derimod fordoblede Angrebsmidlerne, og den 18de Juni, om Aftenen, tydede alle Forberedelser i Tyrkeleiren paa en nærforsaaende Storm.

Selene havde hele Dagen været Vidne til disse Forberedelser. Om Aftenen førte hendes Bei hende forbi St. Andreaskirken. Det drog hende ind i Budshuset; hun kastede sig ned for Altret og bad. Hun følte sig ikke styrket ved Bønnen; hendes formeente Faders Grav drog hende bort fra det Helige. Hun nærmede sig den simple Steen, hun saatiid havde knælet ved. „Dig, som sover histnede, har jeg altsaa ikke at takke for mit frydløse Liv! sagde hun: Alt, Alt i mit korte Liv var Bedrag, ligesom den første Taare, jeg fældede her, til den sidste, som dryppede paa den Elsktes Kind!”

„Selene!” lød en alvorlig Røst; hun saae op, Ambrosios stod for hende: „Selene, forlad Din Faders Grav, og følg mig til en anden!” sagde han.

Stiltiende fulgte hun. Han forlod det øde Tempel, traadte ud paa Kirkegaarden, og skred frem mellem Gravene. Hans Bei gik til det for de i Troen faldne Jomfruer bestemte Hvilested, hvor han førte hende til en aaben Grav.

„See ned, Selene! sagde han høitideligt: Det er Din Grav. Du seer, den staaer rede, at modtage Dig. Allerede i Morgen lyder maaskee Døds-hymnen over Dig, og de nedsænke Dig, og Blomster og Muld dække Dig. Da vil Myrthebranden hvile i min Haand endnu — i Din Grav tør jeg ikke lægge den. — “

„Ikke? raabte Selene: Ikke?” — „Kun den Rene faaer den med sig i Graven som betydningsfuldt Sindbilled! svarte Præsten: Men hun ingenlunde, som, i syndig Lyst, hvilede ved Mandens Barm. — Du tier? Du seer stolt-smilende ned paa mig, Selene? Ved Maltheserens Bryst har Du søgt Jordens Salighed — Himlens har Du forspildt derved.”

„Ambrosios! tog hun fortørnet Ordet: Mener I virkelig, at kunne see saa klart ind i Menneskets Jnderste, at Lyden af Eders Tale skulde kunne udlette den rene Glands om et jomfrueligt Hoved? Viid, Præst, det var ingen syndig, det var en smertelig Lyst, som førte mig i Maltheserens Arme! Viid, Du kolde Præst — dog under Skriftemaalets Segl — Maltheseren er min Broder! — “

„Maltheseren Eders Broder? raabte Ambrosios forundret: Hvor er det muligt?” — „Spørg mig

ikke videre, tro mit Ord! svarte hun stolt: Ogsaa mig har dette Ord rystet, i Sandhed endnu dybere end Eder!"

"Selene! sagde Oldingen dybtbevæget: Længe har jeg kæmpet med mig selv, før jeg vilde raabe Bee over Dig. Du var mig altid den Kjæreste af alle Dine Søstre. Med Faderkjærlighed fulgte jeg Dine Skridt, og med bristende Hjerter saa jeg Dig staa ved Afgrunden. Men — Himlen være lovet — Glorien omstråler endnu mit kjæreste Barn!"

"J sænker Myrthen i min Grav? sagde hun bevæget: Ikke sandt Ambrosios? — Barmhjertige Fader! vedblev hun knælende: Læg min sønderrevne Sjæl, eller giv mig — Fred i Graven!"

"Amen! sagde Ambrosios: Staa op, og gaa hjem. Snart vil Du finde den!" Han lagde Haanden paa hendes brændende Pande. "Herren vel signe Dig!" sagde han, og forlod den Knælende.

Neppe gryede det ad Dag, før Kanontorden vakte Besætningen. Klokkerne i St. Marcuskirken kaldte Krigerne paa Volden; Trommerne hvirvlede; Kartoverne brølte, og susende og pibende fløj Kuglerne hen over de Christnes Hoved. Med modig Fortrøstning tilbagesloge Disse det første Angreb paa Ravelinen Bethlehem. Snart var hele Besætningen paa sin Post; alle Qvinder vare i Arbeide; Enge og Saarede uilde paa Volden, Saamange som blot kunde røre sig. Det gjaldt jo i Dag Frihed og Liv. Morosini var allevegne, og holdt Alt beredt

til en almindelig Storm. Constablerne stode, ventende det gunstige Dieblif, ved Skydset; Munition hidskaffedes; i store Kjedler kogte Qvinderne den skummende Olie, medens Mændene lagde Haandgranaterne tilrette. Morosini tog sin Post ved Maltheserne paa Bastionen St. Andræ, og skjøndt Sjenden ikke viste sig synderligt her, troede man dog, at Hovedangrebet vilde skee fra denne Side.

Men her viste Tyrkerne sig ikke; med nyt Rafferi styrtede de sig mod den allerede eengang angrebne Ravelin. 40 Kanoner beskjøde den; dog maatte de Bantroe trække sig tilbage.

Samme Dieblif myldrede en Masse af Muselmænd opad Høien fra Havet; de hidtil fordægte, ligeoverfor St. Andræ om Natten reiste Batterier kom tilsynne; en morderisk Ild begyndte paa den neppe istandsatte Bastion, og bragte snart det venetianske Skyds til Taushed. Hundrede tyrkiske Ildsvælg tordnede nu fra denne Side; snart var Breschen aabnet igjen, og de asiatiske Stridsmænd rykkede frem, ledsagede af Janitskarerne.

Ogsaa paa hele Linien fra St. Nicola indtil Havet og fra Sabionera indtil St. Maria begyndte nu det fjendtlige Angreb. 500 Kanoner flyngede, paa begge Sider, Død og Fordærvelse. To Miner fløi op ved Sabionera, og nu rustede Sjenderne sig til et Hovedangreb paa St. Andræ. Da lod Morosini St. Marcusfanen plante paa Breschen; Maltheserne opstak deres Ordens ved Siden af, og paa samme Tid vajede, fra alle Bastioner, de Krigeres Bannere, som forsvarte dem. Ogsaa stod det hel-

lige Kors paa hver Skandse, og ved Siden af Candioterne's Banner plantede Helene sit.

Med fjækt Mod rykkede Tyrkerne frem mod Breschen; Malta's Regiment forsvarte den. De frivillige Riddere, 80 i Tallet, stode tætsluttede bagved. Morosini havde, inden Janitskarerne vare rykkede frem paa Skudvidde, befaleet de i Breschen Staaende, at vogte sig, bag den lille Jordvold, for de fjendtlige Rugler. Men nu, da Muselmændene nærmede sig Graven, og de, ved selve Sjenden, vare dækkede mod Skydsæts Virkning, viste Maltheserne sig, og hilste de under Allahraab Fremstormende med deres Rugler. Det i selve Breschen posterede Felt: skyds nedmeiede Sjenden i Hobetal, og en velordnet Musketild strakte mange Hundrede til Jorden. Men Intet standsede Angrebets Raseri. Alt havde Tyrkerne sat sig fast i Gravene, alt lagde de Storm: stiger til, og rykkede mod den aabne Bresche; Janitskarerne trængte, med deres Aga i Spidsen, frem mod Maltheserne. Over deres Brødre's Liig banede de sig den blodige Vej; nu kastede de de svære Jldrør over Skuldrene, drog Sablerne og trængte frem — Mand kæmpede mod Mand — Malta's Regiment veeg. Da løstede Godefroy Langeron Riddernes Banner høit iveiret. „Efter mig!“ raabte han, og den harnissklædte Skare trængte, med Svær: det i Haanden, fremad — bag dem samledes de Bigende, Tyrkerne studsede, Ridderne fik Overhaand — Breschen var gjenvunden, Sjenden kastet tilbage i Graven.

Ogsaa her maatte Muselmændene snart give tabt. Men Ahmed Kiupergli lod friske Tropper rykke frem, og befalte, at storme endnu engang. Lettere blev det Muselmændene nu, thi de Dødes Mængde blev dem en beskyttende Vold, de Faldne fyldte Gravene, og over dem kunde de nærme sig Breschen uden Møie. Endnu engang angrebe de Maltheserne, med Sværdet i Haanden, dreve Alt foran sig, og trængte stedse videre frem. Kun Ridderne selv stode som en Kobbermør; dog vare de snart omringede; den ædle Venetianer Grimaldi segnede i deres Spidse — de syntes forlorne — da nærmede sig i Stormskridt Grev Königsmark med det Lüneborgske Regiment, skaffede Malta's tapre Skare Luft, styrkede sig med Ridderne ned i Graven, drev Fjenden ud over de nedrevne Palisader, og vendte seirende tilbage til St. Andræ. 3000 Tyrker, 500 Christne dækkede Balpladsen; dog havde Fjenden sat sig fast tæt ved Graven, og hævdede sin Stilling her.

Medens denne Storm varede, gjorde Fjenden, næsten paa alle Bastioner, meer eller mindre heftige Angreb. Jorden bævede; en Sky af Kruttdamp overbølgede den hærgede Stad. Mod Udenværket Panigra vendte sig nu Fjendens Raseri; snart lignede det en Gruushob; en Bresche, vel 50 Skridt bred, loffede Fjenden til modigt Angreb — Albane: sere rykkede frem — Tyrkerne stormede — Rampen begyndte. Grækerne trængte sig om Helenes Kors, som var plantet paa Breschen, og forsvarende det med Heltmod, sank Utallige for Fjendens Rugler.

To Timer varede Kampen her med afvekslende Lykke, medens Kuipergli trediegang, skjøndt forgjæves, stormede St. Andrae, og sendte en Afdeling mod Bastionen Bethlehem. Ikke mere bestodte af disse to Bastioner, trængte nu Muselmændene, med Sabelen i Haanden, mod Panigra. Modstanden var kun ringe, Breschen stormedes, Volden besteges, og Resten af de tappre Forsvarere maatte trække sig tilbage til Hovedvolden.

Strax befalte Morosini, at Gjenden skulde beskydes med Hovedvoldens Skyds og forhindres fra, at sætte sig fast paa Panigra. Men med utrolig Hurtighed grove Tyrkerne sig ind, og ændsebe ikke Tabet af Mennesker. Da befalte Morosini, at hele Bærket skulde sprænges i Luften; men Minen var ikke fyldt; Ingenieuren, som denne Deel af Forsvaret var betroet, var bleven en Forræder, og havde, under Fægtningen, forenet sig med Gjenden.

Tyrkerne begyndte strax at udvide deres Løbe: grave indtil det erobrede Bærk, og lade Skyds føre hid. Morosini saae nu vel, at han, det maatte koste hvad det vilde, igjen maatte fordrive dem fra denne Post. I Stilhed gav han Ordre, at fylde Minen, som var under Bærket.

I den Hovedvolden forsvarende Bastion stod Grækereskaren — neppe 100 stridbare Mænd — som paa Udenbærket Panigra var undflyet Muselmændenes Sværd, og saae mørkt over til den forladte Skanse, hvor de faldne Christnes Hoveder, stukne paa Piler, opfordrede til Hævn. Bredeglødende hvulste Nicola's Døie paa det græsselige Skuespil.

„Jubler kun, jubler kun, I Vantroer! raabte han harmfuld: Snart skulde I fange Eders Løn, snart er Minnen fuld, og da flyve I op — til den Høiestes Ære! See did, Helene! tilhviistede han den Sørgende, som havde maattet overlade Fjenden sit Kors: See did! Hvor Korset, de Christnes hellige Tegn, stod, vajer nu den hvide Fane med Halvmaanen og de slagrende Roser; det kommer mig fore, som en Muselmand sender sin venlige Hilsen med dette Kjærlighedstegn.“

Helene saae op, saae Mustapha's Banner — men et Smertesudraab ved hendes Side lød i samme Dieblis; det var Euphrosyne, som segnede saaret, truffen af en fiendtlig Pæl.

„Drag Pælen udaf Saaret, og før mig herfra, Helene!“ bad Euphrosyne. Det skete. Men inden Helene forlod Bolværket, saae hun endnu engang over til den forladte Skandse, hvor Mustapha's Banner vajede.

Hendes Hjerte slog heftigt. „Han er der!“ Denne Tanke gjennemrystede hende, medens den Saarede bragtes bort. „Han staaer paa sin Grav! Endnu faa Diebliske, og den aabner sig, for at opsluge ham — og jeg kan ikke redde ham! — Utafnemmelige! tilraabte hende en indvortes Stemme: Vil Du see denne ædle Yngling gaae tilgrunde, uden at redde ham?“

„Sørg for Euphrosyne!“ bad hun den Græferinde, som havde hjulpet hende, at bringe den Saarede i Huus; derpaa iilte hun ud, tog sin Grisfel, rev et Blad ud af den lille Bønnebog, hun

stedse bar hos sig, og skrev derpaa: „Red Dig, Mustapha — til bort — ellers er Du forloren.“

Skjulende dette Blad i Haanden, iilte hun til Bastionen. Allerede saae hun Greben af Waldeck, ventende Explosionen, staae rede til Udsald med de tydske Tropper; allerede hørte hun, gjennem Ræfkerne, den mørke Mumlén: „Run nogle Dieblitte endnu — snart — nu!“ Hun styrtede paa Bastionen, traadte saa langt frem som muligt, trykte sig bag en Skandsekuro, greb en Pils, bandt, ubemærkt — som hun troede — Sedlen derved, og skjød den over.

„Er I saa blodtørstig stemt i Dag, Selene? tilraabte hende Nicola: I forlader Eders saarede Veninde, for at vende tilbage til Kamppladsen og sende den, som mig syntes, tungt befjerede Pils over til Fjenden?“ — „Nicola!“ raabte den Forfærdede

Samme Dieblit deelte et frygteligt Slag Lusten; Pigen stirrede hen efter den Sky af Støv og Kruttdamp, som skjulte det græsfelige Skuespil. Nu fordeelte den sig. Skandsen syntes en uhyre Grav, som neppe var istand til at rumme sine Døfre. Lemlæstede Liig, Kanoner, Stene, Lommer laae mellem hinanden. Over dette Dødelæggelsens Sted trængte nu Tydskerne frem; greben af Skræk, søgte Fjenden Frelse bag sine Batterier. Efter Tydskerne fulgte Grækernes uordnede Skare; men paa Balpladsen adspredtes de, for at plyndre de Døde. Nicola fandt i Gruset, hvad han søgte, den hvide

Fane, og langt derfra Rosenqvisten, som havde slagret derfra.

Tydskerne vare imidlertid rykkede rask frem; et venetiansk Regiment var fulgt efter dem. Tyrkerne flyede ud af Løbegravene; Mørserbatteriet erobredes og nedrevs. Nicola samlede Sine, og begyndte at lade de ved Explosionen sunkne Kanoner udgrave.

Fra Volden havde Helene imidlertid, med bankende Hjerte, været Vidne til alt dette. „Arme Mustapha! sukkede hun, da hun saa Nicola sidde paa en forstyrret Lavette, med Fanen i Armen og Rosenqvisten i Haanden: Saa kunde min Piiil ikke redde Dig, saa kunde jeg ikke lønne Dit Edelmød! Far heden, Du ædle Muselmand, i Dine Mars Blomster! Himlen har dog opfyldt eet af Dine Ønsker: Døden traf Dig, med Sværdet i Haanden! Gud være Dig en naadig Dommer, som Du var mig det!“ Med bedrøvet Hjerte forlod hun Volden. Hun iilte ned til sin elskede Euphrosyne.

Nicola undersøgte imidlertid et Sted paa Volden, som Dødelæggelsen ikke havde truffet. Her fandt han

Over Døde og Lemlæstede, Korfuglenes sikkre Bytte, bruste Stormen. Ingen Stjerne brød gennem Nattens Mulm. Kun paa Kirkegaarden skinnede et eenligt Lys for dem, der grove Grave til de Faldne.

Ogsaa i den forstyrrede Kirke opklaredes Nat-
tens Mulm. To Kjerter brændte paa det halvknus-
te Alter, og for dette knælte Ambrosios, bedende
for de Faldnes Sjæle.

Pludseligt forstyrrede ham stærke og hurtige Fod-
trin i hans Andagt. Han stod op, og saae en
Mand nærme sig med vildt i Stormvinden slag-
rende Haar; i sin Høire holdt han en Pisl. Det
var Nicola. Vildt lynte hans Dø; Fortvivlelse
stod malet i alle hans Træk.

„Hvad vil J her? spurgte Ambrosios med
Værdighed: Hvad vil J her, med Pilen i den
skjælvende Haand og Fortvivlelsen i Dø! Her,
hvor Kjærlighed og Barmhertighed herske?“

„Jeg vil tale til Gud! raabte Grækeren: Lys
vil jeg fordre af ham i det Mørke, som omgiver
mig; Trost for mit sønderrevne Hjerter maa han gi-
ve mig!“

„Christen! Hvad Sprog vover Du at føre paa
helligt Sted? raabte Oldingen vredt: Du Støvets
Orm vil tvinge den Almægtige til at opklare Din
Sjæls Mørke?“

„Jeg tørster efter Lys! raabte den Fortvivlen-
de: Her, her brænder det, Ambrosios! Her flam-
mer det, og dog er det Nat! —“

„Vei i Ydmyghed Dit Hoved, Nicola! sagde
Ambrosios: Knæl, opløst Dit Hjerter i Bønnen,
og maaskee sender den barmhertige Fader en Straale
i Din formørkede Sjæl. Knæl ned i Ydmyghed —
kun saaledes tør Du nærme Dig Herren!“

Nicola knælte paa Marmortrinene, foldende sine Hænder, Pilen høit iveiret — hans Die saae stift mod Himlen — hver Mussel var spændt — hans Læber bevægede sig, men udtalte dog kun faa afbrudte Ord.

Pludseligt foer han op. „Jeg seer intet Lys! Jo mere jeg beder, desto mørkere vorder det. Ambrosios, I er en Herrens Tjener. Til Eder vender jeg mig, da Gud ikke værdiger mig nogen Aabensbaring. Hør med Andagt, hvad jeg vil sige, at Eders Svar kan forkynde mig hans Villie! Hør! Denne Piiil skjød Helene til Panigra, da Tyrkerne havde besat det. — Denne Seddel advarer Muthapha, som kundgjorde hende sin Nærværelse ved en hvid Fane. — Lod Gud den komme i hans Hænder, saa fløi Skandsen op, og kun Christnes Liig tog den med sig. — Jeg fandt den, og nu hør! Hør! — Den Pige, jeg elskede, den Pige, jeg endnu elsker, og aldrig vil ophøre at elske, er bleven en Forrædereske mod sin Fødeby, mod sin Ero — hun er, i de Bantroes Hænder, bleven Candia's Forrædelse. — Løb hun leve, eller maa hun døe? —“

Ambrosios læste den ved Pilen heftede Seddel; hans Haand rystede. Nicola's Ord havde gjennemiisnet ham. „Jeg kan ikke opgive min Ero paa Menneffeheden, Nicola! sagde han: Medlidenhed og Taknemmelighed, ikke Forræderi, har skrevet dette Brev. Herren er barmhjertig; — ogsaa en Christen bør være det.“

„Saaledes tænkte ogsaa jeg, da min Lidenffab havde lagt sig lidet! sagde Nicola, og syntes rolig:

gere: Men naar jeg ihukom, at der maatte være en Forstaaelse mellem hende og ham — hvorledes kunde hun ellers vide, at han var paa Panigra? — ihukom jeg, hvor ofte jeg havde seet denne Fane, Forræderiets Signal: da sank min Tro paa Menneskeheden. Den skønne Yngling stod for mig — jeg tænkte paa den Nat, da jeg Daare, medens hun var hos ham, viede mig min Undergang — paa det Lebbel, hun tilraabte ham, og mine Sandser omtaagedes — som om jeg pidskedes af Dæmoner, drev det mig over Stadens øde Ruiner — — ”

„Skingsygen drev Eder! afbrød Ambrosios ham vredt: Det er den Dæmon, som drev og endnu driver Eder med sin Slangesvøbe — ”

„Og nu, vedblev Nicola mørkt og koldt: nu tænkte jeg, at et Menneskeliv dog kun er et gandske lidet Offer paa Herrens Altar — ”

„Menneske! Christen!“ afbrød Ambrosios ham, men Nicola vedblev: „J Gaar segnede 100 af vore Brødre — havde et tyrkisk Ildsvælg blot været et Haarsbred anderledes rettet, da var Helene segnet med! — Hvad Frygteligt er der da nu i, at hun, til Troens Frelse, falder ved min Haand? Er hun skyldig, saa faaer hun den fortjente Løn; hvis ej, da gaaer hun som en Martyrinde ind i det evige Paradiis. — Jeg allene maa bøde. — Ja, Ambrosios, for hende har jeg baaret Slavelænker; ogsaa min Salighed vover jeg for hendes evige Frelse!“

Ubevægelig af Forfærdelse saae Ambrosios paa Nicola. „Christen! raabte han omsider: Bortkast den blodige Dolk! Riv den blodtørstige Tanke ud af

Din Sjæl, og forlad hende hendes Skyld, som Du ønsker, at Gud engang vil forlade Dig Din. Gaae hjem, bryd Pilen sønder, tilintetgør det advarende Blad, og aabn Dit Hjerter for Barmhertigheden. Vee Dig, vee Dig her og hisset, om Du besmitter Dine Hænder med Blod! Sid Din Jørs vanhellige Flamme maa slukkes, som jeg nu slukker disse Kjæster paa Herrens Alter! — Herren være med Dig!" sagde han, og forlod det forstyrrede Gudshuus.

Der stod den Ulykkelige! Stormvinden bruste gennem de sønderlagne Vinduer; fjern Torden rullede gennem Nattens Stilhed; Regnen nedstyrtede i Strømme. „Stormer kun, I Vinde! mumlede han: I overdøve dog ikke Stormen i mit Jnderste. Kul kun, Torden! Du bringer dog ikke de Stærmer til Tausshed, som lade mig vakle mellem Kjærlighed og Had!"

„Bede kan jeg ikke — sagde han pludseligt: bede kan jeg ikke, i denne Tviolens Stund — det er skrækkeligt! — Ak, hun var mit Livs eneste Stjerne, mit Livs eneste Blomst! — Og jeg skal være hendes Banemand! Maa jeg ikke? sagde han: Maa jeg ikke redde hende fra Skjændsel, Candia fra Undergang, min Troes Tempel fra Vanhelligelse? Bort, bort herfra!"

Dreven af Fædrelandskjærlighed, tilbageholdt af Medlidenhed, gennemvandrede han, i Storm og Uveir, de øde Gader, indtil han pludseligt standsede ved den hellige Basilicos's Kloster, som Ruglerne endnu havde skaanet.

„Her skal Herrens Røst lyde til mig! sagde han, heftigt ringende paa: Her skal min Skjebne afgjøres! — “

Efter lang Tøven aabnede Portneren omsider. „Hvorfra saa silde, kjære Herre? spurgte han, belysende Nicola: Min Gud, I er jo gandske gjen-nem-blødt, Eders Haar driver — træd indensfor, og sig mig, hvad der fører Eder hid saa silde?“

„Bring mig til Abbeden, fromme Broder! Jeg maa nødvendig tale med ham!“ svarte Nicola. — „Vil I ikke hellere gaae ind i min Celle? sagde Portneren godmodig: I synes at være i Oprør — Stormen og Uveiret har rystet Eder — tør kun et Dieblif; jeg henter Eder et Bæger Biin, og mel-der Eder derpaa hos den ærværdige Abbed, som er forsamlet med Præsterne og Brødrene i Bedesalen, hvor de synge Psalmer, mens Uveiret staaer paa.“

„Saa finder jeg dem jo samlede, just som jeg ønskede det! afbrød ham Nicola: Gaae kun for-an, jeg følger Dig.“

Portneren gik gjennem den spidshvælvede Hal, ad Bedesalen. Men hvormeget end Nicola syntes at haste, tøvede han dog ved hvert Helgenbilled, bøjede sig derfor, og forrettede sin Bøn.

I den hvithvælvede, kun svagt oplyste Sal saae han de ærværdige Præster staae paa den ene, de fromme Brødre paa den anden Side. For et lidet simpelt Alter stod Abbeden. En Præst, som holdt Rogelsekarret, stod hos ham.

„Tøv ved Indgangen!“ tilhviiste Portneren Nicola, som ogsaa kastede sig ned med andægtigt

Hjerte. Nu begyndte Præsten at berøge Altret, medens Abbeden bad: „Lader os paakalde Herren i Fred!“

Præsterne sang i Chor: „Herre, forbarne Dig!“ — Abbeden sagde: „Om Freden herovenfra bede vi!“ — Choret gjentog: „Herre, forbarne Dig!“

„Tag denne Stad, tag alle troende Christne i Din milde Baretægt! begyndte Abbeden paany: Forbarne Dig over os, Herre, som vi ville forbarne os over de Ulykkelige!“

„Amen!“ faldt Choret ind, og Præsterne sang: „Hellig, hellig, hellig er Barmhertighedens Gud!“

Bonnen, Munkesangen, Choret: „Forbarne Dig, Herre!“ havde roftet Nicola dybt. Misdere stemt Fred han frem.

„Træd nærmere, Nicola Conduri! sagde Abbeden nu: Hvad fører Dig inden vore stille Mure i denne stormende Nat? Hvad bevæger Dit Sind saa heftigt, Du Kirkens troende Søn?“

„Ærbørdige Fader! begyndte Nicola, bøvende sit Knæ: Jeg kommer, for at høre Eders Raad. Hør mig!“ — „Tal, min Søn! Vi høre.“

„En af de Jomfruer, som have grebet Vaaben til Troens Forsvar, begyndte Nicola med fast Stemme: blev fangen, ført til den tyrkiske Leir, og der frigiven. Han, som gav hende fri, knyttede, ved mangehaande Tegn, en Forbindelse med hende, saa hun vidste, at han stod paa den af Gjendern tagne Skandse Panigra, der just skulde sprænges ved en Mine. Da skyder hun denne Piiil, hvorved

hun havde hæftet en Advarsel, over til Tjenden. Pilen faldt i min Haand — jeg opdagede Forræderfken — — "

"Du mener Helene Panos, Ridder d'Aubusson's Elskede?" afbrød Abbed Gregor ham. — Nicola foer sammen. „Bedbliv!" bad Abbeden.

"Lor Medlidenshed finde Sted her? Eller bør Død ramme Forræderfken mod Tro og Fædreland?" spurgte Nicola. — „Hvad er Din Mening?" spurgte Abbeden. — „Min Billie er bunden! svarte Grækeren: Sønderreven af stridende Lidenskaber, veed den ei, hvorhen den skal vende sig; Engle og Dæmoner stride i mig for og mod hende — — "

"Dg den daarlige Kjærlighed vinder Seier i Dit Hjerte?" afbrød Abbeden ham: Jeg er underrettet."

"Eders Mening, ærværdige Fader!" bad Nicola utaalmodig.

"I Troens Fædre! sagde Abbeden, vendende sig til Præsterne: Have I hørt, hvad Nicola Conzuri har forebragt?"

"Vi have hørt det!"

"Siger Eders Mening i Herrens Navn, hvis hellige Røst lyder i Tordenen over os! Lør Helene Panos fange Tilgivelse, eller bør hun døe?"

"Døe!" gjentød det i Hvælvingen. Nicola bævede.

"Hvo der har Samfund med de Bantroer, hvo der forgjætter sin Gud, sin hellige Kirke, og opoffrer Christenhedens Held for daarlig Lyst, eller lumpen Binding, den træffer Kirkens Band, og sligt et

„Menneskes Liv er Døden hjemfalden!“ sagde Abbeden høitideligt.

Et dybt Suf steg fra Nicola's Bryst; hans Blik sagde op mod Himlen. „Jeg hører Din Røst, Herre! sagde han, bøiede sit Hoved: Jeg hører den, skjøndt jeg maa skjælv for den.“ Han drøg Dolken af sit Belte. „Ærværdige Herre! sagde han: Bie den til det fromme Værk; min Haand skal udføre det.“

„Nei, min Søn! sagde Abbeden, visende Dolken tilbage: Hvor Blod flyder, maa Præstens Haand være langt borte. Velsignelse skal den give, ikke Døden. En hastig Daad vilde heller ikke tjene Folket til Oplysning; det vilde sørge ved hendes Grav, og forbande Eder. En hastig Død vilde røve hende Tid til Poenitents. Overantvord hende til den verdslige Arm; saa gaaer Sagen sin roslige Gang, saa har J opfyldt Eders Pligt og holdt Eders Haand reen. Overantvord hende til *Moscosini*.“

Stivt saae Nicola ned for sig. Som en simpel Anklager at angive Helene — at overantvorde hende til Bøddeløxen — den blotte Tanke bragte ham til at gysse. Det syntes ham en from Handling, at ofre hende til Kirkens, til hendes egen Frelse — men en værdeløse jordisk Jdræt syntes det ham, at anklage hende for Forræderi.

Medens han endnu stod der, grublende og tvivlende, havde Præsterne og Brødrene fjernet sig — Abbed Gregor var ene tilbage hos ham.

„Min

Søn! sagde Denne: Du har, ved os, fornummet Herrens Billie. Gaae, fuldbring Dit Hverv!"

"Jugen Forbarmelse?" spurgte Nicola. — "Hvad er eet Offerlam mod Tusinders, mod Kirkenes Vel? svarte Præsten. — For ham tilbage! bød han Portneren: Herren være med Eder!" Med et alvorligt Blik paa Nicola forlød han ham.

Da Broderen aabnede Porten, og Nicola vilde forlade Klofret, holdt Munken ham tilbage. "Herre! sagde han: Jeg er en stakkels Klosterbroder, men ei for alle Jordens Skatte, ei for Patriarkens Stol, ei for Himlens Salighed vilde jeg gaae Eders Bei! — Tænk paa Eders Sjel!" Med disse Ord lukkede han Porten efter ham.

Langsomt, med usikkert Tred, vankede Nicola gjennem de øde, menneketomme Gader hen langs Havbredden. Uveiret var forbi, Stormen taug, Havsbølgerne sloge ikke mere brusende mod Klippebredden. Det dæmrede. Stedse lysere blev det; glødende steg Morgensolen frem af Havet. Da saae han Ambrosios gaae forbi med en Chordreng efter sig. Mildt bevæget saae Nicola efter ham. "Dine Ord ere Fredens Ord, sagde han: dem vil jeg følge; de tilraabte mig Mildhed og Forbarmelse. Mine sang: „Barmhertighed!" og udtalte det frygtelige: „Døe!"

Uvilkaarligt sønderbrød han Pilen, rev det ulyskelige Blad itu, og kastede Stykkerne trindtomkring. „Ha! raabte han pludseligt: Saaledes kan jeg redde

hende, og opfylde min Pligt; paa den Maade falder hun ikke som Offer, og er hun skyldig, kan hendes Skyld ikke worde uheldbringende for Troen eller for Candia, og min Samvittighed er reen. Afsted! Hen til hende, at hurtig Flugt kan redde hende, inden Gregor forlanger hende som Sonoffer!"

Han iilte til Selenes Baaning. Men neppe havde han gjennemilet nogle Gader, før han langt borte saae en Hob Soldater, med en Fange i deres Midte. De kom nærmere — den Fangne var — Selene! Bevidstløs, som rørt af Torden stod han der. Men da hun kom ham nær, og hendes Blik hilste ham venligt, da strømte Liv og Bevidsthed igjen gjennem Arter og Nerver.

„Hvorhen fører man Eder, Selene?" spurgte han. — „Til Morosini!" svarte hun rolig. — „Til ham!" raabte Nicola ude af sig selv. — „Trost Eder, min trofaste Ven! sagde hun med Englemildhed: Gud og en reen Samvittighed ledsage mig."

„Trofaste Ven! raabte han sønderknust: — Jeg? — Eders trofaste Ven? — Og I stoler paa Eders rene Samvittighed? Abbed Gregor! Abbed Gregor!" — Dette sagde han i høieste Lidenstkaab, og iilte bort. Vildt styrtede han gjennem de øde Gader til St. Andrae. Forgjæves søgte Skildvagtten at opholde ham — han trængte sig igjennem, indtil han stod for den studsende Morosini.

„Hvad er Eders Erinde, Capitain? Hvad Vigtigt har I at sige mig, siden I træder for mig paa denne Tid, i denne Dragt?"

Nicola var ikke istand til at frembringe et Ord. Han udrafte Armen efter et sort Kors, som han strax havde gjenkjendt — det var Selenes.

„Hvortil denne Udsærd, Capitain? foer Morosini op: Vel maa I studse ved at see dette Kors, men derom siden. — Hvad fører Eder hid?“

„Herre! begyndte Nicola med et dybt Suk: Skyldig træder jeg for Eder. Blind, taabelig Iver: syge drev mig til at anklage en Ufskyldig. Hvad jeg har sagt Abbed Gregor om Pilen og om Udværslen, var — opdigtet.“

Et Dieblis saae Morosini Grækeren skarpt i Diet, derpaa sagde han ligegyldig: „Gjentag, hvad I sagde Abbeden, at jeg kan dømme, om I taler Sandhed.“

„Alt Selene Panos stod i Forbindelse med Mustapha Kiupergli, Bezieren's Søn, det sagde jeg ham, svarte Nicola hastigt: at hun, for at redde Tyrken, havde skudt en Piiil med en advarende Seddel over til Panigra; men Alt er løiet!“

Endnu stedse hviilte Morosini's Blik fast paa Nicola, som stod frygtesløs for ham. „Alt er løiet?“ spurgte Generalen. — „Alt!“ svarte Nicola koldt. — „Saa maa I være en æreløs Mand! foer Morosini op, og Nicola blegnede, hans Haand knyttede sig frampagtigt — eller en Banvittig, vedblev Generalen: som, for at redde en Pige, vover sit Liv dobbelt, og siden offrer sin Ære, for at gjøre hende uslykkelig.“

Opløstet af sin Bevidsthed, stod Nicola, taus og stolt, for sin Feltherre. „Og dog — vedblev Denne — da I har beskylbt hende for en Forstaaelse med Mustapha Kiupergli, maa idetmindste Skinnet have været imod hende — ”

„Eccellenza! raabte en indtrædende Tjener: Man bringer den fængslede Grækerinde.“ — „Lad hende føres herind!“ bød Generalen.

Selene traadte ind, ledsaget af en Officeer. „Kjender Du dette Kors, Selene Panos?“ spurgte Morosini, pegende paa det sorte Kors.

„Det er mit!“ svarte hun med glædeluende Mine. — „Du tabte det i Gaar, da Tjenderne storte mede Udenværket Panigra?“ — „Jeg havde plantet det paa Breschen — Tjenden trængte frem — vi maatte vige.“

„Veed Du, hvorledes det kom i mine Hænder?“ sagde Morosini, betragtede hende skarpt.

„Fandt man det paa den forstyrrede Skandse? Beskyttede Himlen det Hellige?“ spurgte Selene fyrigt.

„En Sardinier bragte mig det. Mustapha Kiupergli, Bezierens Søn, havde betroet ham det tilligemed denne Seddel, og begge Dele skulde han bringe Dig. Sardinieren tog Zechinerne og sin Frihed; mig bragte han Korset. — Læs, Conduri, forelæs Jomfruen, hvad Tyrken tilskriver hende paa zürligt Græsk.“ Skjælvende tog Nicola Bladet og læste:

„Det Kors, jeg gjenkjender som Dit, kjønne Helene, har reddet mig; thi idet jeg bar det bort fra Breschen, for at gjemme det, faldt Minen op, og jeg var frelst. Jeg skulder Dig mit Liv, og Ingen skulder jeg det saa gjerne, som Dig, Du yndige Edens Blomst. Da jeg veed, hvor høit I Christne agte Korsets Tegn, veed, hvor dyrebart det var Dig, saa sender jeg Dig det tilbage. Kom mig ihu.

Mustapha.“

„Gud være lovet! raabte Helene: at jeg har betalt min Gjæld og er vorden det blinde Redskab til hans Redning. Gud være lovet, at han lever!“

„Bannvittige! raabte Morosini vredt: Det vover Du at sige i min Nærværelse! Du vover at triumphere, fordi vor Troes bittreste Fiende er frelst, ham, med hvem Du stod i himmelig Forstaaelse, han, Du underrettede om Alt?“

„Det gjorde jeg ikke, Herre!“ svarte Helene stolt. — „Skjød Du ikke Pilen med Advarslens over til Panigra?“ afbrød han hende hurtigt. — „Jo!“ svarte hun frygtesløs.

„Nei, Herre, troe ei den Bannvittige! raabte Nicola fremtrædende: Sønderreven af en ulykkelig Lidenstabs for Maltheserridderen d'Aubusson, søger hun Døden — paa Bølden — i Løbegravene — paa Retterstedet — hende ligemeget — hun vil kun Døden! Tro hende derfor ei.“

„Og Du, nu hendes varme Forsvarer? Hvi anklagede Du hende for Munkene i St. Basil?“ afbrød Morosini ham.

„Nicola! I — min Anklager!“ raabte Selene skjælvende.

„En daarlig Lidenſkab, en rafende Skinſyge drev mig til denne Ulgjærning! — Ved Gud og alle Helgene! Hun er uſkyldig!“ raabte Nicola ude af fig ſelv.

„Det ſmerter, ſmerter mere, end de Lænker, jeg vil komme til at bære! ſuffede Selene: Tro ham ei! Jeg ſkjød Pilen over, for at redde den Mand, der havde handlet ædelmodigt imod mig. Staaer jeg end ſom Skyldig for Ederſ Domſtol, ſaa vil dog Dommeren hiſtoppe engang lægge den menneſkelige Henſigt paa Vægtſkaalen, og friſjende mig!“

„O, I Munk! I Munk! raabte Nicola beſtigt: Kunde I ikke tøve til det blev Dag, inden I førte den Ulykkelige i Fængſel!“

„I feiler! afbrød Morosini ham: Ikke Munke i St. Baſil, I ſelv, I allene, har gjort mig bekiendt med en Sag, ſom jeg ikke ahnede, men ſom dog retfærdiggjør min Miſtanke endnu mere.“

„Skjebne! Skjebne! raabte Grækeren: Saa maatte jeg dog, efter lang Kamp, volde hendes Undergang!“

„Eccellenza! meldte en Officeer: I dette Døielik hører man de 13 Signaalkud fra Standia.“

„Fører hende i Lazarethſtaarnet, men Conduri i Bagten paa Baſtionen Berthlehem! bød Generalen: indtil jeg giver videre Ordre.“

De aftalte Signaler forkyndte den længeventede franske Flaades Ankomst til Standia. Ahmed Kiupergli var, bedre end Venetianeren, underrettet om dens Afreise fra Toulon. Derfor havde han foretaget Stormen for dens Komme; han vidste jo, at Morosini, bragt til det Yderste, kun havde en svag Besætning i Candia. Hans Haab var strandet paa de Beleiredes Udholdenhed og Mod; hans Flaade var for fjern og for svag til at modsætte sig den franske. Ugjerne horte han derfor dens Komme til Standia.

Desto glattere stemte denne Efterretning den heltmodige Morosini. 6000 frigserfarne Soldater skulde forene sig med ham; at Ludvig den 14de havde stillet disse Hjelpetropper under hans Kommando, troede han forvist.

I dette Haab besteg han en Galei, og seilede, trods den fjendtlige Jld, udaf Havnen til Standia, hvor han fandt hele Flaaden liggende for Anker paa Rheden. 15 Linieskibe, 14 Galeier, 27 Transportskibe, som han her saae, gave ham et herligt Skuespil. Hertugen af Beaufort, Henrik den 4des og den skønne Gabrieles Etling, kommanderede Flaaden, Hertugen af Novailles Hæren, som talte 200 frivillige Officerer, 500 Mand af den kongelige Garde tilføds, 4,700 Mand Fodfolk, 524 Ryttere.

Under Kanonernes Torden, med alle mulige Cresbeviisninger, modtog Hertugerne af Beaufort og Novailles den venetianske General paa Admiralskibet Royal Louis. Men da Morosini

berørte deres Medvirkning til Candia's Befrielse, og meddeelte dem sin Plan, saae han til sin Forundring, at ogsaa Hertugen af Novailles ikke troede sig ham underordnet, at han, ligesom hine Forgængere, kun havde sin Ergjerrighed, ikke Candia's Vel, for Øie. Med usforrettet Sag maatte han seile tilbage til Candia, for at gjøre de fornødne Forberedelser til sine egenfindige Gjæsters Modtagelse. Han forudsaa, at denne Undsætning ikke vilde redde Candia.

Mismodig traadte han ind i sin Kasematte. De mange Overløber, hvoriblandt adskillige Officerer, som havde haft hans Tillid, og som havde aabenbaret Fjenden hans lønlige Planer, havde gjort ham mistroisk. Intet kunde foregaa i Fæstningen, uden at Bezieren vidste det; den ellers saa aabne, vakkre Mand, troede sig derfor omringet af Forrædere, og havde ikke Tillid til noget Menneste. Allerede længe havde han anseet det for sin Pligt, at banlyse Mildheden af sit Hjerte; med yderste Strengthed straffede han derfor de mindste Forseelser, især ethvert Samfund med Fjenden. Ei kunde han derfor Andet, end ansee Helene for strafværdig, og det var hans faste Forsæt, her at statuere et Exempel.

Endnu samme Aften kom de græske Qvinder, og forlangte ham i Tale. Han kunde ikke vel nægte dem det. Med de ærbørdige Matroner i deres Spidse traadte de ind, og i deres Midte vaklede, bleg og lidende, Euphrosyne, som, trods sin Svaghed, havde ladet sig bære hid.

Den Ældste af Matronerne tog Ordet, og bad i Alles Navn, om Raade for Selene Panos. „Hun har feilet! sagde hun: Den strenge Krigslov maa fordømme hende; men bør Qvinder dømmes efter dens haarde Bogstav? Denne Haardtsaarede, vedblev hun, pegende paa Euphrosyne: kan give Eder den Forsikkring, at der ikke har været nogen forræderst Forstaaelse mellem Selene og Sjenden.

„Ja, Herre! forsikrede Euphrosyne: Mig har hun betroet sit Hjertes hemmeligste Tanke. Mustapha Kuipergli havde sagt hende, at en hvid Fane med slagrende Roser skulde kundgjøre hans Nærhed — hun skulde da give ham et Tegn, at han kunde vende Angrebet og Skydset fra den Kant, hvor han vidste hende. Hun har ofte seet Bannes ret vaje, men aldrig givet et Tegn.“

„Og hvorfor underrettede hun mig ikke derom, at jeg kunde rette alt Skydset mod Bezieren's Son, og ved hans Død betage Faderen Lysten til Candia's Erobring? foer Morosini op: Allerede denne Taushed gjør hende straffskyldig.“

„Harde hun kunnet forraade den Mand, som handlede saa ædelt imod hende, da havde hun ikke været værd, at være en græst Jomfru!“ svarte Euphrosyne. — „Vær mild, Herre! bade Qvinderne: Bei Hensigten, ikke Handlingen!“

„Altfor længe, sagde Morosini: har jeg givet Mildheden Rum. Forræderie følger paa Forræderie; derfor vil jeg nu give et advarende Exempel. Blodstrømme udøses for Eders Frihed, og nu frem-

træder endog Forræderiet af Eders Midte, og lønner Republikens Raade med Utafnemmelighed!"

"Eccellenza! tog den Ældste af Matronerne Ordet: Hjælper ingen Bøn? Er der ingen Barmhjertighed?"

"Ved den Eed, jeg har svoret Republiken! svarte Morosini: Ved min Vets Ære, den Skuldige er Loven hjemfalden, og aldrig kan Raade vorde hende!" — "Amen! sagde Matronen høitideligt: Histoppe, Venetianer, hist sees vi igjen!" Hun vendte ham Ryggen og gik.

"Herre! bad Euphrosyne: Jeg er Graven nær — hør mig! Selene er ingen Forræderske! Gaa sandt Gud være mig naadig — hun er uskyldig!"

"Det bliver ved hvad jeg har sagt! svarte Generalen med Rolighed: Jeg tør ikke handle, som mit Hjerter maaskee gjerne gjorde. Paa mig hvile tunge Pligter. Miskjend mig ei — den Høieste være med Eder!" —

I det halvtforstyrrede Vallads Grimaldi sad, næste Morgen, Marquis d'Aubusson med sin Søn. Allerede Dagen tilforn havde Maltheseren erfaret Selenes Skjebne, og var, da han fandt Morosini fraværende, ileet til Lazarethstaarnet, men Fangevogteren havde nægtet at indlade ham. Det var ei heller bleven ham tilladt, uden Generalens Tilladelse, at faae Nicola i Tale; han maatte altsaa have Taalmodighed til hans Tilbagekomst. Næste Morgen havde han søgt Audients hos Gene-

ralen, men Denne var for sysselsat til at høre ham; dreven af qvalfuld Angst, havde han opsogt sin Fader, der havde sit Qvarteer hos Hertugen af Novailles.

Faderen var mere fattet, end Sønnen. Han tvivlede ikke om, at jo den franske Feltherres Forbøn vilde kunne redde Selenes Liv, og kun Maaden, hvorpaa han skulde interessere sig for hende, piinte ham, da han ikke vilde erkjende hende offentligt for sin Datter. Henrik D'Aubusson derimod kjendte bedre Morosini's uroffkelige Character; han frygtede Alt.

Pludseligt reves Døren op, og Anastasia styrtede ind. „Herre! raabte hun, nedkastende sig for Marquis D'Aubusson: Moderhjertets Angst fører mig til Eder, for Eders Fodder. Red mit Barn, red Selene!“

Alvorlig og kold stod han for den Ulykkelige, fæstede et gjennemtrængende Blik paa hende, og spurgte: „Hvo er J?“ — „Derom kan J spørge mig? svarte hun stolt: Derom kan J spørge mig?“

„Det er Eders Barns Moder, det er Selenes Moder, som opfordrer Eder til, at redde Eders Datter!“ faldt Sønnen hende rødmande i Ordet.

„Neppe havde jeg kjendt Eder igjen, Anastasia!“ sagde Faderen, efter en lang Tausshed, og et svagt Træk af Deeltagelse udtrykte sig i hans alvorlige Ansigt.

„Neppe kjendt mig igjen? sagde Grækerinden rødmande: Ja vel! Mitten Ar gaar ikke sporløst forbi os, og hvor Græmmelsen nager, visner Blom-

siret hastigt. Ikke mere derom! Ved mit Barn — red Eders! — Er ikke al menneskelig Gølelse død i Eders Bryst, saa iil til Morosini! Løber I til i Morgen, er Helene forloren! — "

"Jeg skal opfylde min Pligt mod Eders Barn! svarte han: Men sæt Eder! — I synes angreben. Sæt en Stol til hende, Henrik!"

Maltheseren bragte Enken en Stol, hvorpaa hun affræftet segnede ned. "Frygt ikke! sagde Henrik: Han vil sørge faderligt for sin Datter."

"Sørge for sin Datter? raabte Grækerinden opfarende: Dog — tilsvøiede hun hurtigt — han vil jo høre Naturens Stemme."

"Det vil jeg! afbrød Marquis d'Aubusson hende: Min Søn skal strax gaae til Generalen; er hans Bøn forgjæves, skulle mine Trusler virke; skulde ogsaa disse være frugtesløse, vil Hertugen befale."

"Paa den Maade redder I ikke Helene! sagde Enken hovedrystende: Ved Trusel gjør I kun Morosini endnu ubøieligere, og i Candia har Ingen, uden han, at befale."

Marquis d'Aubusson smilte, uden at svare derpaa; men Maltheseren trøstede hende, og lovede, strax at gaae til Feltsherren.

"Herren velsigne Eders Foretagende!" raabte Anastasia efter Ridderen, da han fjernede sig, for endnu engang at gaae til Morosini. Hun blev nu allene med Gjenstanden for sin første, sin eneste Kjærlighed.

Da Maltheseren nærmede sig St. Andræ, fandt han ved Bolden en Mængde Soldater og Folk forsamlet. Paa hans Spørgsmaal, hvad her foregik, erfarede han, at en Tyrk, i gandske pjaltet Dragt, med tilbundne Dine, nys var bleven bragt til Generalen. D'Aubusson, som, efter Beskrivelsen, strax sluttede, at det maatte være Dervischen Abdallah, ilte, for at træffe ham, inden han stædtes for Morosini, men kom for silde.

„Alle Folkeskæds Gud — saa tiltalte Abdallah Venetianeren: lade sin Sol skinne venligt over Dig, Du ædle Christensfeltherre, og skjenke Dig Opfyldelsen af Dine bestedne Ønsker. Min Herre, den mægtige Bezier, Achmed Kiupergli, sender mig til Dig, og med mig sin Hilsen.“

„Jeg takker Din Bezier, hvis Aand jeg ærer og agter, og som jeg kunde elste, hvis han ikke stod ligeoverfor mig som min Sjende!“ svarte Generalen.

„Menneskets Hjerter maa ogsaa staae aabent for en Sjende!“ sagde Abdallah.

„Det sagde Dervischen, ikke Storvezierens Gesandte!“ afbrød Morosini ham: Jeg er nysgjerrig efter at høre Dit Erinde.“

„Bezieren har erfaret, at Du i Gaar har ladet en græsk Pige fængsle, fordi hun, i den Hensigt, at redde hans Son, har skudt en Pils over til den stormede Skanse.“

„Har Din Bezier saa hurtig Underretning om det, her foregaaer?“ spurgte Morosini vredt.

„Som Du seer! svarte Dervischen: Her har Du en Fortegnelse over det landede Krigsfolk, sagde

han, idet han fremtog et Blad: her er Fortegnelsen over dets Befalingsmænd — Dit Navn vil Du ikke finde deriblandt. Mod paa den ene Side — Guld paa den anden — hverde let Forrædere. Du seer, at vi, ogsaa uden Grækerindens Pils, have nøjagtig Underretning."

"Jeg seer det! kaldt Morosini ham i Ordet: Men vedbliv! Forræderi bøier ikke mit Mod, og ved Din Meddelelse er Du ikke rykket Dit Maal et Skridt nærmere."

"Bezieren, vedblev Dervischen: lader Dig bede, at skjenke Grækerinden Frihed. Han kjøber den med ti Christnes, som Du selv kan vælge. Han byder Dig desuden det Ubetalelige, sit Venskab."

Morosini blev estertænksom. "Du har sikkert allerede hørt, vedblev Abdallah: at denne Grækerinde var fangen, Du har erfaret, at Bezieren's Søn tog inderlig Deel i hendes Skjebne. Han har overtalt Achmed Kiupergli til at sende mig. Morosini! Bezieren vil aldrig glemme Din Velvillie, og Du veed, hvormegit han formaaer. Det er Din Pligt, selv mod Venedig, at bøie Dit strenge Sind i denne ubetydelige Ting."

"Dervisch! tog nu Venetianeren Ordet: Tro mig, mit Hjerte er villigt, at opfylde Bezieren's Bøn; ogsaa mig gjør det vndt for Pigen, da jeg er overbevist om, at hun har feilet i ædel Hensigt. Men omringet af Forrædere og Spioner, bør jeg, det kræver min Republiks Velfærd, give et advarrende Exempel!"

„Er det Dig kun om et advarende Exempel at gjøre, sagde Tyrken smilende: saa vil jeg, istedetfor hende, nævne Dig To, som Du kan statuere det paa, og som, ved Mahomed! have forskyldt det af Dig. Lad dem hænge, og giv Pigen fri!“

„Jeg handler ikke med Menneſkeliv! svarte Morosini stolt: Jeg forlanger ei at vide de Forræderes Navne! — Siig Din Bezier, hvem jeg i Sandhed agter som Statsmand, Kriger og Menneſke, at det smelter mig, ei at kunne opfylde hans Niske; mig binder en Eed.“

„Svor Du ved Din Gud, eller hans Prophet?“ faldt Derviſchen ham i Ordet. — „Jeg svor ved min Ære! svarte Morosini: Og det er min høieste Eed.“

„Christen! soer Derviſchen op, glemmende sig selv: Stiller Du Din Ære høiere end Gud, saa beklager jeg Dig. Thi ædle Christne holder Din Eed i Slaveri — en ædel Pige overantvorder den til Bøddeløxen, fordi hun følte menneſkeligt, taknemmeligt. Det gav Din Ære høiere Glands, om Du brød Din Eed. Binder den Dig uopløseligt?“ — „Uopløseligt!“ svarte Morosini koldt. —

„Nu velan! Lør Du ikke benaade Grækerinden, saa ſkaan dog idetmindste hendes Liv. Jeg kunde ikke indeſtaae Dig for, at jo, i det Dieblit, Achmed Kjupergli erfarede det Umenneſkelige, Løven vilde forvandles til Tiger, og bringe Grækerinden et Offer, der vilde raabe blodigt til Himlen om Hævn over Dig. Jeg advarer Dig!“

„For det Blod, jeg udgyder, skal jeg engang gøre min Dommer Regnskab; det Blod, Beziers Grusomhed udgyder — derfor staae han til Ansvar! Døden er vel desuden mindre haard, end Ederes Lænker. — Har Du ellers Intet at sige?“

„Alt opfordre Dig til Overgivelse, tog Dervischen Ordet: vilde være en Daarlighed, nu, da 6000 dygtige Krigere ere landede til Din Hjælp, og en ny Undsætning ikke er langt borte. Men min Herre bød mig sige Dig: han er overbevist om, at disse franske Hjælpetropper vilde forlade Dig, ligesom de Første. Du havde da intet Andet tilbage, end at begrave Dig under Candia's Ruiner. Du skal — saa talte Bezieren: finde en ædel Seierherre i Achmed. Paa Candia's Fald beroer Beziers Liv og Lykke; han maa holde sit Indtog her, eller gaae tilgrunde. Handl ligesaa menneskeligt: ædelt, som Du sægter tappert, og vær overbevist, at Achmed Kiupergli vil ligne Dig i Edelsmod. Lev vel!“

„Løv et Dieblis! bad Morosini, ringede, og gav den indtrædende Tjener en Befaling: Løv kun et Dieblis, Abdallah!“

En Officeer bragte en Fane. „Abdallah! sagde Morosini med Værdighed: Mustapha Kiupergli sendte Grækerinden Korset, dette de Christne saa hellige Sindbilled, tilbage. Tag derfor denne Fane, som vi have fundet paa Skandsen Panigra's Ruiner; hils den ædle Ungling fra mig, og lev vel!“

Strax efter at Dervischen havde forladt Felt: herren, traadte Maltheseren ind, og foredrog ham sin Bøn. Men han undskyldte sig med sin Eed, og d'Aubüsson maatte forlade ham med aldeles usforrettet Sag.

Med større Tillsid kom, kort efter, hans Fader. „Jeg er Marquis d'Aubüsson, Hertugen af Novailles's Ven, begyndte han: og kommer til Eder, med en Begjering, Excellenza!“

„Vær mig velkommen, Hr. Marquis, ogsaa om I ikke var Hertugens Ven! svarte Morosini: Allerede for Eders ædle og tappre Søn's Skyld være I mig velkommen. Lør jeg bede Eder meddele mig Eders Ønske?“

„Jeg kommer til Eder, Excellenza, begyndte d'Aubüsson anmassende: at bede Eder om Helene Panos's Frihed. Vel har I nægtet min Søn den; men jeg haaber, I vil være mere forekommende mod Faderen.“

„Hvorledes kunde jeg opfylde Eders Ønske, da jeg har maattet aflaae Eders Søn det? I Sandhed, stod det i min Magt, da havde jeg med Glæde opfyldt hans Begjering.“

„Vidste I, hvor særdeles Pigen interesserer mig!“ vedblev d'Aubüsson! —

„Det kan jeg rigtignok ikke vide! svarte Morosini: Pigen var, som jeg hørte, Eders Søn's Elskede, hun er det, trods Maltheserforsæt, endnu, og jeg skulde mene, at den Deel, I tager i Pigen's Skjebne, kun kan være almindelig Medlidenshed mod den Ulykkelige; den deler jeg med Eder.“

„Eccellenza! tog d'Aubüsson Ordet: Naar Eders Medlidenhed taler for Pigen — hvad hindrer Eder da?”

„Jeg har svoret, ved hende at give Besættningens forræderiske Aand et Exempel, sagde Morosini: og I veed, hvor fast et Ord binder en Mand. Derfor maa jeg afflaae Eders Begjering.”

„Det binder fast, ja ja, General! raabte d'Aubüsson heftigt: Og fordi det binder saa fast, fordi det er ugjenkaldeligt, saa sværger ogsaa jeg: Jeg redder Pigen, om end Candia skulde gaae til grunde derved!” — Stolt, hartad foragteligt, saae Morosini, uden at svare, paa Franskmanden.

„Men inden jeg skrider til dette Middel, vedblev Denne, stedse heftigere: fordrer jeg Satisfaction for det foragtelige Blik, hvormed I besvarte min Tale. Bestem Tid, Sted og Aaaben.”

„Aaabenet er mig ligegyldigt, tilhest eller tilfods! svarte Morosini koldt: Stedet være Novara i Piemont — de Franske kjende det vel fra foruds Tid — det ligger omtrent halvvejs fra Benedig til Paris. — Tiden? — Naar Republiken har affædiget mig fra min Kommando, og ingen andre Pligter forhindre mig fra, at beskytte min Ære mod fremmed Anmasselse. Nu har mit Liv for høit Værd til at jeg skulde vove det mod Eders.”

„Opsættelse søger kun den Feige!” raabte d'Aubüsson ude af sig selv. — „Marquis! svarte Morosini rolig: Hvo der, som Seiervinder, er udgangen af saamange Slag, kan smile stolt, naar man betvivler hans Mod. — Hidtil, Marquis d'Au:

büsson, talte den venetianske Robile med Eder. — Men nu taler Generalen; Endnu et fornærmende Ord, og jeg lader Eder arrestere, lader Eder føre til Eders Feltherre, og fordrer Satisfaction i Republikken Venedigs Navn, hvis Repræsentant jeg er!”

„ — Og som et Blik af min Konge bringer til at skjælve — og som jeg spotter!” svarte d'Aubüsson haanligt, læggende Haanden paa Kaardefæstet.

Bed denne truende Bevægelse trak Morosini rolig i Klokkestrengen, og sagde til den indtrædende Tjener: „En Officeer og Vagt!” — „General! raabte d'Aubüsson forbittret: Bring mig ikke til det Yderste!” — „Gjør, hvad Jer behager! — Fra: tag denne Herre hans Kaarde!” bød han den Indtrædende.

d'Aubüsson var tvivlraadig. Omfider rakte han Officieren sin Kaarde. Morosini befalte, at bringe ham uden Opsigt til en anden Casematte, og gjorde Indberetning til Hertugen af Novailles, hvem han sendte d'Aubüsson's Kaarde, med den Bøn, at han kunde lade ham afhente og gjøre med ham, hvad han fandt tjenligt.

Hertugen afhentede selv d'Aubüsson, og kunde ikke undlade at dadle ham for hans heftige, usofsigtige Udsærd. Langt om længe lyffedes det ham, at overtale ham til, idetmindste at gjøre Morosini et Slags Afbigt for det, der angik Republikken Venedig.

Hertugen ledsagede ham. Den stolte Franskmænd sagde Venetianeren nogle undskyldende Ord, men tilføiede hurtigt: „Hvad jeg sagde Eder, gjaldt

fun Eders ophøiede Republik og dens Repræsentant; Venetianeren Morosini skal Marquis d'Aubusson vel, til sin Tid, vide at finde."

Morosini bukkede høfligt, istedetfor at svare. Hertugen fandt dette Dieblisk beleiligt til at tale med ham om den fangne Grækerinde, men ogsaa han havde den Ydmygelse, at opbyde al sin Beltalenhed forgjæves.

Selene sad imidlertid i Lazarethstaarnet. Paa Generalens Befaling bragtes hun fra et mørkt Fængsel til et smukt, dog velsorvaret Værelse, som havde Udsigt over Havet. Med Rolighed ventede hun sin Skjebne.

I dybe Tanker sad hun, da Fængselsdøren aabnede sig, og en alvorlig Mand med en viid Kappe om Skuldrene, indtraadte. Han blev staaende ved Døren, og saae forskende paa hende. Selene var staaet op; Manden kom nærmere.

„Ulykkelige, siger Dit Hjerte Dig ei, hvo der staaer for Dig?" spurgte han ublidt den Forsærdede. — „Kommer I, at hente mig til Dommen, saa finder I mig beredt!" svarte hun fattet.

„Selene! raabte han, og den Fangnes Feiltagelse syntes at have rystet ham: Lier Dit Hjerte, siger det Datteren Intet?"

Styrtende for hans Fodder, raabte Pigen: „I, Marquis d'Aubusson, min Fader?" — D'Aubusson løstede hende op; Faderfølelsen overvandt Stoltheden; han trykte hende til sit Bryst; kyssede hen-

des Pande, og betragtede med Velbehag Pigens yndige Træk. Hans Hjerte var bevæget, han kjærtegnede hende, klappede hende paa kinden, kaldte hende sin Datter, sin kjære Selene. Men hun hvilede, med Diet forskende sættet paa ham, stiltiende i hans Arme. En sky Frygt syntes at fjerne hende fra ham.

D'Aubusson sølte vel, at Selene ikke omfavnede ham saa inderligt, som han havde ventet; dog gjettede han ikke Grunden til hendes Tilbageholdenhed. „Frygt ikke, min Datter! sagde han venligt, næsten naadigt, til hende: Klyng Dig kun tæt til det Bryst, den hellige Michaels Stjerne smykker; frygt ikke uvant Storhed, Selene! See i mig kun Din Fader!”

„Troer I, Herre, svarte Pigen, vristende sig af hans Favn: at Eders Glands, Eders Stand, holder mig fjern fra Eder? De Nar, som ligge mellem min Fødsel og Nu, uden at I, i alle de Millioner Sekunder, har ihukommet Eders Datter, de træde mellem mig og Eder, og Tanken om min ulykkelige Moder lader dette hellige Dieblis gaae foldt forbi. Tilgiv mig, Herre, og vredes ikke, fordi jeg er aabenhjertig.”

Istedetfor at svare, trykte Faderen venligt hendes Haand, aabnede Døren, og Anastasia traadte ind med Henrik d'Aubusson. Selene var overrasket; hun glemte, i dette Dieblis, Moderens Brøde, sank i hendes Arme, og hvilede længe ved Broderens Bryst.

Efter mangt et kjærligt og trøstende Ord spurgte Selene pludseligt: „Hvorledes gaaer det Nicola?“ — „Spørg ei om ham! afbrød Faderen hende alvorligt: Denne Ustling, som ene er Skyld i Din Ulykke, er atter sat paa fri Fod; men han skal ikke undgaae min Hævn.“

„Fællede han, Fader, saa tilgiv ham! bad Selene: Hans Lidenstaaelse, ikke hans Hjerte, vildledte ham. Han har vovet meget, opoffret meget for mig, og jeg har ikke lønnet ham med Noget. Tilgiv ham!“

„Ham? Den elendige Græker? raabte Faderen: — Dog, det er Bisag. Sat Mod, min Datter! Lovens Strengthed naaer Dig ei; Du beskyttes af den franske Hær, som vel formaaer, at sprænge dette usle Fængsel.“

„Fader! raabte Selene: I mig ruller græsk Blod; det franske har i atten Aar fornægtet mig. Mig er Candia's Belsærd hellig, og bragte jeg Lovdragt blandt dets Forsvarere, da vee mig! Overlad det til Gud — han vil sende sin Engel til min Beskjermelse, og er det hans Villie, vil mit Fængsel blive aabnet, ogsaa uden Bøld.“

„Nu, vi skulle nok ordne det, som det tykkes os bedst!“ sagde Marquis d'Aubusson. Han syntes utilfreds med sin Datters Yttring, overlod det til Sønnen, at trøste hende, faldt i Tanker, og forlod kort efter Fængslet med Maltheseren og Anastasia.

Selene var ikke bleven glad stemt ved dette hendes Faders Besøg, hun følte sig hjælplosere nu

end nogenfinde. Faderens kolde, stolte Bæsen stødte hende tilbage. I denne Stemning modtog hun den venetianske Officeer, som meldte hende, at Krigsretten i Morgen vilde forsamles, for at paadømme hendes Sag.

Men en uforudseet Tildragelse medførte en Udsættelse. Hertugen af Novailles forlangte af Morosini et almindeligt Udfald, for, med eet Slag, at ende Alt. Ogsaa her var enhver Indvending forgjæves. Den 25de Junii bestemtes til Udfaldet, og Krigsretten opsattes saalænge.

Kun een Høielse, kun een Tanke sysselsatte Nicola: den Høielse, at han havde gjort Selene ulykkelig, den Tanke, hvorledes han kunde redde hende. Om Aftenen var han bleven løsladt af sit Fængsel. Den faste Villie, at redde Selene, eller at gaae tilgrunde med hende, hvilede i hans Bryst. Han følte dybt, at hun havde handlet ædelt, om end uret, da hun skjød Pilen over til Panigra. Med denne Høielse kom han til Lazaretsstaarret. I Vogterens mørke Celle var Lys; oppe i et Vindue brændte en Lampe. Skulde det være hende, som vaager histoppe? tænkte han, og hans Blik kunde ikke vende sig fra det blege Lys. Nu saae han bort fra Gittervinduet, hans Haand foer rask i Lommen, raslede med en Hob Zechiner, og modig bankede han paa Fangevogterens Vindue. Der aabnedes. En gammel Mand med mørkt Skjæg stak Hovedet ud. „Hvad vil J?“ raabte han gnaven.

„Luf op — lad mig komme ind i Din Celle! Tag denne Zechin derfor, og naar Du har indladt mig, saa hør mig et Dieblif! — To giver jeg Dig endnu derfor, og er Du fornuftig, faaer Du Tre til. Men hurtigt maa det gaae!“ Med disse Ord rakte han ham den lovede Zechin. „Hav Taalmodighed et Dieblif!“ sagde han, og kort efter horte Nicola Hængslerne pibe. Han traadte ind i Sangevogterens Kammer. Her sad en stærk Knos af vildt, umildt Udseende; mellem hans Fødder laae en kalabresisk Hund.

„Tal nu! sagde den gamle Slutter: Frygt ikke Knosen der — det er min Søn, og han maa gjerne høre det.“ — „Velan! sagde Nicola, og talte to Zechiner op paa Bordet: I dette Taarn sidder Grækerinden Helene Panos. Aabn mig hendes Fængsel. — Lad mig kun et Dieblif allene med hende, og I faaer tre Zechiner endnu.“

Betænkeligt rystede den Gamle paa Hovedet, og syntes tvivlsraadig. Men Sønnen tog Ordet, efter at have betragtet de paa Bordet kastede Zechiner med et graadigt Blik: „Naar Herren vil lade sig undersøge, saa vi kunne overbevise os om, at han ikke har noget dræbende Instrument hos sig, som han kunde stikke til Fangen, samt naar han, til de tre Zechiner, han har lovet Eder, vil føie To til mig, saa kunde vi vel fortjene de Penge.“ Nicola var villig til Alt, og saa Diebliffe efter stod han for Helene.

„Ogsaa I, Nicola? sagde hun forundret: Vær mig velkommen!“ Hun lukkede Bønnebogen,

hvori hun just havde læst, og rakte ham sin Haand:
 „Hvad I har gjort imod mig, min ulykkelige Ven,
 er Eder forlængst tilgivet. Eders Lidenſkab har
 kun for Dieblikke overdøvet Eders Hjerter; det fat-
 tedes Eder paa Tillid til mig. Men glem derfor
 ikke, hvor ædelt I har handlet mod mig. Hiint
 har jeg glemt, dette ikke.“

„Jeg takker Eder, Helene, for denne berolig-
 gende Trøst. Den gjenreiser min bøiede Sjæl!“ sag-
 de han rørt, og et Blik fuldt af Kjærlighed traf
 Pigen.

„Helene! vedblev han: fat Mod! Jeg redder
 Eder — og om de dømte Eder tigange til Døden,
 jeg redder Eder endda, stol kun paa mig! — Det
 er jo min Pligt, og jeg fuldbringer den med
 Glæde!“

„Gode Nicola! svarte Helene: Gjør intet
 Skridt, Eder til Fordærvelse! Min Fader, min Bro-
 der, ville forsøge Alt, hvad der er muligt. Jeg
 haaber.“

„Eders Fader? Eders Broder?“ raabte Græ-
 feren forundret. — „Ja, Eder tør jeg betro det!
 sagde Pigen: Marquis d'Hubusson er min Fader,
 Maltheseren min Broder.“

„Gud være lovet! raabte han henrykt: Saa
 staaer I for mig som en Helgeninde, og ingen Plet
 formørker Glorien om Eders Hoved.“

„Herre! raabte Fangevogteren udenfor: Tiden
 er forløben forlængesiden!“

„Kun eet Dieblif endnu! tilraabte Nicola
 ham: Jeg opveier Dig det med en Zechin.“ —

„Frygt ei, vendte han sig til Helene: at min Hensykkelse, da jeg hørte, at Maltheseren er Eders Broder, tilhører Haabet — den tilhører kun Eder! — Jeg haaber Intet! — Men I tør heller Intet haabe af Eders Faders Bistand. Ud sædvanlige Veie staaer I ikke til at redde — ikke ved Bønner, ikke ved Trusler. Kun Daad, kjæk, forvoven Daad, kan bringe Frelse, og dertil ere ikke Alle istand. Lev vel!“ Med disse Ord forlod han hende.

Midnat var forbi, den afgjørende Dag nærmede sig, de franske Regimenter samledes paa de dem anvisste Pladser. I muligste Stilhed rykkede de gjennem Bærkerne, og leirede sig paa Jorden mellem Fortet Demetrius og de fjendtlige Løbegravne, ventende Signalet til Angreb. Længs Havet vare Lydskerne opstillede under Greb Königsmark, for at dække de Franskes Angreb. De italienske Tropper, de fra Maltha, de græske Regimenter og de Frivillige bleve tilbage, for at forsvare Boldene.

Da Morgenens begyndte at dæmre, gave tre Kanonskud fra Fortet Demetrius det længeventede Signal. 400 Mand og 50 Grenaderer, som dannede Fortroppen, vare saa begjerlige efter at maale sig med Fjenden, at de styrtede løs paa Lydskerne, som de i Dæmringen ikke kjendte, og inden de bemærkede Feiltagelsen, vaagnede Tyrkerne. I Epidauri for de tre Eskadroner Ryttere angreb Greb Dampierre rast den sig samlede Fjende; Regimenterne St. Vallier, Lothringen og Bretagne styrtede

sig i Løbegravene, medens Hertugen af Beaufort, med 1500 Marinere, landede ved Sabionera, for at fratage Sjenden Strandbatterierne. Tyrkerne vege paa alle Sider; de Franskes kjække Mod fordrev dem overalt, og allerede vare over Tusinde faldne for de Christnes Sværd og Rugler, inden de flygtende igjen kunde samle sig paa Høien. Her angreb dem Hertugen af Novailles i egen Person, tilbagedrev dem, medens Strandbatterierne bleve tagne, og det syntes, som om denne Dag skulde krone de Christnes Mod og befrie Candia. Tyrkerne satte sig endnu engang til Modværge; endnu engang bleve de slagne, og flyede bag de Forskandsninger, som dækkede deres Leir. Vel sendte Storvezieren en Hob Spahis til Hjælp, 4000 Janitskarer fulgte, men uden at ændse dem, rykkede Franskmændene stedse videre frem, og syntes at have afrystet den saa almindeligt blandt dem udbredte Frygt for Miner; ubekymrede drog de over Balpladsen, og besatte de tagne Forskandsninger.

Hertugen af Novailles, som nu var forenet med de landede Marinere, var just i Begreb, at danne sin Slaglinie og at oppebie de under Marquis de Castellane esterrykkende Regimenter Montepesat, Lignieres og Vendome; pludseligt hændtes det, i en af de fjendtlige, af den franske Arriergarde besatte Redouter, at Krudtet og de sammesteds opdyngede Granater sængede Ild og støi i Luften. Knaldet af denne Explosion lod Franskmændene troe, at en fjendtlig Mine var opstøien og at de stode paa en

undermineret Jordbund. Skriget: „Gare la mine! *)“ udbredte sig gjennem hele Hæren; Besætningen i Redouterne flyede, de under Castellane fremrykkende Regimenter fulgte dette Exempel. Fjenden, som saae dette, samlede sig, og angreb Hertugen. Det tyrkiske Ryttteri jog frem, styrtede over de Flygtende, nedhug Alt, og fuldbendte Nordenen. Ogsaa de Regimenter, Hertugen anførte, ogsaa den kongelige Garde, de stolte Mousquetairs, vendte Fjenden Ryggen, og flyede ad Staden til. De fremrykkende Janitskärer fuldbendte den paniske Skræk, som havde grebet den lille Hær. Hertugen af Novailles maatte følge den almindelige Flugt; i Spidsen for 150 Officerer slog han sig lykkeligt igjennem. Ikke saa heldig var Henrik den Sjundes Etling; haardt saaret faldt Hertugen af Beaufort i Fjendens Hænder.

Anførerne havde gjort Alt, for at bevæge deres Soldater til at staae; men Bønner og Trusler vare forgjæves. I regellose Hobe styrtede Alt ad Volden til, og var ikke Greb Königsmark rykket frem med de tydske Tropper, havde han ikke standset den fremstormende Fjende, da var hele Hæren falden under Tyrkernes Klinger. Nu betalte de Franske deres Kjækhed med 1500 Liv, med den største Deel af deres Førere, med deres Adels Blomster. Endnu samme Dag havde de det hjertesønderrivende Skuespil, at see Hertugen af Beaufort's og alle de øvrige

*) Warer Eder for Minen!

rige Fangers Hoveder, stukne paa Piler, bæres omkring Staden.

Denne ulykkelige Fægtning bestemte Morosini til et andet Forhold mod de Franske. Han var fast besluttet, at bringe dem under sin bestemte Befaling. Vel frænkede han ikke deres Forsængelighed; han roste deres Mod, han væltede Skylden paa Tilfældet, som havde ladet Krudtet flyve i Luften, undskyldte dem med deres Ukyndighed i denne Maade at føre Krig paa, og bøde Hertugens Stoltshed mindre med Ord, end næste Dag ved Daad. Samme Nat beordrede han nemlig 500 vaabendyggtige Grækere og ligesaamange Slavoniere af Besætningen, og ved Daggry lod han, i Hertugen af Novailles's Paasyn, gjøre et Udsald under Montbrun, for at fordrive Fjenden fra et, ligeoverfor Skandsen Panigra, i Gaar opreist Batteri. Det lykkedes, Skandsen toges, Skydset fornagledes, Fjenden fordreves af Løbegravene, og Grækerne og Slavonierne bragte, for at gjengjelde Tyrkernes grusomme Fremfærd, 500 Tyrkehoveder, som bleve plantede paa St. Andræ.

„See, naadige Herre! sagde Morosini, ved denne Leilighed til Hertugen: Vi kjende Fjenden og hans Maade at fægte paa. I vil derfor tilgive mig, om jeg herefter anordner Alt allene; min Respublik, ja, Ederes Konge er jeg dette skyldig; kun Een kan befale, og denne Ene er jeg.“

Bredt foer Hertugen op ved disse Ord. „Det beroer paa Eder, om I vil adlyde mine Befalinger eller ei! svarte Morosini med Rolighed: Men i

sidste Fald maa jeg bede Eder forlade Candia, thi da nytter J mig intet."

Bred forlod Hertugen Morosini. Vel maatte hans bedre Følelse sige ham, at den stolte Venetianer havde Ret, at kun Een maatte befale, men hans Stolthed oprørtes ved den Tanke, at han skulde staae under en venetiansk Nobiles Kommando. Marquis d'Albionson pustede til, og efter hans Raad besluttede man, at lade de 2000 Mand af den anden Afdeling lande i Standia, og, saavidt muligt, afholde sig fra al virksom Deeltagelse i Candia's Forsvar.

Næste Dag stod Selene, stolt og modig, for Retten. Man saa, at Dommerne vare stemte til Mildhed, og at Feltherren ikke havde opfordret dem til Strengthed; men Loven talte for tydeligt. Med Taarer i Øinene undertegnede Dommerne Dødsdommen, og Morosini stadfæstede den. Den følgende Dag bestemtes til Fuldbyrdselsen.

Hverken Maltheseren eller hans Fader gik, hos den haarde Morosini, i Forbøn for Selene. Og saa Nicola tang. Han allene, den Ulykkeligste af Alle, troede at kunne overlade sig til et sikkert Haab. Strax efter at Krigsretten var bleven holdt, var han ileet til Fangevogteren; han havde forestillet Denne og hans Søn, hvor nær Stadens Overgivelse var; med skarpe Farver havde han udmalet dem den Skjebne, som da ventede dem, havde søgt

at vække deres Medlidenhed, deres Menneſkelighed, og omſider, ved et Løfte om 100 Zechiner, formaaet Sønnen til at overtale den endnu vaklende Fader, han ſkulde om Aftenen aabne ham Døren til Hælenes Fængſel. Lillige ſtilledes det dem frit, om de vilde ſtøje med ham, og for dette Tilfælde havde Nicola lovet dem 50 Zechiner endnu — eller om de vilde give Foretagendet Skin af en Volds handling og lade ſig kneble, for at undgaae Straf. Faderen var for det ſidſte. Klokken Ti om Aftenen ſkulde Beſlutningen ſættes i værk.

Men allerede om Eftermiddagen fortrode den Gamle det. Samvittighedsnag, Frygt for Straf, ſtege op i ham, og de allerede modtagne Zechiner brændte ham ſom Jld i Lommen. Uden at betroe Sønnen ſit Forehavende, iulte han til Morofini, forraadte den ulukkelige Nicola, og meddeelte Generalen den til Hælenes Redning udfaſtede Plan. Opmærksomt hørte Morofini til, og gav ham derpaa den Beſked, han ſkulde kun uden Vægning aabne Hælenes Fængſel, lade ſig kneble, og roligt oppebie Udfaldet — Soldater ſkulde nok være i Nærheden. Generalen vilde gribe de forræderſke Græker i Gjerningen, for paa dem at ſtatuerer et advarende Exempel.

Neppe var Slutteren gaaet, før man hidførte en Gefandt fra Bezieren.

„Dig har jeg ventet i Dag, Dervifch! raabte Venetianeren den Indtrædende imøde: Du maatte jo lade mig vide, at Eders Speidere havde underrettet Eder om Hælenes Dødsdom. Siig Din Be-

zier: Morosini vil, i denne Sag, handle, som Ahmed Kiupergli vilde handle i hans Sted."

"Du benaader altsaa Pigen?" — „Nei!" svarte Morosini koldt. — „Saa feiler Du, Christen, naar Du troer, Kiupergli vilde handle som Du. Men Christen og Muselman ere forskjellige i Tro og Dyd. Bezieren byder Dig, for Pigen, de i den sidste Træfning faldne Christnes Liig til høitidelig Begravelse. Deres Hoveder vil han ikke sende til Constantinopel, men give Dig dem tilbage, og han veed, at mangen ædel Franskmænd, endogsaa en Konges Vtling, er deriblandt."

„Godt! sagde Morosini" smilende: Jeg antager dette Forslag. Din Bezier skal faae Pigen, hendes Liig nemlig, med samt Hovedet, men først naar det er afhugget. Som Tilgift skal han faae de 500, der ere satte paa Stage her."

„Du ynker mig, Morosini! afbrød Dervischen ham, og den pjaltede Skikkelse saae foragteligt paa den stolte Venetianer, som, hverken ved Ord eller ved Blik, lod sig bringe af sin Ligevægt. „Jeg ynker Dig, Christen, vedblev han: at Du, med koldt Blod, kan spørge saaledes. Lærte Din Mester Sine, at øve saadan Dyd, da undrer det mig ei, at Seier ikke følger Eders Tro. Og nu, tilføiede han mørkt: nu gjør det mig ondt, at skulle byde Dig et Frelsdens Ord, Dig, som jeg hellere bragte Krig og Fordærvelse. Min Herre, Bezieren, beder Dig vogte Dig for de Franske. Den i Dag udløbne Galease, som vi ikke hilste med eet eneste Kanon-

(18*)

skud, bringer den sig nærmende Flaade Befaling, at landsætte Regimenterne paa Standia. Hvorfor? Kan Du let gjette. Derfor lader Bezieren — "

"Jeg forlanger ikke videre at høre Dit Fredsbudskab! afbrød Morosini ham: I Spidsen for en Besætning af 10000 Mand tør og vil jeg ikke høre noget Forslag — derfor spar Din Tale. — Men, Muselman, hvad Du for vovede at sige mig, lyder endnu i mit Øre. Jeg taug, jeg forstyrrede ikke Din Nidkjærhed. Viid, Du Ørkens Mand, Du tiggerklædte Mand med det ædle Hjerter, Morosini er Christen, er Felttherre og Menneske, han veed at opfylde sine Pligter og smiler ad Din overilede Wiisdom, kloge Dervisch. Hils Bezieren fra mig, og lev Du vel!" Rolig og stolt bøiede han sit Hoved til Afsked, og da Dervischen vilde tage Ordet, sagde han alvorssfuld: „Gaae — Du har allerede talt formeget."

Fra flere Sider indløb nu foruroligende Efterretninger til Felttherren. En meldte ham, at det var meget levende i de Franskes Qvarterer, og at Hærforerne længe have været forsamlede hos Hertugen af Novailles. „Ere de muntre, sorte Morosini rolig: hvo vilde da forstyrre deres Glæde?"

En Anden berettede, at Grækernes Casematte var lukket; hemmelige Ting maatte foregaae indenfor — Qvinderne havde udstødt Trusler, som havde Hentydning paa Selenes voldsomme Befrielse. Hist og her havde adskillige bevæbnede Græker ladet sig see; især havde dette været Tilfældet paa St. Andræ Kirkegaard."

„De bede identviis for deres Baabenbrøders Sjele; forstyrer dem ikke i deres Andagt!“ svarte Morosini smilende.

Nu meldte man ogsaa Pater Ambrosios. „Naadige Herre! sagde han: Jeg kommer, en Guds Tjener, at bede Eder om Medlidenhed i Forbarmerens Navn. Ikke allene den Ulykkelige's Liv har J at betænke; hendes Blod kunde falde tilbage paa Eder, og Candia kunde gaae tilgrunde derved.“

„J mener, Grækerne og Franskmændene kunde befrie hende med væbnet Haand og saaledes slippe Tvedragtens Furie løs inden Candia's Mure! svarte Morosini: Tro dog ikke det, gamle Mand! Vi leve ikke mere i de Tider, da Troja faldt for en Qvindes Skyld, og var det saa, ere mine Forholdsregler allerede tagne.“

„Veed J, Herre — dog — det hørte jo under Skriftemaalets Segl — det maa jeg fortie.“

„J vil sige mig, at Helene er Marquis d'Aubusson's Datter? Det vidste jeg forlængst!“ afbrød Generalen ham.

„Og J kunde — —“

„Gaae til den Ulykkelige, bered hende til Døden! Denne skriftlige Befaling aabner Eder Indgangen.“

„Saa gid Gud maa dømme Eder, som J dommer den Ulykkelige!“ raabte Ambrosios i heligt Iver.

„Amen! sagde Morosini: Og nu, Præst, røbe Du mig ikke mere af min kostbare Tid. Gaae!“

Ambrosios forlod ham med en Taare i Øiet og en Forbandelse paa Tungen.

Kloffen kunde vel være ni om Aftenen, da Ambrosios traadte ind i Helenes Fængsel. Han fandt hende bedende. „Guds Fred med Dig, Ulykkelige! sagde han: Guds Fred styrke Dig, og opløste Dig over Din Skjebne.“

„Kommer I, at styrke min Tro i min Dødsstund, fromme Fader? sagde hun, trædende ham imøde: Tak, at I kom mig ihu. Reisen er lang, Veien tung. Jeg længtes saa tidt efter at betræde den, men nu, da det skal skee, nu banker dog mit Hjerte skjælvende.“

„Helene! sagde den værdige Præst: Vend Dit Hjerte angerfuld til Gud. Skrif i Ydmyghed, bed Gud forlade Dig Din Skyld, thi intet Støvets Barn staaer reent for Lysets Engle.“

Pigen knælede for ham, og lagde Hænderne korsviis over Brystet. „Herre, min Gud! sagde hun: For det, som voldte min Død, behøver jeg ikke Din Tilgivelse; Du saae mit Hjerte, og ingen Skyld stod skreven deri. Men tilgiv mig mine uvitterlige Synder. Tilgiv mig, at jeg ikke kunde lønne den Mand med Kjærlighed, som leed for mig, som maaskee vil udøse sit Blod for mig. Jeg har handlet uret imod ham, og det er den eneste Brøde — dog nei! Ogsaa mit stolte Gemyt drager mig angerfuld ned, og jeg beder Dig dømme mig naadigt, fordi jeg stillede mig højere, end Andre!“

„Herren være barmhjertig og naadig!“ sagde Ambrosios; han lagde sin skjælvende Haand paa hendes brændende Pande og saae, med Taarer i Øiet, ned paa det til Døden beredte Offer. „Har Du intet Ønske mere, Helene? Ingen Fjende, som Du kunde tilgive? Har Du tilgivet Nicola hans Vanvid?“ spurgte han derpaa.

„Det har jeg, min Fader! svarte hun: Haab: løs Kjærlighed, Skinsyge og hans mørke Tro hender ham; men i hans Hjerte stod mit Billed uforandret. Siig ham, Fader, at jeg med Mildhed har ihukommet ham i denne Time. Opsøg ham, men hurtigt! Ved ham, intet Skridt vove til min Nedning. Han vilde kun falde som et unyttigt Offer.“

Sørgeligt var det Farvel, Ambrosios, af verdensfuldt Hjerte, sagde Helene. „Fader! tog hun Ordet med fast Stemme: Sørg ikke for mig. Som jeg har levet, vil jeg døe. Og — ikke sandt, fromme Mand? I giver mig Myrthekransen med i Graven, at den kan smykke den Dødes Hoved?“

„Euphrosyne slumrer allerede i den aabne Grav, jeg viste Dig!“ sagde Ambrosios dybtrystet. Mere var han ikke istand til at sige. Hefstigt trykte han hendes Haand, kastede endnu et Blik mod Himlen, og vaskede mod Døren.

Pludseligt reves denne op, og Nicola styrtede ind. „Kom, kom, Helene! raabte han: Følg mig! Veien er fri — men hastigt!“

„Nicola! afbrød Ambrosios ham: Eders Foretagende stranded paa Morosini's Narvaagenhed. Han er underrettet om Alt.“

„Og var han det, hvad kunde da Flugten skade hende? Hun er Døden viet. Den ramme hende nu paa Flugten, eller paa Retterstedet — hun har intet mere at tabe.“

„Men I, Nicola? I falder som et Offer — og for mig!“ sagde Selene rørt. — „O, faldt jeg for Eder, døde jeg med Eder, raabte han begejstret: da var mit Livs høieste og eneste Ønske opfyldt! Den Død vilde være mit Livs skønneste Dieblis: Men nei — I maa leve! —“

„Lad mig blive her! bad Selene: Vov det ikke!“ — „Vove? raabte Nicola, og hans Die saae glødende paa Pigen: Jeg maa! Tilgiv mig, Helgeninde, at min dristige Haand berører Dig!“ Med kraftig Arm omslyngede han hende, og bar hende ned ad Vindetrappen. Hun modsatte sig ikke. „Habe I kneblet dem?“ spurgte han nogle Græker, som ventede paa ham nedenfor. — „Alt er skeet, som I befalte!“ svarte Disse. — „Saa kommer, mine Venner!“ — De iilte ud. Endnu nogle hundrede Skridt bar han Selene; da satte han sin søde Byrde ned. „Til, iil, Selene! raabte han, gribende hendes Haand: Følg mig tillidsfuld.“ — „Jeg følger Eder!“ svarte hun, og skred gennem de mennesketomme Gader ad den vestlige Deel af Volden til.

Men det Qvarteer af Staden, hvor de franske Anførere boede, og i hvis Nærhed Lazarethstaarnet laae, var, i dette Øieblik, ikke saa øde, som den vestlige Deel af Staden. Klokkerne ti forsamledes her, udenfor Palladset Grimaldi, den kongelige Gardes Grenaderer og Regimenterne Vendome og Rosan. Tredives frivillige Officerer ventede deres Anfører, Marquis d'Aubusson, som ogsaa snart kom, ledsaget af sin Søn. Officererne og Grenadererne satte sig i Marsch. Regimentet Vendome fulgte i enkelte Afdelinger; men Regimentet Rosan blev tilbage i Palladsets Gaard.

Saa stille som muligt, rykkede d'Aubusson til Lazarethstaarnet. Til sin Forundring fandt han Jerndøren aaben, og ahnende en Ulykke, traadte han ind.

„Kommer I da endelig, at befrie mig? tilraabte ham den kneblede Fangevogter: Generalen lod os vente længe, mod sin Sædvane.“

„Ned med dem! bød d'Aubusson: Ned med de venetianske Bøddelfnegte!“ — To Grenaderer stødte de Ulykkelige ned, medens Maltheseren, med sine Baabenbrødre, styrtede op ad Bindetrappen til Helenes Fængsel. Døren var ogsaa her — Fængslet tomt — Helene forsvunden!

Maltheseren iilte ned. „Hvor er hun? Hvor er Grækerinden?“ raabte han, idet han ruskede i de Døende. Sønnen taug, tre Stik havde gjennemboret hans Hjerte. Men Faderen gav endnu Livstegn. „Hvor er Grækerinden, Ulykkelige?“ raabte Maltheseren.

— „Morosini!“ stammede den Gamle, og udaandede sit Liv.

„Morosini! gjentog Marquis d'Aubusson: Altsaa Du! — Nu, her have I vel ingen Blykamre, som i Venedig, men dog mangen underjordist Hvælving, hvor Døden hemmeligt griber sit Bytte og en stille Grav bedækker Rædselsgjerningen. Du skal give mig Regnskab, blodigt Regnskab!“

Han lod hele Bygningen gennemsege — ingensteds fandt man noget Spor — Ingen kunde give mindste Underretning. „Men — raabte han pludseligt: for kort siden maa Gjerningen være fuldbragt. Efter mig! Maaſkee indhente vi dem.“

Han bød Officererne adsprede sig, med deres Afdelinger, gennem alle Stadens Qvarterer, for at opsoge Helene. Selv ilte han, ledsaget af sin Søn og 100 Mand af den klagelige Garde, gennem Gaderne. Skjebnen ledte hans Skridt.

Nicola havde imidlertid, med Helene og sine ledsagere, naaet den Deel af Hovedvolden, hvis Forsvar var Grækerne betroet. „Hvorhen vil I føre mig?“ spurgte Helene. — „Til Mennesker!“ svarte Nicola bevæget: I undrer Eder, Helene, at jeg vil føre Eder did? — Min Troes Mærke er opklaret, min Tillid til Eder staaer fast. Hvor der er Redning for Eder — være sig i Tyrkernes Leir, eller i de Christnes Bedehuus — did fører jeg Eder. Alt er anordnet — kom! Hersfra til Udenværket, og saa til Tyrkernes Leir!“

„Jeg følger Eder ikke, Nicola! svarte hun alvorssfuld: Did ikke! For Døden, end til de Van-

troe! Did fører Veien til Fordømmelse, og Moro: sini havde da Ret, at brændemærke os som Forrædere. Til den tyrkiske Leir følger Helene Eder ikke — ellers overalt."

Nicola var dybtgreben af hendes Ord. Stivt saae han til Jorden; han syntes tvivlsraadig. Pludseligt før han op. „Kammerater! tilraabte han Grækerne: Vilde I redde Helene Panos, saa følger mig til Stranden! Det første Skib, den første Baad bemægtige vi os, med List eller Vold, og da styre vi, hvorhen Gud leder!" — „Vi følge Dig!" raabte Grækerne. — „Saa kom, Helene, tvø intet Dieblif!" — Hun rakte ham Haanden, og fulgte ham til Havet. Snart fandt de, ikke langt fra Havnen, en liden Baad. En Skipper laae deri, rimeligviis i den Hensigt, om Morgenens at roe ud paa Fiskefangst, thi han havde Levnetsmidler hos sig for nogle Dage. Grækerne bemægtigede sig Fartøiet, og kneblede Skipperen. Allerede havde Helene besteg det, da Marquis d'Aubusson, med sine ledsagere, brød frem bag Ruinerne af et gammelt Taarn, og styrtede mod Grækerne.

Neppe havde Nicola seet de Bevæbnede, før hans første Tanke var, at hugge Louget over, og vinde den aabne Sø. Men det var for stærkt, det modstod hans Sabelhug. Da tilraabte han Helene, hun skulde skjule sig i Baaden, samlede sine Baahenbrødre om sig, og ventede nu de Fremstormende, som han holdt for Venetianere. D'Aubusson gjenkjendte Helene, som sprang iland, gjenkjendte ogsaa, strax efter, Nicola. Hans Brede forblindede

ham, han fremtog sin Pistol, og inden Sønnen kunde naae ham, trykte han af. Med knust Bryst segnede Nicola. Maltheseren ilte hid. „Tilbage, tilbage! tilraabte han de fremrykkende Franskmænd: Det er jo vore Venner! Hold inde med Blodsudgydelsen, min Fader! bad han Denne: I træffer Eders Datters Hjerter.“ Han bøiede sig ned over Nicola, og løstede ham op med kraftig Arm, „Stakkels Ulykkelige!“ raabte han, i Gølessen af den oprigtigste Smerte. „Ja, stakkels Ulykkelige! gjen- tog Helene, knælende for den Saarede: Saa maatte Du dog lade Dit Liv for mig!“

„Løvet være Gud, som søiede det saa! sagde Nicola med svag Stemme: Løvet være Gud, som overgav Eder, Helene, i Eders Faders frelsende Haand. — Eder, Marquis, takker jeg — — I har opfyldt — — mit hedeeste Ønske.“

Sønderknust stod Marquis d'Aubusson, med Pistolen i Haanden, for den Blodende. Hvorhen han vendte sine Bine, saae han kun Jammer. Maltheseren var sysselsat med Nicola, som en Saarlæge forbandt; Helene knælte hos den Ulykkelige, og trykte hans Haand til sit bølgende Bryst.

„Dødelig er Bunden ikke, sagde Lægen: men farlig. Hans Liv hænger ved et Haar; kun hans kraftige Ungdom giver os endnu Haab om Redning.“

„Hør, Gud, min Bøn! udbrød Helene: Skjenk ham Livet, at jeg kan lønne hans altopoffrende Kjærlighed. Barmhjertige, hør min Bøn! — “

„Hør den ikke! sagde den Saarede sagte, uden at aabne sine Bine: Tag mig op til Dig!“ —

„Løser man bringe ham til Standia?“ spurgte Marquis d'Aubüsson Saarlægen. — „Jeg troer, svarte Denne: at Skibets Bevægelse ikke vil skade ham, og der har han mere Ro, end her.“

„Nu, befalte Hiin: saa bringer ham paa en af vore Baade, som kan føre ham til Standia. J, Chirurg, ledsager ham, og sørger for ham. Men Du, Helene, følger mig til Palladset Grimaldi; der er Du sikker.“

Helene syntes ikke at have agtet paa hans Ord, thi da man bragte Nicola til Baaden, fulgte hun taus. „Helene! raabte Faderen, gribende hendes Haand: Hvorhen vil Du?“ — „Med ham til Standia!“ svarte hun rolig. — „Det forbyder Anstanden — følg mig!“ — „Eder? Har J nogen sinde blødt for mig, som han? sagde hun kold: Ham tilhører jeg!“

„Helene! bad han: Følg mig! Altsamfund paa Dit barnlige Hjertes Røst! —“ — „Den tier —“ afbrød hun ham, fravristende ham sin Haand, og fulgte nu Grækerne, som bare den Saarede i Baaden. Henrik d'Aubüsson styrtede sig i Faderens Arme, bedende: „Lad hende ledsage ham! Hun opfylder en hellig Pligt!“

„Nu vel! sagde Faderen: Men Du maa da følge med, at ikke Anstanden skal saares.“ Med Nicola, Helene og Maltheseren svømmede Baaden over Bølgerne, og da den Saarede opslug sine Dine, befandt han sig hos Enken Anastasia, og saae Helene sidde grædende ved Sengen.

Skjøndt Marquis d'Aubusson's Mistanke, at Morosini i Stilhed havde ladet hans Datter føre udaf Fængslet til Døden, viste sig aldeles ugrundet, var han dog for opbragt paa Venetianeren, til at tilgive ham.

I Forsamlingen, som den franske Adel holdt næste Morgen, søgte han endnu mere at opbringe de allerede forbittrede Gemytter mod Morosini, og det lykkedes ham ogsaa, at overtale dem til den eensstemmige Beslutning, strax at bede Hertugen af No: vailles indskibe sig med Hæren og vende tilbage til Frankrig. Marquis d'Aubusson vilde foredrage ham denne Begjering. Men hoormegen Indflydelse han end havde hos Hertugen, kunde han dog ikke bevæge Denne til nogen raske Beslutning. Han frygtede, og med Rette, sin Konges Unnaade; derfor foretrak han, at forblive uvirksom, og, i en Indberetning til Minister Louvois, at skildre den Hjælp, Frankrig havde sendt, som aldeles unyttig. Imidlertid vilde han endnu med Flaaden vove et Angreb paa den tyrkiske Leir, for, ved et muligt Tab, at gjøre Kongen den hele Expedition forhadet.

Samme Dag var ogsaa den anden Deel af Hjelpeflaaden landet i Standia, havde udfibet Tropperne her, og lavede sig, ligesom den allerede i Havnen for Anker liggende Flaade, til et Angreb paa den tyrkiske Leir.

Nicola kom sig Dag for Dag. Det unge, kraftige Liv kæmpede modigt mod Døden, Helenes Omhu og Kjærlighed virkede velgjørende paa ham. Han følte sig fuldkommen lykkelig. „Lever jeg, sagde

han en Aften til Helene: saa veed jeg, Du forlader mig ikke; dør jeg, saa følger mig Din Tak, Din Længsel og min Bevidsthed. Nu ville Gud føie det med mig efter sin Bliisdom."

Længe varede det ikke, inden Hertugen fik et tvetydigt Svar fra Louvois. „Kongen, saa hed det deri: var opbragt over Fægtningen, som havde fundet Sted hiin 25de Junii. Det vilde derfor være godt, om Hertugen, ved et eller andet glimrende Foretagende tillands eller tilvands, kunde udslutte det ufordeelagtige Indtryk. Dog maatte han ikke sætte Alt paa Spil. Iøvrigt overlodes det til Hertugen, at bedømme, om Candia lod sig redde, eller ei; i sidste Fald kom man jo unægteligt til at forlade det"

Neppe havde Hertugen læst denne Skrivelse, før hans Beslutning hastigt var modnet. Den franske Flaade skulde rykke mod Stranden, og beskynde den tyrkiske Leir. Den 24de Juli bestemtes til dette Foretagende.

Denne Dag frembød sig et herligt Skuespil paa Kysten af Candia. Sytten Linieskibe og atten Galeier kom, for fulde Seil, hid fra Standia, lagde sig ligeoverfor Storvezierens Leir, og begyndte, af 1800 Ildsvælg, en morderisk Ild, medens Morosini, dog kun paa Skramt og med liden Kraft, gjorde et Udfald. Med deres, i Kaliber, om end ikke i Antal, overlegne Skyds, besvarte Tyrkerne de Franskes slet underholdte Ild. Fra Morgen til Aften varede denne unyttige Beskyden, som kun skadede Tyrkerne lidet. Men mod Aften, da Bendome,

et fransk Linieskib paa 64 Kanoner, fløi i Luften, vendte Flaaden, efter at have tabt 1200 Døde, tilbage til Standia med uforrettet Sag.

Gjerne havde Hertugen nu strax forladt Candia, hvis ikke Skibene, ved den fjendtlige Jld vare blevne saa beskadigede, at de havde behovet en Reparation. For desto ivrigere at paastynde denne, sendte Hertugen Marquis d'Aubusson, med udstrakt Guldmagt, til Standia.

Hans Komme forstyrrede, paa en vis Maade, den stille Fred, som herskede i Enkens Bolig. Nicola kunde allerede nu og da forlade sit Leie og vedrøve sig i Solens Straaler; Helene glædede sig, men Lægen deelte ikke hendes Haab. „Lungen er beskadiget! sagde han i Fortrolighed til Maltheferen: Leve kan han vel, men et sygeligt, kraftløst Liv vil det vordre.“

Marquis d'Aubusson besøgte Nicola, undskyldte sig hos ham, bevidnede ham sin Deeltagelse og forsikrede ham om sin Taknemmelighed. Med overordentlig Virksomhed paastyndte han Skibenes Istandsættelse og Alt, hvad der var nødvendigt til Afreisen. Længe varede det derfor ikke, inden han kunde seile tilbage til Candia og melde Hertugen, at Alt var rede. Hertugen lod herpaa Morosini vide, at han ufortøvet vilde indskibe sig. Venetianeren vilde overtale ham til, at oppebie en bestemt Befaling fra Kongen; men Intet kunde rokke hans engangtagne Beslutning. „Nu, saa reis, hvorhen I vil! sagde han opbragt: Forsvar Eders Udsærd

før Gud, Ederes Konge og Efterverdenen, der vil
dømme os!"

Den 21de August var bestemt til den franske
Flaades Afreise.

Maltheseren sad, med Nicola og Helene, i en
Løvhytte; den forestaaende Skilsmisse havde frem-
kaldt en sørgmodig Samtale. Da saae d'Aubus-
son to Tyrker nærme sig, ledsagede af en græsk
Slave og en fransk Officeer. Officeren blev nu til-
bage med Slaven og den ene Tyrk, medens den
Anden, med raske Trin, nærmede sig Løvhytten.

En hoi Rødme oversløi Selenes Ansigt, alt
sømt han kom nærmere. „Det er Mustapha! sag-
de hun halvsagte til Nicola: Berolige Dig, mit
Ven!"

Han blegnede; dog fattede han sig hurtigt.
„Gaae at modtage ham! bad han: Den ædle Yng-
ling fortjener, at vi byde ham hjerteligt velkom-
men." — Da Helene nølte, gik Maltheseren ham
imøde, og førte ham ind.

„Jeg kommer, sagde Mustapha Kiuperqli:
jeg kommer, at hilse Dig, Helene, Du Perle blandt
Jomfruer. Jeg kommer allene. Abdallah har
vigtige Ting at afhandle med Frankernes Hertug,
og er hos ham i hans Telt, udrustet med et sikkert
Leidebrev. Jeg hilser Dig kjærligt, som denne
Mands Trolovede. Ædle Christen — vendte han
sig til Nicola: Mustapha takker Dig, at Du vilde

opoffre Dig, for at redde hende. Vel har Du ikke, som Du maaskee mener, befriet den Herlige fra en forsmædelig Død; dog bliver Din Handling lige ædel. Du kunde ikke ahne, at den tappre Morosini, med beredvillig Glæde, lod Dig undflye med Dit skønne Bytte, lod Baaden lægge hen til Din Tjeneste, og gav Bagtskibene Ordre, at lade Dig seile bort ubehindret."

"Du, som bærer Maltha's Kors, vendte han sig til d'Aubusson: Dig beklager jeg, at Du er denne Udvalgtes Broder. Søsterkærlighed er skøn, Qvindeskærlighed er langt herligere."

"Nu har jeg seet Dig endnu engang, tilsalte han Helene: Du yndigste Houri i dette jordiske Paradiis. Jeg føler, at Skilsmisse maa finde Sted, at jeg ikke længer tør see Dig i det hulde Die, hvis jeg skal kunne vende tilbage til min gamle Lærer med fuldkommen reen Bevidsthed. Tag denne Ring, Helene — Du, vakre Græker, dette Sværd — og Du, Maltheser, mit Haandslag. Nu — lev vel! — " Han kastede endnu et Glæmsblik paa den rødmenende Pige, og fjernede sig hastigt.

Marquis d'Aubusson vendte tilbage fra Leiren, og traadte ind til Anastasia, hos hvem han fandt sin Søn. Samtalen faldt paa den forestaaende Afreise, og den ellers saa kolde, alvorlige Mand syntes at stemmes vemodigt ved Tanken om, at skulle forlade dette Sted, der havde været Skuepladsen for hans fordums Kjærlighed.

„Jeg har bedrøvet Eder, Anastasia! sagde han bevæget: Jeg føler min Uret, og haaber, at Eders milde Hjerter vil tilgive mig. Ja, ved Gud, det smerter mig, at maatte forlade Eder, at have bedrøvet Eder, at maatte bedrøve Eder endnu.“ Idet han sagde dette, overmandedes han af sin Jølelse, og sluttede hende i sin Favn.

Anastasia rev sig af hans Arme. Hendes Mund vilde smile venligt, men var ikke istand dertil. En Taare traadte i hendes Øie; stedse mørkere saae hun paa Marquis d'Aubusson.

„Kommer!“ tiltalte hun høitideligt Fader og Søn, og liig en mørk Aand, førte hun dem ud i Haven. „Kom, Marquis! gjentog hun her: Kom til Eders Barn, at I ikke skal bedrøve mig endnu engang.“

Forundrede saae Begge paa Anastasia, der stilende gik gjennem Haven. Over hendes hele Bæsen laae en høitidelig Alvorlighed; Ingen vovede at spørge om Aarsagen til hendes Stemning. Hun gik hen mod en høi, majestætisk Cypress, som bestryggede en grøn, blomstersmykket Høi.

„Her, Marquis d'Aubusson, her, under denne Høi, sagde hun: finder I Eders Datter! Hun, som hist, forladende sin muntert smilende Brudgom, kommer os imøde, er mit Barn, men ikke Eders.“

Kystet af disse Ord, stod Marquis d'Aubusson, seende stift paa Gravhøien. Maltheseren styrkede Helene imøde, gladelig raabende: „Helene! min Helene!“

Ogsaa hun, som havde hørt Moderens Ord, ilte mod ham, og sank med det Udraab: „Min Henrik, min Elskede!“ til hans Bryst. Da traadte Moderen fortørnet imellem dem. „Det er Malthesferidder d'Aubusson, Dig fremmed, og ikke Din Broder!“ sagde hun alvorstuld: „Dette er Nicola Conduri's Erolovede, og saa ere J adskilte, efter mit Ønske! — Og nu har jeg tilgivet Eder!“ sagde hun med blid Røst til Marquis d'Aubusson.

Som om en Lynstraale havde adskilt dem, stode Maltheseren og Selene ligeoverfor hinanden. „Det er forbi! sagde Denne, rækkende ham sin Haand, som han holdt fast i sin: Lev vel!“

Da foer Marquis d'Aubusson pludseligt op af sin mørke Grublen. „Qvinde! raabte han, Fjælvende af Brede: Hvor er mit Barn?“

„Der slumrer det!“ sagde Anastasia, pegende paa Høien. Et sagte Skrig lød; Nicola nærmede sig — han havde hørt Alt — med bristende Hjerter var han sunken til Jorden. Han havde fuldendt.

Næste Morgen forkyndte Kanontorden de franske Regiments Indstibning. Morosini beholdt neppe 3000 Stridsmænd tilbage; med Franskmændene havde alle Hjelpetropper forladt Candia, og kun de tydske og italienske Regimenter, som stode i Republikens Sold, vare troe deres Eed, blevne hos ham. Med denne ringe Skare stod den uroffelige Helt modig paa de forstyrrede Bærkers Ruiner. Han følte kun lidet Haab, men lige behjertet var han dog. I tre Dage gik

alle Udensværker forlorne; selv en Deel af Bastionen St. Andrae havde Gjenden taget. Da fremstillede Dervischen sig en Aften. „Løppre Krigshelt! tiltalte han Morosini: Min Herre, Bezieren, sender mig, for at tilbyde Dig et hæderligt Forlig; han agter Dit Mod, og vil ikke, at Din kjække Høb skal offres Sværdet. Thi — endnu en alvorlig Storm, og Candia er tagen! — Udtal Dine Ønsker; eller — skulde Du endnu være ligesaa ubøielig, som tilforn?“

„Ben Dervisch! svarte Morosini, og en stor Tanke gjennemlynte hans Sjæl: Jeg er mig selv liig. Candia overgiver jeg ikke ved Forlig. Kun i Fred med min Republik maa Din Bezier holde sit Indtog, eller stormende vinde Candia med Tusinders Blod. Det er min uforanderlige Beslutning.“

Dervischen smilte. „Achmed Kiupergli agter Dig! sagde han: Jeg haaber, I skulde vorde Venner. Jeg gaaer, og snart seer Du mig igjen som et Fredens Sendebud.“

Allerede tredie Dag efter denne Samtale op: horte Kanontordenen for Candia. Den 7de September Aar 1669 sluttedes en hæderlig Fred mellem Kiupergli og den venetianske General. Morosini, tilligemed Besætningen og Befolkningen, kunde blive eller frit drage bort, og medtage al rørlig Eiendom, hele Krigsforraadet og 140 Kanoner. Grabusa, Spina Longa og Suda, disse Candia's tre Havne, beholdt Republiken, tilligemed alle Erobring i Bosnien og Dalmatien. Derfor overgav Morosini en Gruushob, som i 20 Aar havde trod:

set Osmanerne. Den 24de September drog Achmed ind i Candia. Han var ligesaa ædel en Seierherre, som han havde været en frygtelig Sjende. Thi Betingelserne opfoldte han tro, og indrømmede Morosini endnu 6 Dage, foruden den bestemte Frist, til Indstibningen. For at ære hans Mod, kjenkede han ham fire af de skønneste Metalkanonner. De adskiltes, som to ædle Sjender, med gjensidig Hviagtelse. For Anastasia og hendes Datter sørgede Mustapha som virksom Ben, Bezieren som gavmild Herre. Men Ingen af dem saae Helene igjen. Mustapha ærede hendes Smerte; kun Dervischen besøgte hende stundom. Ved ham erfarede hun, efter kort Tids Forløb, at Henrik d'Aubusson var falden i Kampen for sin Tro.

Ofte sad Helene ved Nicola's Grav, og saae ud over Havet. Som mørke Taager svævede hendes Livs Erindringer hende forbi. Det eneste, hun havde beholdt, som et Minde om en Fjøn, stormbevæget Tid, var hendes — Smerte.

Toogtyve Aar vare forløbne siden Candia's Fald, da en Gubbe, støttende sig ved sin Stav, en Dag, nærmede sig Enken Anastasia's Landsted, hvor Helene, tilligemed sin Moder, sad i Haven i stille Eensomhed. Helene gjenkjendte Dervischen Abdallah.

„Gud og Propheten med Eder! tilraabte han dem: Jeg bringer Eder, Helene, Mustapha Rimpigli's Uffædshilsen. Han segnede, som han havde

ønsket, paa Wrens Seng, i Slaget ved Salankemen. I have mistet en ædel Beskytter, jeg en trofast Ven. Nu vandrer jeg tilbage til min Drk, og tager Afsked fra Verden. Endnu engang ønskede jeg dog at see Dig, Du min Mustapha's hulde Stjerne. Vel skinne Dine Dine ikke mere som to straalende Sole, men dog som to venlige Stjerner i mørken Nat. Gud give Dig en salig Død!" Han rakte hende Haanden, og vandrede til Havet, hvor hans Baad ventede ham.

Længe efter levede Helene ikke; blid var hendes Død — frydelig vorde hendes Opstandelse!

A. von Tromlitz.

M o l l m e i e r .

En Spøgelsehistorie.

(Fortsat fra det forrige Hefte.)

Medens nu det Fortalte tildrog sig ved Isarporten, og den arme Marie henlevede sine Dage i ængstende Belymring, stille overlæggende, hvorledes hun skulde undgaae den skrækkelige Skjebne, som syntes at true hende uundgaaeligt, hørte man i München atter tale om de Spøgerier, den tykke Mand øvede.

Med sin sædvanlige Artighed fulgte han de flde Hjemgaaende til deres Bolig, og syntes at vente paa, at man skulde tilstale ham. Skete dette ikke, saa sukkede han dybt, og gik iilsomt bort. Ingen vidste, hvo den tykke Mand var, hvor han boede, eller hvorledes det forresten havde sig med ham. Ingen i det store München kjendte ham saa nøie, som den gamle N.; for Ingen var han bleven saa frygtelig, som for den arme Marie. Ingen Udvei vilde vise sig for hende; hun søgte kun Hjelp og Trøst i Bønnen, som hun med Jnderlighed opsendte til Himlen og som styrkede hende vidunderligt. Skjøndt hun hver Dag og Stund ventede den frygtede Brudgom, udeblev han dog endnu.

Theodor levede imidlertid salige Dage med sin Huldgudinde, og naar stundom Et og Andet forekom ham uhyggeligt i hendes Nærhed, saa fordobbede hun hurtigt sine Kjærtegn, og hun syntes ham da kun saameget elskværdigere. Især greb ham den Omstændighed, at han egentligt slet ikke vidste mere, hvorledes han var kommen i Besiddelse af hende. Hans Besøg hos Doctor Graham, med alle de Details, vi have fortalt, var ham som en Drøm. Doctorens pludselige sporløse Forsvinden var ham det endnu mere, og han vilde forlængst slaget det Ulsammen af sine Tanker, naar ikke det efterladte hulde Pant hver Dag mindede ham derom. Spurgte han N., eller en anden Ven, hvad der da egentligt var bleven af denne hersens Doctor Graham, saa svarte Disse leende: „Den gamle Landsirryger er forlængst, tilligemed Løsen, bragt udaf Porten

af Politiet; det Hele havde været et Presserie af den usleste, laveste Art." — De havde ham da vel ogsaa til Bedste, fordi han erkjendte sig saa ivrigt derom, og meente, han havde vel tittet den fjønne Pige med Puffelen for dybt i Vinene; han skulde kun slaae hende af sit Hoved, hun kom vel aldrig til München mere, o. s. v.

Dette foruroligede nu Theodor mangen Dag. Alt var ham tydeliggjort; Alt var tilgaaet paa den naturligste Maade. For at undgaae Politiets Efterforskninger, opholdt den Gamle sig endnu i Hovedstaden, og havde givet sin Datter, den letfærdige Tøs, i en phantastisk Mars Baretægt, der ærede hende som et overnaturligt Væsen, medens hun i Stilhed, med bedste Held, drev et indbringende Haandværk. Disse Bekymringer bleve stærkere, da Theodor gjorde den Bemærkning, at Sylphiden kun sjelden vilde tilbringe Aftenerne med ham; snart talte hun om Sygdom, snart om uopsættelige Forretninger, for at fjerne ham. Dette vakte hans Misstanke i stedse høiere Grad, og han foresatte sig, at være opmærksom, for at komme paa Spor efter disse Hemmeligheder.

Det var just hiin Aften for Christi Legemsfest, da Theodor, ærgerlig over, at finde sin Sylphides Dør lukket, bankede stærkere paa, og, da han ikke hørte Noget røre sig indenfor, styrtede ned ad Trappen, for at gaae en Tour udenfor Porten. Det skumrede allerede i Gaderne, som vare pyntede med unge Træer og Blomsterguirlander og belagte med Bræder og Tæpper, for den høitidelige Processions

Styld, der skulde finde Sted næste Dag. Den skjønneste Sommeraften var, mild og fredelig, ned-sunken over Staden, og fromme Mennesker færdes des udenfor deres Huse, for at smykke dem endnu festligere. Theodor, der ellers var modtagelig for flige Glæder, stormede forbi. Her væltede han en Blomsterkrukke, hist rendte han et Barn overende, og ængsteligt løb de fredelige Indvaanere fra hverandre, for at gjøre Plads for den vilde Svend. Uden at vide, hvorledes, stod han paa engang i Pranners gaden, udenfor det Huus, hvori, efter hans Mening, den gamle Doctor havde boet. Det drev ham ind; han vilde fornye den Erfaring, han engang tilforn havde gjort her. Trindtomkring var det bleven mørkt. Hist og her vare Laternerne tændte udenfor de store Hoteller og Palladser, som befinde sig i nysnævnte Gade. Hans Die svævede ned ad Huusrækken, for at udfinde det, hvori han meente at have talt med den gamle Doctor — — — da seer han paa Hjørnet, som dreier om ad det gamle Karmeliterkloster til, ligesom omgiben af en Taage, en tyk, uformelig Skikkelse, som synes at vente Pogen. „Ha! raaber han ved sig selv: Den tykke Mand! Langt om længe forundes det mig da, at gjøre hans Bekjendtskab; jeg er just i den rette Stemning dertil.“

Og med store Skridt nærmede han sig Manden, der staaer stille, som for at vente ham. Fortouget er ikke bredt nok — Manden viger tilbage — Theodor seer et liigblegt Ansigt, som fylder ham med lønlig Rædsel og driver ham forbi. Han løber ud

af den nye Port, for at drage frist Luft. Chausseen er frist bestrøet med Gruus, saa Vandrerens Trin tydeligt kunne høres. Theodor hører et Dobbeltskridt, foruden sit eget. „Holdt! tænker han, da han allerede er et godt Stykke udenfor Porten: Denne Egn er meget eensom — skulde man maafee ville —? Min Uhrkæde, min Brystnaal ere af Værdi, og den Sykke har maafee bemærket — —“ Han bliver staaende. Den bag ham Gaaende standser ligeledes et Nieblik; derpaa hører han atter Trinene, men i en anden Retning. Han seer sig om, og bemærker to kæmpehoie Karle, der løbe tværs over Marken. Fra Staden nærme sig nogle Figurer, der allerede langthorte give sig tilkjende for ham.

Det er M. og nogle Benner. „Vi saae Dig gaae ud af Porten i saa eventyrligt Selskab, tilraabte ham M.: at vi troede det raadeligt, at følge efter Dig, for at beskytte Dig. Hist flye de, de Gavtyve!“ De fulgte Theodor hjem. For gjæves bankede han paa Sylphidens Dør, intet Svar lød. Hun laae vel allerede i dyb Søvn.

Theodor havde sine underlige Betænkninger. Hans Vige syntes ikke at være ham tro. Han maatte gjøre, hvad han vilde, for at nedkæmpe denne Mistanke — altid fornædedes den. Ofte troede han, i hendes Bærelse at høre en Mandsstemme; til andre Tider saae han, i Skumringen, gandske tydeligt en dunkel Skikkelse liste sig til hende, og

overraskede han hende, mærkede han dog ingen Forlegenhed. Hans Uro voxte Dag for Dag, saameget mere, som hun stedse viste ham den samme Tilbøielighed, den samme Kjærlighed, og han derfor maatte slutte til den højeste Grad af Fordærvelse og Hykleri.

En Aften, da disse Tvivl martrede ham mere, end sædvanligt, sad han ved sit Sovestuevindue, som vendte ud til Gaarden. Mørket svarte ret til hans Stemning, og snart stirrede han tankeløs ned i Gaarden, hvor en stille Regn dryppede ned fra den graa Aftenhimmel, snart tænkte han paa den sølsomme Forbindelse med Pigen, og bekymret saae han da op til hendes Vinduer, der vare opklarede af et mat Lys.

„Hun venter mig uden tvivl! tænkte han: Jeg har ikke seet hende den hele Dag, og — oprigtigt sagt — jeg vilde ønske, at jeg aldrig havde seet hende! Hvor glad var jeg ikke tilforn, og hvordan er jeg vel nu! — Hvilken Qual vækker ikke dette gaardefulde Bæsen i mit Bryst! Lyffelig gjorde mig dets Hengivelse, dets Kjærlighed! Men elstes jeg da af denne Pige? Er det den Elskov, jeg higede efter — Elskov, som formaaer, at gjøre et Menneske lyffelig? En Gysen gjennemfarer mig i hendes Favntag — som fortryllet af hendes Blik staaer jeg for hende — er jeg fjern fra hende, gives jeg derimod til Priis for de frygteligste Qualer. Ihvormange Beslutninger jeg end har fattet, for at udrive mig af denne Forblindelse — aldrig har jeg kunnet det —

— vi ere fængslede til hinanden med uoploselige Bånd."

Disse Tanker begyndte just at løbe rundt i hans Hoved, og at yttre sig paa hans Tunge — da kvaltes Ordet pludseligt i hans Mund, og med al Anstrengelse fæstede sig hans Nie paa en bestemt Gjenstand. Paa Bagtrappen, der førte til Sylphidens Bærelse, rørte det sig i Mørket — han hørte tydeligt, at noget Svært kom ravende ned. Et Dieblisk tøvede det ved Døren — endnu kunde han ikke skjælné Omridsene. Han sprang op, og vilde ned; men det næste Dieblisk indgav ham, at vente, for at see, hvad der videre vilde skee. Ikke længe varede det, før Skikkelsen traadte ned i Gaarden, som det lod, med stye, dog hurtige Trin. Den saae sig om til alle Sider, og var — da den ikke troede sig bemærket — forbisvunden som et Lyn. Theodor's Forundring — hans Forfærdelse — gjorde ham til en Billedstøtte. Skikkelsen, der, saa silde paa Astenen, kom ud af Sylphidens Bærelse, var ingen Anden, end — — den almeenfrygtede — — tykke Mand — — intet Bedrag var muligt! Disse Former vare for udmærkede, for bekjendte til at kunne forvexles med Andre.

Neppe var han kommen til sig selv, før han iilte ned i Gaarden, for at speide efter den Tykke; men vet var forgjæves. Han løb til Pigens Dør, han lyttede — han bukkede sig ned til Røglehullet, han tittede igjennem — — Alt stille, Alt tomt. Han raabte — intet Svar, ingen Lyd! Ikke kunde han holde sig længer. Med Hænder og Fødder

bearbejdede han den lukkede Dør, der omfider maatte vige for hans ungdommelige Kræfter. Med et Brag, der gjenlød frygteligt i det øde, ubeboede Baghuus, sprang den op. Kammeret var — tomt.

„Bedragen! Skændigt bedragen! skreg han vildt: Hvor er hun? Hvo er Den, som besøger hende? Hvo giver mig Forklaring?”

Og hurtigt var hans Beslutning fattet. Forsigtigt sattes Døren paa Klem, og selv stillede han sig i en mørk Krog udenfor, for at vente den Tilbagekommende. Natten blev sval. Tænderne klappede i hans Mund; hans Knæe dirrede under ham. Uden Hat, i en lustig Vest, stod han der. Regnen faldt i større Draaber. Lyn opklarede Natten, Torbenen rullede alt imellem. Midnat var længst forbi. Intet Lys skinnede mere fra de Huse, som omgave Gaarden. Han blev ikke træt. Hans Dine var ufravigeligt fæstet paa den store Port, som førte til Gaarden. Langt om længe rørte det sig — som en dunkel Taage væltede det sig frem — den Lykkes plumpe, ubestemte Omrids bleve synlige. Kun et Par Skridt var der endnu imellem dem. Som en Tiger paa sit Bytte, sprang han ned mod den Kommende, greb ham i Struben, og skreg som rasende! „Holdt! Hvorhen, god Karl?”

Men hvorledes blev han tilmode, da en hæst, gnørkende Stemme gav ham det Svar: „Jh, kjære unge Herre, hvad har jeg da gjort Dem imod? Kjender De mig da ikke?”

Han slap Skikkelsen — han saae hen — det var den gamle, velbekjendte Kagekone, som havde sit

Stade under Isarporten. Hun bar sin Kuro under Raaben, og saa var det da naturligt, at hun maatte see temmelig uformelig ud.

„Hvorledes kommer Hun hid?“ spurgte Theodor. — „Jh, jeg boer jo her, i lang Tid har jeg boet her, kjære Herre!“ svarte den Gamle: Veed De da ikke, at vi ere Naboer? Det veed De ikke engang, og har dog været hos mig saa tidt?“

„Hvad falder Jer ind?“ raabte Theodor. Guld af Afsthe lod han hende staae, og sprang hurtigt til Sylphidens Dor. Den stod ikke paa Klem — Klinken hvilede i Laasen. Et sagte Tryk — han stod i Stuen, og Sylphiden strakte sig, som sødt: drømmende, i sin Seng, rakte Hovedet iveret, og saa forundret paa ham med de store Nine, som om hun nys var bleven vakt af sin Slummer, — Bevidstløs sank Theodor paa en Stol, som stod ved hendes Seng.

En Morgen see vi, i et af de meest besøgte Kaffeuse, adskillige Personer forsamlede om et Bord. Med et undertrykt Smil see de over til et ungt Menneſke, som foretager sig allehaande fjan: tede Streger. De smukke Opvartningspiger glemme at betjene de ventende Gjæster, og staae ledige der, fæstende deres medynksfulde Blik paa den Arme. Men Denne tykkes sig ingenlunde arm eller trængende til Medynk. Han sidder der med stolt Mine, lader sine Blikke svæve vidtom i Kredsen, og ryster Sildefalaten, som Opvartningspigen just, noget næ:

lende, bringer ham, meget alvorligt og gravitæst ud i den allerede for ham staaende dampende Chokolade; denne Melange rører han dygtigt sammen, og fortærrer den derpaa, som det synes, med særdeles Velbehag.

„Jeg vil tale til ham, den arme Fyr! siger den ikke langt fra ham staaende, os velbekjendte Skuespiller M. til nogle Benner: og see, om der lader sig bringe et fornuftigt Ord ud af ham.“ Og med de Ord: „Hvor gaaer det Dig, Theodor?“ vendte han sig til den unge Mand, som, paa denne Tilstale, stirrer meget fast paa ham med klare Øine.

„Nu, Theodor, hvor gaaer det? Det er jo en Evighed siden man saa Dig!“ gjentog M. efter en Pause.

„Som det pleier at gaae os stakkels Jordsønner! svarte Theodor smilende: Jeg sidder just ikke i Fortuna's Skjød. Det forstaaer sig, tilføiede han betænkeligt: var Uglen endda en Bagerdatter! Men — men — Flagermusen er en Skræderdatter! —“

„Saaledes phantaserer han nafladeligt! sagde M., vendende sig til de Andre: Ulykkelig Kjærlighed har berøvet ham Forstanden. Han vilde ægte vor gamle Garderobemesters Datter, og nu har han forlovet hende med Kjøbmand Holzmeier — det tog vor unge Ben sig saa nær, at han blev tosset. Det er Skade for ham; han var en ung Kunstner af Talent, og der kunde bleven noget Dygtigt af ham. Nu er det forbi med ham. Da han nylig spillede i Lear, brød det løs, og neppø betræder han Scenen mere.“

Langsomt stod Theodor op, og idet han nærmede sig M., lagde han sin Haand paa hans Skuldre, sigende med et fint Smil: „Hvad tænker De om Ahnelse? — Tro for Alt, ikke, at jeg vil fortælle Eder den gamle Historie med Sørellerne af Elisa Balberg. Nei, det kan aldrig falde mig ind! Noget Splinternyt skal I høre! Men først og fremmest maa I oprigtigt sige mig: hvad tænker I om Ahnelse?“

M. fremstammede forlegen nogle Almeensættninger. „Nu, saa maa jeg da sige Jer, vedblev Theodor med saare alvorlig Mine: at det med Ahnelse har sin fuldkomne Rigtighed. Jeg selv har gjort Erfaringer — Erfaringer — venlige! Alt, hvad der hidtil blev erfaret — er saa godt som Intet — mod min Experiences. Sæt Jer hid til mig, kjære M.; jeg vil meddele Jer Alt, thi jeg veed, I er min Ven.“ Med disse Ord trak han M. ind i et Sideværelse. „Som jeg siger Jer, vedblev han her, efter at han omhyggeligt havde trukket Døren til efter sig: Ahnelse har Mennesket, og Uret er det, ei at ville agte derpaa. Længere har det ahnet mig, at den Historie med Holzmeier og Doctor Graham, med min Sylphide og med Skræderdatteren, ikke gik til paa en naturlig Maade, og — see, det gjorde den ikke heller!“

„Kjære Theodor! tog M. Ordet: Du skal beslaae det gandske af Dine Tanker; Du bringer der Personer i Berørelse, som slet ingen Berørelse staae i. Hr. Holzmeier ægter Marie M.; hun giver ham

sin Haand, fordi Faderen partout vil have det; Doctor Graham og Pigen ere borte fra München, og Du — —

„Og jeg er en Nar — vilde Du ikke sige det? faldt Theodor ham i Ordet: Nei, min Ven, det er jeg dog ikke endnu. Sylphiden er hos mig, og jeg var ret lykkelig med hende, men en Opdagelse, en slem Opdagelse, har jeg gjort — Skal jeg meddele Dig denne Opdagelse?“ M. nikkede med Hovedet.

„See kun — som jeg i Gaar — kanstsee det ogsaa er længer siden, end just i Gaar — sidder hos min Sylphide, seer hende i de himmelske Dine, og er fuld af al mulig Salighed — da havde Midnat pludseligt overrasket os, gandske mod vor Sædvane; thi ellers maatte jeg altid forlade hendes Bærelse før Solen. Med en ængstelig Hast vil hun skaffe mig bort, men jeg tager Mod til mig, og holder mig paa min Plads. En sælsom Kamp begynder. Sylphiden opbyder alle sine Kræfter, for at skaffe mig ud af Stuen, og jeg sætter al min Styrke mod hende. Hun bruger sine Vaaben, der af Naturen ere Kvinden, saavel som Ratten, forlenede, og dygtigt forkradset, er jeg næsten nødt til at forlade Bærelset, da jeg paa een Gang spørger, at hendes Kræfter vige, og at hun kun formaaer, at gjøre ringe Modstand mere. Kloffen falder til Slag, og heftige Convulsioner gribe hende. Al Modstand fra hendes Side ophører, da hendes Bevægelser ikke ere vilkaarlige mere. Forsærdet blev jeg staaende ligeoverfor hende. Jeg saae, hvorlunde

Puffelen — Du husker vel hiin hæslige Puffel, der strax faldt os saameget i Dinene — begynder at røre sig, at stige og falde, indtil to gruelige Flagermunsvinger udvikle sig deraf. Hendes Ansigt er en græsfeligt fordreiet Farve, der griner ad mig med lumst Haan. I frygtelige Slynngninger vedbliver Lege- met at bevæge sig. Klæderne oppustes, saa det Hele snart faaer Udseende af en Goustage. Nu falde de til Jorden, og den tykke Mand — den samme tykke Mand, som hele München kjender, staaer for mig, og byder mig smilende sin Vensfire. „Ei, velkomme men, Hr. Svoger! tilraaber han mig: Min Søster, Mamsel Solzmeier, har fortalt mig meget Gode om Dem. Gjør mig ondt, at jeg ikke har gjort Deres Bekjendtskab før, det havde ikke været til Skade for Noget af os.“ — Jeg veed ikke, hvad jeg skal svare paa denne Tilstale. Jeg lukker Dinene, fordi den Fremmedes Blik vorder mig gandske utaaleligt. Da jeg aabner dem igjen, er jeg allene i Værelset, vel at mærke, i mit Værelse, og der er intet Spor mere af Alt, hvad jeg har oplevet. Siig mig nu, M., om det ikke er Noget, hvorover man totaliter kunde miste sin Smule Forstand?”

„Din Phantasie er oprørt, og viser Dig disse græsfelige Synner, som aldrig have eksisteret i Virkeligheden! svarte M. med vemodigt Alvor: Udspreed Dig, træk Dig ikke tilbage fra os Alle, der holde saameget af Dig; besøg Dine gamle Venner, og Alt vil worde, som det var tilforn.“

„Saa ? Hm ! Altsaa ogsaa Du ? sagde Theodor, idet han trykte Hatten dybere i Dinene : Nu, for mig gjerne. Tro, hvad Du vil, at jeg er en Drømmer, en Forrykt ! I Skulle nok engang erfare, hvortil alt dette omsider maa føre !” Med disse Ord ilte han ud af Stuen, og søgte Gaden, uden at bekymre sig videre om de i Kaffehuset Forsamlede.

Theodor var løben hjem, hvor han forgjæves søgte sin Sylphide. Hendes Bærelse var tomt. Intet havde hun efterladt deri, som havde kunnet give ham den Overbeviisning, at hun virkelig engang havde boet der.

„Skulde det da være sandt ? sagde Theodor ved sig selv, og klart blev det for hans indre Blik : Skulde det da være sandt, at jeg drømmer, at Alt ikke har tildraget sig saaledes, som jeg stundom forrestiller mig. Hvilken mørk Magt er jeg da hjemfalden, som driver et saa rædsomt Spil med mig, at den har formaaet, at fæste mig ud af min vanlige Virksomheds Kredss og at fylde mig med Hjernespind, som gjøre mig saa høist ulykkelig og tilsidst maaskee endog kunne berøve mig Forstanden ? Jeg vil væbne mig derimod med al min Kraft ! Hvorlænge er det ikke siden jeg var i Theatret og — hos Marie ! Hun vil — hun maa tage mig det ilde op — og min Dragt, som ligger hos den gamle N., har jeg heller ikke seet. Forleden løb jeg bort, som jeg kunde været fjantet, da han saa høfligt aabnede Garderobedøren for mig, og bad

mig træde ind. Jeg vil atter vorde den Gamle!" Med disse Ord sprang han op, greb sin Hat, og løb i fuld Fart til Theatret ved Isarporten.

Prøven var forbi — Scenen var tom — Bærelserne vare lukkede. Han gik den velbekjendte Vej, gennem forskellige Kamre og Gange, til den gamle N's Baaning. — Alt var stille — han bankede sagte paa. Marie's Stemme raabte: „Kom ind!" Han aabnede. Med et uvilkaarligt „Alf!" sprang Nigen op. „De forfærdes?" spurgte Theodor. — „Nei! svarre Marie: Men det undrer mig, at see Dem her. Er det da virkeligen Dem, eller er det et Drømmebillede, liigt dem, der saalænge have ængstet mig her?"

„Det er virkeligen mig, sagde Theodor: og — hvad der endnu vil sige mere — jeg er ved min fulde Forstand! Jeg udleer alle de Drømme og Skrækk billeder, der ville ængste os — dem skabe vi selv. Ja, kjære Marie, jeg er da langt om længe kommen til min Forstand igjen, og er nu her, at fornye en gammel Pagt — —"

Marie smilte smerteligt. Theodor stirrede paa hende, og vovede ei, at tale videre. „Theodor! begyndte hun efter en temmelig lang Pause: Hvor glad vilde jeg være, om Alf stod, som De gjerne vilde troe — om det beroede paa os, at fornye den gamle Pagt —"

„Og beroer det ikke paa os? raabte Theodor hidst: Kunde da saa flau en Mystification, som hiin Doctor Graham har understaaet sig, at fore:

tage med mig, vare evigt? Og er ikke Alt endnu, som det dengang var?"

„Nei! hulkede Marie: Ikke, som det var! Dog — Theodor — jeg gjentager det — hvis Deres Besøg hos mig fandt Sted ved en høiere Tilfikkelse — hvis en høiere Magt virkeligen antog sig os — af, torde jeg tale!"

„Tal, jeg besværger Dem — skjul Intet for mig!" raabte Theodor.

„Belan, jeg vil da tale, thi jeg føler, at jeg maa. Vi ere Begge Fordærvelsen viiede. Sat Dem, og hør mig roligt. Om min Faders tidligere Liv veed jeg kun Saameget, at han ikke altid har bevæget sig i den Sphære, hvori han nu befinder sig. Han er fremmed her, og Ingen kjender hans Familie eller hans øvrige Forhold fra fordums Tid. Saameget er imidlertid vist, at han, i sine yngre Aar, sluttede Forbindelser, som kunne vorde farlige for hans Sjæl, og som nu, da hans Liv nærmer sig sit Maal, fylde ham med den pinligste Uro. Forskaan mig for, tydeligere at udtale mine Formodninger; allerede det, jeg har sagt, bringer mig til at gysse. Min Moder mistede jeg ung — hun døde pludseligt, sagde man. Stedet, hvor hun døde, kan jeg ikke med Nøiagtighed angive, da min Fader stedse var paa Reiser, og kun sjelden nævnede de Byer, vi kom igjennem. Efter min Moders Død var min Faders Søster Sjelen i vort Huusvæsen. Jeg voxte til, og jeg husker hende endnu levende, som en smuk, høivoksen Kone, der var meget god imod mig. Da hun stedse overøste mig med Kjær-

tegn og Forøringer, var det gandske naturligt, at jeg igjen holdt meget af hende, og græmmede mig dybt, da hun stedse talte lønligt og fortroligt med en mørk, høi Mand, der næsten daglig besøgte os. Ja, min Græmmelse blev grændseløs, da jeg en Morgen erfarede, at hun var bortreist med den uhyggelige Fremmede, og en gammel Tjenestepige, som vi havde, hovedrystende bemærkede, det gik aldrig rigtig til — den Fremmede havde været en Sortekunstner, maaskee den Onde selv. Fra dette Dieblif af mindes jeg ikke mere, at have sporet noget Belævnet i vort Huus. Min Fader blev mørk og sygelig. Jeg meente, det kom af hans tiltagende Alder og af Søsterens Ustjebne. Vi kom hid, og min Fader fik, til min største Forundring, denne Post. Aldrig havde jeg troet, at han forstod Noget af det Haandværk, han nu drev med saamegen Færdighed. Jeg maatte opoffre mig for Theatret, og skjøndt jeg ingen Tilbøielighed havde dertil, lykkedes det mig dog snart, at vinde Navn af en talentfuld Skuespillerinde. Vi levede et gandske almindeligt Liv. Min Fader syntes at være bleven roligere, og især glædede mine Fremskridt i Kunsten ham. — Da viste sig paa eengang — Ingen vidste, hvorfra — en Dreng i Theatret, omtrent paa min Alder, af saa modbydeligt Udvortes, at de Børn, som pleiede at lege i Huset, toge Flugten, saasnart de saae ham. Min Fader antog sig denne Dreng, og snart erfarede jeg, at han var en Søn af hiin saa pludseligt forsvundne Søster; efter Moderens Død havde Faderen sendt ham til München, hvor

han skulde opdrages. Naar man undtager hans Hæslighed og et sølsomt stikkende Blik, som man ikke uden Rædsel kunde møde, havde han intet Paa-
faldende; han syntes at være en Dreng af ind-
skrænkede Landskræfter. Men hiint Blik var det,
der, mere end engang, foranledigede forargelige og ufor-
klarlige Optrin. Ofte fandt man den fremmede
Dreng bøiet over En af sine Legekammerater, lige-
som gjennemborende ham med sine Dine. Med
Magt maatte min Fader da rive ham fra hans
Slagtoffer, kaste et Klæde over hans Dine og føre
ham bort. Vel vidste jeg ikke at forklare mig disse
Ting; dog var jeg heller ikke nysgjerrig efter at ud-
grunde dem. Den unge Hr. Fætter var mig lige-
gyldig, og blev mig fremmed. Desto ubehageligere
maatte det overraske mig, da min Fader, efter ad-
skillige Aars Forløb, forestillede mig dette Menne-
ske som min Brudgom. Det er den samme Holz-
meier, med hvem jeg er forlovet. Han var mig,
ved første Niekast, modbydelig, og maatte vorde det
endnu mere, da jeg havde Leilighed til at bemærke,
at det var ham, som, i den bekjendte tykke Mands
Skikkelse, satte hele München i Skræk, thi ofte
saae jeg ham om Natten snige sig til min Fader,
med hvem han havde lønlige Samtaler. Men
hvorledes skal jeg skildre Dem min Rædsel, da jeg
engang, drevet af en uimodstaaelig Ahnelse, listede
mig hid, for at høre en saadan Samtale. Jeg
overbevistes om, at den saa kaldte Holzmeier ingen
Anden var, end en ond, forførelst Aand, i hvis
Magt min Fader aldeles befandt sig, saa aldeles,

at han endog maatte overantvorde ham sit eget Barm, der ikke stod til Redning mere. Bevidstløs styrtede jeg ned, og da jeg gjenbaagnede til Livet, tog jeg min Tilflugt til Bønnen, som den eneste Frelse i saa skrækkelig en Nød — og hidtil har Himlen beskjermet mig — Fristeren har ikke nærmet sig mig. Nu, min kjære Theodor, er mit Bryst lettet. Jeg sølte Trang til at meddele mig et besværgt Hjerte."

Her taug Marie. Hendes Barm steg høiere, hun greb Theodor's Haand, og saae ham med Lillid i Diet.

„Saa ere vi da i lige Fordømmelse, sagde Denne befrigt: og Alt, hvad jeg saa gjerne vilde ansee for Phantasi og Vanvid, er virkeligt, og har tildraget sig med os? Nu, saa viid da, Marie, at ogsaa mig har den sataniske Dæmon forlokket, i Skikkelse af en yndig Pige, der i Grunden er den Samme, som Deres Holzmeier — nemlig den Onde selv! —"

Forundret saae Marie paa ham. „Men kun rolig! tilføiede Theodor vildtsfrigende: Det Helvedes Bedrag skal jeg snart gjøre en Ende paa." Han slap den Forsædedes Haand, og styrtede, med en høi Latter, ud paa Gaden.

Silde paa Aftenen sad Theodor i sin eensomme Stue, Blikket ufravendt fæstet paa Døren, i den faste Overbeviisning, at den maatte aabne sig, og Fristeren svæve ind til ham. Hans Blod kogte se-

beragtigt — han havde ingen Beslutning fattet, og var beredt, at gjøre Alt, hvortil Diebliffet maatte henrive ham. Det Bærelse, den Fremmede havde beboet, var gandske udrømmet. Hendes gaadefulde Forsvinden syntes ham at staae i den rigtigste Sammenhæng med Alt, hvad han hidtil havde oplevet.

Pludseligt følger Theodor en sagte Viften gaae igjennem Kammeret; hans Øre hører de Toner, der vidste at fængsle hans Sanser saa sødt. Bebuder hun saaledes sit Komme? Viser hun sig virkelig for ham i al sin høie Skjønheds Fylde? Ja, skjønnere, end han nogensinde havde seet hende, viste hun sig for ham. Som vævet af Luft — istedetfor Puffelen to skinnende Sommerfuglevinger — saaledes svævede Sylphiden ham blidsmilende imøde.

„Er det atter kun et Billed af min Phantasi?“ raabte Theodor. — „Nei — min Elskede — det er Virkelighed! tilhviiffede hun ham: Det er mig — kom — søl paa mig — her staae varme Pulse — her banker et længselsfuldt Hjerte! — Lad Dig omflynge af disse Arme — hyl Dig med mig i denne Silfekaabe — heft Dine Læber paa mine, og bortdrik Ordet „Elfskov“ af dem! — Hvilk her! — Elfs her! —“

Vel modstræbende, dog henreven af den søde Magt, havde Theodor fundet sig i Alt. Han sad hos Sylphiden, hildet i hendes Favn, beruust af hendes Kys. Kun sjelden dæmrede et Glimt af Bevidsthed op i ham, og da kom det ham fore, som om han sad allene i den dybeste Nat, sønderreven af Sam-

vittighedsnag, forladt af alle Mennesker. Han stræbte da at fatte sig, men afmægtig sank han sammen, ikke istand til nogen fri Bevægelse mere.

„Og elsker Du mig ogsaa?“ spurgte Sylphiden sagte. — „Hvo er Du?“ spurgte Theodor. — „Et Bæsen, som vil gjøre Dig lykkelig — for at vorde lykkeligt ved Dig!“ var Svaret. — „Er Du da ikke Doctor Graham's Datter?“ spurgte Theodor videre.

„Jeg? En Dødeligs Datter? raabte Sylphiden forundret: Kan Du endnu nære denne vrang Mening om mig, efter at Du har seet mig i min sande Skikkelse. Jeg er en Aand — og ham, Du kalder Doctor Graham, var en ussel Dødelig, som var kommen i Besiddelse af lønlige Kræfter og havde anmasjet sig et Herredømme over os. Ved Dit Mod har Du befriet mig af denne Trældom; jeg tvivlede ikke om Din sande Kjærlighed, og gjorde Dig lykkelig ved min. Nu vil jeg bringe Dig — min Tilværelse til Offer. Jeg vil leve med Dig — kun elske Dig! Med Menneskenes Glæder vil jeg ogsaa modtage deres Lidelser — jeg vil forsage et evigt Liv — jeg vil døe med Dig — tilsværg mig, at ville det samme! —“

„Jeg —“ begyndte Theodor, og en iisnende Rædsel gennemrystede ham, og Ordet qvaltes paa hans Tunge.

„Nu? Du nøler? sagde Sylphiden: Elsker Du mig da ikke? Gaae — Du elsker vel en Aand, den tossede Stræverdatter, som boer med den rige Holzmeier og har Dig skjændigt til Bedste.

Hun er vel ogsaa værd, at Du bringer hende sligt et Offer. Siig de Ord efter mig, som jeg vil foresige Dig, paa det jeg kan troe Dig. Thi naar jeg vorder et Menneske siig, da martre mig ogsaa alle Skinsygens Tvivl, alle hine Helvedsqualer, som fordunkle Eders Kjærlighed. Siig nu aabenhjertigt — vil Du gjentage mine Ord?" — „Begynd!" svarte Theodor.

„Nu, saa siig: „Jeg elsker Dig ubeskriveligt — Dig allene — jeg vil hænge ved Dig i Liv og Død, og være Din for — —"

Saa vidt havde Theodor, bævende og nylende, sagt Sylphidens Ord efter. Da kom det ham fore, som om der lagde sig en bred Skygge over Sylphidens af Kjærlighed forklarede Træk — i hendes Dine viste sig en lumsk Ild, hendes Mund fortrak sig til et trædskt Smil — den blodrøde Tunge kom tilsyne, som om den tørstede efter hans Blod — Lændernes Perlerader vorte til et frygteligt Bid, som hun truede, at slaae i hans Kjød — han saae sig omsnoet af Slinger; greben af Kløer, som han ikke formaaede at undsøye.

„Nei, Dig tilhører jeg ikke! skreg han frygteligt, i udbrydende Vanvid: Og har Du end min jordiske Deel, saa skal Du dog ikke røre min Sjæl! — Viig fra mig, Du forlokkende Skuffebilled — jeg hader — jeg affkyer Dig — og Himlen vil være mig naadig! —"

En hurtig Svimmel greb ham, Flammer fore ud af Jorden trindtomkring — hylende var Sylphiden forsvunden — fugtige Slaggermuusvinger strøge

ham tæt forbi. En Hvirvel greb ham, og foer bort med ham — gennem Lufsten — et blankt Sværd susse over ham — han svang det vildere og vildere — da flød ham en tyk, sort Blodstrøm imøde, rygende og dampende mod Himlen — han vaagnede af sit Raseri — han følte atter fast Grund under sig — han saae atter med de før fastslukkede Dine — han segnede, ved Siden af et blodigt Liig, afmægtig til Jorden.

„Min Himmel, er det Dig, Marie? tilraabte en aldrende Veninde Denne, der, silde paa Aftenen, traadte ind til hende: Saa sæt Dig et Dieblif — Du er jo gandske forpustet!“

„Bilde Du ikke følge hjem med mig? spurgte Pigen: Min Fader, — af, min stakkels Fader! —“

„Hvad feiler ham?“ spurgte Veninden bekymret. — „Han var allerede iforveien saa svag — og nu det Mord — Det har kastet ham paa Sygeleiet; jeg frygter, han lever neppe til i Morgen.“

Stiltiende kastede Konen et Tørklæde om sig, thi Lufsten var raa, og fulgte Marie hjem. I den mørke Stue laae den gamle N., tungtrallende paa Sengen. Marie tændte en Lampe. Den Døendes Træk vare fordreiede, græsselige at see. Bevisthed og Mæle syntes han at have tabt.

„I dette Bærelse, spurgte Veninden sagte: er Mordet begaaet? Jeg troer, det var hist, hvor Sengen staaer, Holzmeier laae i sit Blod.“

„Lader os ikke tale derom, nu ikke!“ bad Marie. — „Han hører os ikke! sagde Hiin: Du seer jo, at han ligger der uden Besindelse, den Stakkel. Saa fortæl mig dog; hvorledes det gik til, var han da virkelig rasende gal?“

„Ik!“ sukkede Marie.

„Og de siger, at Din Brudgom, den gode Hr. Holzmeier, var hos Dig, at han talte om det forrestaaende Bryllup, og ikke tænkte mindre paa Noget, end paa sin Død — saa kom den Anden saarende rasende ind ad Døren, og gjennemborede den gode Hr. Holzmeier med en spids Theaterdolk, saa han opgav Anden, uden at knye.“

„Seer Du ikke? Hiss henne!“ raabte Marie ængsteligt, idet hun holdt sig gandske nær til den Gamle, og pegede mod en mørk Bræa i Stuen, hvor det bevægede sig som en tynd Røg.

„Jh, der er en lang Taande i Lampen, og saa spiller Skinneret saa underligt hid og did paa Væggen!“ sagde Konen, og stod op, for at eftersee Lyset. Men neppe havde hun gjort to Skridt, før hun, bleg og skjælvende, igjen satte sig hos Marie.

„Jeg seer Intet, sagde hun med et tvungen Smil: men mig overfalder paa eengang en saadelig Angst, at jeg ikke tør vove mig fra denne Plet. Jeg maa tilstaae, at her er noget Uhyggeligt i Stuen.“

Den Syge blev rolig — han syntes at sove — paa Væggene hoppede Lys og Skygge mellem hinanden; den gjennem de fletsluttende Vinduer indtrængende Stormvind bevægede Lampen hid og did.

Begge Qvinderne overbeviste sig snart derom, og bleve roligere.

„Og Theodor? begyndte Veninden, efter nogen Tids Forløb, atter at spørge: Er han død i Daarekisten, som Folk sige?“ Marie taug.

„Hvad dog Folk kunne hitte paa! vedblev den Anden: Man sagde, han havde sluttet en Pagt med den Onde, og havt en Helvedes Geist hos sig, i Skikkelse af en ung Pige — —“

„Hører Du? raabte Marie: Nu er det intet Bedrag.“

Susende foer det forbi Vinduerne, aabnede Gadedøren, og et tungt Trin hørtes udenfor. Det rev Døren op, og den Gamle stønnede høit i Sengen. Lampen blussede høiere, og en tyk Olie-damp udbredte sig i Værelset. Qvinderne saae hen til Sengen — og ved Hovedgjerdet bemærkede de med Rædsel en dunkel, i en Kappe indhyllet Skikkelse, Hatten dybt nedtrykt i Ansigtet, Dinene stivtfæstede paa den Døende.

„Er det Dig?“ spurgte Denne med tilbagevendende Bevidsthed.“

Qvinderne hørte en huul Tone, liig et fjernt Brøl, men kunde Intet forstaae. Skjælvende rykkede de de gandske nær sammen.

„Maa jeg aasted? Er der ingen Redning mere?“ jamrede den Gamle.

Et høit, Marv og Been gjennemtrængende Skrig, og — han var ikke mere.

Marie bragtes bort af Veninden. Sine Dage henlevede hun i stille, fromme Øvelser. Den gamle N's Baaning forblev øde, og endnu efter mange Mars Forløb hørte hans Eftermand, naar han om Natten arbejdede, hvorledes Dørene sloges op og i. Det ravede op ad Trappen, skred forbi ham, gik ind i Rustkammeret, kastede Harnisser og Hjelme ned af Sømmene, klappede med Skjoldene og Sværdene, kastede alle Rationers og alle Tidsalderes Dragter imellem hverandre, og bragte derpaa Alt igjen i Orden i største Stilhed.

*

*

*

Solen var dalet, og en frisk Aftensvind strøg gennem de stærktduftende Blomster, hvormed Foden af den Høj var beplantet, hvorpaa Selskabet sad i viden Kreds. Det var yndige Piger og smukke Koner, som opmærksomt hørte paa den unge Mand, der just havde endt sin Fortælling.

Der bødes Forfriskninger omkring. Kredsen opløstes; Damerne adspredtes i Haven. — De hvidklædte Piger toge hverandre under Armen, og talte sagte om den uhyggelige Fortæller. Den unge Mand sad affræftet i et fjernt Lysthuus. En bleg nærværende Pige havde længe søgt ham forgæves; omfiden fandt hun ham. „Kun en lille Oplysning endnu! hvistede hun, idet hun satte sig hos ham: Hvor lever Theodor, og hvad er der bleven af Marie? Kunde man ikke faae de interessante Personer at see? — Men, min Gud, hvor De brænder! Vi have kosteligt Jis — et Glas deraf

— henter Dem det selv — men saa maa De ogsaa fortælle mig, hvad De er bleven os skyldig!"

Hun hoppede bort, og med et Bæger fuldt af den fortræffeligste Is iulte hun til Lysthuset, bevæget af Nysgjerrighed og Længsel.

„Her er Isen — fortæl nu!" raabte hun, idet hun traadte ind i det tomme Lysthuus. Men sporsløs var Fortælleren forsvunden.

August Lewald.

Christi Himmelfartsfesten i Messina.

Festen begynder dermed, at et af den hellige Jomfru egenhændig skrevet Brev, som man opbevarer i Domkirken, høitideligt forevises. Derpaa sætter man en høi trekantet, paa en Slæde staaende Pyramide, i Bevægelse. Paa dens Spidse seer man en gammel Mand med langt Skjæg, forestillende Gud selv. Paa hans høire udstrakte Haand staaer en (levende) femtenaarig Yngling, som Guds Søn. Ubemærkt har man anbragt Jernstænger, hvorved Ynglingens Fødder ere befæstede, at ikke en pludselig Svimmel skal nedstyrte ham fra hans Høide. Under disse Stikfæls seer man paa Pyramidens Forside et riigt smykket Mariabillede. Under og ved Siden af dette

Billed dreie sig, ved et inden i Pyramiden anbragt
 Maskinerie, otte store Sole. Enhver af dem har
 fire stærktforgylde spidsudløbende Straaler. Ved en-
 hver af disse Straalespidser er et treaarigt Barn,
 pyntet som en Engel, befæstet saaledes, at, skøndt
 Solene dreie sig om, beholder dog Barnet stedse en
 opret Stilling. Men da de arme Børn vel maa
 blive over en Time i denne piinlige Stilling, seer
 man dem tidt worde blege og blaa og sorte, ja af-
 mægtige indtil Døden. Pyramiden slæbes igjennem
 det tilstrømmende Folk til Cathedralen, medens Kir-
 kernes og Klostrenes utallige Klokker ringe, og smaae
 og store Kanoner brage og tordne. Tusinder ned-
 kaste sig i Støvet for Pyramiden, og bede skrigen-
 de om Lykke og Belsignelse. Det varer vel over en
 Time inden Toget naaer Kirken. Imidlertid dreie
 de otte Sole sig uafsladeligt om deres Axe, med de-
 res 32 usle smaae Martyrer. Man seer hvorle-
 des de ængstede, piinte Børn klage og vaande sig,
 men Larmen er for stærk til at man kan høre no-
 get deraf. Langt om længe tages de ned og bæres
 med stor Jubel ind i Kirken. Enhver Moder, som
 laaner sit Barn til dette Triumphtog, faaer en Da-
 ler for denne Dag, og siden, saalænge hun lever,
 tiogte Skillingen hver Maaned. Ikke sjelden skal
 det skee, at Børnene tages døde ned af Solspidserne,
 eller dog døe af den ustandne Angst. Men da trøste
 Mødrene sig dermed, at have opofret deres Kjæreste
 til Guds og den hellige Jomfrues Ære.

Staden under Vand.

Pompejus og Herkulanum ere mærkværdige som Stæder under Jorden. I den ene kan man gaa omkring i alle Gaderne; naar engang Gruset er gandske skaffet bort, som hviler paa det siden 1750. Men vi have ogsaa en Stad under Vandet, som er ligesaa tydelig for Øiet som Pompejus. Det er det ulykkelige Callao, som 1746 forsvandt i et Nu med alle sine Indvaanere. Af 6000 Mennesker som boede deri, bleve kun 2 reddede. Den Ene var en Musikant, hvis Violon holdt ham ovenfor Vandet, da han vilde gaa til et Bryllup. Ved klart og stille Veir seer man i Dybet Gaderne og Husene, Kirkerne og deres Tårne; men istedetfor Mennesker skyde Haifiske og Delfiner langs med Gaderne ind i Husene, og ikke engang en Dykker vover sig ned for at bringe op fra Havets Bund nogle af de Skatte, som her endnu maa ligge i Mængde.

Orefignet for Lord Wellingtons Skjld.

Jeg var, i Aaret 1817, i Brüssel, og boede paa Kultorvet, i det Herberg, hvor Postvoagnene fra Antwerpen tage ind. Man finder her et meget godt Table d'hôte. Alle vare i Gaarden, for at see de Reisende stige af; jeg havde sluttet mig til Mængden. Een eneste Reisende fængslede min Opmærksomhed. Ved første Diekast ansaae jeg ham for et ungt Menneſke mellem 15 til 18 Aar, men da jeg betragtede ham nærmere, saa jeg, at han vel kunde være 25 til 26 Aar gammel, og ved det første Ord, jeg horte, var jeg fast overbevist om, at denne smukke Knos var — en Vige. Hendes Legeme, der idetmindste var 5 Fod 2 Tommer langt, smidigt og velformet, havde slet ikke det Youngne, der altid røber Fruentimmeret. Hendes hele Udfærd var saaledes indrettet, at det, uden Stemmen, der paa en saare indtagende Maade røbede hendes Kjon, vilde været umuligt, at gjætte det. Skjøndt jeg i høi Grad deler den almindelige Fordom mod Kvinder, i Henseende til deres Forklædning paa Reiser, saa indgjød dette Fruentimmer mig dog en meget velvillig Nysgjerrighed. Man saa, at hun ikke af forbigaaende Lune var klædt saaledes, men at det, ved lang Bane, maatte være bleven hende til Trang. Hendes Træk vare ædle og udmærkede; hun vakte tusind Formodninger i mig, men Ingen af dem lod mig ahne den Scene, hvortil jeg blev Vidne.

Hun kom ned fra sit Værelse, uden at have forandret Noget i sin Dragt. Deraf sluttede jeg, at hun allerede samme Nat vilde afreise med Postfarethen. Jeg vilde benytte de Dieblikke, hvori jeg kunde være om hende, og da mine graae Haar undskyldte en Smule Frihed, begyndte jeg Underholdningen med nogle almindelige Spørgsmaal.

Da jeg kaldte hende „Herre“, sagde hun med et behageligt Smil: „Jeg takker Dem, min Herre, for det Hensyn, De tager til min Forklædning; men da jeg ingen Grund har til at skjule mig, og jeg har erhvervet mig Ret til, at klæde mig som Mandsperson, kan De frit tiltale mig som Dame, thi min Stemme har sikkert røbet Dem mit Køn.“

„Ja, ved sin Velklang; men Maaden, hvor paa De bærer denne Dragt, og selv Deres høie Væxt lader endnu nogen Tvivl tilbage. Undskyld, har jeg ikke seet Dem bære Pistoler ind?“

„Jo, svarte hun: og en meget smuk Sabel med. Ak, disse Vaaben og jeg ere allerede gamle Bekjendte.“

„De har altsaa gjort Krigen med?“

„Krigen? Nei! Men jeg har bivaanet Krens Fester.“

Disse Ord talte hun i den smerteligste Erindrings Tone, medens der laae Enthusiasme i hendes Blikke og i hendes Stemmes Bevægelse.

Jeg tilstaaer det, jeg ønskede gjerne, at fortsætte Underholdningen. Jeg stillede mig derfor, som om jeg havde misforstaaet hende.

„Vel! sagde jeg: De reiste med En af Generalerne; De var bagved.“

Med stolt Blik maalte hun mig fra Fødder til Hoved: „Jeg troer, min Herre, at have sagt Dem, at jeg var hos de Franske, og jeg beder Dem troe, at jeg ikke gjaldt for En, der blev bagved.“

„Tilgiv mig; jeg bebrejder mig den Bevægelse, hvori jeg har sat Dem. Men De interesserer mig gandske særdeles, og mine 60 Aar maae undskyldes mig. De har altsaa virkelig gjort Feltslag med?“

„Tre! svarte hun: Ved Eylau, Leipzig og Mont Saint-Jean har jeg kægtet.“

„Min Søn mistede Livet i det andet af disse Slag! sagde jeg: Han var Sergeant i det 14de Regiment.“

„De unge Konstablere! raabte hun: Trøst Dem, stakkels Fader! Deres Søn er falden paa de Braves Seng. Han er en af de Konstablere, om hvilke Keiseren sagde: „De have manøvreret for Gjenden som en Armee Veteraner!“ *) Det var dem, som hidflei, for at undsætte Ney, der i fire Timer var udsat for alle Gjendens Anstrengelser. Ja, De har mistet en Søn! Al, min Herre, De har Ret til at hade Wren. — Dog — ædle Chimære! — “

Hun aftenrede en Taare, og vedblev: „De har allerede været her nogen Tid? Har De hørt tale om den Mand's Søn, der var Fyrste af Moskwa? Man har sagt mig, at jeg vilde træffe ham her,

*) Historisk.

og jeg har kun foretaget mig denne Reise, for at opsoge ham og indpræge mig hans Træk endnu engang, inden han fjerner sig. Ja, jeg vil see den Mand's Søn, som reddede saamange Frankmænd, som, hengivende sig for dem, modtog hver stor Fare, som om den blot havde været bestemt for hans Mod, den Mand's, som vovede sit Liv, ret som kunde han vundet Alt, skjøndt det var altfor vist, at han maatte tabe Alt, og som blev simpel Soldat paany, idet han forblev General, den Mand's endelig, som bragte Russerne til at vige for den franske Tapperhed, da de havde Alt for sig, undtagen ham. *) Jeg vil gaae til ham, og sige: „Heltersøn, naar Skjebnen fører Dem til andre Lande, saa glem ikke Frankrig. Gid De aldrig maatte sværge til andre Fæner, end Frankrigs! Vedbliv, at være den Mand værdig, som, i meer end hundrede Slag, fægtede for dette saa dyrebare Frankrig. Bevar altid den Ret, med ædel Stolthed og høi patriotisk Følelse at kunne sige med Duguesclin's Vtling: „Ja, det Blod, jeg udsprang af, er runnet for Frankrig! **)"

Jeg stod ubevægelig af Beundring. Der laae saamegen Aand, saameget Udtryk i denne Kvindes Ord, Bevægelser og Dilektsk, at hun forekom mig at være ligesom et høiere Væsen. Jeg nøiede med at afbryde den Betragtning, hvori hun var hensunken. Efter denne retfærdige Lovtale over En af

*) Hr. de Segurs Memoirer.

**) Oui, le sang, dont je sors, a coulé pour la France!

påre navnkundigste Krigere havde hele hendes Hjerte opløst sig, og jeg vilde ikke fornye hendes Smerte ved ubestødne Spørgsmaal.

„I Morgen skal De erfare, om Marstallens Søn er i Brüssel. Men, jeg beder Dem, vord roligere. Selskabet kommer. Spiser De ved Table d'hôte?“

„Ja, og ved Deres Side! svarte hun i artig Tone: Tag mig i Deres Beskyttelse. Jeg behøver megen Overbærelse, da mine Erindringer ofte komme i Strid med min Klogskab og min Forstand.“

Adskillige Personers Komme førte os tilbage paa gandske ubetydelige Gjenstande. Hun blev lidt efter lidt roligere, og vi indskrænkede os ved Spisebordet til at være stille Jagttagere.

Blandt Gjæsterne ved det stærktbesatte Bord befandt sig adskillige Engellænder. Tre af dem vare hidreiste, for at beseje Balpladsen ved Waterloo. De sadde ved Siden af os, og talte høit, men Engelsk. Paa den Utaalmodighed, min Naboefke yttrede, saae jeg, at hun forstod det, og at Samtalen mishagede hende.

„De forstaaer, hvad disse tale?“

„Udsælseligheder, Løgne, skjændige Løgne!“ raabte hun, stod op, og pegede paa de to Engellænder.

Jeg maa sige til deres Roes, at de, saasnart de erfarede, at disse heftige Ytringer kom fra et Fruentimmer, viste sig meget artige mod hende. Den Ældste talte med hende i en Tone, der var eftergivende og undskyldende; de Andre betragtede hende med levende Nysgjerrighed.

„Jeg forstaaer Engelsk, sagde hun: men jeg taler det aldrig; jeg antager Deres Undskyldninger, mine Herrer, og beder Dem, saabetsom hele Selskabet, tilgive en Hefstighed, jeg ei har været Herrer over. Men tør Militairpersoner, Mænd af Værd, glemme den Afgørelse, de stilsatte den uhyggelige Tapperhed? De vare, siges De, den 18de Junii i Edinburg. Jeg, mine Herrer, var ved Mont Saint: Jean. Nu domme De selv, hvo der har størst Ret til at tale om denne minderværdige Dags Bedrifter.“

Hele Selskabet var bestyrtet. Idet vi fjernede os, lod jeg hende føle det Ukloge i hendes Udsærd, og søgte at bevæge hende til større Forsigtighed. Hun lovede mig det. Man vil see, hvorledes hun holdt Ord.

Vi gjorde en Lystvandring gennem Parken. Jeg førte hende til min Banquier, hvor jeg var vis paa, at erfare, hvad hun angaaende Marskalk Ney's Søn, ønskede at erfare. Jeg hørte, at han nys havde forladt Brüssel, og vidste ikke, hvorledes jeg skulde bibringe Damen denne Efterretning. Guld af Forventning lystvandrede hun i Haven, og tilraabte mig, da hun langt borte saae mig: „Nu, saaer jeg ham at see? Hvor er han?“

„Han er lykkeligvis i Sikkerhed!“ svarte jeg, idet jeg, ved at pege paa en opdigtet Fare, vilde formilde hendes Harm over et feilslaget Haab. Efter at jeg nogen Tid havde ladet hende blive i Bidsfarelsen, drog jeg hende lidt efter lidt ud deraf.

Hun takkede mig, og skjenkede mig fra nu af, sin hele Tillid, men hun blev sorgmodig og ordknap.

Jeg foresatte mig, at opbyde Alt, for at adsprede hende. Derfor bad jeg hende, at tilbringe Aftenen i Parkens lille Theater. „Tal ikke høit, og jeg indestaaer Dem for, at man ikke vil ahne Deres Rjon. Træffer jeg Bekjendte, vil jeg forestille Dem som en ung Dansker, der er ukyndig i fremmede Sprog.“

Mine Ord afnødte hende kun et tvungen Smil; jeg saa vel, at hendes Aand ei var stemt for Theaterbedrag, og troede, at gjøre det bedre, naar jeg førte hende ind i Tishaven.

Bed Siden af det Bord, hvorved vi sadde, befandt sig fem til sex unge Mennesker. De talte meget levende. De Tre gik; to Andre fortsatte deres Samtale, den Ene meget godt, den Anden paa meget slet Fransk, og disputerede om Slaget ved Waterloo. Franskmanden indblandede i Undersøgelser om alle det Parties Fordomme, hvortil han hørte; Engellænderen derimod alle Nationalhadets Uretfærdigheder. Min Dame morede sig over Striden, uden at deeltage deri. Men Franskmanden fjernede sig, og, stuffet af de blonde Løkker og den blomstrende Ansigtssfarve, ansaae Modstanderen hende for en Landsmand, kaldte hende saa, og opløstede Wellingtons Krigerhæder til Skyerne.

Bed disse Ord blev min Ledsagerinde blussende rød, og hun gjorde en utaalmodig Bevægelse, men uden at bryde sin Taushed.

Engellænderen gjentog sin Tale, og tilføiede endnu :
 „Hvorledes ? De troer ikke, at Lord Wellington er
 den største General, den største Mand i Europa ?“

„Nei ! raabte hun hestigt : Nei ! Eders Wel-
 lington er et ynkeligt Menneske ! Et Ord af ham
 havde reddet en Helt, og dette Ord udtalte han
 ikke. Men Efterverdenen venter paa ham.“

Hun havde talt med Fasthed, men uden Hef-
 tighed, og jeg kunde idetmindste ikke forudsæe, hvad
 herpaa fulgte. „De taler uidentvibst om Ney ? sag-
 de han : Lord Wellington gjorde Ret ; Ney havde
 fortjent Døden.“

Her sprang, hurtig som et Lyn, min ledsager
 inde op, og gav Engellænderen et Slag paa Nret,
 saa det ringede igjen i hele Salen, og han blev
 faldende gandske forbløffet, med stirrende Øine.

Hun maalte ham stolt, og sagde : „En Engel-
 lænder skal aldrig, idetmindste ikke i min Nærvæ-
 relse, udtale en saa barbarisk Brutalitæt !“

Man dannede en Kreds om os ; Engellænde-
 ren var rasende, og talte om at bages. Alle brast
 i Latter, thi Stemmen havde røbet den Udfordren-
 des Kjon, og man gjorde Britten opmærksom derpaa.

„Kunne vi ikke slaaes, sagde han : vel, saa
 maa hun gjøre mig Afbiigt.“

„Feige Menneske ! raabte hun : Det staaer
 gandske til Dem, at erfare, om jeg gjør min Dragt
 Ure. Foretrækker De, at beholde Drefignet, saa
 tillykke dermed ! Det vil lære Dem, at tale bedre
 om de franske Soldater, og især at agte Ulykken,
 at agte de Mænd, hvis sidste Suf vare navnkundige,

høie Suk, som Grækenland og Rom vilde misunde Frankrig !"

Hun taug. Tilhørerne vare maalløse af Forundring, og jeg benyttede disse Dieblikke til at føre min fyrige Veninde ud af Kredsen, efter at jeg havde stuktet Britten min Adresse i Haanden.

Vi bleve tre Dage i Brüssel, og besøgte alle offentlige Steder, uden at træffe Engellænderen, ja, uden at høre Nogen tale om det Forefaldne.

Jeg moraliserede for hende, hun skulde dog være forsigtigere. Hun svarte: „Min Ven, jeg skal gjøre mit Bedste, men det er meer, end jeg kan udholde i denne Dragt.“

„Nu vel, Madame, saa maa De atter klæde Dem qvindeligt. De gaaer ellers tilgrunde.“

„Min Ven! tog hun Ordet: Dette Hjerte er godt; siig mig, paa Vre og Samvittighed, kunde jeg handle anderledes? Engellænderen beholder sit Drefigen, og jeg — mine Minder.“

Menigmands Overtroe i Jylland.

Naar et Fruentimmer forstaaer, saaledes at rage op i Kaminilden, at den brænder raskt, saa betyder det en venlig Mand, især hvis samme Fruentimmer tillige er uheldig i Spil. — Naar Giden sprudler Gnister, betyder det, enten en Skat eller en Ligtiste. — Lysetanden spaaer meget og sandt; fornemmelig hvis den forudsiger Breve. — Den, der kan blæse et udsukt Lys op igjen, er meget dydig. — Brænder Lyset med en blaa Lue, saa er der et Spøgelse i Huset. — En saakaldet Sangspaan i Lyset varslor Dens Død, som den vender imøde. — Gaardhundens Tuden om Natten betyder et Dødsfald, og naar en Høne galer som en Hane, erfares snart en Ulykke. — Naar Ratten, som ligger paa Gulvet, strækker sin Hale henimod Kaminen, betyder det Frost; naar den pudser sig med Poten, faaer man Snøe og Bløst; slikker den Halen, er det Tegn til, at det vil regne; hvis den nyser tregange, faaer det hele Huus Snøe. — Naar Panden klør, faaer man Fremmede; klør Næsetippen, faaer man Nyt at vide; klør det høire Øie, kommer man til at græde; men klør det venstre, til at lee. — Kriller det i Næsen, faaer man Fortrød. — Klør den høire Haand, skal man give Penge ud; men klør den venstre, faaer man Penge. — Naar det gyser i En, gaaer der just No-gen over det Sted, man engang skal begravet paa.

S.

O v e r a l t N i.

En gammel Gaade.

Et Institut var der 24 Drengene, som boede i et firkantet Værelse saaledes, at der var 9 paa hver Side og Læreren i Midten, nemlig:

3	3	3
3	1	3
3	3	3

Hver Aften gik Læreren omkring og undersøgte om alle Drengene vare hjemme. Men engang kom der 4 andre Drengene for at besøge deres Kammerater og vilde gjerne blive hos dem Natten over, men paa det at Læreren, naar han visiterede, paa hver Side ikke skulde finde flere end det sædvanlige Antal, udsandt de et Middel til at fordele de 4 nye Drengene heelt kunstig saa Læreren ikke bemærkede dem, nemlig:

2	5	2
5	1	5
2	5	2

Men Dagen efter vilde 4 af Instituters Drengene gaae ud med de 4 nye for at gjøre Epilopper, og paa det at Læreren, skjøndt der var 8 mindre, dog paa hver Side skulde finde 9, opstilte de Tilbageblevne sig saaledes:

4	1	4
1	1	1
4	1	4

Paa saadan Maade fikerede de Læreren ofte, uden at han bemærkede det.

S t u d e n t e n .

Høit under Taget, hvor Evalen boer,
 Har ogsaa Studenten sit Kammer,
 Der sidder han nærmere Englenes Chor,
 Trods Stuens og Salens Madammer;
 Paa Væggen hænger hans hele Stads,
 I Lommen er Stillingen fire,
 Paa Bordet ligger Homer og Horats,
 Samt mange bestrevne Papire.

Et Løllelys brænder i Stagen smukt,
 Selv flærrer han Aftensmaden;
 Det er saa silde, hans Dør er lukket,
 Kun Vægteren sværmer paa Gaden;
 Lad ham kun sværme i blaa Talar,
 Det rager Studenten jo ikke,
 Han stirrer saa taus gennem Studens Glar,
 Seer Stjernerne blinke og nikke.

Han tænker paa mangen en Barndoms Drøm,
 Imedens han stopper sin Nøse,
 Da bliver om Hjertet han ganske øm,
 Hans Kinder see ud som en Rose.
 Han yndes af Mange, har dog ingen Ven,
 End siige en lille Veninde,
 Thi slagre hans Sukke i Ratten hen,
 Til Mar for de lystige Vinde.

Men sukke og græde er ingen Plaisseer,
 Undtagen for syge Poeter;
 See! Maanen sidder paa Taget og leer
 Ad ham, og ad Povel og Peter.
 Studenten damper sin Pibe ud,
 Og vender saa Lyset i Stagen,
 Saa beder han barnlig sin Bøn til Gud,
 Og trækker saa Dynen om Hagen.

H. C. Andersen.

Den bedste Skytte. En Gaade.

Den bedste Skytte som paa Jord er til,
Ledsager tro Dig, sigter hvor Du vil,
Den bedste Piil, som rammer skarpt og vist,
Ved ham Du sende kan med slættet Frist.

Hvad Tamt og Vildt, hvad Haardt hvad eller Blødt,
Hvad Løst og Fast, hvad Bittert eller Sødt,
Du treffe vil, han sender flux sin Piil,
Hans Skud tidt vakte Graad, men tidt og Smil.

Din Tanke selv er hurtig ei som han,
Meer selv end Ord og Skrift han mægte kan;
Hvad Sværdet ei, hvad Tusinds Bøn ei vandt,
Hans Trolldom tidt saa brat som Lynet sandt.

Men vaersomt dog Du bruge maa hans Magt,
Den Mængen har Fordærv og Vanhæd bragt,
Tidt seiret den i Amors søde Spil —
Gjæt hvem han er! Du kan det naar Du vil.

S. —

Nogle gamle danske Mundheld.

Jo renere Korn, jo stridere Halm;
Jo klingere Lyd, jo haardere Malm;
Jo federe Mælk, jo rammere Ost;
Jo hvidere Snee, jo klarere Frost;
Jo klarere Vand, jo dybere Søe;
Jo glattere Hud, jo stoltere Næe.

J a c o b M e r d e m a n n .

En Novelle.

Alt begyndte Solen at nærme sig Walliserbjergenes Toppe, og de lave Spidser skjulte sig efterhaands i den opstigende Skumring, som allerede havde indhylllet den snevre Dal med dens rislende, bugtrige Kilder, dens Marker og Buskværk, samt Flækkens Gader. Laagen steg op fra den duftige Grund, læggende sig om det steile Contobjergs Belte; men gennem det lette Dække trængte et muntert Livs Toner op, og tusind Lys glimtede igjennem, i deres mangfoldige Rækker betegnende, hvorledes Colonisterne havde fravundet de næsten trindtom fremragende Steenvægge et Opholdssted. Kun mod Nordvest udbredte sig en lille Slette, indtil en vidtøstlig Landsby, som, i det stedse tiltagende Mørke, kun viste sig meget utydeligt. Tæt bag Landsbyen steg Nedrebjerget op, og i vidt Frastand tronte derover Sanct Gotthard's vældige Masse, halvt straalende i mildt Purpur, halvt omtaaget af en violet farvet Duft, og fra Vesten saae Jomfruen herover, paa Østiden liig et dunkelt Ræmpebillede; kun om hendes Hoved slyngede Astenrøden Roser. Ogsaa Conto's Klippepande var endnu ikke gandske fordunklet, og Dagens Lys spillede i Toppene af de Træer, som, bevægede hid og did af Vinden, susete paa den eensomme Høide.

En Mand gik omkring blandt dem, snart med nolende, ulige Skridt, som om Noget standsede hans Tankers Løb og hans Lemmers Bevægelse, snart hastigt, som om han havde fattet en Beslutning og som om det drev ham fremad til hurtig Fuldbyrkelse.

Han bar en viid Rytterkappe, men heed af den steile Vandring, han alt i Eftermiddagstimerne havde tiltraadt, havde han slaget den tilbage. En mørkfarvet Frak bedækkede det, skøndt magre og noget forover bøiede, dog kraftige Legeme; en Guldfjæde blinkede frem under en Knipsingskrave, hvis fine Bæb, ved langvarig Brug, syntes noget beskadiget, og i et bredt Bandelier, hvis grønne Floiel var temmelig afbleget, bar han en lang, spansk Raarde med ziirligt Jerngreb. Tyrligt rittede hans Næse frem under den bredkrampede Tjershat, og Ornenæsen, saavel som den fintdannede Mund gave hans Ansigt hiint Udtryk, der ofte, helst hos Manden, erstatter det affaldne Ungdomsblomster og Formens egentlige Skønhed. Men da han blottede Hovedet, for at tørre den sneedbedækkede, surede Pande, krollede sig over den kun faa tynde Lokker af hoilys Farve, som skinnede rødligt i Aftensolen. Nærene saae uvisst, næsten sky, omkring; mellem dem boede Harm i en dyb Rynke, og om Læberne spillede tidt et forbigaaende Smil, som ikke hørte Glæden til. Mandens hele Skikkelse, hvis Fagter isvrigt syntes raske og behagelige, bar, naar han stundom hvilede sig, Præget af en Brøstfældighed, som hverken Aarene eller Livets og Lidenstabs Storme havde fremkaldt.

Bludselt traadte han affides fra den smale Godsti, der snoede sig over Bjergets Hoide, til den yderste Rand, hvor Klippen, vidt udragende over sin Grund, hang truende over Dybet, over Glækken og dens Beboere. Han saae ned, og udtalte Ord, som dog hændede uforstaaelige mellem de tætsluttede Tænder.

En Tidlang stod han saaledes ved Ufgrundens Rand, og saae nordest, hvor, ved Glækens Ende, adskillige Lys blinkede frem i viden Firkant, som om de festligt oplyste en stor Bygning; sammesteds fra lod, i sagte, dæmpede Toner, en munter Musik op mod Himlen.

Kast trak han sig tilbage, og indsvøbte sig tætere i sin Kappe, med hvis Folder Binden legede. Derpaa gled hans mørke Blik om i en Halokreds ved Bjergvæggens Fod, og de Ord, der, fra Tid til anden, ligesom uvilkaarligt, undslap ham, bleve forstaaeligere.

„Du Taarested! sagde han: Du Taarested, det er jo det Navn, Dine Opbyggere have givet Dig. Dog ere Taarerne allerede tørrede, og den sorgløse Glæde boer paa Ruinerne af det, der ikke er mere, og de Daarer forlyste sig med Sang og Dands paa den bedragerisk underhulede Grund, som opslugte deres Forgængere.“

„O, man er meget glad her! vedblev han efter en Pause: Lykke og Rigdom have opslaget deres Sæde i den snevre Dal, ligesom paanødende sig,

medens de uopnaaelige flye Den, der søger dem i Hovedstædernes larmfulde Gader, eller paa Havets Bølger."

Atter taug han. Idet han paany vendte sig mod Nord, talte han høiere, saa hans Røst, vidt henklingende over Dalen, gav Gjenlyd fra Bjergene ligeoverfor.

"Til Lykke, ædle Greve! Du har tilegnet Dig Lykken allene, og den har fulgt Dig, bortvendende sig fra dem, for hvilke den var bestemt, saavelsom for Dig. Fra Din Urne hvirvler Røgen sig op gennem den pyntelige Skofteen; Træerne i Dine haver befrugte Luften med krydret Bellugt, og Natviden bærer Dine Musikanter's Melodier op til mig. — "

"Glæd Dig, Grev Vertemati! vedblev han halvleende: Dig venter, ved Festens Slutning, det Bedste; thi sky og ydmyg træder den Eensomme, den Banlyste, over den Lykkeliges Tærskel, og kun en forældet Ret giver ham Leide. — "

"En Ret? — gjentog han sagtere: Hvor har da Retten nogensinde mægtet, at gjøre sig gjeldende mod Magten? — Men derfor sommer det sig den Tilfidsatte, at gribe til Midler, som Lykkens Skjædebarn foragter. Vagt Dig, Grev Vertemati, thi jeg har besluttet, efter lang Valfart at udhvile mig i mine Fædres Besiddelse; i deres rige Forraadskamre vil jeg, uden Møie, gribe, hvad den egenfindige Fortuna har nægtet mine Bestræbelser."

Allerede medens Manden talte saaledes ved sig selv, flirrede tunge Trin over Bjergtoppens stenige

Grund. De nærmede sig ham, der atter, uden Bevægelse, stirrede maalløs ned i Dybet, og da han vendte sig om, tiltalte ham en hæs Røst: „Ak, er det Eder, strenge Herre? Jeg har søgt Eder alle vegne paa det underlige Sted, hvor I har sat mig Stævne, og jeg mistvibte allerede om at finde Jer i det vorende Mørke, paa dette farlige Sted.“

„Mener Du? svarte den Anden mørkt: Mener Du, jeg ikke har staaet paa farligere?“

„Som man tager det! lod den Andens Svar, idet et sælsomt Smil fortrak hans uskjønne Ansigt: Dog ere Tilfældene forskjellige — ofte — det veed I ligesaagodt som jeg, Hr. Jacob — ofte kommer man dog, i Faldet, til at staae paa Benene, og ryfster sig, og gaaer vldere, veltilmode og uforsagt, saafremt man ellers er lidt sei paa Legeme og Sjæl. Men derved vilde I svarligen kunne trøste Jer, hvis Eders Fod snublede her.“

„Die, ondskabsfulde Laabe!“ afbrød ham Hiin med sammentrukne Bryn og umild Stemme, som om det Hørte havde vakt en eller anden modbydelig Følelse i ham.

Derpaa gjenmælede Tjeneren koldt: „Som I befaler, strenge Herre! Men see Jer kun om! I staaer ikke en Fodbred fra den lodrette Skraaning. Det gamle Bjerg har tilmed lumste Indfald, som det, for omtrent 80 Aar siden, har bevist.“

„Du veed, jeg har altid gjerne staaet høit, og saa forluster det mig da nu, herovenfra at kaste det første Blik ned paa min Eiendom, og paa dem, som frarebe mig den, tvertimod Ret og Billighed.“

Ja, jeg kunde hartad ønske, at den ældgamle Nise maatte boie sig, og jeg styrte ned med ham, sønderknusende og sønderknust, thi jeg elsker ikke de Lykkelige, og de Jubeltoner, som hvirvle op histne; desra, skjære smerteligt i mit Brøst."

„Sandelig! spottede den Anden: Det var en underlig Maade at holde sit Indtog paa — gennem Taget er vel aldrig nogen Arving dragen ind i sit Fædrethjem. Det er koldt og uhyggeligt heroppe, og saa mener jeg da, vi gjorde bedst i, ad vanlig Veie at stige ned til det lysklare Pallads, hvor Velkomstbægeret og en kostelig Madver, og et blødt Leie venter den hjemkomne Fætter."

Jacob taug en Tidlang. Derpaa sagde han haanligt: „Er Du da saa længselfuld, Silippo, efter igjen at betræde et Huus, man for en Række Aar siden udstødte Dig af med Forsmædelse?"

„Herre! svarte Philipppo med skjælvende Tone: J gjør vel i at minde mig derom, skjøndt det ikke behøves; thi der gives Ting, som glemmes svært. Men underligt er det dog, vedblev han med tungen Lethed: at al vor Lykke beroer paa, at jeg miskjendes, men J erkjendes — anerkjendes, skulde jeg sige, thi, forlad mig, strenge Herre, at erkjendes for dem, vi i Sandhed ere, dermed var J ligesaa lidt tjent, som jeg."

„Vi kjende hinanden, Silippo! udlod Herren sig i langsom, eftertrykkelig Tone: Du veed, hvor for jeg modtog Dig, da Du traadte for mig i en fremmed Verdensdeel, en Gjenstand for Ringeast og Mistanke. Du skulde dog ikke glemme, hvilken

Forffjel der er paa Jacob Werdemann og en land-
frygtig, utro Tjener."

"Du smiler? talte han rask videre: Jeg for-
staaer Dig; men Verdenshavet gjør en viid Skils-
misfe mellem det, Du mener. Du derimod staaer
paa Skuepladsen for Dine tidligere Gjerninger. Træd
ikke nærmere hid til mig, Silippo. Jeg staaer
fastere, end Du mener, og udstrækker Du blot Din
Arm een eneste Tomme, da skal min føre Dig den
Bei, Du før fandt saa underlig."

Han havde dog trukket sig nogle Skridt tilba-
ge fra Straaningens Rand, og vedblev derpaa:
"Lad derfor alt Overmod fare. Det sommer sig
ikke Ræven, at paatage sig Ulvens Jagter. Og
glem ei, at Du er vorden min Egen med det første
Skridt over Grændsen af Grevskabet Chiavenna.
Jeg behøver blot at sige et Ord, og dette falske
Haar, og Sporene af den amerikanske Sol ville
ikke gjøre Dig ukjendelig mere. Men hvad Du end
siger om mig — hvo troer Dig i Pleurs? Saa la-
der os da skride fremad, forenede, dog Enhver paa
den Maade, som sommer sig ham, paa det vi da
kunne bekomme den Deel, som, efter et passende
Forhold, tilkommer Enhver af os."

Med bortvendt Ansigt og forslagte Arme hav-
de de Tjeneren hørt paa denne Tale; men da den var
ude, bøiede han sig næsten ydmygt, og sagde: "Hvor
kan I kasse saadan Mistanke paa en tro Stald-
broder, der dog har staaet ærligt ved Eders Side i
mangen betænkelig Stund? Veed jeg da ikke,
at min Skjebne ligger i Eders Haand; haa-

ber jeg da ikke, i bedre Dage, af Eders Høimodighed den Løn, I hidtil ei har mægtet at betale? Hvorfor laster I saa pludseligt den Humor, I dog ellers lystedes ved? Nu, det forstaaer sig, I staaer nærved Maalet; dog mener jeg ei, at være Eder nogen overflødig ledsager. Ogsaa I ved, hvorfor jeg har tilbudet Eder min Tjeneste; jeg er ingen almindelig Tjener, som bortleier sig for Koft og Løn — og var I ikke Den, I er, saa havde jeg vel forsøgt det endnu længere paa egen Haand. Eders egen Fordeel æfter, at man ei i mig opdager den Silippo Zampieri, som mange Mars Løb og Chili's Klima vel have gjort ukjendelig for Ven og Fjende. Men I træder jo op som en Frænde af det opbrøiede Huus Verremati, og hvad man maaskee vilde nægte den ubekjendte Fætter, det vil man indrømme Eders yndige Datters Forbøn."

"Forbøn? Indrømme? mumlede Jacob mørkt hen for sig: Troer Du, jeg er kommen, for med Beskedenhed at betle hos dem, der prange med Besiddelser, som deres Ahnherre har fraranet den Fæstefødte? — Du troer det ikke. Saa spar Din Vittighed; thi det behøves ei, at gyde Olie i Ilden."

Efter en Pause begyndte han paa paany: „Min Datter, siger Du? Hvad kan jeg være hende? Jeg forlod hende jo i hendes spæde Barndom, for at undslippe Elendigheden. Hun har aldrig kjendt sin Fader; hans Navn er sandsynligviis aldrig bleven nævnet for hende, uden at ledsages af anklagende Suk. Og hvad kan hun være mig? Ikke Banens

Baand, ikke Bevidstheden om viste Belgjerninger knyttede mig til hende. Hiin Forbindelse var den Kænte, som drog mig ned i de Aar, da jeg med Tyrighed stræbte opad. Moderen var en Anstødssteen paa min Vej; her, frygter jeg, vil Datteren være det."

"Jh, hvi saa? henkastede den Anden med tilsyneladende Egegylldighed, idet han fæstede et lurende Blik paa Jacob: Ungdommen er mild af Gemt, og i Bellebnet glemmer man snart sin forbums Trang. Saa staaer det da til at haabe, at det — som man hører — elskede Pleiebarns Forbøn ogsaa vil aabne den Gamles Pengestriin og fylde den videre Bændrendes slappe Pung. Men saa staaer Verden os jo aaben paany. Meget taler man jo her i Egnen om Urolighederne i Böhmen; der gives sikkert en passende Plads for to Lykkeriddere, som vi."

Da skreg Jacob Werdemann med tordnende Røst: „Silippo!" — Men hurtigt fattende sig, tilføiede han: „Hvor kan jeg dog harmes over Slangens Hvielen; Naturen har jo nægtet den andet Mæle."

Silippo svarte: „Stikke kan Slangen ogsaa, min strenge Hr. Werdemann, og naar dens Giftstand staaer til Eders Tjeneste, faaer I ogsaa finde Jer i dens Hvielen."

Nogle Minuters Tid saae Jacob endnu ned paa Glækken. Derpaa indhyllede han sig tættere i sin Rappe, sigende: „Vinden begynder at stryge koldt over den øde Bjergkam, og hidsnede blæse Trompeterne lystigt endnu. Sedekalven er vel slagtet;

nu fattes kun, at den forlorne Søn skal indtræde, dennegang en uventet Gæst."

Derpaa vendte de sig, og samlede ned ad den stejle, natbedækkede Klippesti. Men det Mørke, som boede i deres Jnderste, var tykkere, end det, som omgav dem.

I det rigtsmykkede, med Rjerter flartoplyste Pallads i Pleurs sad Frants, Greve af Vertemari, en næsten 80aarig, gandske blind Gubbe. Skjøndt hans Die ikke mere kunde fryde sig ved alt det Skjønne, hans Forfædre og han selv, i Løbet af et langt Liv, ved Glid havde erhvervet og ved Sparksomhed vedligeholdt, saa dækkede dog ingen Kummerstrynker den kraftige Oldings høie, med tykke, sølvhvide Lokker bekrandsede Pande. Hans fulde, klingende Stemme blandede sig tidt og gjerne i Gæsternes muntre Underholdning, ja selv i den glade Ungdoms, og var han end for Dieblikke stille og indsluttet i sig selv, saa var det kun, som om det Blik, der var lukket for det Nærværende, dvælede ved en Fortid, rüg paa elskede Billeder, eller ved en nær, lysfuld Fremtid. Vel havde de Aar, der vare gangne over hans Hoved, ogsaa medbragt ham mangen alvorlig Time; den vidtsøftige Birkfreds, hans Stilling havde anvist ham, havde ikke sjelden opfordret ham til en Strengthed, der er nødvendig for Den, Skiebnen har sat over Mange; hist og her havde det ogsaa været ham beskiftet, med Fasthed at træde Tilfældet imøde — men i en

Række af Aar havde han afholdt sig fra alle vigtigere Forretninger, og frydede sig ved sit Huses velbegrundede Rigdom og Anseelse, nød han den darlende Livssols sidste Glimt.

Hos ham stod hans Neven, Lorenzo Vertemati, Huset's nærværende Herre, hans Vets Haab. I hans smuktformede Ansigt viste sig et ungdommeligt Mod, parret med den Alvorlighed, som gjerne pleier at udmærke Den, der tidlig har tiltraadt en betydelig Post. Hans Væsen var fint, fuldt af Anstand. Støttende sig ved Oldingens Bedstefaders stol, boiede han sig ofte ned til den Gamle, for at besvare hans Spørgsmaal, eller for at tilhviise ham et fortroligt, opmuntrende Ord, og hans Blikke syntes at hænge ved Ahnherrens Læber. Dog vendte han sig stundom bort, for at see til Siden, og naar hans Øie traf den Gjenstand, det havde søgt, oplivedes det af en Glædesstraale, og en let Rødme fløi over hans Kind. Thi der stod en Jomfru, hvis Haand den Gamle holdt sluttet i sin; liig en Engel talte hun til ham med Vrefrygt og Omhed. Hun var just indtraadt i Livets Baar, og den havde med rund Haand tildeelt hende sine Gaver; dog laae en let Taagesky paa hendes Pande, og mildnede fra Tid til anden hendes dunkle Dries Glands. Men naar hun fæstede det paa den unge Mand, saa forsvandt det fine Glør, og i hendes Ansigt udfoldede sig Ungdommens hele Ynde. Salens Forgrund og de tilstødende Gemakker vare fulde af en Skare rigtflædte Mænd og Ugersvende og fortryllende, eller idetmindste smukt pyntede Damer, som

deels forlystede sig med. Musit eller Dands, deels deeltog i de Forfriskninger, Husets Tjenere bode omkring med alt det Ceremoniel, der, i Begyndelsen af det syttende Aarhundrede, var brugeligt i rige og fornemme Huse. Den mandlige Deel af Forsamlingen bestod tildeels af anseete Familiers Sønner, som vare hidkomne allevegne fra, at danne sig under den Gamle, deels af Adelen fra Rhætien og det ikke fjerne Mailand, som Vertemati'ernes Gjæstfrihed gjerne modtog. Qvinderne vare fra den blomstrende Flække Pleurs og den herlige Landsby Schilano.

Medens nu Glæden hersker her, ville Læseren tillade, at vi, indtil en mindre Lyffelig træder ind, gjøre ham bekendt med det Huus, vi have ført ham ind i, og med dets Beboere.

Allerede i Begyndelsen af det sextende Aarhundrede, kort efter at Amerika's Opdagelse havde oplivet Handelen, anvisende Skibsfarten nye Veie og et nyt Maal, vare Werdemannerne i Ulm anseelige og agtede Kjøbmænd, ligesom Suggerne og Welferne. Lorenz Werdemann, Husets daværende Hoved, havde, paa de Reiser, han foretog sig, vidst at forene de kystbeboende Folkesærds kloge Beregning og dristige Aand med den Jevnhed og Fasthed, der engang betegnede Patricierne i de tydske Rigsstæder. Lykken var hans Bestræbelser gunstig, og da han nærmede sig Oldingsalderen, torde han troste sig ved den Overbeviisning, at have lagt en

Grundvold, hvorpaa hans to Sønner vilde kunne opføre en varig og anseelig Bygning. Dog syntes Faderens Haab ei at ville opfyldes paa den ene Side. Jacob, den Ældste af Brødrene, viste, fra sin Ungdom af, liden Lyst til Handelen, og da Lorenz Werdemann, skjøndt ugjerne opgivende sit Ønske, overlod ham Valget af sin Løbebane, viste det sig snart, at ingen behagede ham ret, og medens den Yngre, som bar Faderens Navn, snart viste sig dygtig til at overtage hans Forretninger, var Hiin endnu intet videre, end en uvidende Dagdriver. Tilbagevendende fra Brüssel, hvorhen Faderen havde sendt ham, medbragte han ikke de Kundskaber, han der havde skullet erhverve, men vel spanskt Indbildskhed og nederlandsk Kjærlighed til Pragt og Magelighed, og saaledes gik det da gandske naturligt til, at han, i det stille, huuslige Fædrehjem, maatte mishage saavel sig selv, som sine Omgivelser. Han fiernede sig ogsaa stedse mere fra Sines Kreds, der ikke kunde skjenke ham de Forlystelser, han behøvede, og snart talte man temmelig høit om den spanske-belgiske Dagdrivers Daarskaber. De Efterretninger, Hr. Lorenz fik derom, bleve ham ikke skaansomt foredragte, thi Jacob Werdemann talte ikke mange Benner blandt sine Medborgere. Den bedagede Handelsherre frygtede med Føie, at hans Sønns Daarskaber vilde skade hans Huses Credit, og efter at han gjentagne Gange havde erfaret, hvor frugtesløse milde Formaning-er vare, begyndte han at øve Huusfædrenes brugelige patriarkalske Streng-
hed, og troede, at

sætte en Grændse for Sønnens Odselshed, naar han betog ham Midlerne dertil. Men Jacob var allerede gangen forvidt paa den betraadte Vej, til at Mildhed og Alvor havde skullet kunne føre ham tilbage. Hans Færd var fra nu af hemmelig, men desto fordærveligere. Efter ikke lang Tids Forløb sagde man ham mange Ting paa, som burde have paadraget ham eftertrykkelige, vel endog beskæmmende Rødselser. Lorenz Werdemann, som holdt over sin Vets Værelse, forbittredes høilig paa Den, der havde plettet den førstegang, og udstødte heftige Truselsord mod Sønnen, som besvarte dem med et fuldkommen fordærvet Gemyts overmodige Trods. Det kom til aabenbar Strid mellem Fader og Søn; Husets Fred var forstyrret, den hæibedagede Oldings Livsaften fordunklet. Ordet gik, at Sønnen engang, i en Trætte med Faderen inden lukte Dørre, med ryggesløs Haand havde angrebet Faderens graahverdeds Hoved. Nok er det, da Tjenerne hidkom, fandt de deres Herre bleg og mat; man bragte ham til sengs. Han stod ikke op mere. Da man, efter hans Død, aabnede hans sidste Bille, var den Veldis af hans Sønner gjort arveløs. Kun en ikke anseelig Sum Penge var skjenket Jacob, samt en maadelig Pension, med den udtrykkelige Betingelse, at hvis han skulde faae Efterkommere, da skulde disse først i tredje Led kunne tilegne sig den Forlue, fra hvis Arv Hiin blev udelukket. „Thi,“ saa lode Testators Ord: „Gud hjem søger Fædrenes Misgjerning paa Børnene indtil det fjerde Led; men Mennesket sommer det sig ei, at domme saa

strengt, som han." Hans hele Formue tilfaldt da den anden Søn, med det strenge Forbud, at han aldrig maatte stille sig ved Noget deraf til Fordeel for den vanslægtede Broder. Var det Samvittighedens Røst, som lod sig høre i den Vanartiges Jnderste, eller var det Stoltheden, som holdt ham opret i de første Diebliske — han forsøgte ei, at modsætte sig den retfærdige Bestemmelse, men forlod Huset endnu selosamme Dag. Dog blev han i Staden, og trodsfende sine Medborgeres Misbilligelse, begyndte han, efter kort Indgetogenhed, sin tidligere Leveaade. Snart havde han, med adskillige ligesindede Staldbrødres Hjælp, forødt sin ringe Formue og desuden betydelige Summer, som, Tid efter anden, tilstilledes ham fra ubekjendt Haand. Da begyndte hans stive Sind at bøies; han nærmede sig Broderen, der imidlertid havde ægtet en Jomfru af Frankernes patriciske Stet og fortsatte Faderens Forretninger under det dengang over hele Verden bekjendte Firma: „Werdemann og Frank." Rygtet sagde, Lorenz Werdemann havde ikke været døv for sin Broders Bønner; imod Faderens Villie havde han atter, som saatiid tilforn, rakt ham hjælprig Haand. Men da de gjentagne Gaver slet intet forløge, og Fordringerne dog stedse bleve hyppigere og heftigere, da udtørredes den broderlige Gæmildheds misbrugte Kilde. Det er ubekjendt, hvorvidt det kom mellem begge Brødrene; dog fremskyndte dette Misforhold sandsynligviis den Ungres Beslutning, at begive sig fra sin Fødeby til Mailand.

Jacob Werdemann havde nu kastet sin sidste Støtte fra sig. Den almindelige Stemme, som hidtil havde skaanet ham for Broderens Skyld, reiste sig nu hoimælet imod ham; ude af Stand til, at bære Armod's og Foragts dobbelte Byrde, forsvandt han en Dag af Ulm, og som Landseknegt traadte han kort efter ind i den Hær, som, under Hertugen af Alba, drog til Sachsen, betegnende sin Vej ved mangehaande Voldsomheder.

I adskillige Aar havde man intet hørt til Jacob Werdemann. Da saae man ham uventet komme tilbage, fattig, som han var bortgangen, ledsaget af en spansk Kvinde og en halvvoxen Dreng. Skjøndt man endnu ikke havde glemt det tidligere Forefaldne, torde man dog ikke nægte ham Opholdet. Man overleverede ham hans imidlertid til en betydelig Sum opløbne Pension, og maatte billige det, at han anvendte den til at indrette sig en liden Krambod. Han holdt nu Huus i Ulm; dog vendte Lykken ikke mere tilbage til Den, der engang havde stødt den fra sig.

Det lykkedes ham aldrig, at komme iveiret; han tilbragte sine Dage kummerligt med en Lidet indbringende Smaahandel, fjernet fra sine Standsfæller, som med Foragt saae ned paa ham, indtil Uergrelse og Drik endte hans Liv.

Faderens Tilbøieligheder og Uheld gik i Arv til Sønnen. Opdragen blandt tøileløse Krigere, kunde han intet Behag finde i Borgerens rolig; virksomme Liv, og kun den ham eiendommelige Træghed afholdt ham fra, at ombytte Bægtfkaalen med Land;

sen. Saaledes levede han i mørk Utilfredshed, og blev stedse fattigere. Medens den yngre Green af Huset Werdemann stedse vorte herligere og stoltere op i Syden, syntes det, som om den Ældre, trusfen af Faderforbandelsens Meeldug, var nærved at visne.

Jacobs Søn havde adskillige Børn, til hvis Forsorgelse hans ringe Formue ikke vilde strække. Frivilligt fravigende sig Forrettigheder, som det var dem umuligt, at gjøre gjeldende, tilbageviste Døttrene ikke de simple Beilere, som indfandt sig; Sønnerne gik i Krigstjeneste og fandt en tidlig Død paa Balpladsen, eller i fjerne Hospitaller. Saaledes var der endnu kun een werdemannsk Ætling tilbage i Tydskland, den Ældste blandt Sødsfendene, som var bleven hos Faderen, for at staae den Udygtige bi i hans stedse dybere synkende Forretninger. Paa ham havde den Trang, hvori han tilbragte sine første Aar, og de Sorger, han alt i Unglingsaarene maatte bære, ikke virket som paa Fader og Bedstefader. Tidligt havde han overbeviist sig om, at kun anstrengt Virksomhed, helst i hans Stand, fører fra indskrænkede Kaar til Velstand og Anseelse. Hans italienske Slægtningers voxende Ry, der havde været Hine en Gjenstand for unyttig Misundelse, blev ham en Spore til roesværdig Efterlignelse, og da Faderen gik ud af Verden, som han kun var til Byrde, befandt Detailhandelen sig i en Tilstand, som langt overgik Naboers og Medborgeres Forventning. Da ihukom han, hvorlunde Lorenz

Werdemann, hans Ahnherre, havde begrundet sin sildigere Rigdom ved de Kundskaber, han paa sine Reiser havde erhvervet. Han sagde, for nogen Tid, sin Fødeby Farvel, og gjennemvandrede, ikke uden Nytte, en Deel af Europa. Hans Vej førte ham ogsaa gjennem Schweiz og til Flækken Pleurs, som dengang, under Vertematiernes Beskyttelse, der vare hidflyttede fra Mailand, begyndte at hæve sig over de Ruiner, hvormed en frygtelig Bjergstyrtning havde bedækket Baaningerne i Dalen. Frants Vertemati, hvem vi have seet som Gubbe, stod dengang i sin Manddomskraft, i Spidsen for sit Huus. Han fandt Behag i sin tydske Fætter, og indbød ham til et længere Ophold. Snart uddannedes den unge Mand's Anlæg fordeeltigt under den erfarne Handelsherres Veiledning, og ved sin Blodsforvandts rige Gaver sattes han istand til, at give sin Virkefreds en større Udstrækning. Da nu den nye Groshandlers første Foretagender havde et heldigt Udfald, begyndte man at ansee hans Fordringer paa sin Vets Nøttigheder for grundede, og En af de rigeste og anseeteste Patricier valgte ham til sin Svigersøn. Saaledes syntes det da, at Ahnherrens Skygge var forsonet, og at Werdemannernes ældre Green omsider, ligesom den yngre, skulde bære Blomster og Frugter — da begab det sig en Dag, at en ved Ophidsningen nedstyrtende Bæreballe saarede ham dødeligt. Kort efter sørgede den handlende Verden over et udmærket Medlems Tab; Enken begræd sin Egtfælle, sin umyndige Søns Beskytter. Kun kort Tid overlevede hun

hans Død ; den Faderløse kom nu under hendes Slægtningers Formynderskab. Sysselsatte med deres egne Anliggender, sørgede de kun lidet for Drengens Dannelse ; de troede, at gjøre nok, naar de, ved hans Indtrædelse i den myndige Alder, overleverede ham Forældrenes betydelige Efterladenskab saaledes, som det var blevet dem betroet. Man bemærkede ei heller, at denne Forsømmelse var til Skade for Myndlingen ; hans hurtige Aand var ikke uimodtagelig for Videnskaben, og da han var voksen til, gjaldt han, især hos Rigsstadens unge Døttre, for en Yngling af indtagende Skabning og fine Sæder. Men i hans Jnderste laae allerede Spiren til hine fordærvelige Anlæg, som vare gangne i Arv til ham fra hans Bedstefader, hvis Navn han bar, og kun altfor snart skulde den udvikle sig under den Ustjernes Indflydelse, som altid herskede over hans Slægt, skjøndt stundom tilhyllet. Imidlertid havde En af hans Formyndere troet at bemærke Udskilligt, som ikke gandske behagede ham ; han meente, en tugtig og huuslig Kone vilde bedst kunne tæmme hans altfor raske Sands. Jacob Werdemann havde, i et Selskab, seet den Jomfru, man foreslog ham. Hendes Skønhed havde bestuuet hans Sanser, hendes rige Medgift syntes ham værd at tage med. Han troede, at elske hende, og underkastede sig gjerne sin Onkels Villie. Men neppe var han i Besiddelse af sin og sin Hustrues Formue, før man med Mishag bemærkede, at han overlod sine Handelsforretningers Bestyrelse til Leiesvende, og saa

Maaneder efter opgav han dem gandske, idet han med Ringeagt tilbageviste alle sine Venners og Slægtninges indstændigste Forestillinger. Omgivet af et talrigt Lyende og af smigrende Bordvenner, af Heste og Hunde, af Bægre og Terninger, levede han, som en riig Adelsmand. Det er usornødent, at forklare, hvorledes Sønnens Odselhed omstyrkede, hvad Faderens Glid havde opbyggt; nok, efter mange Aars Forløb havde han, uhindret af sin Hustru, hvis stillefromme Gemyt ei kunde finde noget at dadle hos ham, tilsat Alt, hvad han eiede. Da ihukom han, hvad han, i Lyffens Dage, neppe havde agtet det Umagen værdt, at tænke paa: sin Ahnherres Testament og den Anordning, som tillod ham, Efterkommeren i tredje Led, at hæve Arven. Man kunde ikke sætte nogen Vægring mod hans Fordring. Med en ikke ubetydelig Sum flyede han ved Nattetid fra Ulm, overladende Ruinerne af sin Velstand til sine Creditorer, og Hustru og Barn til den meest trykkende Armod.

Over hundrede Aar havde den faderlige Velsegnelse hvilet over den gamle Lorents Werdermann's anden Søn og hans Efterkommere. Deres Anseelse og deres Rigdomme vare betydelige. De havde, foruden deres Huus i Mailand, deres Contoirer i Cadix, Pisa og Marseille; deres Skibe pløiede det atlantiske og middellandske Hav, ladede med begge Indiers Producter, da hiin Oldings Fader, som vi kjende, paa en Reise kom til Dalen Veltelin. I Chiavenna hørte han den frygtelige Begivenhed, som havde tildraget sig ved Schilano: de nedstyr-

tende Klippevægge havde sønderlaget alle Husene i to anseelige Kolonier, og mange af Beboerne med dem. Det Ønske, at betragte Sporene af det skrækkelige Naturoptrin, førte ham til Skuepladsen for den frygtelige Ødelæggelse. Da han betraadte det Sted, hvor et Dieblisk havde tilintetgjort saamange blomstrende Liv, saamange muntre Sysler, saa han de Ulykkelige, som vare undslippede Døden, for nu at vandre fattige og hjemløse ud i Verden, gaae endnu engang paa deres Boligers sunkne Ruiner, med Taarer sigende dem Farvel for evigt. Hans Hjerte aabnede sig for Medlidenheden, en rask Tanke opsteg i hans Sjæl, og snart gjenvakte han, ved Ord og Daad, de Bedrøvedes døde Haab. Tusinde flittige Arme satte sig i Bevægelse, og snart aabnede nye Hytter sig for de Huusvilde. Efter nogle Aars Forløb omgave, oplivede af Kunstflid og deraf flydende Velstand, smukke Huse, Handelsherrens Slot med dets rummelige Pakhuse, hvori han opdyngede Vare fra begge Zoner, og dets Fabrikbygninger, hvori de tildeels forarbejdedes. Vertematernes Gjæstfrihed og Dalens Skjønhed bevægede mange anseelige og formuende Familier til at ned sætte sig her. Landsbyen Schilano gjenopbygtes skjønnere, end den nogensinde havde været, og Hovedstedet blev snart en smuk, velbefolket Flække. Dog betegnedes det ikke med sit tidligere Navn; man kaldte det „Pleurs“, til Erindring om de Taarer, som engang vare rundne her. Fra nu af var Slottet i den skyggesfulde Dal, ved Conto's Fod, Handelsherrens Sommeropholdssted og Midt-

punktet for en stor Deel af hans Forretninger, der siden, under hans Søn Frantz's Bestyrelse, naaede det høieste Standpunkt. Betydelige Besiddelsers Erhvervelse i det Mailandske satte denne Familie ved Siden af den fornemste Adels i Hertugdømmet. I Tidens Længde havde det tydske Navn faaet en vælsk Form, og medens Firmaet „Werdemann og Frank“ paa alle det nordlige Europa's Handelspladser var i stor Anseelse, kaldte man, ved den lombardiske Statholders Hof, i hele Overitalien og i det sydlige Schweiz, Husets Herrer „Greverne af Vertemati-Franchi.“ Grev Frants var, efter et skønt Liv, indtraadt i Oldingsalderen; da nærmede Skjebnen sig ham, for at minde ham om al jordisk Lykkes Usfuldkommenhed. Han saae alle sine Børn synke tidligt i Graven, og han boiede sit Hoved under Smertens Bægt. Dog reiste det freidigkraftige Gemyt sig igjen og overførte de tilintetgjorte Forhaabninger paa et dyrebart Hoved, paa en Neveu, i hvem alle Fædrenes Dyder udviklede sig. Men da hans Dines Lys begyndte at fordunkles, da Lorenzo tidt maatte rejse bort i Handelsanliggender, da blev det eensomt omkring ham. Han tænkte paa den tydske Fætter, han, for en Række af Aar siden, havde haadt hos sig; han lod efterforske, hvorledes det gik hans Slægt, og da han var bleven underrettet om Sønnens Fald, samt om hans Hustrues og Datters hjælpulose Tilstand, indbød han de Forladte til sig.

Nelende, kun for sit Barns Skyld, fulgte Madame Werdemann den venlige Indbydelse. Fore-

kommende Godhed og hjærlig Deeltagelse skjenkede hende en Trost, som dog kun skulde opklare hendes Livs indbrydende Aften. Aldrig anklagede hun med et Ord den Mand, som havde forstyrret hendes Lykke, og som hun elskede; aldrig havde hun nedværdiget den Udvægenes Billed i Datterens unge Sjel; men den stumme, stedsne nedkæmpede Smerte havde brudt hendes Livskraft. I hendes Dødsstund lovede Frants Vertemati, at være Laura's Fader, og han holdt Ord. Pleiet med velgjørende Omhu, opvorte den i fremmed Grund omplantede Blomst, og da hans Neveu's Godhed for det elskværdige Barn gik over til en anden Følelse for den hulde Jomfru, da hun gjengjeldte den, saa glædede sig den ærværdige Gamle ved dette Forhold, der endnu lovede ham mangen Glæde paa denne Side Graven.

Fra det Dieblis af, han havde forladt Huus og Fædreland, Liv og Barn, forfulgte Jacob Werdemann Skyggebilledet af det, han ikke havde vidst at bevare i Virkeligheden. Men det flyede uafsladeligt for ham paa Livets sammenslyngede Veie, hvis Torne saarede ham saameget dybere, som han, med taabelig Haardnækkhed, stræbte at bane sig en Vej gennem dem. Tilforn havde han kun været Lykkens forfjælede Sou; men snart nedstøt hans bedre Følelse i nedværdigende Røds Sump, hvori han havde styrtet sig selv, og skjøndt han een Gang, og flere Gange, igjen slap op deraf, sadde dog mange Pletter paa ham, der kun altfor snart foregedes saaledes, at han blev aldeles ukjendelig. Forbittret

over sin Ulykke, som han ikke vilde tilskrive sig selv, i Tvedragt med Verden og sig selv, blev hans Gang stedse regelløstere paa den selvvalgte Bane, og snart fandt den Omflakkende, forfulgt af haarde Anklager, intet blivende Sted mere i Europa. Da besluttede han, at seile til det sydlige Amerika, hvor dengang mangen hungrig Lykkeridder meente at finde sine Drømmes Eldorado, og han besteg et Fartoi, som førte ham til Valparaiso. Her nævnte man ham Welserne, hvis Factorier dengang vare udbredte i hele Verden, medens de, som Tyrster, herskede over hele Landstrøg, hvormed Keiser Carl den Femtes Taknemmelighed havde forlenet deres Forsfødre i det nysopdagede Chili.

Jacob fremstillede sig for Husets Overhoved, hans Skabning, hans Aandsdannelse, som endnu ikke var gangen gandske tilgrunde i hans Stjebnes uafsladelige Ebbe og Flod, tjente ham til Unbefaeling, og endnu mere hans Navn, hvis Ansæelse i Handelsverdenen ikke kunde være fremmed for den sydamerikanske Kjøbmand. Der anvistes ham en Stilling, som langt maatte overgaae den berøgtede Flygtnings Forventning, og han haabede i sin første Begjerings Opfyldelse, at see den forsonede Lykkes første Gensidbeviisning. Og det var saa; men atter skulde han støde den fra sig. Snart vaagnede de gamle Tilbøieligheder, som i nogen Tid havde maattet vige for Umuligheden af, at worde tilfredsstillende. Hine Egnes Klima, deres Beboeres friere Levemaade fremkaldte mangen Begjerlighed, som hans Fødebyes strenge, rigsborgerlige Sæder havde

dæmpet, selv i hans Ungdoms larmfulde Dage. Stedse løbende Storm mod de Sfranker, hans Stilling betegnede ham, fandt han dem for snevne overalt; saaledes ogsaa her, og ogsaa her voxede han, i en fordærvelig Time, at overstige dem. Det var allerede kommen saavidt, at han maatte vente Opdagelsen af en skjændig Forbrydelse i det Dieblig, da det ham Betroede skulde undersøges. Da bemærkede han, at En af de underordnede Handelsbetjente holdt sig til ham med ydmygt Bæsen og betydningsfuldt Minespil. Forbrydelsens bestandige Følgesvend er — Mistanke; han besluttede, at efterforske, om Hiin nærmede sig som Ven, eller som Speider, og han var ikke rolig, før han, efter gjentagne Samtaler, troede at finde den Første i ham. Silippo Sampieri havde virkeligen, i Kraft af en vis Balgslægtstabs Instinkt, beluret sin Foresatte og bemærket den Uro, Denne kun usuldkomment formaade at skjule. Ogsaa Silippo maatte befrygte, at mangel paa Ewig, hvori han havde gjort sig skyldig, var sin Opdagelse nær, og det Ønske, at undvige Straffen, forbundet med andre Planer, bevægede ham til, at nærme sig Den, han havde erkjendt lige skyldig, og at vise ham en Tillid, hvis Misbrug han ei behøvede at frygte. Han aabnede ham altsaa, at han, i forrige Tider havde tjent Verremati Franchi; han hentydede paa, at han her havde begaaet en Forseelse, der, som han haabede, vilde synes den strenge Hr. Jacob Werdemann tilgiveligere, end mangel paa Anden; at han havde lidt en vanærende Røvselse og var bleven

landsforviist, hvorpaa han, dreven over Oceanet af Kummer og Elendighed var kommen til Chili. Aldrig, svor han, vilde han tilgive dem, der havde behandlet ham med saadan ubarmhertig Strengthed, og han forbandede den Slægt, som, i stolt Hyfleri, satte Guden paa Nakken af Den, der kun havde begaaet et Ungdomsfeiltrin, medens den, som han vidste, dog kun havde den Uret, Stamherren havde gjort den førstefødte Broder, at takke for sin egen Rigdom. Han havde erkjendt Hr. Jacob for hiin fra Arven udelukkede Sønns Velling, og hvis han var tilfands, paa en eller anden Maade at gjøre sin Ret gjeldende, skulde han ikke finde nogen troere Medhjælper, end ham.

Vel grebes den tydske Rigsstads-Partrier af en bitter Fornedrelses-Øielse ved den Tanke, at man torde vove, at vælge ham til Fortrolig paa denne Maade og at opfordre ham til Deeltagelse i slige Handlinger; men den medfødte Misundelse over de italiske Blodsforvandes Lykke relste sig voldsomt i ham; her truede Frygt for udeblivelig Skjændsel — hist vinkede Haabet om et heldigt Udsald.

Den vanhellige Pagt blev sluttet. Ved en ny Forbrydelse unddroge de sig Straffen for den forrige, og aabnede sig Bei til fremtidig, maaskee endnu sortere Udaad. En af de følgende Morgener begynte, paa aaben Sø, det Skib, som bar Jacob og Silippo tilbage til Europa, og en flygtig Overførsel underrettede den chileiske Handelsherre om Maa-

den, hvorpaa de havde forskaffet sig det Fornødne til den lange Reise.

Disse To er det, vi saae paa Toppen af Bjerget Conto.

Det var allerede langtud paa Natten, og endnu forstummede den glade Tummel ei i Valladset Vertemati; i nogle Sale lod Musik, i Andre levende Samtale, stundom afbrudt af lydelig Latter; hist øvede Pigerne Ungersvendenes Skarpsindighed, eller deres Færdighed i Spil og Dands; her sadde, i halvsagte Samtale, med dybsindig Mine, de ældre Mænd om det runde, med Bægre besatte Mar-morbord. Ellers pleiede Lorents Vertemati, idet han, med Liv og Ynde, opfyldte Bertens Pligter, at slutte sig til Forsamlingen; Laura pleiede ogsaa at slutte sig til de legende og dandsende Piger — men i Dag forlode Begge kun sjelden Bedstefaderens Lænestol. Denne Dag var vigtig for dem. En længebevaret Hemmelighed var, i et Hengivelsens Dieblis, traadt paa den unge Vertemati's Læber; han havde gjort Laura et Spørgsmaal, og var end Jomfruens Svar ikke afgjørende, saa kunde det dog ei heller ansees for afflaende. Hidtil meente de, ene at være vidende om det, Oldingens indre, ved legemlig Blindhed skjærpede Die langt tidligere havde udgrandsket.

„Mine Børn! begyndte Greb Grants: Det er vistnok roesværdigt, at I blive hos den blinde Bedstefader, istedetfor at forlyste Eder med de Andre,

og jeg takker Eder derfor. Men dog var det vel bedre, Du traadte til Gjæsterne, min Søn. Alle rede altfor længe har dette Huus savnet en Vertinde; det er ubilligt, at vore Venner ogsaa skulle savne Verten. Eller vil Du, Laura, ikke forud overtage nogle af de Pligter, som paaligge Konen i Huset."

Begge kastede et hurtigt Blik til hinanden; rødmenende vendte Jomfruen sig bort, Lorenzo bøiede sig over Oldingens Skulder, men Ingen af dem forlod sit Sted.

"J svarer mig ikke? vedblev Denne: Mener Du ikke, Lorenzo, det er paa Tiden, at Du vælger Dig en Ledfagerinde, som med Blomster, vel endog med Frugter, kan smykke Werdemannernes gamle Stamme? See, der ere mange Jomfruer tilstede, Mange af anseelig Byrd og stor Rigdom; til lige skulle Fleer, end Een af dem, være meget smukke. Saa see Dig om blandt dem, om Ingen behager Dig. — Du gaaer ikke, Lorenzo? Jeg troer, Du seer ei engang efter den glimrende Blomsterfrands — Du seer lige hen for Dig, som om Du der fandt den Blomst, der behager Dig fremst for Alle? —"

Den Gamle solte Laura's Haand ryste i sin, og vedblev smilende: „Du vil altsaa vorde en Høbersvend? See, Mennesket er unøisomt i sine Drukker; Faderen længes efter, at vugge en Sønnesøn paa sine Arme, og neppe er Denne bleven stor, før Bedstefaderen vil være Oldefader. Saadan er ogsaa jeg, og Du veed — gamle Folk ere egensin-

dige." — „Eller — vedblev han alvorligere — skulde Du maaskee allerede have valgt?"

Ved disse Ord søgte Jomfruen at rive sig løs; men han holdt hende fast, endnu engang spørgende: „Saa svar, har Du valgt, eller skal jeg gaae i Graven, uden at see min Vt begrundet for kommende Dage?"

Derpaa svarte Lorenzo, med den Forlegenhed, som ogsaa klæder den kraftige Mand vel i Kjærlighedsanliggender: „Hvorledes kan J troe, Herre og Fader, at jeg var istand til, at tilintetgjøre et af Eders Ønsker, da J, fra min Ungdom af, har opfyldt alle mine? Hvor kunde jeg vægre mig ved, at opklare Eders Alderdoms Aar, som Himlen ville forøge, da jeg har Eder at takke for alle mit Livs Glæder? — "

„Dine Ord, min Søn, afbrød ham Oldingen: klinge ret smukt; dog ere de ubestemte, og hæve ikke Tvivlen, om Du nolende tænker at undvige mit Ønske, eller — om Du har en Hemmelighed for mig. Næsten troer jeg det sidste — derfor tal! See, jeg er Kjøbmand, og Rigdom er en herlig Ting; med Alting tør man handle, kun ei med Dyd, ei med Følelse, ei med Livets Lykke. Om derfor end Den, Du mener, er fattig, saa nævn mig hende dog, og hun skal være mig velkommen."

Høit bankede Laura's Hjerte, da han talte saa, af sød Skræk; hun følte Nærheden af den Lykke, hun i Løndom, snart tvivlende, snart haabende, havde higit efter, siden hun var vaagnet af Barndommens Slummer. Hun bød sig, over-

vældet af Gøllese, skjulende den glødende Kind for den Elskede, over Belgjørerens Haand, og to brændende Taarer dryppede paa denne.

„Hvad er det? raabte han: Du græder, Laura? Kjender Du maaskee det unge Menneſtes Hemmelighed? Saa betro mig den, og jeg lover Dig, at jeg, for Din Skyld, ei vil vredeſ paa ham.“

Da brød Lorenzo's Gøllese ud i vingede Ord. „Ja! raabte han: Ja, Fader! Hun kjender min Hemmelighed; dog ſommer det ſig mig, ſelv at betroe Eder den. Ja, jeg har valgt, og Den, jeg har valgt, er from og yndig. I holder hendes Haand i Eders — det er Laura — og nu beder jeg Eder, Fader, giv mig hende til Huſtru!“

En Tidlang taug den gladbevægede Patriark; derpaa ſagde han venligt ſmilende: „Ei, det er ikke ſmukt, og jeg burde egentligt tage ſlige Hemmeligheder ilde op, hvis — hvis den blinde Bedſtefader ikke forlængſt havde gjættet, hvad I meente, at ſkjule ſaa ſnildt for ham, hvis — mine elskede Børn — hvis ikke dette Dieblif var et af de ſkjønneſte i mit lange Liv! —“

Der fulgte en ſtum Henrykkelses Pauſe. Da ſagde Oldingen halvsagte: „Det kommer mig fore, ſom om her pludſeligt blev ſtille i Salen, og dog hører jeg endnu mange Tilſtedeværendes Aandedræt; undentviſt er man vorden opmærkſom paa det, der ſyſſelfætter os. Men Sligt egner ſig ei for Mængdens Dine eller Øren. Lader os derfor være rolige, ſaavidt vi kunne. Men i Aften, ved det midnatlige Maaltid, ſkulle Trompeterne forkynde, at

Laura Werdemann er trolovet med Grev Lorenzo di Vertemati Granchi!"

Den skarpt hørende Blinde havde ikke Uret. I hvor stille end Alt var bleven forhandlet i den fjerne, mindre oplyste Ende af Salen, saa havde dog især Pigerne, øvede i slige Forhandlinger, ahnet Sandheden. Hvişkende lod Nyheden gjennem de tilstødende Bærelser, og nysgjerrige strømte Gæsterne hid, Damerne især, drevne af den dem egne Lyst til at see et brudeligt Ansigt. Den rødmende Pige skjulte sig, men Lorenzo tog glad mod sine Venners Lykønskning.

Da traadte en Tjener til den Gamle, og meldte ham, at der stode to Fremmede udenfor.

Langsomt skred den Første gjennem den aabnede Dør; ham fulgte, i liden Graastand, den Anden. Det klare Kjertelys havde blændet den Kommende; de rige Gemakker undlode ei, at gjøre Indtryk paa ham, og saaledes nærmede han sig med uvist, næsten ravende Fjed, Salens øverste Ende og Gubbens Stol, som en stor Deel af de Tilstedeværende omringede i en Halvkreds. Men da han var kommen herop, bødte han sig med Anstand, og talte som en Mand, der vel kjendte, hvad Skik var i store Huse.

„Eders Sales festlige Belysning, ædle Greve, og den agtbare Forsamling, som opfylder dem, retfærdiggjøre det Gæstfriheds Rygte, I har fjernt og nær, og lade mig haabe, at ogsaa jeg vil være

Eder velkommen. Mit Navn er Jacob Werdermann, og jeg er beslægtet med Eders Stamme."

Da den Fremmede begyndte, var det, som Odingens lyse Pande mørknedes; han lod Hovedet synke i den hule Haand, og det varede en Stund, inden han igjen opløstede det, for at svare den Talende.

Dennes Komme havde ikke gjort noget gunstigt Indtryk paa de Tilstedeværende. Hans lusludte Kjole stak, blandt de Andres glimrende Dragter, ligesaameget af, som hans mørke Ansigt mod deres muntre Miner. Den Maade, hvorpaa Frants Verremari modtog ham, var heller ikke den, hvortil man hos ham var vant. Der opstod derfor en siebliffelig Pause; nysgjerrig ventede man, hvoreledes den rige Greve vilde behandle den tilsyneladende fattige Fætter.

Odingen folte uimodsigeligt en vis Forlegenhed. Bludseligt stod han op, og sagde i en Tone, som, skjøndt venstabelig, ikke havde den Varme, der ellers var ham egen: „Tilgiv, at jeg er forhindret fra, at opfylde alle Gæstfrihedens Pligter. Vel tør Den byde over Alt, hvad mit Huns formaaer, som er dets nærmeste, ja eneste Blodsforvandt, og som den nærværende Time har givet endnu større Ret til at være velkommen heri. Vær mig derfor velkommen, Herre og Fætter! Dog — her er endnu En, som det tilkommer, at hilse Eder med Kjærlighed, og denne unge Mand, som har besat min Plads, vil føre hende til Eder."

Lorenzo ilte til sin Brud, tilhviſtede hende nogle Ord, og dybttrykt af ſaamange forſkjellige Følelſer, nærmiede hun ſig halobevindſløs.

Nærende traadte Jacob Werdemann hende imøde. Han frygtede, at Datterens kolde, forlegne Modtagelſe ſkulde anklage ham for Forſamlingen, og uvis, hvorledes han ſkulde ſtille ſig, blev han ſiltiende ſtaaende for Laura. Men Denne gled ud af Lorenzo's Favn, ſank til Jorden, omſlynkede hans Knæ, og raabte med vemodig Henrykkelſes Udtryk: „Fader, min Fader, er det ſandt, at jeg ſeer Eder, Eder, ſom jeg, fra min Barndom af, har længtes efter at ſee? O, hvorfor er Moder død, uden at ſee den Dag, ſom vilde forvandlet hendes Græmmelſe til Fryd!“ — Derpaa vedblev hun, henreven af ſin Følelſe: „Saa tør jeg nu ontſagte min Fader, og Datterens Kjærlighed vil lægge de Bunder, Skjebnen har ſlaget ham uforſkyldt!“

Jacob var rystet i ſin inderſte Sjel. Erinſdringen om den haardtfrænkede Huſtru greb ham voldsomt. Han følte den Høimodighed, hvormed hun havde ſkaanet ham; han følte ogsaa, med dyb Beſkjæmmelſe, hvor uværdig han var hendes og Datterens Kjærlighed.

Da ſaldt hans Nie paa Silippo, og den lumſke Haan, han bemærkede i hans Træk, greb knusende hans Hjerte. Haſtigt, hartad heſtigt, løſtede han Laura op, trykte hende til ſig, og hans Læber undſoer det første Spørgſmaal, ſom vidnede om

faderlig Omhu: „Saa er Du lykkelig, mit Barn, og jeg finder Dig tilfreds?“

„Nu usigeligt! stammede den Mandeløse: Da I er her! —“

Som de andre Tilstedeværende, havde ogsaa Lorenzo Vertemati dybtbevæget betragtet Begge. Nu vendte han sig til Bedstefaderen, og spurgte hvilkende: „Tør jeg, Fader? — Eller skal jeg ikke?“

Den gamle Herre forstod ham strax, og sagde lydt og alvorligt: „Ei meer af mig allene kan Du vente, hvad jeg saa gjerne havde givet Dig. En høiere Ret træder foran min, og Enhver maa nyde, hvad ham tilkommer.“

Den unge Greve nærmede sig derpaa Jacob, sigende: „Tillad, Hr. Werdemann, at ogsaa Lorenzo Verdemati byder Eder velkommen. I har betraadt vert Huus i et vigtigt Dieblis; jeg prisste det som det saligste; det berøver paa Eder, om jeg herefter skal kalde det saa.“

„Der er, vedblev han, idet han fæstede sit Blik paa Bruden, som Faderen endnu holdt omslynget: der er vorden mig en herlig Gave til Deel; dog hviler den nu i Eders Haand, og jeg tør ikke kalde den Min, uden Eders Minde. Vil I nægte mig den? Tør jeg hilse Eder med et helligere Navn, end Fætter og Gjæst?“

Lidt efter lidt sank Jacobs Arme ned fra Laura's Skuldre; som drømmende saae han sig om, og spurgte pludseligt, kort og skarpt, sin Datter: „Hvorledes? Har jeg forstaaet ham ret?“

Pigen, hvis Jnderste var opløst i Vemod og Salighed, bemærkede ikke Faderens underlige Udfærd, som ogsaa de Omstaaende tilskrebe den Bedøvelse, en stor, uventet Lykke pleier at medføre. Med nedslagne Dine og bankende Bryst svarte hun: „Det er, som I troer, og just det henrykker mig jo, at jeg tør træde Eder imøde, som tilkommende Bertin: de i dette Huis, og pleie Eder, og ære Eder, som den Kjæreste af dets Beboere.“

Et uforklarligt Udtryk viste sig i Jacob Werdemann's Ansigt; det vidnede ikke om Glæde, ei heller om Mismod. Det syntes, som om han ikke ret vidste, hvilken af Delene det Hørte skulde vække i ham. En Tidlang stod han stum, hensunken i sig selv, og da han havde fattet sig tilstrækkeligt, talte han om den Ære, der vederfores ham uventet, om den Overraskelse, hvori han befandt sig, og om det nærværende Tilfældes Bigtighed.

Ihvor ubestemt end denne Tale lød, saa betragtede dog Grev Lorenzo den, i billig Selvfølelse, ingenlunde som benægtende. Ingen holdt det for muligt, at den fattige Mand kunde tænke paa, at nægte den rigeste, fornemste og elskværdigste Yngling i Grevskabet Chiavenna sin Datter, og lyknskende nærmede Alle sig den Fremmede, der nu, som Medlem af Slægten Vertemati, som Lorenzo's Svigerfader, var bleven betydeligere i deres Dine.

Ogsaa Silippo Zampieri var blandt dem. Hvad der trindtomkring fremkaldte den gladeste Jus

Bel, fyldte ham med Forfærdelse. Han havde strax indseet, paa hvilket farligt Sted han stod. Ikke saa, ikke ad indrømmede Rættigheders fredelige Vei, skulde Jacob Werdemann komme til Rigdom og Anseelse. Ad dunkle Baner vilde han føre ham, hvor Egennytte og Hævn kunde følge ham ubemærket. Paa disse maatte han føre ham tilbage. Han maatte, thi han sagde sig selv, at naar han var bleven overflodig, da vilde han kun være Werdemann en Medvider i forbryderiske Planer, der nu ikke behøvedes, en byrdefuld Paaminder om Ting, der nu skulde glemmes; han følte, hvor let det vilde være Hiin, ovenfra at sønderknuse ham, den lave Forbryder, der var Loven hjemfalden, og han fjendte sin Herre nok, for at vide, at han ogsaa var Mand for at gjøre det.

„Forund en tro Tjener, strenge Herre, begyndte han med hæst, stammende Røst og modbydeligt Smil: forund, at ogsaa han bringer sin Lykønsning, der er saa meget oprigtigere, jo mere uventet — — —“

Han vilde tale videre. Da overtonede Grants Vertemati's kraftige Stemme den muntre Tummel, og snart forstummede denne aldeles.

„Hvo er iblandt os?“ spurgte Oldingen høit og bydende, idet han opstaaende vendte det udslukte Blik til den Kant, hvor Silippo stod, som om han, i sit Dies Nat, vilde skjelne en eller anden bekjendt Gjenstand: „Hvis er den Røst, jeg nys har hørt? Siig mig, hvo er iblandt os, thi jeg vil vide det! —“

Forundrede taug de Nærstaaende ; en mørk Rødme bedækkede Jacob Werdemann's Ansigt ; en Dødningsfarve overtrak Silippo's Kinder, og den begyndte Tale standsede i hans aandelose Bryst.

Men Lorenzo sagde formildende til Gubben : „Hvad bevæger Eder saa forunderligt, Fader ? Det var Hr. Jacob Werdemann's Tjener, der talte.“

„Det er min Tjener, gjentog Denne hurtigt : som er kommen med mig over Havet.“ — „Og han har længe været hos Jer ? Og I kjender hans Herkomst ? — — “

Jacob nyste noget med Svaret. Derpaa sagde han langsomt, idet han kastede et mørkt Blik paa Silippo : Ikke for ret længe siden har jeg fundet ham i Palermo ; han har ogsaa — her hævede han Stemmen — saavidt jeg veed — altid opholdt sig i denne Stad.“

„I Palermo ? sagde den Gamle ved sig selv : Saa maatte da — — — “ — Han afbrød sig selv, og bad Gæsterne, at de ikke vilde lade sig forstyrre af en Grille, som man maatte holde hans høie Alder tilgode.

Frygt og Brede grebe Silippo. Hans Herres Blik, endogsaa hans Svar, havde viist ham, hvor snart det, han ansaae for muligt, kunde gaae i Opfyldelse, og da Jacob gav ham et hurtigt Blik, forlod han Salen, idet han lidt efter lidt tabte sig i Trængslen. Den forstyrrede Munterhed vendte tilbage, og skjøndt en skarp Jagttager vilde fundet, at Brudens Fader betragtede det, hvorfor man priste ham lykkelig, som Noget, man kunde

tage imod i Forventning af noget Bedre; Skjøndt den bedagede Herre i Huset var mindre munter og snaksom, end han pleiede, saa feiredes dog det unge Pærs Trolovelse ved Tasset med klingende Spil og flirrende Pokaler.

Men da Grev Frants befandt sig allene med sin Neven, sagde han til ham: „Vel har Du og Andre i Dag mærket adskilligt Usædvanligt hos mig, og det var vel ikke raadeligt, at gjøre Enhver wiis derpaa. Men Dig vil jeg sige, at hiint Menneskes Stemme, som kalder sig en Sicilianer og Hr. Jacob's Tjener, led mig som en Erindring fra forgangne Dage. Meget har jeg oplevet, Godt og Ondt, og det er vel muligt, at jeg ikke mere skjælnes saa grant, hvad jeg har erfaret; men det var intet Frydeligt, der traadte for mig ved disse Toner. Du veed, den Blinde hører skarpt; dog er det ogsaa muligt, at jeg har hørt feil, thi — jeg vil ikke dølge det for Dig — da den kjære Laura's Fader nærmede sig, for at tiltale mig, kom det mig fore, som om jeg, høit over vore Hoveder, saae Conto's Spidse bøie sig, og Jorden bævede under mine Fødder, som om Husets Grundvold rystede.“

Med lange, hurtige Trin vandrede Jacob Werdemann op og ned i det rummelige, kosteligt udsmykkede Sovekammer. Datteren havde forladt ham; hun havde ledsaget ham hid, for at trøste Faderen og opmuntre ham ved Udsigten i en skjønnere

Fremtid. Han foregav, at være modig efter Niesen; thi alt for rask havde det Uforudseete bestormet ham i Dag, og han længtes efter, at være allene, for at kunne ordne det og bringe det i Overensstemmelse med den onde Lyst, som holdt hans Hjerterfangen. To Beie frembøde sig for ham: den enes Maal var nær, det viste ham en middelmaadig Lykke; den anden gik over steile Bjergrygge, langs lodrette Afgrunde, og ved dens Maal saae han Gjenstanden for sine toieløse Ønsker, en Tilværelse, beriget med alle de Glæder, der allerede tidligt vare blevne ham til Nødvendighed. Valget faldt ham ikke let. Hist saae han, ved Siden af et beskedent Lod, Indskrænkning og Afhængighed, som mishagede den forvildede Aand, og Taknemmeligheds Pligt, der vorder dem, som ligne ham, til en trykkende Byrde — her ventede ham den herligste Frihed, her kunde han tilfredsstille sin Selvstændighed og hævne den Uret, han meente at have lidt.

Alligevel fandt han, at Sagen burde overlægges. Datterens Ynde havde dog gjort noget Indtryk paa Faderen, og saa blev han da staaende ved den Beslutning, for det Første at benytte, hvad Diebliffet bød ham, og at overlade det Videre til Fremtiden.

Da aabnedes Døren, og Silippo Zampieri treen ind. Sagte, med ydmygt bøiet Hoved, gik han hen i en Krog af Bærelset, og idet han hemmeligt, dog ufravendt, fæstede sine Øine paa sin Herre, ventede han, at Denne skulde tiltale ham. Men hans Komme havde givet Jacob Werde:

mann's Tankerække en ny Retning. Han ihukom, hvorlunde hans Beslutning ogsaa vilde afgjøre hans Forhold til den farlige Tjener; han indsaae, at han, idet ene Tilfælde, hurtigt maatte stille sig ved ham paa hvilkensomhelst Maade, i det andet derimod knytte de Baand fastere, som forenede dem, for at imødetræde den opstigende Mistillid, som ei var bleven ham fremmed. Og endnu var han ikke paa det Nene med sig selv. Han sølte Ugjerningens trykkende Lænker, ved hvilke Skjebnen med Magt drog ham hen til en Handling, som han gjerne havde forhalet, og forbandede i Stilhed sig selv, sin Staldbroder og den Dag, som havde forbrudt det dem.

Saaledes varede Taussheden til Silippo afbrød den. „Vi ere nu allene, Herre! begyndte han halvt sagte: Og saa tør jeg vel fuldstændiggjøre den Tale, den Blinde saa sølsomt afbrød. Hvi seer I saa mørkt paa mig? Tvivler I maaskee paa, at Folkesvendens, som i mangen Nød har staaet ved Eders Side, tager Deel i Eders Velfærd? See, jeg vilde sige, at jeg saameget mere ønsker Jer tillykke, som hverken I eller jeg, for saa Timer siden, drømte om det, der er Eder vedsfaret. Og i Sandhed, hvo havde ogsaa skullet tænke, at Den, der sandelig ikke kom hid med Gud i Hjertet, og med intet andet Haab, end det, hvortil hver dristig Mand er berettiget — at Den, der hidkom, at øve Hævn og Ret, — at I, Hr. Werdemann, vilde vorde modtaget med aabne Arme af Eders Slægts Gjender og vorde et anseeligt Medlem af det Huus, I be-

traadte som en hunsbilsd Flygtning? — Men at den stolte Grev Vertemati: Franchi har trolovet denne Flygtnings Datter med sin eneste Arving, det overstiger, synes mig, alle Begreber, som jeg, og vel I selv, torde have om Verden og Livet, og I maa ikke tage mig det ilde op, at jeg kalder det hoist forunderligt."

„Og har Du glemt, sagde Jacob bydende: at det samme Blod flyder i vore Arer, eller mener Du, en tydsk Patricier staar saa farliglangt under en nybagt italiisk Greve?"

Derpaa sagde Silippo, bsiende sig: „O, ingensunde, strenge Herre, hvis I endnu saa egentligt kunde kaldes Patricier. Dog, dermed være det, som det vil — mig kommer det fore, som om vore Beie nu adskilles. Jeg er Eder til ingen Nytte, og I vil, uden min Medvirkning, kunne føre et gandske behageligt Levet her. Saadan en tyve — tredive Aar, som I endnu kan have tilbage, vil I hver Dag sidde ved et rigtbesat Bord, beboe et smukt Børelse, og overhovedet nyde gandske behagelige Dieblikke, helst naar Husets naadige Herre ere i godt Humør. Ogsaa for visse andre Ting, som I, saavidt jeg veed, endnu ikke gandske har forsaget, vil I finde det Fornødne i nogle blanke Penninge, som Grevinden, Eders Datter, til bestemt Tider lader glide i Eders Pung af pure Raade."

Ikke uden Velbehag havde Jacob hørt den Opsigelse, denne Tales Begyndelse indeholdt, og han stod i Begreb, strax at tage den forvovne Tjener

paa Ordet; men han glemte det over Talens Slutning, som hans egen Forestilling udmalte ret frafødende. Bildt foer han op, og bød Silippo tie. Men Denne vedblev med stor Kulde: „Dg saaledes kan det vare indtil Eders, som man vil haabe, saalige Hedenfart, saafremt ikke en Erindring fra tidligere Dage, eller en fremtidig ulystelig Jagttagelse pludseligt gjør en Ende paa Eders Ophold i dette kostbare Pallads.“

„Et Rygte fra fjerne Lande, svarte Jacob stolt: kan ikke skade mig herefter; men af nye Jagttagelser har jeg intet at befrygte, uden det, Din Nærværrelse maatte foranledige. Det synes, som Din Stemme har forandret sig mindre, end Din Skikkelse, og jeg raader Dig, at Du ikke lader den gamle Greve høre Dig tiere.“

„J har Ret, Herre! svarte Silippo: Dg for dømt være den Blindes skarpe Hørelse! Imidlertid — tilføiede han med fast, næsten trodsig Røst: Ei heller Eder synes det Indtryk gunstigt, Eders Tilfælde har gjort paa ham; man vil have bemærket noget Uvant hos ham; jeg maa sige Eder, at man, om ikke i Herskabets Værelser, saa dog i Fjergemakkerne, allerede fører sælsomme Taler desangaaende. Da vi nu stilles ad, som jeg selv maa finde det bedst, saa forund Eders tro Tjener en gunstig Gave, og det jo for jo heller.“

Jacob maatte ved sig selv tilstaae, at hans Stilling endnu ikke var noksom betrygget, for at kunne begynde en Kamp med den Forbørpne, af hvis Imskfrætte Blik den Beslutning fremlyste, at gjøre

fortvivlet Modstand. Han betvang altsaa den opstigende Brede, og svarte: „Endnu kunne vi tælle de Timer, vi have været her, og det er mig ligesaa umuligt, strax at kunne afgjøre et saa vigtigt Anliggende, som at give Dig en Løn, værdig de Tjenester, som Du har viist mig, som Du vilde vise mig, og — — som jeg maaskee endnu kan behøve. Lov derfor lidet endnu, men hold Dig i vedbørlig Graastand, at Du ikke skal vække nye Erindringer hos den Gamle.“

Med en ondskabssfuld Triumphs Haansmiil saae Zampieri paa sin Herre, som Forbrydelsen havde gjort til hans Slave. Derpaa begyndte han atter, kort, næsten befallende: „Lad saa være! Dog er det fornødent, at vi, eengang for Alle, bringe vort Mellemværende paa det Rene! I vil ikke have glemt, hvad vi aftalte i Valparaiso; jeg hengav mig ikke for en Tjeners usle Løn. I veed, hvad I har lovet mig, hvis I, ved min Bistand, blev forhjulpen til det, I kalder Eders Ret, og sligt et Pactum kan ikke opløses ved en Løse af Skjebnen, liig den, hvormed den uventet har hjemstøgt Eder. Thi ubilligt vilde det være, om Eders Datters Lykke skulde skade mig, aldenstund jeg ikke staaer i mindste Berørelse med en saa yndig, fornem, patricisk Jomfru. Men desuden er tidt en Plan, skjøndt usuldbragt, ligesaa gyldig, som den begangne Daad. Ikke sandt, min strenge Herre, I er af samme Lanker? I har ogsaa lovet mig, at jeg skal faae den Hævn tilfredsstillet, jeg har svoret denne pharissæiske Slægt, og det er da ikke underligt, om jeg

ligeledes bringer denne, endnu ikke opfyldte Punkt, i Beregning, hvis det skulde behage Jer, at forandre Eders Beslutning, med taknemmelig Underdanighed at tage Almisse af Dens Efterkommere, der bedrog Jer for Eders Eiendom, og at være og blive Eders egen Datters ydmyge Tjener."

Med skjult Bitterhed svarte Jacob Werdemann: „Du er en underlig Regnemester, Silippo; dog ere vi endnu ikke komne til det endelige Facit. Endnu er det ikke kommet saavidt med mig, at jeg behøver at betle, hvor jeg kan fordre, og Jacob Werdemann er Jogens ydmyge Tjener, mindst sit eget Børn. Og beroer da mit Livs Haab paa hende? Endnu er jeg i mine bedste Aar. Let kunde det synes mig værdigere, at plante en egen Slægt i den Have, hvoraf jeg har udryddet Hiin, end upirksom at sidde i Skyggen af det Træ, der kun er saa stærkt og løvrigt, fordi det har berøvet den beslægtede Stamme Næringsfaften. Men und mig Tid til Overlæg; med den kommer ogsaa Raad."

„Vogt Jer, Herre! lod Zampieri's Gjenmæle: Det er klogere, at forekomme Tiden, end at lade sig forekomme af den; thi ofte medbringer den, hvad vi hverken havde ventet eller ønsket."

Jacob svarte Intet derpaa; men snart knyttede sig en ny Samtale, og Morgenens Straale belyste allerede Høibjergets Spidser, da Silippo sneg sig ud af sin Herres Værelse til sit.

Adskillige Dage vare forløbne, siden Flygtning
 gen havde fundet et Tilflugtssted i sine Blodsfor-
 vandtes Pallads og nød den længesøvnede Ro, som
 vilde have lykkeliggjort Enhver, der ikke, som han,
 havde medbragt indvortes Ufred. Omgivet af alle
 de Nydelser, Rigdom er istand til at skjenke, ind-
 traadt i et Forhold, som gav ham Være og Glæde
 nok, ansaaes han af Alle, som ikke kjendte hans
 Brysis dunkle Hemmeligheder, for misundelsesvær-
 dig, og den rolige Holdning, hvortil han tvang sig,
 syntes at egne sig vel for en Mand, der vel med
 Taknemmelighed, dog ogsaa i Følelsen af eget Værd,
 modtager Erstatningen for mangeaarige Lidelser. Vel
 var Husets Herre i Begyndelsen mere tilbagehol-
 dende mod ham, end mod sine andre Venner; dog
 overtraadte han aldrig Gæstmildhedens Bud, og
 efter kort Tids Forløb tabte sig ogsaa denne Tvang
 i fortroligere Nærmelse. Men Laura deelte sine Die-
 blikke, saavel som sine Følelser, mellem Faderen og Brud-
 gommen, og Denne kom ham imøde med hjertelig Høf-
 lighed. Hans dannede Mænd, hans Anstand og Væsen,
 overbeviste ogsaa dem, som, ved hans første Fremtrædelse,
 bedømte ham mindre gunstigt, om, at han ikke var
 fremmed paa den Plads, han indtog, og saa kaldte
 man ham da lykkelig. Men selv kaldte han sig ikke
 saa. Eigegyldigt skuerde hen over den lyse Nutid,
 og foragtede dens Gaver, fæstede han det formør-
 kede Blik paa en Fremtid, som endnu ikke laae
 klart for ham. Han vendte sig bort fra Datterens
 muntre Ansigt, bort fra Svigersønnens, for mis-
 tænksom at vogte paa Tjenernes og Gæsternes Blik

og Ord, og ikke sjelden saae han gjennem en besmittet Samvittigheds dunkle Glar, hvad der ingensteds fandtes, uden i hans Indbildning.

Paa denne Maade nærmede sig en Dag, der, efter gammel Skik, festsiligholdtes i Werdemann: Vertematiernes Huus. Det var Marsdagen, hvor: paa en Begivenhed havde fundet Sted, som, for over hundrede Aar siden, i den gamle Lorenz's Levetid, havde begrundet hans Efterkommers Rigdom: de første Skibe, som, rigtladede for hans Regning, kom hjem fra Vestindien, vare just landede paa denne Dag. Han feirede denne Erindring indtil sine Dages Ende, og skjøndt den ældre Linies Armod og Had til Stamherren havde tilfidesat den, saa havde den dog, i den Yngre, vedligeholdt sig indtil den Tid, hvori nærværende Begivenhed falder.

Et herligt Gjæstebud forsamlede de anseeteste Raboer, og de Bevertendes Rigdom viste sig i al sin Glans. Ogsaa denengang skulde denne Dag feires høitideligt, høitideligere endogsaa, end i de forgangne Aar, thi Grev Vertemati vilde paa een gang feire en Erindrings- og en Forsoningsfest. Aftenen var kommen. Alt opfyldte zürlige, af Muuldyr baarne Bærestole og veludrustede Heste Pallads Gaarde; travlt løb Lyendet omkring, og i Salene begyndte de Indbudnes Mængde at følge frem og tilbage: da indtraadte Lorenzo i Jacob Werdemann's Bærelse.

Alt var den Sidste paaklædt, ikke med den mørke Vams og det gamle Kaardegehæng, vi i Begyndelsen saae ham med; hans Slægtninges flintfølende

Gavmildhed havde rigeligt forsynet ham med Alt, hvad der egnede sig for hans nuværende Stilling, og hans fine Kjole, hans kostbare Brüsler Knipslinger, hans skarlagenrøde Fløiels Kappe, laante hans blege Kind en høiere Farve og fremhævede fordeelt agtigt de endnu ikke gandske udslattede Spor af det, han engang havde været. Dog fandt Lorenzo ham skjodesløst henstrakt paa en Kanopee, idet han tankefuld, næsten mørk, legede med Ledene af den Halskjæde, han aldrig afslagde, efterdi den, som han sagde, var et dyrebart Pant paa et kronet Hoveds Naade.

„Hvor kommer det, Grev Vertemati — tiltalte han ham, da han i Skumringen havde skjernet den unge Mands glimrende Dragt: Hvor kommer det, at I forlader Eders anseelige Gjæster, for at opsoge mig, da jeg dog er En af de Ringeste blandt dem, som i Dag forsamle sig her!“

„Ingenlunde er I det! svarte Vertemati i ærbødig Omhed's Tone: Laura's Fader har ikke saa ringe Fordringer. Men i Dag er det ikke det allene, der anviser Eder en udmærket Plads blandt vore Venner, og paa min Faders udtrykkelige Befaling kommer jeg, at følge Eder til Festen.“

„I er meget god! sagde Jacob med nogen Forlegenhed, og lovede sig til, at følge ham: I er meget god, og Hr. Grevens Opmærksomhed fortjener saameget mere min Tak, som jeg var uberettiget til at fordre den.“

„I er, paa denne Dag, berettiget til mere, end I troer! sagde Lorenzo munter: thi der kunde

tilbringe sig Mødehaande, som gjorde denne Dag meget vigtig for Eder og os."

"Hvi saa? raabte Werdemann pludseligt, idet han traadte nogle Skridt tilbage, med sælsomt Udtryk, idet han forstøende fæstede sit Blik paa den tilkommende Svigersøns Ansigtstræk, som Mørket kun tillod ham at skimte utydeligt: Hvorledes mener I det? Og hvad Særegnet kunde vel tilbringe sig i Dag?"

"Det vil I erfare ved Bordet!" lod Svaret, og da Jacob stammende gjentog disse Ord, vedblev han venligt: "Dog — intet Element er det, noget høist Frydeligt tværtimod er det, naar I, som vi haabe, med villigt Hjerte vil modtage, hvad der, af villigt Hjerte bydes Eder. Lad mig saalænge beholde min lille Hemmelighed."

Det som beroliget, greb Jacob Werdemann den unge Mand's fremrakke Haand, og de gik ud. Paa det oplyste Galleri kom Silippo dem imøde; han saa lønligt til sin Herre, som om han vilde spørge ham om noget, og Denne svarte med et neppe mærkeligt Hovednik.

I den festlige Hal traadte Laura sin Fader imøde, og hilste ham med kjærliche Ord. Da han saa hende, smykket med Ungdommens Ynde, som det prægtige Klædebon endnu forhoiede, kunde han ikke undlade, at kaste et velbehageligt Blik paa hende. Hun tog hans Arm, og saaledes gik Jacob, ført af

Datter og Svigersøn, til den øverste Ende af Salen, hvor Hr. Frants ventede ham.

Med aaben Trohjertigheds indtagende Smil bød Oldingen ham sin Haand, og bad ham sætte sig ved hans Side paa en Stol, som var hans egen fuldkommen liig. Studsende, beklemt ved denne Udmærkelse, fulgte Werdemann Opfordringen; men med hvert Øieblik mørknedes hans Pande meer og mere. Han besvarte, adspredt og ordknapp, Grevens glade Tiltale, og først da Instrumenternes Klang lød gennem Salen, da de Unge ordnede sig til Dands, kunde han fatte sig saavidt, at han kunde besvare de Spørgsmaal, den Gamle gjorde ham, og de Lovtaler, Denne holdt over hans Datter.

Udskillige Timer, der vare bortfloine som Minuter for alle de Øvrige, havde sneget sig bort for ham i trykkende Kjedsomhed — da meldte Major: domus, at Tøstet var beredt. Ogsaa her førte man Jacob til den øverste Plads, og hans Sæde var smykket, som Oldingens ved hans Side.

Sømmelig Munterhed oplivede Maaltidet og forhøiede Nydelsen, Rigdom og Gæmildhed havde beredt Gjæsterne; men Werdemann lod de kostelige Spiser gaae næsten uberørte forbi, og undskyldte, for den bekymrede Datter, sin synlige Forstemthed med legemlig Upasselighed. Snart troede han, i Pokalen at gjenfinde sin Fatning, som han maaskee nu allermeest behøvede, og idet han, hyppigere og hastigere end han pleiede, tømte den, lykkedes det ham lidt efter lidt, at vinde et Skin af Munter.

hed. Da nu Deserten var frembaaren paa gediege ne Fæde og i velforarbejdede Kurve af ædelst Metal, reiste Grev Frants sig, og bad at maatte tale.

„Edele Damer! sagde han, da Alt pludseligt forstummede: Og kjære Herrer og Venner! Alle kjende I den Anledning, som forener os, og med Mangen blandt Eder har jeg allerede tilforn fejret denne Dag, som festsiggjør Hr. Lorenz Werdermann's Aindelse, min Stamherres, vide I, hvis vise Haand lagde den Grund, hvorpaa hans Efterfølgere, ogsaa jeg, ved Guds naadige Bistand, have bygget heldigt frem. Saa sommer det sig da, at jeg, ogsaa denne Gang, allerførst nævner ham med Taknemmelighed. Men i Dag er der endnu Noget, som forøger Festens Betydning, thi for første Gang helligholde alle Stamherrens Efterkommere hans Fest i Samdrægtighed og Frændekjærlighed. Her, ved min Side, see I Hr. Jacob Werdemann, min høitagtede Fætter og den eneste Green af vor Stammes ældre Linie. Et lykkeligt Træf — dog — her opløstede den ærværdige Frants Vertemati Dinene mod Himlen, hvis Hvælving de ikke kunde see mere — hvo vilde her betjene sig af dette Udtryk? Den Almægtiges Tilskikkelse har ført os sammen her, og først og fremmest prise vi ham, som lystes ved, at Venner og Blodsforvandte boe samdrægtigt tilhobe. Dermed frydes da ogsaa sikkert vor Stamherre, som skuer ned paa os fra salige Vanders Bolig.“

Her udtrakke den Blinde sin Haand mod Jacob, som under hele hans Tale, havde siddet gandske

indsluttet i sig selv, eller rettere nedsænket i sit Bøssens vilde Dyb, og bevægede den usikkert hid og did, da han ikke greb den, indtil Jacob, mindet ved Laura's Vink og stille Bøn, lagde sin liskeholde Høire i Oldingens fremrakte Haand.

„Saa ville vi nu, hjertelske Fætter, vedblev Grants Vertemati: i Forening feire vor fælles Oldefaders Amindelse. Thi — vedblev han, idet han bøjede sig ned til ham med dæmpet Stemme — ihvad der ogsaa har tildraget sig i fordums Tid — Eder vedkommer det ikke mere. Den Afsdødes sidste Villie paa Jorden frifandt Eder udtrykkeligt for Virkningerne af hans Brede, thi mellem ham og Eder ere jo tre Slægtsfølger hengangne, men os paaligger det, at opfylde den Mening, hans Ord udtrykke. Betragt Eder derfor som det oldefaderlige Testaments Guldbyrder, og modtag godhedssfuld, hvad jeg allerede tilbød Eders Fader, som en sørgelig, maastee hemmelighedsfuld Skjebne bortrev midt paa en skjøn Løbebane.“

Jacob svarte ikke; dog gjengjeldte han uvilkaarligt den Talendes Haandtryk, som, vendende sig mod Forsamlingen, tilføiede Følgende: „Saa ere da, fra denne Dag af, begge de Werdemannske Slægter kun een Slægt, og gid den gamle Hr. Lorentz's Esterslægt maa trives kraftigt i Laura Werdemann's og Lorenzo Vertemati's Afskom.“

Medens de Tilstedeværende, med høi, frydsfuld Røst, gjentog disse Ord, foldede den Gamle sine Hænder, og hvæskede: „Har jeg saaledes truffet Din

Mening, min Stamfader?" — Derpaa raabte han munter: „Gjører mig da nu Bæst i en Vresdrik paa gammel Viis, Enhver af sit Bæger! Men mig bringe man vort Huses Fæstpokal, som vel kun er af ringe Værdi, men dog ikke uden Betydning for det og dets Benner.“

En Tjener satte et fint Kar ned for ham. Det var af en jordagtig Masse, ikke ulig Majolika, dannet som et Kruus og udstyret med mange gamle dags Zirater, saa det tog sig temmelig uanseelig ud blandt de mange Sølv- og Guldbægre, som funkede trindromkring i Kjerternes Glæde. Hr. Grants omfattede det, medens Mundskjenken fyldte det, af hans sædvanlige Pokal, med Aleatico's Drueblod, og sagde: „J vide det, kun min Fætter veed vel endnu ikke, hvorfor jeg holder dette ringe Kar saa høit i Være. Det er det Første, som er blevet forfærdiget i det Værksted, som min salig Fader anlagde i Pleurs, og som siden har forsendt sine kostelige Steenkrukker al Verden rundt — en vigtig Indtægtskilde for os! Derfor er dette Prævestykke, skøndt usuldkomment, vel endog mislykket, mig ligesom et Erindringsstegn og Pant paa vor Lykke, og bør bittigviis ikke savnes ved den Fæst, som er dens Stifter viet. Jeg drikker altsaa først deraf, og efter mig min Sønneson, til hans Aminde, og paa Efterlægten's Vel! Og ligesom Vinens milde Jldaand styrker og varmer Eder's gamle Vens Lemmer, saaledes styrke ogsaa Stamfaderens og min Velsignelse alt Godt i vor Slægt, at det maa vore,

og udbrede sig, og opvarme vore Hjerter allenskund i Kjærlighed og Trost!

Jacob Werdemann var atter hensunken i sin stumme Grublen. Hverken da Gjæsterne reiste sig, eller da Bægrene lode, vaagnede han deraf. Uhort lod den bekymrede Datters hvissende Mindelse i hans Øre, og kun hans skjælvende Haand greb uvis efter Pokalen, som hun rakte ham. Men da Grants Vertemati greb sin, opløstede han det nedslagne Die; det mødte Sampieri's, som, staaende ikke langt fra ham, saa stivt og betydningsfuldt paa ham.

Da foer han heftigt op, med en Bevægelse, som om han vilde forhindre Noget. Strax efter sank han atter sammen, som lammet af sjendelig Indflydelse, og bøiede sig forover, saa de bukkede Bryn beskyggede den nederste Halsdeel af hans Ansigt. Allerede førte Oldingen Pokalen mod sine Læber; alt berørte den dem da sprang den pludseligt, med skrigende Lyd, i smaae Stumper, saa Vinen flød paa Gulvet, og samme Nieblif rystede Salen i et huult Brag, der ikke lignede Tordenens Røst, men de frygtelige Toner, hvori de underjordiske Magter bebude et forestaaende Jordskjælv. Dog blev det ubemærket, thi den nærmere Skræk havde bedøvet Alles Sanser; lydlos Tausshed havde afløst den glade Tummel.

Stum sad Oldingen, og kun hans Læber bevægede sig som i stille Bøn — derpaa reiste han sig med et qvalt Suk, og fordrede, med mat, men dog venlig Stemme, en anden Pokal, som den besværgede Mundskjenk rakte ham, fyldt af en forseg-

let Glaske, idet han selv først drak deraf. Ikke som forhen lode Bægrene, ingen jublende Lyd lod sig høre; neppe vædede Gæsterne Munden, og stille satte de de endnu fulde Bægre fra sig.

Jacob Werdemann vendte sig til Lorenzo, der med kjærlig Omhu stræbte at berolige den ryfste, heftigt grædende Brud, og spurgte med væklende Udtryk: „Hvad er det, der gjør de agtbare Gæster saa beshyrtede, og Eders Bedstefader ilige maade? Kan et Driftekars Sønderbrydelse — man holde det nok saa høit i Væ — frembringe sligt et Indtryk?“

„J vil kunne forklare Eder det, svarte den unge Mand; naar I veed, at disse Kar have den Egenskab ved sig *), ingen Gift at taale, og altsaa er hiin pludselige Sønderspringen et Barsel, at Mord har indsneget sig i Festens Hal, og hvo kunde vel, uden Forfærdelse og Afsky, føle dets Nærhed! Dog — det ville vi lade hvile! Beskæmp Din Søleses Udbrud, min Laura, at ikke den almindelige Opmærksomhed skal forøges; thi som det synes, er det Bedstefaders Villie, at Sligt, saalidt det muligt, skal stee.“

Det var ikke gandske Forundringens Mine, hvormed Jacob Werdemann foer tilbage. Han forblev stum en Tidlang, og en dyb Alvorlighed viste sig i hans Ansigt. Derpaa saae han op mod

*) Historisk, eller dog fortalt efter et Sagn, som tillægger de Kar, der i Pleurs forfærdigedes af *Lapis ollaris*, denne Eiendommelighed.

Himlen, og kort efter opklaredes hans Træt, han aandede af fuldt Bryst, som om en svær Byrde var væltet deraf; derpaa bøiede han sig over til Oldingen, greb hans Haand, og hans Tale var varm og aaben, idet han tilhviiste ham: „J ville ikke forsmaae min Lykønskning til Eders Frelse af en sien: synlig Fare; J ville tillade, at ogsaa jeg udbringer en Skaal!”

„Jeg takker Eder, Fætter! svarte Vertemati: Og beder Eder at gjøre efter eget Behag, thi J har her al mulig Rettighed.”

Da stod Jacob op, og raabte med tordnende Røst, idet han sendte et brændende Blik til et fjernt Hjørne i Salen: „Med Forlov, mine Herrer og Damer! Gjører mig Bæst nu, mig, den Fremmede, som herefter ikke er det mere blandt Eder! Klinker med Bægrene, og raaber med mig: Held Huset Vertemati, og forbandet være den forbryder: ske Haand, som skulde vove, at angribe dets Hoved, eller Eet af dets Lemmer!”

Enstemmigt gjentoges hans Ord. Taknemmelig bøiede sig den Gamle; glædesbevæget saae Laura paa sin Fader, der endnu aldrig havde viist sig saadan, og Lorenzo's hurtigt opklarede Pande hentydede enten paa hans Velbehag, eller paa en eller anden piinlig Livets Bortryddelse.

Medens nu Samtalen begyndte paany, dog mere dømpet, end forhen, kun en svag Gjenlyd af den forrige selskabelige Lyst, trængte nogle Huusfæller sig hurtigt ind i Salen, forkyndende, at en sølsom huul Larm havde ladet sig høre i Conto's

Klippekloster, og at Frygt og Beshyrtelse herskede i Glækken. Dagens Glæde var allerede forstyrret ved hiin betænkelige Tildragelse; denne Efterretning opløste Forsamlingen hurtigt, og endte Mindefesten førstegang paa en ubehagelig Maade.

Sorte Uveirskyer havde bedækket den natlige Himmel, tilhullende Maanen og Stjernerne. Hylende soer Stormen gennem Bjergdalene, drivende svære Regndraaber foran sig — da løb, ved den yderste Ende af Vertemati's Park, en Mand ad et udgaaet Træ til, som stod høit og eenligt ved Bredden af en vildtopprørt Bæk. Den Glendes Hattier og Kappe vajede og flagede i Vinden. Da han nærmede sig den gamle Elmesamme, blev hans Gang langsommere, og gaaende Skridt for Skridt, saae han sig opmærksomt om.

Det begyndte at røre sig ved Bredden af Bækken, en dunkel Skikkelse traadte ham imøde, og en mistonende Stemme talte til ham: „Fordømt! Det var nu saa herligt udtænkt, og Tilfældet, der saa ofte forstyrrer de klogeste Planer, har ogsaa dennegang berøvet os et Dieblik, der ei saa hastigt vender tilbage!”

„Fordømt være Du selv! løb det fra den Andens stønnende Bryst: Fordømt være jeg og vor formastelige Jdræt! Kald ikke Tilfælde, hvad jeg med Rædsel har erkjendt for det høieste Bælses Finger, der aldrig har været mig saa nær i hele

mit forfuskede Liv. Dog er jeg meget taknemmelig, at det tog denne Vending."

Da traadte Silippo ham endnu nærmere, sigende: „J fordømmer vor Jdræt; J taler om Guds Fingre; J takker ham? Skuffer mit Dre mig da? Er det en Fremmed, som taler til mig, eller er det Hr. Jacob Werdemann, som er kommen herover med mig fra Chili?"

„Ja, det er mig, det er Jacob Werdemann, et Menneske, ingen Helvedaand endnu! Og kun en Saadan kunde fremture i det græsselige Forsæt, at gjennebore de Hjerter, der aabne sig for mig i Tillid og Kjærlighed — kun en Saadan kunde, som Slange, snige sig ind i dette Lyffens og Uffyl: dighedens Paradiis, hvortil man frivillig har aab: net mig Udgangen, helst da jeg føler, at det bevog: tes af Engle."

„Skjønne Ord! spottede den Anden: — Uffyl: dighed — Paradiis — himmelske Vogtere — Skjøn: ne Ord, som især klinge smukt i Eders Mund! Dog veed J jo, for at blive i Eders Lignelse, at Slangen strax kjendtes, da den tovede for længe, og at dens Hoved blev sondertraadt: Vogt Jer, at det ikke gaaer Jer ligesaa!"

„Nok! raabte Werdemann bydende: Jeg vil det saa! Du har hørt den Skaal, jeg udbragte, og, saasandt min Sjæl lever, den var alvorsligmeent!"

„Ik, da er det rigtignok noget Andet! mum: lede Tjeneren hen for sig, og hans Røst bævede af Harme: Og jeg maa vel være betænkt paa min egen Frelse, at ikke Eders Høimodighed skal lønne

mig med Strikken eller Baalet for det, jeg har gjort og vovet for Eder."

Derpaa svarte Jacob: „Den, der i Dag er optagen i dette Huses Samfund, vil det ikke fattes paa Midler til at fyldestgjøre en overmodig Tjeners Fordringer, og Du skal ikke have Grund til at anklage mig for Mangel paa Høimodighed, hvorvel jeg, ligesaa dygtig en Regnemester som Du, ogsaa kunde bringe i Anslag, at Du kun i mit Følge ustraffet kunde betræde og med rige Gaver forlade dette Hus, hvori ellers noget gandske Andet vilde ventet Dig. Svar da, hvad fordrer Du, at jeg kan indrømme Dig det?"

„Hm! lod det noget nølende Svar: J taler jo gandske flydende Eders nye Stillings Tungemaal, strenge Herre; dog klinge Ordene ikke saa ilde, og J skal faae Eders Villie."

„Forlang! raabte Herren utaalmodig: Alt det kan faae en Ende mellem os!"

Derpaa nævnte Silippo en Sum, som, skjøndt anseelig nok, var under det, man kunde ventet af hans Tænkemaade og af deres gjensidige Forholds Beskaffenhed. Uden Betænkning blev den ham lovet næste Dag.

Alt vilde Werdemann sjerne sig, for igjen at naae sit Bærelse ligesaa ubemærket, som han havde forladt det; da traadte Zampieri ham i Veien, og sagde med underdanigt Bæsen: „J Morgen, siger J, min Herre, at J vil affinde Jer med mig, hvad min Løn anbelanger? Og saa skal jeg vel ogsaa

allerede i Morgen forlade Jer, og vandre ud i den vide Verden?"

„Det forstaaer sig! svarte Werdemann: Efter hvad der er forefaldet, er det hverken for mig eller for Dig raadeligt, at Du bliver længer.“

Silippo vedblev, som forhen: „Dog vilde det være haardt, om J, nu J, med liden Moie, har fundet et Hjem og et nydelsesrigt Liv, vilde støde mig ud i Verden, uden Ly, uden sikkert Udkomme.“

Foruroliget saae Jacob skarpt paa ham, og spurgte: „Hvorledes mener Du det? Saavidt jeg veed, finder man begge Dele let, naar man har Pungen fuld, og hvad Du erholder, er tilstrækkeligt til at forskaffe Dig dem for hele Resten af Dit Liv.“

Med høit Hoved gjenmælede Hiin: „Det er ret og billigt, at takke Den, der ikke giver Min: dre, end man forlanger. Imidlertid veed jeg, strenge Herre, at hvad Eders Høimodighed har tilstaaet mig, det er for Diebliffet ikke i Eders Bærge, ihvor høit et Trin J nu end staaer paa. Nu for Tiden forsmaaer J sagtens de Midler, hvorved J nu og da er kommen Andres nølende Gæymildhed i For: kjøbet; J maa altsaa anmode Eders Frænder og Venner om det, hvorom det her gjelder. Kun er det altid en egen Sag, at fordrø Penge, helst af en Kjøbmand, om han end hedder Greo Vertemati: Franchi, og det er svært, at træffe det rette Dieblif dertil. Saa tillad da, at jeg endnu i Aften forsøier mig til Chiavenna, for at see mig om efter et nyt Opholdssted, og at jeg bliver der i tre Dage. Imid: lertid kan J passe Eders Snit, og naar jeg kom:

mer tilbage, venter jeg, at J har min Løn paa rede Haand."

Efter nogen Betænkning fandt Werdemann den kloge Staldbroders Mening gandske rigtig; han følte, at det var usømmeligt, strax at gjøre Brug af de nyssbundne Rettigheder; han havde gjerne givet den Byrdefulde Afsted for evigt. Kort og skjodesløst svarte han: „Det være, som Du siger. Dog var det bedst, Du ikke viste Dig i Pleurs mere."

„Derefter længes jeg ei heller, Herre! Lykkes det Eder ret, saa træffes vi paa dette eensomme Sted, for at afgjøre vort ubetydelige Mellemværende og sige hinanden Farvel for evigt."

Werdemann tænkte efter, og sagde derpaa nølende: „Nu vel, dog ikke saa sild! Hvad vi herefter have at skifte med hinanden, behøver ikke at skye Dagens Lys."

Med et undertrykt Smil, som vidnede om, at Grunden til dette Ønske ikke undgik ham, forsikkrede Sampieri: „Endnu staaer jeg i min strenge Herres Brød, han har gandske over mig og min Tid at raade. Fjerde Dagen altsaa, ved Middagstid, saa kan jeg fryde mig ved Guldstykkernes Blinken i Sollyset."

„Sagen er altsaa berigtiget! svarte Jacob: Og nu — Veiret er raat — Farvel."

„Farvel! raabte Tjeneren efter ham: — Og glem det ikke — fjerde Dagen paa dette Sted!"

Men da Jacob's Trin allerede lode langt borte, slog han en Skoggerlatter op og raabte: „Dag eller Nat — dog skal det være mørkt i Din Sjæl, naar Du

igien betræder dette Sted. For saa godt Kjøb troer den overmodige Daare, blændet af eet eneste Lykkes: smil, at løse Pagten? J har forregnet Jer, min strenge Hr. Patricier! Jeg vil ikke, at det skal gaae Eder vel uden mig; ikke saa let afryster man mig — kun Haand i Haand med mig forlader J dette eensomme Sted, eller aldrig!”

To Dage vare forgangne. Befriet fra den Forhadtes Nærværelse, og i det Haab, snart at være ham qvit for stedse, begyndte Jacob Werdemann, at finde sig i den nye Levemaade. All Spænding var forsvunden mellem ham og hans nye Venner; deres forekommende Godhed, Lyndets Erbødighed, Laura's barnlige Hengivelse, virkede velgjørende paa hans saarede Hjerter; han mærkede, at han hidtil havde søgt Lykken ad urette Veie, og prist sin Skjebne, som, i det Dieblis, han var i Begreb at betræde den farefuldeste af dem Alle,, havde ført ham tilbage paa en Bane, ad hvilken han i Mag kunde naae, hvad der hidtil havde været uopnaaeligt for ham.

Saaledes var, tredie Aften efter Festen, den lille huuslige Kreds forsamlet. Den Gamles muntre Tale frydrede Underholdningen; den unge Vertemari's fyrige Indbildningskraft forlystede sig ved Haabet om en herlig Fremtid, og bly og langsom, dog med lige Glæde, gjorde Laura ham Selskab. Endogsaa hendes Fader glemte Fortidens mørke Billeder, der kun altfor ofte traadte for ham. Da meldte man Lorenzo, at et Bud, som var kommen med Breve fra Mailand, ventede ham i Contoirtet.

Ligegyldig tog han her Skrivelsen af Overbringerens Haand, som var bleven staaende for ham, betragtende ham med eet Dies stikkende Blik, thi det andet bedækkedes af et sort Plaster, paa Grund af et Uheld, han foregav at have havt undervejs.

Grev Vertemati aabnede Brevet; men neppe havde han begyndt at læse, før han blegnede; Sveddraaber traadte paa hans Pande, hans Bevægelse blev, ved hver Linie, stærkere, og tilsidst saa heftig, at han, ude af Stand til at skjule den for den fremmede Mand, gav ham et Bink at fjerne sig.

Men da Budet gik ned ad Galleriet, forbi det Bærelse, gjennem hvis halvaabne Dør Jacob's muntre Stemme lød, opløstede han truende Haanden, og en sagte Latter pressede sig gjennem de sammenbidte Tænder.

Først silde vendte Lorenzo tilbage til Sine; men al Munterhed var forsvunden af hans Træk. Ord: knap og alvorlig holdt han sig langt borte fra dem, hvis Nærhed ellers glædede ham; han undveeg Werdermann's Diefast, og kun eengang traadte han hen til ham, betragtende den Halskjæde, han bar. Strax derpaa veeg han hurtigt tilbage, undskyldte sin gjentagne Bortgang med uopsættelige Forretninger, og fjerne sig.

Ligesom mange Mennesker, ja vel de Fleste, gjerne opsette en ubehagelig Forretning, om den end er nødvendig, saalænge som muligt, maaffee i det ubestemte Haab, at et eller andet Tilfælde kunde befrie dem der-

fra, saaledes havde Jacob hidtil forsømt, at opfylde det Løfte, han med pralerst Beredvillighed havde givet Zampieri. Stoltheden, eller rettere Hoosmodet, hvorfra de Gjenvordigheder, han havde erfaret, størstedels stammede, ligervis som mangen slet Handling, der betyngede hans Samvittighed, gjorde ham det Skridt, han havde fore, uendelig tungt; langvarig Ulykke er allerede tilstrækkelig til at undertrykke Tilliden til Mennesker — men allermest formaaer dog Ulykke ved egen Brøde det. Forsaldstiden var nu gandske nær; om saa Timer vilde hans Staldbroder fremstille sig, en heftig, farlig Kræver. Og sløi end den Tanke ham stundom gennem Hovedet, paa anden Maade at befrie sig fra ham, saa tykkedes det ham dog uklogt, at vove en Handling, hvis Følger ikke gandske lode sig forudsee, og han fandt det mageligere, at tilfredsstille Creditoren af en Andens Lomme.

Med langsomme Skridt og ikke just let Hjerte begav han sig en Formiddag til Grev Lorenzo's Arbeidsværelse. Denne sad ved sit Skrivebord, sysselsat med Papiere, og bemærkede ikke strax den Indtraadte; men da Denne, hvis ubehagelige Tilstand voxte med hvert Minut, gjorde ham opmærksom ved nogen Støi, vendte han sig om.

Da han nu gjenkjendte Jacob, sløi en dunkel Rødme over hans Ansigt; hastigt kastede han Papirerne sammen, stod derpaa nølende op, og gik ham imøde. Han fattedes gandske hiin Aabenhed, hvormed han ellers pleiede at hilse Laura's Fader. I dens Sted var traadt en vis Formelighed, en afmaalt Tilbageholdenhed, og det samme Præg bare

de Ord, hvormed han spurgte: „Hvad er det, der fører Hr. Jacob Werdemann til mig?“

I sin Forlegenhed mærkede ikke Denne Forandringen i sin tilkommende Svigersøns Væsen, og fastbesluttet, saavidt gjørligt, at forfærte det pünlige Dieblif, skred han uden Opsættelse til Sagen.

„Maa I undres over det Andrag, kjære Greve, jeg har at gjøre Eder, begyndte han: saa vilde I erindre, at jeg ikke, som I, der saa gandske for tjener det, nogensinde har været et Lykkens Skjodebarn. Mangenhaande Ulempe har forfulgt mig paa min moisommelige Løbebane, og ligesom det Onde sjelden forsvinder sporløst, saa ledsagede mig ogsaa mangen byrdefuld Erindring, mangen trykkende Forbindtighed, til det Fristed, Eders og Eders Bedstefaders Godhed aabnede mig. Da jeg nu, ved den, er worden et Medlem af Eders Huus, og Samvittighedsfuldhed i slige Ting sikkert agtes saa vigtig her, som den, især for den agtbare Handelsstand, maa være, saa har jeg troet at handle rigtigst, at betro mig til Eder, og, skjøndt noget tidligt, at gjøre Brug af de Rettigheder, Greve Frants indrømmede mig.“

Hartad syntes det, som den Bedendes spage Tro skulde retfærdiggjøres, thi taus, med fravendte Bine, blev Lorenzo en Tidlang staaende for ham, og svarte derpaa kold og forlegen: „Hvad I siger mig, Hr. Werdemann, overrasker mig ikke saameget, som I mener, og maaskee havde I gjort bedre i, endnu tidligere at betro mig, hvad der nu engang er skeet, og hvad jeg idetmindste beklager

ligesaameget, som J. J har altsaa — Gjeld — thi saaledes kalder J det jo, og jeg vil, med Eder, kalde det saa, og J ønsker, at vort Huus vil dække den. Intet er billigere, end det. J ville altsaa nævne mig Summen, og — — Creditoren, at jeg kan oversende ham den. Befinder han sig i vor Verdensdeel, eller — — i Amerika — — ?"

Ordet „Amerika's" strenge Betoning havde forvirret den Anden; han saae stift ned for sig, og stamte med: „J Europa — og jeg maa bede Eder overlade mig hans Tilfredsstillelse." —

„Som Jer behager!" svarte Breven endnu Koldere. Derpaa spurgte han atter, trædende hant nærmere, i alvorlig Opfordrings Tone: „J har altsaa, i Amerika, Intet at dække af det, J kalder Forbindeligheder?" — „Intet!" lod Svaret.

Da trak Lorenzo sig tilbage, og lagde Hovedet i Haanden. Efter en Pause begyndte han paa ny: „J er Laura's Fader, og dette Navn giver Eder store Rettigheder her. Jeg er, mindst af Alle, tilbøielig til, at gjøre Eder dem stridige, og J kan vente Meget, som aldrig blev nogen Anden til Deel. Lad disse Ord ikke være sagte Eder forgjæves. J har her en mægtig Advokat, som, skjøndt uvidende, og; saa kunde forsvare den værste Sag med Held. Har J altsaa endnu noget paa Hjertet, saa betro mig det, jeg beder Jer derom!"

J Utilfredsheds og krænkets Selvøielse Tone sagde Jacob Werdemann: „Jeg har intet Saa"

dant at meddele Jer, og uforskyldt Modgangs uund-
gaaelige Virkninger bør ikke regnes til de onde Ting,
hvori man behøver Andres Forbøn."

"Ikke — altsaa virkelig ikke? raabte Lorenzo
bevæget: J har Intet at meddele mig, uden For-
legenheder, som hidrøre fra tidligere uforskyldt Nød?"

"Saa har jeg sagt!" tog Jacob Ordet. Gre-
vens varme Tale havde givet ham hele hans Dri-
stighed igjen: „Iøvrigt meente jeg ei, at staae for
min Dommer, men for en Blodsforbåndt, der ikke
vilde forbitte mig den Velgjerning, han selv har
tilbudet mig, ved at lade Modtageren føle Giverens
Overbægt."

Et vemodigtbittert Smil fløi over den unge
Mands Læber. Kort efter sagde han med et under-
trykt Suk: „J har Ret, fordi J saa vil. Dog er
Gud mit Vidne, at det ikke var Anmasselse, hvad
der ved mig tiltalte Eder."

Werdemann vilde sjerne sig. Da kaldte Hiin
ham tilbage: „Endnu Eet — — endnu een Bøn,
som J sikkert ikke vil afslaae Den, der er rede, at
gjøre Alt for Eder, hvad der kan bestaae med Pligt
og Ære, om J end mis kjender, eller vil mis kjende
ham. — Giv, jeg beder Eder — giv mig denne
Kjæde. Den klæder Eder ilde; denne Prydelse
sømmer sig ikke for Eder her. Skil Jer ved den,
og betro mig den, at jeg kan befordre den did, hvor-
hen den hører."

„Eders Begjering, unge Herre, gjenmælede Ja-
cob, ledet af sin Ustjerne: er foruanderlig, og skjøndt
det gjør mig ondt, maa jeg dog afslaae Eder den.

Ihvor gammeldags og afbleget den end er, er den mig dog et dyrebart Umindelsestegn om et af de saa lyse Diebliske, der skjenkedes mig i Livet, og dens rette Sted er paa mit Bryst. Den kunde vel ogsaa, selv i et høiere Huus, end Eders, gjælde for en Prydelse, thi den er et Minde om keiserlig Naade, mig skjenket af Ferdinand den Andens egen Haand."

Da kastede Lorenzo et Blik paa ham, hvori Forundring, Bedrøvelse og Foragt udtalte sig lige saa tydeligt, som i hans korte Ord: „Jeg havde ikke ventet, hvad jeg nys har hørt; dog er det ikke det Bedrag allene, jeg erfarer. Vi ere altsaa særdegs, min Herre; inden en Time kan I vente det Forlangte paa Eders Bærelse."

Saa talte Grev Lorenzo, og med et alvorligt, fornemt Blik afskedigede han Jacob. Da Denne nu skred ned ad den lange Gang, kom det ham fore, som om det faste Marmorgulv veeg under hans Fodder, som om han igjen befandt sig paa det gyngende Skib, en Bold for den lunefulde Skjebne.

Medens han nu, i Eensomheden, bestræber sig for, at ordne de forvirrede, ahnelsesrige Billeder, der opstige for ham, ville Læseren følge os i Undersøgelsen af det, der frembragte et saa sælsomt Indtryk paa Lorenzo Vertemati's kraftige Gemyt.

Da han aabnede det Brev, hiint Tilbud havde overrakt ham, fandt han deri den chiliske Handelsherres Hieronymus Welfer's velbekjendte Skrift:

træk, og hans Navn derunder. Dets Indhold lod
saaledes :

„Det er dennegang en særegen, ikke just glædelig Omstændig-
hed, som bevæger mig til, ædle Greve, at sende Eder
denne Skrivelse gennem Eders Huus i Mailand, som
jeg har anmodet om, usfortøvet at befordre den til Eders
herlige Vaaning i Pleurs, hvis Yndighed ogsaa i Ameri-
ka roses ligesaameget, som dens Besidderes priselige Egen-
skaber. Jeg vilde taget i Betænkning, at meddele Eder
Nærværende, naar jeg ikke vidste, at I, saavel som jeg,
er overbevist om, at det paaligger Enhver, efter Evne at
opretholde Tro og Love i Verden, helst i vor Stand, og
at Brødens Vanære træffer Dvertræderen allene, men in-
genlunde dem, Skjebnen har sat i et eller andet Forhold
til ham.“

„For nogle Aar siden kom en Fremmed til Valpa-
raiso, en Lydsker af Fødsel, og begjerte en Plads i mit
Huus. Navnet Werdemann, som han førte, og
det deraf fremtrædende Slægtstak med Greverne Wer-
temati-Granchi, tjente ham først til Unbefaling,
siden til Beskyttelse. Thi skøndt han, uagtet sine ikke
almindelige Færdigheder, gjorde sig skyldig i mangan
Brøde, ja endogsaa mistænkt for utro Forvaltning, saa
meente jeg dog, at maatte skaae Eder i ham, og beslut-
tede derfor, ved Leilighed at stille mig ved ham. Men
for kort Tid siden, da, som det siden viste sig, hans For-
seelser vare blevne for store, til at han længer torde haabe
Hemmeligholdelse eller Skaansel, forsvandt han, og med
ham en betydelig Sum, men fremfor Alt et mig usfat-
tereligt Alenodie. Da der nu, i hans efterladte Skrifter,
ere fundne Spor, som vise, at han, Gud give, ei i ond

Hensigt, er reist til Europa, og har henvendt sig til Eder, saa har jeg agtet det fornødent, usfortøvet at lade denne Skrivelse følge efter ham, for pligtskyldigst at advare mine Kjære Herrer og Venner mod benævnte Jacob Werdermann, og tjenslilig, at bede Eder tilholde ham, i Mindelighed at tilbagegive det Røvede. Her er ikke Tale om Pengesummerne, som, skjøndt betydelige, dog let lade sig glemme, aldenstund Forsynet har velsignet vort Huus med megen Rigdom, men om det ovenmeldte Alenodie, en Guldskjæde, som han, jeg veed ei hvorfor, har taget med sig: gammel og uanseelig, har den, for ingen Anden, det Værd, som for mig. Thi den er en Gave af Keiser Ferdinandus den Første, høilovlig Ihukommelse, af ham skjenket min Stamherre Nicolaus Welfer, og, gaaende i Arv fra Fader til Søn, har den stedse været holdt høit i Værd i vor Familie. Den er ogsaa kjendelig derpaa, at den stormægtige Givers Navn staaer indtastet tæt over Skæpungen. Hvis den derfor endnu skulde befinde sig i Flygtningens Værg, saa lad ham tilstille Eder den, og vær forvisset om, at jeg, efter dens Oversendelse, skal iagttage den Taushed, gammelt Venkab og Hoiagtelse for Eder gjøre mig til Pligt. Vil- lig til lige Tjenestebeviisning i forekommende Tilfælde v. s. v.

Det er let at indsee, hvilken Følelse der maatte gribe den unge Mand, da han saae, at hans Stam- mes Blodsforvandt, hans trolovede Bruds Fader, var brændemærket ved en lav Forbrydelse.

Da nu, om Aftenen, et Blik paa Kjæden over- beviste ham om, at det var den samme, der omtal- tes i Brevet, oprørtes hans rene Følelse ved Synet af Forbryderen, ja, hans Uvillie gif, for et Dieblis,

over paa den uskyldige Datter. Men snart traadte
 Kjærligheden ind i sine Rettigheder, og hele hans
 rystede Sjæls Harm falde paa Jacob Werder-
 mann. Skjøndt han følte Nødvendigheden af en
 hastig Forklaring, var han dog, da Hiin næste Mor-
 gen treen ind til ham, neppe istand til at taale
 Synet af Den, som, med sin Skjændsels Tegn,
 traadte for ham. Dog opsteeg noget Haab i ham,
 da han hørte Jacobs Bøn; han troede, at han,
 med de forlangte Penge, vilde, saavidt muligt, er-
 statte det Rovede. Men da han nu overbevistes
 om det Modsatte, da den meget begribelige Tanke
 paanødte sig Lorenzo, at de vare bestemte til an-
 dre, maaskee flette Niemed, da han saae sine Min-
 delser afviste, sin Bøn om Tillid besvaret med over-
 modig Trods, vaagnede hans Harm paany. Men
 fastbesluttet, at forsøge det sidste, fordrede han Kjæ-
 den paa en Maade, som maatte ryste et ikke gandske
 fordærvet Gemyt. Men det Svar, han fik, lod
 ham gysse tilbage for den Mands Nederdrægtig-
 hed, der brystede sig med sin Skjændsel, og han
 væmmedes ved den frække Løgn og det Praleri,
 som opblæste sig i Forvorpenhedens Sump. Det
 Blik, han havde gjort i dette Hjertes natlige Dyb,
 lod ham mindes Meget, som han hartad havde for-
 gjættet. Han ihukom Werdermann's underlige Ud-
 færd hiin festlige Aften, og Skjøndt de gjenvaagnen-
 de Tvivl ikke bleve til Visshed, følte han dog, hvor-
 lunde han skyldte sig selv, sin Bedstefader og sin
 Brud, at beskytte dem mod vis Bændere og rime-
 lig Ulykke, hvormed sligt et Væsens Nærhed truede
 dem, — og hans Beslutning var fattet.

Det var mørke Foreskillinger, som sysselsatte Jacob's Sjæl. Den unge Vertemari's sidste Ord havde omsider vakt ham af hans vanvittige Sikkerhed. Han havde mærket, at Sagerne ikke stode, som Dagen tilforn. Vel traf han ikke Sandheden, idet han grublede over Marsagen til det forandrede Forhold, thi da han var sig bevidst, at han, ved sin Udvigelse fra Chili, havde tilintetgjort Alt, hvad der kunde røbet hans Forsæt, holdt han det medrette for umuligt, at Efterretningen om hans nærværende Opholdssted, saa hurtigt kunde komme til hiint fjerne Land, og at Følgerne deraf, allerede nu, kunde naae ham. Dog formaaede han ei at nedkæmpe de opstigende Tvivl, og den Frygt, der, i Dieblikke som dette, ogsaa griber den forvovneste Forbryder. Han sad med Haanden under det sorgfulde Hoved, og saa fordybet i sin Grublen, at han ikke bemærkede en usædvanlig Støi i Slottets Gaarde og mange Muuldyrs Stampen, som bortførte adskillige Reisevogne. Først da fik han igjen nogen Opmærksomhed for Ydreverdenen, da En af Tjenerne treen ind til ham. Under Armen bar han, som det syntes, med Anstrengelse, et meget smukt forarbejdet Skrin, og i Haanden et forseglet Blad. Det Første satte han ned paa Bordet; det andet overrakte han ham, og fjernede sig med et stumt Buk.

Modtageren undersøgte Skrinet, og han fandt en Sum, som langt oversteg, hvad han havde forlangt og bestemt for Silippo. Længe gottede han sig, med den havesyge Odelands Graadighed, ved dets blinkende Indhold, inden han tænkte paa den medfølgende Skrivelse.

Men neppe havde han begyndt at læse den, før Glædens Udtryk forsvandt af hans Ansigt, frampagtigt bed han Tænderne sammen og knyttede Haanden. Den yngre Grev Verdemati frev saaledes:

„Hr. Werdemann!

J erholder herved, hvad jeg har lovet Jer. Gid det maa tjene Jer til ordentlig Brug, da J ikke vil anvende det saaledes, som Pligt og Ære vilde byde enhver Anden, hvis de, i et saadant Tilfælde, kunde komme i Betragtning. Grunde, som Eders Bevidsthed sikkert gjør det ufornodent at nævne, bevæge mig og Mine, til hvilke ogsaa Laura Werdemann regner sig, til at foretage en Reise, og til det Ønske, at vi ei, ved vor Tilbagekomst, må træffe Eder mere inden disse Mure. For at forklare det sidste, tilføier jeg den Bøn, som jeg allerede tilforn har gjort Eder, at J vil lade mig finde hiin Kjæde, islebetfor Den, paa hvis Bryst den i Sandhed indrettest er. Vel er den en Gave af keiserlig Naade, men ikke skjenket af Ferdinand den Anden, ei heller skjenket Eder. Spar mig Nesten, og skulde J behøve en saadan Beroligelsesgrund, saa viid, at jeg har truffet Anstalt til at opfylde de — Forbindtligheder, J har paalagt Eder mod Huset Welfer. Men at skaffe Kjæden tilbeie, staaer kun i Eders Magt, og J kjender de Hensyn, som bevæge mig til, at bede Eder ret indstændigt derom. Frygt for at nedbøie min Bedstefaders graa-nede Hoved, Skaansel mod den elskte Udfyldige, som falder sig Eders Datter, paalægger mig, i deres Selskab, et velgjørende Bedrags Pligt, og Agtielse for vort Huses ubesmittede Ære lukker mine Læber for den øvrige Beredelse. J finder Mere, end J havde ventet. Dette letter

Eder en Reise, som I ikke ville afforte altformegét, og selv paa det fjerne Opholdssted, I vælger, skal I erfare, hvorlidet jeg ønsker, at Grevinde Vertemati's Fader skal trykkes af en Nød, der altfor ofte leder til nedværdigende Handlinger."

Alt forlængst havde Jacob læst disse Ord, og endnu stod han uden Bevægelse; dog rystede Haanden, hvori han holdt Bladet. Pludseligt foer han op, og en skræddende Latter gjenlød i Værelset. „Altsaa undstød, liig en spedalst Betler, af det Huus, hvor jeg havde ventet, at lægge mit modige Hoved til Hvile! — Alt, Alt sammenshyrtet, alle Forhaabninger tilintetgjorte, alle Drømme bortdampede! — Det er altsaa de Nydelsér, jeg omsider troede at have opnaaet! — O Daare, Daare, tredobbelte Daare, som troede, Din Skjebne var forsonet! — Med ubegribelig Hurtighed følger Ulykken mig over Oceanet, og griber Den, der troede sig tryg i Venskabs og barnlig Kjærligheds Skjød. — Venskab og Kjærlighed — svage Fostre af en indskrænket Sands! — Med Rette har jeg altid forsmaaet Eder — nu har jeg lært at kjende Eder, nu forkaster jeg Jer for evigt! — Stamherrens Brede har ikke truffet mig, sagde Du, Frants Vertemati? Du har feilet! Og saa paa mig, jeg føler det, hviler Forbandelsen! — Saa gaae da Enhver den Vej, som er ham betegnet! — Et lavt og latterligt Skuespil vilde Tiggeren give, der, liig Gaardhunden, taalig frembydende sin Hals for Lænken, nøiedes med de Smuler, som ræktes ham af dem, han jo selv kan sønderknuse, saasnart han lyfter. — Nei, jeg vil ikke forlade det

Huus, I have opbygget af det, I rannede fra mine Fædre!" —

Idet han talte saa, slog Klokken tre Qvarter til Tolv. Han kastede Hatten paa Hovedet, og styrtede ud.

Paa den lange Vandring lagde Stormen i hans Jnderste sig lidet; dog var det ikke bedre Jølelsers Vitring, som beroligede ham — det var den fattede Beslutnings Fasthed, og idet han tænkte over dens Udførelse, kom han til det Sted, hvor han skulde møde Silippo. Adskillige Gange havde han her vandret frem og tilbage, taus og indsluttet i sig selv — da talte det bag ham:

„Seer der, saa punktligt paa Pletten, Hr. Jacob! — Det er sjældent hos Den, der skal give, men desto glædeligere for Den, der kommer at modtage. Saa have da Eders kjære Blodsforbandte aabnet deres gavmilde Haand, og sat Eder istand til, at lønne Eders trohengivne Følgesvend. Og i Sandhed, vidste de Herrer, hvorfra de have fritjæbt sig med en Haandfuld Guld, vilde Handelen sikkert ikke angre dem. Saa giv nu hid, at jeg kan tage Afsked fra Jer og anbefale mig i Eders Bevaagenhed. Dog — I er jo saa bleg og forstyrret; jeg seer ogsaa Eders Hænder tomme? Skulde det være muligt, at de høimodige Grever Vertemati have afslaaet den høitærede Fætter hans første Bøn?"

„De have ikke afslaaet den! svarte Werdermann ærgerlig: Mine Hænder ere ikke tomme, og jeg kan give Dig, hvad jeg lovede. Men in-

den det ſkeer, vil jeg fortælle Dig, hvad Du neppe venter at høre."

Han fortalte, ofte afbrudt af ſine egne Forbandeſer og af de velforſtilte Forundringsudraab, hvormed Silippo hørte, hvad han ſelv forud vidſte. Thi vel have de fleſte Læſere gjættet, at det var ham, ſom overbragte den anklagende Skrivelse, hvilken han ſelv havde affattet, idet han, ſom allerede noglegange før i Chili, med forbryderſk Kunſtfærdighed efterlignede Hieronymus Welſer's Skrifttræk.

Da Werdemann nu havde udtalt, ſagde hans Tjener hoveddryſtende: „Jh, ſaa ſtaaer Sagerne jo betænkeligt!" — Efter en Pauſe ſpurgte han derpaa: „Og nu? —"

Mærk, dog beſtemt, ſvarte Werdemann: „Og nu ſtaaer Alt ved det Gamle, og hvad der ſkulde ſkeet, før jeg blev en Loſſe, maa ſkee nu."

Med Tilfredſhed, men ikke uden Forundring, ſaae Zampieri, i Samtalens Lob, ſin Herres for kort Tid undertrykte Eiendommelighed bryde frem med fordærvelfesbringende Hefthighed; han torde nu endogsaa vove, at gjøre ham nogen Modſtand paa Skromt. —

Han naaede ſin Henſigt. Det Gemyt, ſom engang atter havde gjennembrudt de uvante Skranke, opflammedes derved kun endnu heftigere i ſin forbryderſke Begjering. Planen lagdes, og Udførelſen faſtsattes at ſkulle finde Sted ſamme Dag, de Fraværende vendte tilbage.

„En hemmelig Gang, sagde Zampieri: var ham bekendt fra fordums Tid; den førte til Grevens Gemak, gjennem hele Hovedbygningens Længde, som Familien, affondret fra Lyndet og Skriversuerne, beboede; ofte havde han betraadt den, for at besøge den gamle Herres Pengekister; han vidste, at man derfra, gjennem adskillige advendigt skjulte Dørre, kunde komme ind i de fleste Værelser i nederste Etage. Did vilde han nu, paa den bestemte Dag, føre nogle vakre Svende, med hvilke han forud havde stiftet Venkab, som han nys havde fornyet i Chiavenna — de vilde nok vide, hvad der videre var at gjøre.“

Saamanges Deeltagelse vakte Jacob's Betænkelighed ved dette Forslag; men ogsaa denne forsvandt, da Italieneren smilende betydede ham, at det Slags Folk pleiede, efter fuldbragt Arbeid, at gjøre sig tilgode med Mad og Drikke, men han skulde nok sørge for, at de kom til at drikke af Kar, som ikke vare forfærdigede i Pleurs.

Da nu Alt var aftalt, og de Forbørpne lovede sig til, at forlade hinanden, spurgte Zampieri pludseligt: — „Og Frøken Laura — ?“

Da soer Jacob lidet sammen, og svarte: „Hun er min Datter, derfor skaane man hende.“

„Hun er Eders Datter, Herre! svarte Hiin med Eftertryk: Men ogsaa den unge Greves Trolovede, og, som Saadan, i Besiddelse af en Gemalindes Rettigheder.“

„Hvi omtaler Du hende? tilsnøs Herren ham: Er hun ei traadt over til mine Sjender? Dog er

det min Willie, at intet Ondt skal vedsfares hende — saafremt det kan skee — uden Meen for os. —"

Huushofmesteren traadte den Tilbagevendende imøde, for at betyde ham, at Alt, ifølge hans Befaling, var forberedt til hans Afreise, hvorhos han beklagede, at uopsættelige Forretninger just skulde kalde den ædle Herre bort paa en Tid, da hans Datters Bryllupsdag var saa nær.

Jacobs Hjerter var ei istand til at føle den Tiinhed, hvormed Husets unge Herre havde skjult hans Skam for Alles Dine; med rynket Pande gav han et kort og bydende Svar.

Allerede samme Dag forlod han Pleurs; men lønligt vendte han, fra den nærmeste Stad, tilbage til det Smuthul, Silippo havde anvist ham.

Dagen var kommen, da Greven og hans Følge skulde vende tilbage — det var en lummerfuld Sommerdag i Aaret 1618. Allerede Natten forud havde Formændene for Mordanslaget sneget sig ind i Pal: ladset gennem en Dør, til hvilken, som til adskillige Andre, Silippo havde vidst at skaffe sig en eftergjort Nøgle. En underjordisk Høveling, hvorfra man kom ind i den omtalte Gang, var Sammenkomststedet, hvor de vilde oppebie den tilkommende Midnat og med den Misgjerningens Dieblis. Snart fyldtes den med dunkle tættilhyllede Gestalter.

Høit over dem rørte sig livfulde Syssler: muntre Taler og glade Sange i rhåtist Mundart tonte ned i den dunkle Hule, hvor Længsel herskede, kun afbrudt af mange Menneskers dybe Aandedræt, af den utaalmelig omvankende Jacob's Fodtrin, og,

fra Tid til anden, af en enkelt Stemmes Hviffen. Alt begyndte Skumringen at klare i Hvælvingen, og en Straale af den høitstaaende Sol brød ind gennem den snevre Vinduesaaening; Middagen var nær, og med den det Dieblif, da de Ventedes skulde vende tilbage til det Huus, hvor Døden ventede dem.

Da fornaim de lurende Mordere en sælsom Kullen over deres Hoveder, og den Ene spurgte den Anden, hvad det havde at betyde. — Silippo meente: „Det er Bognene, som bringe dem hjem til den uventede Høitid!“

Strax efter lød det som en sælsom forvirret Raaben, dæmpet ved Hvælvingens stærke Mure, og Jacob sagde haanligt: „Hvor det Kram byder den Gamle velkommen. Mon det ogsaa vil juble saa, naar den nye Herre holder sit Indtog?“

Han havde neppe udtalt, da gjentoges den forrige Larm, dog med frygtelig Styrke. Tusinde, i een Lyd forenede Tordener sønderrev Lufsten fra Øst til Vest, og vidtffjernede Bjerges Gjenlyd svarte trindt omkring.

De Bestyrkede hørte et lydt, mangestemmigt Angstffrig, strax opslugt af et grueligt Brag. Der bliffet efter vaklede Hvælvingens Søiler; Murene brast, og styrkede sammen over de Ryggesløse. Derpaa var Alt stumt og stille — Bjerget Conto var nedstyrtet over Schilano og Pleurs!

De Reisende vare just komne paa Høien, hvor fra de overskuede Dalen, da det skete, som ei vil forgjættes i alle kommende Dage. Længe fængslede Forfærdelsen deres Sandser; den afløstes af den

smerteligste Medfølelse, af inderlig Klage over den gruelige Skjebne, som havde truffet deres Venner og Medborgere, og først længe efter kunde de takke Forsynet, som havde fjernet dem fra denne Døds-læggelsens Skueplads. De vidste ei, at deres Døds-fjende ogsaa laae begravet under de græsfelige Ruiner, der bedækkede saamange Tusinde, i dodelig Birkelighed sig ved Livet frydende Mennesker.

Men da man, efter nogen Tids Forløb, ved at grave efter, fandt hiin Hvælving, da man gjenfjendte Jacob's Liig, trods dets Lemlæstelse, især paa Kjæden, som havde afgjort hans Skjebne, da lod det dunkle Skjul, hvori man havde fundet ham, de ham omgivende Døds Skikkelse, Dragt og Bevæbning, og Silippo Zampieri's, nu ikke mere maskerede Ansigt — alt dette lod Lorenzo Vertemati ahne den Hensigt, som havde holdt den Fjerttroede tilbage. Han bød imidlertid de Tilstedeværende fortælle, hvad de havde seet. Forbryderen blev hemmeligt stædt til Hvile. Laura, som allerede var Grevinde Vertemati, modtog fra en fjernliggende Handelsstad, Efterretningen om hans Død, og aldrig bedrøvedes hun ved at erfare sin Faders Ugjerninger. Grev Frants og hans Søn opgave det Forsæt, igjen at opbygge det to gange ødelagte Sted, og de vendte tilbage til Velskand, hvor deres Slægt endnu blomstrede længe.

Lidt efter lidt brøde Vandene frem af den sønderrevne Dalgrunds Kløster, og nu bruser en Sø over Ruinerne af Vertemati Franchi's Pallads og af Pleurs's Huse.

A. Bronikowski.

Pigen fra Bessonis,

eller :

Marshalk Ney's Fængsling.

(Fortalt af en fransk Dame.)

En smertelig Følelse, en sørgelig Erindring, havde, paa en Reise, som jeg, i Maret 1823, gjorde i Departementet du Lot, ført mig til Bessonis. Om Natten havde jeg bestøget en Postkæret, uden at kjende mine Rejsefæller og uden at selskabsføre mig med de Personer, i hvis Selskab jeg befandt mig. Ved den første Solstraale faldt mit Øie paa en ung Bondepige, som sad ved min Side. Aldrig havde en friskere Farve forkyndt mere Sundhed og Lykke, og dog rullede store Taaretraaber, der forgjæves skjulte sig under de lange Dienhaar, over hendes runde Kinder, paa hendes bestedne, af pindlige Suk hævede Halsklæde. Hun holdt de foldede Hænder foran sig. „Hun beder, sagde jeg til mig selv: Al, jeg vil vogte mig for, at forstyrre denne Ulyffens Trøst.“

Med stor Hurtighed rullede Postkæret hen ad en temmelig slet Vej. Pludseligt vakte et stærkt Stød de Reisende, og kastede den unge Bondepige mod min Skulder. „Al, min Gud, tilgiv mig, Madame! Jeg gjorde det ikke med Villie!“

„Det seer jeg, min Bedste! De sov uidentvib!“
— „Sove? Nei, Madame! Jeg har ikke sovet. Jeg sad i dybe Tanker og græd. Sove, saa nær det

Sted, hvor min Broder forgæves har søgt saa længe i pünlig Forventning, for at redde den Mand, der elskedes af ham som en Broder, kjøndt han var hans Overgeneral. Gode — det er umuligt!”

Jeg forstod strax hendes Ord's Betydning. Vi vare i Nærheden af Passagen de la Charitee, hvor hengivne Soldater, i Aaret 1815, vilde befrie Marskalk Ney af den Bedæknings Bold, som bragte ham til Paris. Men for at lære at kjende Pigen desto bedre, stillede jeg mig, som om jeg Intet havde forstaaet, og sagde: „Om hvilken General taler De?”

„Ak, Madame, hvor kommer De fra? Hvo er De, at De kan spørge mig saa? De er altsaa ikke franskfødt?”

Pigens Træk røbede, ved disse Ord, en Uvillie, som mindede om Lieursaint's Ord, da han sagde til Henrik den Fjerde: „Ak, I seer saa gnaven ud, fordi I skal klinke paa vor gode Konges Sundhed; det beviser mig, at I er en Eguist.”

Snart hævede jeg mig atter i Bondepigens Mening, idet jeg fortalte, at jeg siden 1812 havde været fraværende, og at jeg, først nu kommen tilbage til Frankrig, ikke havde villet reise igjen, uden at gjøre en Smertes Balsfart til Vessons, hvor den ulykkelige Marskalk Ney blev fængslet.

Medens jeg talte, havde Pigen grebet begge mine Hænder, og trykte dem heftigt. Hendes store, klare Dine mødte mine, og neppe havde jeg udtalt, før hun faldt mig om Halsen og udraabte: „Madame, Vorherre sender Dem! De skal see min skat!

fels Broder; maaskee redder De ham fra Døden. Her boer han, 50 Skridt herfra; han har svoret, aldrig mere at forlade den Plet, hvor han havde haabet, at redde sin Marskalk."

Der vare fire Personer i Postvognen. En af dem betragtede os med nysgjerrigt, forskende Blik; de tre Andre talte, som Enhver, der har et fransk Hjerte, taler den Dag i Dag: „Hvilken Ulykke, hvilken Stjebne for sig en Mand!"

For at berolige Louise — det var Pigens Navn — lovede jeg hende, at blive hos hende nogen Tid, hvis min Nærværelse kunde gavne hendes Broder. „Ak! sagde hun halvsagte: Min Broder er ulykkelig, men hvor erkjendtligt vilde hans Hjerte være! Det er nu ni Maaneder siden, jeg maatte paatage mig en Tjeneste — i al den Tid har jeg ikke kunnet besøge eller pleie ham; men nu, da det gaaer ham saa slet, forlader jeg ham ikke mere. Jeg vil trøste ham; ofte vil jeg gjentage de Samtaler for ham, jeg har hørt af hans Marskalks Mund; jeg hørte dem jo kun, for at sige min Broder dem igjen."

„Louise! sagde jeg til hende: Vi stige snart af; saa maa De udførligt fortælle mig alt dette, der interesserer mig saameget."

Vi kom til Hospitalet; jeg lod Postkarethen holde. Jeg steg ud med Louise, og efter at vi havde vandret en halv Fjerdingvei, naaede vi en Korsvei. „Her, sagde hun, idet hun pegede paa en temmelig forfalden Hytte: her boer han, Marskalk."

Pludseligt taug hun, som greben af en Frygt, hun ikke vovede at udtrykke. Jeg sendte det Menneske tilbage, som bar vort Løi. En Ahnelse sagde mig, at det Optrin, som nu forestod, ikke taalte noget almindeligt Bidne. Louise gik intet Skridt fremad; hun holdt ogsaa mig tilbage. Gjennem bøvlet af Skræk, klyngede hun sig til mig, og viste, med sine Dietast, paa den øde Tomhed, som herskede om hendes Broders Hytte. Dørre og Vinduer vare tilslukkede.

„Min Broder, min kjære Broder! Skal jeg ikke see Dig mere? Er jeg kommen for sildt til at kunne staae Dig bi i Dine sidste Dieblikke? O, min arme Broder! Hvorledes? Kommer der da Ingen? Vil denne Dør ikke aabne sig for Dig mere?“

Den stakkels unge Pige sank paa sine Knæe, bad til Himlen, og ønskede derpaa, at jeg vilde banke paa. „Mod, Louise!“ sagde jeg til hende.

„Alf, Madame! Mod, siger De! Hvortil nyttter Modet, naar vi see Alt, hvad der er os dyrebart, falde og forgaae! Hvad skal vel Mod, naar Livet ei er Andet mere, end en langvarig Græmmelse?“

Jo nærmere jeg kom Hytten, desto rimeligere syntes mig Louises Frygt. Den lille Have, som laae ved Hytten, var lukket med et af hine Stakitter, der vise den Fattiges Tryghed. Med bankende Hjerter aabnede jeg Laagen. En sørgelig Taushed omgav mig. Da jeg naaede Døren, fandt jeg den lukket og udenpaa læste jeg Følgende, skrevet med Rødt:

„Henri Bugnot,

forhenværende Sergeant i den unge Garde
og Eier af dette Huus, er død den 5te Au-
gust, i sin Alders 47de Aar.“

Længere nede havde en kjærlig Haand endnu tilføiet
de Ord:

„Vandrer, beed for hans Sjæl!“

„Ak! sagde jeg: For hans ulykkelige Søster maa
man bede!“ Louise var bleven tilbage i den sam-
me Stilling. Skjøndt jeg gjorde mig al Flid, for
at synes rolig, saa tilraabte hun mig dog, da hun
saa mig komme tilbage, idet hun fortvulsende op-
løstede sine Hænder: „Han er død, min Broder
Henrik; jeg saaer ham aldrig mere at see!“ —

Det kostede mig meget, at dæmpe hendes hef-
tige Smerte, og jeg naaede kun min Hensigt, idet
jeg voldte hendes Hjerter en endnu inderligere Be-
drøvelse. „Deres Broder, som De begræder, sagde
jeg til hende: har tænkt paa Dem og efterladt
Dem sin Uniform, sin Kaarde og sit Kors. Vil
De, at dette skal falde i fremmede Hænder? Loui-
se, vil De ikke vide, hvor Deres Broder er begra-
ven? Vil De forlade den fromme, søsterlige Pligt,
at bede paa hans Grav og med Blomster at pynte
den Haandsfuld Jord, som bedækker ham?“

„Hav Medlidenhed med mig, Madame! Ved:
sag mig; forlad mig ikke!“ — „Nei, jeg skal ikke
forlade Dem; følg mig kun til Herberget hist; der
ville vi kunne erfare, hvor Deres Broder hviler!“

— „Ak ja, Madame ! Saa kan jeg dog bede paa hans Grav.“

I Herberget fik jeg al den Oplysning, som jeg behøvede, for at handle for Louise og sikkre hende det, Broderen havde efterladt hende. Han var begravet i en Askrog paa Kirkegaarden, og hans talrige Venner havde ladet opreise en Table, hvis Indskrift betegnede hans Alder og Tjenesteaar. Inden jeg førte Louise derhen, havde jeg selv villet besee Hvilestedet, og jeg var ikke forberedt paa den overordentlige Bevægelse, hvori jeg kom ved at see dette eensomme Sted og ved at læse disse Ord, som udgjorde den brave Mands Mindesmærke :

„Kæmpende ved Marengo, Arcola, Wagram, Jena og Austerlitz, trodsede han Kartætsilden og de fjendtlige Bajonetter, men den Smerte kunde han ikke bære, at see sin brave Chef døe, fjernt fra Valpladsen. Efter otte Aar fulde af Kummer døde han af Smerte; Tanken om et saa grusomt Ende: ligt blev hans Død.“

O, hvor kjær blev Louise mig, idet jeg læste disse Ord ! Da jeg kom tilbage, fandt jeg hende i et feberagtigt Anfald. Tyve Dage svævede hendes Liv i Fare ; jeg helligede hende min Tid og min Omhu som en elsket Datter. I Henseende til det ringe Efterladenskab havde jeg bragt Alt i Orden, og saasnart hun igjen var istand til at forstaae mig, spurgte jeg hende, om hun ønskede, at vende tilbage til Vessonis, eller at reise til Paris med mig. Hun

pålgte det sidste, og bad hun, at jeg endnu engang vilde føre hende til hendes Broders Hvilested.

„Her, Madame, sagde hun til mig: vil jeg vise Dem, at den stakkels Louise ikke er uværdig til Deres Godhed. Jeg skal fortælle Dem, hvorved vi, jeg og min Henrik, Søsteren og Broderen, forbandtes saa inderligt.“

Nogle Dage efter kom vi, ved Daggry, til Kirkegaarden, idet jeg ledte Louise, som endnu var svag, medens jeg selv var greben af en Uro og en Deeltagelse, som forhøiedes ved hvert Ord, den unge Pige talte. Neppe havde hun faaet Nie paa det Sted, hvor Henrik laae begravet, før hun slog et Kors, og, med en Skræk, som malede sig i hendes Ansigt, sagde til mig: „Her ligger han. O, Himmel! Intet Kors, og saa affides! Min stakkels Henrik — skulde han ikke ligge i viet Jord?“

„Louise, havde Mennesket vovet, at foregribe Guds Dom, vilde Du da bede mindre for Din Broders Sjel?“

Hun lagde begge sine foldede Hænder paa sit Hjerte, tog en Krands af Immorteller, som jeg havde medbragt, og knælte, idet hun lagde den paa Henrik's Grav. Derpaa vendte hun sig til mig, og sagde med uimodstaaelig Stemme: „Ak, bed ogsaa De for min Broder — foreen Deres Bønner med mine!“

Da hun var bleven lidt roligere, bad jeg hende sætte sig hos mig paa Mellemmuren, og her var det, den unge Pige fra Bessonis fortalte mig Føl-

gende, idet hun kaldte sin Broders Skygge og en Helts Manees til Vidner.

„Min Broder Henrik var Smedkerlærling; vi boede paa det samme Sted, hvor Marskalk Ney er født, og de vare Legekammerater, skjøndt den unge Ney fik Underviisning hos en Notarius. Begge havde altid den Idee i Hovedet, at vorde Soldater. Jeg var dengang endnu ikke født, men Henrik har tidt fortalt mig det. Det kom saavidt, at de, en smuk Morgensund, gik bort, for at lade sig hverve. Den unge Ney steg og steg, men skjøndt han lod de Andre langt bag sig, blev han dog hverken stolt eller glemsom. Altid beholdt han Henrik kjær, og omgikkes ham som fortrolig Ven. Han gjorde Alt, hvad han, som General, kunde gjøre for ham, og mod mine Forældre blev han en ædelmodig Betsgjører.“

„Jeg er født samme Dag, som Marskalken giftede sig. Han lod min Broder komme til sig, og sagde til ham, han ønskede, man skulde ikke opdrage mig paa Landet; levede jeg, skulde man lade mig lære at læse og skrive; han skulde nok sørge videre for mig. „Hun vil vorde smuk! sagde han *): Hun er af en smuk Stamme, og god vil hun ogsaa blive, thi hun er min Kammerat Henrik's Søster.“ Min Broder havde en ubeskrivelig Kjærlighed til sin General. Siden gik de i Krig, og jeg saa Henrik førstegang et Aar efter Keiserens Giftermaal. Jeg var dengang tre Aar gam-

*) Marskalk Ney's egne Ord.

mel. Da han kom tilbage fra Moskau, var jeg tolv Aar, og jeg har Intet glemt af alt det, han fortalte mig om Marskalk Ney. Ak, Madame, det gjorde ham tilbedelsesværdig!"

„Min Fader og min Moder vare døde; jeg levede hos en Tante af mit Arbeid. Min Broder tog mig med til Paris; jeg saae Hr. Marskalken, hans Frue, hans Sønner — dengang vare de endnu saa lykkelige. — To Aar gik jeg i Systskele. 1814, da Alt havde forandret sig, sendte Hr. Marskalken mig til Bessonis, til en af sine Frænder, som modtog og behandlede mig med megen Godhed. Kun ønskede hun, at jeg skulde ombytte mine Bondeflæder med Kjole og Hat. Madame! svarte jeg hende: Jeg har lovet min Moder, aldrig at aflægge min Bondedragt; viis mig den Godhed, ikke at tvinge mig dertil."

„Louise, Du er en brav Pige!" svarte hun, og jeg beholdt mine Bondeflæder.

„Det var i Begyndelsen af Aaret 1815, da Marskalken skrev fra sit Landgods, hvor han dengang opholdt sig med sin Familie, at jeg skulde komme derhen, Min Broder vilde tage sin Afsted, og boe i Nærheden af sin General. Skjøndt jeg ugjerne forlod min elskværdige Frue, var dog ogsaa den Tanke mig glædelig, at jeg skulde leve i Hr. Marskalkens Nærhed og hos min Broder. Min Afreise opfattes nogle Dage, og der indløb et andet Brev, som syntes at forurolige min Frue meget. Det indeholdt tillige den Befaling, at jeg skulde blive i Bessonis. Hr. Marskalken var ble-

den kaldt til Paris. Alt i Slottet havde forandret sig. Modløshed og Uro havde afløst den før herskende Glæde. Man talte om Kongen, om Keiseren; paa eengang talte man kun om Keiseren. Man sagde, han var kommen tilbage, men man vedblev at være urolig. I Junius herskede Forsvulvelse og Frygt i Slottet; mod Udløbet af denne Maaned kom Marstkalken langt om længe, og forlangte strax, at see mig. Ak, hvor trykte Synet af ham mit Hjerte. „Louise, sagde han til mig: naar jeg forlader Frankrig, saa følger Din Broder med mig, og jeg lader Dig blive tilbage under min Kones og min Nieces Beskyttelse.“ — „Ak, min Hr. Marstkalk! svarte jeg med Taarer: Tag os Alle med, naar De reiser.“ — Han smilte sørgmodig, og kyskede mig paa Panden. Ak, Madame, det var den sidste Afsked.

Den 4de August kommer en Gartnerdreng, og siger mig med hemmelighedsfuld Mine, at min Broder venter mig i Skoven. Jeg ilte did, men sprang bestyrtet tilbage, da jeg saae ham. Han havde den ene Arm i Bind, og et sort Klæde om Panden. Jeg begyndte at græde. „Louise, elsker Du Din Broder og hans Marstkalk?“ — O, min Gud, om jeg elsker Dem! — „Nu vel; hör, han er her. Han paastaar, ei at ville flye. Han er forloren! Man vil arrestere ham. Alt ere Espioner her i Eggen, og Gensd'armerne ville ikke udeblive længe. At tale til ham, er forgæves; han har ikke villet troe, ikke villet høre. Du maa love mig, at passe ham op, ei at tabe ham af Sigte, at give Algt paa

hvad han siger, og hver Time at melde mig Alt her. Vi ville opsnappe ham mod hans Villie; det er Alt. Vor brave Capitain er ogsaa med."

Jeg rystede, og græd. Men den Tanke, at bi-
drage Noget til Hr. Marskalkens Redning, gav mig
et modigt Udseende, som opmuntrede min Broder.
Jeg lovede ham Mod, Virksomhed og Klogskab.
„Du giver os Parolen!" sagde han til mig, idet han
forlod mig. — Stolt af min Broders Tillid, og
fuld af mit Hvervs Vigtighed, fulgte jeg Marskal-
ken, ihvor han vendte sig, og allerede samme Aften
indsaae jeg, at Henrik kun havde talt alt for sandt.
Kloffen slog ni, da jeg saa, at Hr. Marskalken
gik ene ned ad Bagtrappen og begav sig ind i Krat-
tet bag Slottet. Med mine Sko i Haanden, med
tilbageholdt Vandedræt, listede jeg mig efter ham
paa Tæerne. Jeg skammede mig ikke ved at speide.
Jeg vidste jo, at han intet Vrigtigt kunde foretage
sig, og jeg handlede jo efter min Broders Befaling,
som gjerne havde hengivet sit Liv for sin Marskalk.
Ved Hjørnet af en hoi Hække saa jeg en Herre,
som ventede paa ham og holdt et Kommetørklæde
for Dinene. Marskalken nærmede sig ham, omfav-
nede ham, og drog ham ned paa en Bænk, som
stod i Krattet. Jeg kunde høre Alt, hvad de talte,
og alle deres Ord indprægede sig dybt i mit Hjerte.
De kan troe det, Madame, ved det hellige Evange-
lium. Den Person, jeg havde anseet for en Herre,
var et Fruentimmer. Jeg mærkede det paa Stem-
men. I Begyndelsen studsede jeg, thi det var ikke
Fru Marskalkinden. Men det var ogsaa en Ven-

inde, en særdeles hengiven Veninde, og uden at jeg kjendte hende, var jeg hende allerede god, da jeg hørte hende tale.

„Jeg kommer fra Paris, Ney! sagde hun: Tro mig, De vil vorde fængslet. Fly, medens det endnu staaer i Deres Magt. Reis til Schweiz, trods ikke Stormen, lad den gaae over. I Deres Søners, Deres Kones, ja, i hele Frankrigs Navn besværger jeg Dem: bring ikke Deres Hæders Gien-der saa stort et Offer! Hav Medlidenhed med Dem selv. — reis!“

Marssalken vægrede sig, og jeg troer, at Damerne faldt for hans Fodder, thi han sagde: „Min Veninde, staae op. Jeg gjenkjender neppe Deres Mod. Hvad har jeg vel at frygte, som ikke truer Andre tillige? Vi leve ikke i Rædselsperioden; Hensrettelser i Masse behøve vi ikke at frygte. Jeg har modstaaet længere, end de Andre. Bertrand veed det, og vil bekræfte det. Sidst er jeg, ligesom Hine, vendt tilbage til mine Ørne, og ligesom de er jeg indbegreben i den 12te Artikel af hiin Overenskomst *), uden hvilken vi, istedetfor at nedlægge

*) Slutted i Paris den 3 Juli 1815. Dens 12te Artikel, som stikkede Amnesti, anførtes til Fordeel for den anklagede Marssalk. Men Wellington erklærede, at han ikke havde forstaaet den saaledes, som man her vilde auvende den. Skjøndt Marssalk Davoust, som havde sluttet Overenskomsten, var af heel andre Tanker, saaledes dog Dødsdom over Ney, med 169 Stemmer mod 17, og allerede Dagen efter (d. 7de Dec. 1815) blev han fludt i Luxemborgs Have. Overs.

vore Baaben, vilde marscheret mod de Allierede, til-
ligemed Grouchy og Exclmann, der nys havde
slaget dem ved Versailles."

"Nu vel, følg deres Exempel, undviig Hævnens
første Udbrud, der altid ere skrækkelige i saa store
politiske Omvæltninger."

"Min Veninde, jeg er velforvaret her. Berol-
lige Dem. Vend tilbage til Paris. Betænk, at
De træder min Kone for nær."

"Havde jeg hendes Rettigheder, da vilde jeg ikke
vige fra Deres Side! svarte Damen: Allerede for-
længst har jeg opoffret Dem min Lykke for Deres
lovmæssige Forbindelse; men min Deeltagelse i De-
res Ulykke er det eneste, som kun Døden kan tilin-
tetsgjøre. Lev vel, Ney! —"

Da fjernede sig Begge ad Veien bag Slottet.
Marstkalken sagde: „Husser De Hytten ved Ulm og
Deres Løfte?"

Her syntes Damen at sukke, og kastede sig,
gandske ude af sig selv, i Marstkalkens Favn. Maal-
løs holdt han hende længe indsluttet deri. Han
syntes saa bevæget, at Damen vovede endnu et
Forsøg. „Lad mig blive her! Vilis mig, ved De-
res Mod, at De holder Deres Løfte helligt!" Med
disse Ord rev han sig løs fra hende, og gik lang-
somt tilbage til Slottet. Men jeg iilte hurtigt bort,
og fortalte min Broder Alt. Han sendte mig med
Breve til adskillige Steder. „Du havde skullet føl-
ge efter denne Dame! sagde han: Jeg veed, hoo hun
er, hun havde kunnet hjælpe os."

Silde kom jeg tilbage til Slottet. Alt var meget sørgeligt. Hr. Marskalken var roligst. Man gik meget tidligt tilfængs — jeg beholdt Klæderne paa, og vaagede. Mod Morgen saae jeg Gensd'armen. Jeg skyndte mig, at melde det. Men istedetfor at skjule sig, hidkaldte Hr. Marskalken dem selv. „Jeg vil, jeg maa vise mig! sagde han: Jeg maa rettfærdiggjøre mig mod en nederdrægtig Bagvaskelse.“

Strax løb jeg, i fuld Fortvivlelse, til min Broder. Ham fandt jeg ikke, men en Villet sagde mig: „Vi kjende Veien, og skulle vel redde ham.“

„Han har saa villet det, Hr. Marskalken, og De kjender denne berømte Franskmands sørgelige Endeligt. Min Broder levede endnu nogle Aar, og forgik vansmægtende. Omfider har han nu forenet sig med sin General, som han elskede og beundrede saa usigeligt. Og jeg er allene i Verden, for at begræde dem til min sidste Stund. Ak, Madame, behold den arme Louise i Deres Tjeneste.“

„De behøver ikke at tjene, Louise! svarte jeg hende: Jeg har fundet Papirer efter Deres Broder, som efterlader Dem nogen Formue.“

Jeg førte Louise til Paris, Hun flyttede ind i et Logis i Nærheden af Luxemborg. Her seer jeg hende jævnligt. Hun lever indgetogen, men dog beskyttet mod Skjebnens Slag. Hvert Aar gjør hun en Valfart til det Sted, hvor Henrik sover.

Louise har foræret mig en Lommebog, som indeholder interessante Bemærkninger angaaende Tilbagetoget fra Spanien, Slaget ved Leipzig og Marsagerne til det Had, hvormed Wellington forfulgte Fyrsten af Moskwa. Jeg skal engang bringe dem til almeen Kundskab.

Eventyr i Pyrenæerne.

Paa hiin Tid, da den brittiske Hærs venstre Kolonne holdt Passet ved Grun besat, op slog Regimentet, hvortil jeg hørte, sine Telte paa et Slags naturlig Terrasse ved Bjergets Side. Egnen var udmærket skøn; den kunde endogsaa med Rette kaldes romantisk. Beskyttet mod de brændende Solstraaler ved en nydelig Gruppe af skyggesfulde Dverg-Ege, dannedes Baggrunden af Klippemasser, som, optaarnede paa hverandre, stige majestætisk op til Skyerne. Ved hver Side af Terrassen var et Svælg; det tilhøire, som gik steilt og dybt ned, var gandske tilgroet med Træer, medens det tilvenstre, lysere og mindre brat end hiint, endogsaa havde Rum til nogle Kornmarker, og derpaa tabte sig i Sletten. Foran os havde vi Passet's Abning, Landeveien, Vidassoa og Oceanet.

Medens vi her laae i Leir, gjorde jeg, saa ofte jeg kunde, med min Væbse paa Ryggen, ledsaget af

tro Hund, smaae Udflugter, deels for at skyde mig noget Mundforraad, deels ogsaa for at tilfredsstille min Lyst til Eventyr. Smaaereiser bleve sjelden gandske frugtesløse. Jeg fik paa dem mange af de herligste Naturscener at see, og fandt stundom Leilighed til, med den største Noiagtighed at undersøge Sjendens Stilling, saavelsom vore Troppers. Ja, mere end engang kom jeg, paa disse mine Vandringer, i en Forfatning, som jeg ikke kan tænke paa, uden at føle mig greben paa det meest levende.

Paa en smuk Dag, mod Udgangen af September 1813, begav jeg mig ogsaa, ledsaget af min tro Juno, paa Veien. Offentlige og private Anliggender havde, i hele den sidste Uge, fængslet min Opmærksomhed saa udelukkende, at jeg i alle de Dage havde været forhindret fra, at overskride Grændserne af vor Leir. Jeg besluttede derfor, skjøndt jeg først kunde bryde op om Estermiddagen, i Dag ikke at besøge de sædvanlige Steder, men at vove mig til nye Egne.

Jeg har allerede fortalt, at der, paa høire Side af vor Leir, befandt sig en med Træer bevoxet Ekraaning. Gjennem dens Dyb snoede sig en Flod, som styrtede sig ned fra Klippen bagved, og siden faldt i Vidassøa. Jeg havde ofte sporet Lyst til, at forfølge denne Flod til dens Udspring, deels fordi jeg var overbevist om, at den Naturpragt, jeg her vilde faae at see, rigeligt vilde lønne mig for mine Anstrengelser, deels fordi jeg ønskede, at skyde een eller flere Orne, der, fra deres Klippereder, saae ned paa os, ret som om de vilde udspeide det Dieblis, da Krigsguden vilde gjøre os til et Kov for dem. I Dag havde jeg nu besluttet, i

ethvert Tilfælde at udføre dette Forsæt, og jeg begav mig altsaa paa Veien.

Det vilde føre for langt, om jeg her vilde beskriver alle de mangfoldige pragtfulde Udsigter, denne majsommelige, tildeels farefulde Excursion skænker mig. Saalænge jeg steg op ad Klippens Forside, fra hvis Spids Gloden styrtede sig ned, kunde jeg, saa ofte jeg vendte mig, see ned paa Stæder og Landsbyer, Kornmarker og Enge, Telte og Skibe, Skandser og Hytter — saasnart jeg derimod havde Klippen bag mig, var hvert Spor af menneskelig Virksomhed forsvunden. Under mig laae en lang, snever, bugtrig Dal, som det lod, aldeles utilgængelig, paa alle Sider omsluttet af Klipper i mangehaande phantastiske Former. Tilhoire, til venstre og foran mig hævede sig Klipper paa Klipper, Regler paa Regler, som om tusinde Jordstjæls her havde drevet deres frygtelige Værk, eller som om Jorden her endnu befandt sig i en chaotisk Tilstand. Men Ord ere ikke istand til, at beskrive et saadant Panorama. Kun saameget vil jeg sige, at skøndt jeg er en Høilænder, og, fra Ungdommen af, vant til Synet af klippefulde Landskaber, kunde jeg dog ikke komme til mig selv, saa mærkeligt fængslede Forundringen mig her. Hvad der igrigt endnu greb mig langt dybere, end de Gjenstande, mit Øie saae, var den overnaturlige Stilhed som herskede trindtomkring mig. Enten rørte sig intet Lufttræk, eller Træerne og Buskene vare, i Dalen, gandske beskyttede derimod, thi der bevægede sig ikke eet eneste Blad. Det eneste, jeg hørte,

var Vandfaldets ubestemte Brusen, som lød nogle hundrede Fod under mig, og en Drns Skrig, som svævede hen over mig, saa høit, at ingen jordisk Magt kunde bringe den Fare.

Efter at jeg en Tidlang havde hengivet mig de Følelser, en saadan Scene maatte vække i mig, og hvilst mig nogle Diebliske, begyndte jeg at see mig om, for at udforske, hvorledes jeg bedst kunde naae min Valsfarts Diemed og lettest komme op paa Bjergets høieste Top. I Begyndelsen fandt jeg Klipperne fra nu af ubestigelige, helst da Grunden var slibrig; men omsider blev jeg dog, efter megen Anstrengelse, idet jeg, som Omstændighederne førte det med sig, snart gik opret, snart krøb paa alle Fire, efter halvtredie Times Arbeid, belønnet ved Synet af det, jeg ansaae for den sidste høieste Klippe. Det var en stor, perpendikulair Regle, men paa den ene Side syntes et Slags Bei at føre op, og did vendte jeg nu mine Skridt. Pludseligt drog min Opmærksomhed til den modsatte Side, ved en Drns Skrig. Sagte bød jeg min Juno passe paa, ladede i Hast min Bøsse, strakte mig hen ad Jorden, og krøb saaledes op. Ikke uden Møie naaede jeg Toppen — men hvo formaaede at beskrive de Følelser, som grebe mig ved det Syn, der her traadte for mine Øine!

Jeg saa nemlig, i en Fordybning eller Hule, der neppe kunde have 30 til 40 Fod i Gjennemsnit, Benene af 40 til 50 Mennesker. Paa dem sadde nogle Dufin Orne, som hakkede i dem, eller,

ligesom til Haan, plukkede i nogle brogede Pjalter, der engang syntes at have tilhørt Soldatermondrer. Sligt et Syn havde jeg, i denne vilde Egn, saalidet ventet, at Forundring, jeg kan vel sige Forfærdelse, greb mig med ubestrikelig Magt. Alt berørte min Finger Gæverhanen, men endnu nølede jeg med at give Jld — da slog min Hund pludseligt an, og de skrækkede Orne fløj bort.

Mindre fortrædelig over, at mit Bytte saaledes undgik mig, end begjerlig efter at erfare, hvorledes disse Been vare hidkomne, saae jeg mig om efter en Sti, eller en Skraaning, ad hvilken jeg kunde komme ind i de Dødes Bolig; men min Søgen var forgjæves. Skeletterne laae i en Hule, der, paa tre Sider, var tætomsluttet af steile Klipper, medens der, som jeg fra mit Standpunkt kunde bemærke, befandt sig en dyb Afgrund paa dens fjerde. Efter at jeg en Tidlang forgjæves havde brudt mit Hoved og overbeviist mig om, at jeg dog ikke vilde kunne udforske, hvorledes disse Been vare hidkomne, vendte jeg mig bort, og kom, idet jeg betraadte Beien tilhøre, ind i en tyk Skov. Her syntes det, som min Hund lugtede et Spor, og jeg haabede nu langt om længe, at have naaet en Egn, hvor der befandt sig Billedt i Overflodighed. Juno løb ned ad Bjerget; jeg fulgte efter, skød Et og Andet, og mindedes omsider af den indbrydende Skumring om, at det var Tid, at vende hjem. Imidlertid forvildede jeg mig i Skoven; dog stødte jeg endelig paa en Gue-rillas-Bande, der gav mig en Veiviser med. Denne fortalte mig nu, at han og hans Kammerater hav-

de været en eensom Klippedals lykkelige Bedoere; men at franske Soldater, en Fesdagsaften, pludseligt havde overfaldet dem, plyndret og nedbrændt deres Hytter, myrdet deres Qvinder og Børn.

Intet — vedblev den forbittrede Spanier at fortælle — Intet blev os endnu tilbage, tiden Hæven. Vi forenede os, Aften i Tallet, valgte Francesko til vor Anfører, og bleve Guerillas. Men vi overstredede ikke Grændserne af vor Dal; vi tørstede efter Hævn, og lurede, i vore Baaningers Ruiner, som Tigre paa deres Bytte. Ingen Franskmand, som kom os nær, slap levende fra os; ofte vakte vi, ved vort Krigsffrig, hele Afdelinger af deres vanhellige Slummer. Men — vi bleve staaende derved! Har I seet Hulen histoppe paa Klippen? Man siger, der har i forrige Tider befundet sig en lille Sø, og gennem den Huulvei, vi passerede, skal en Flod have havt sit Udløb. Jeg veed ikke, om det forholder sig saa; men vist er det, at Hulens Beliggenhed er den mærkværdigste i hele Egnen. I vil have seet, at Hulen synes gandske utilgængelig. Men paa Afgrundens ene Side er Afstanden fra den fremspringende Klippe indtil Hulen kun 18 Fod lang. Her lagde vi en Bro af Bræder, og gjorde saaledes Hulen til vor Fæstning. Fra dette Punkt af foretog vi nu daglige Streiferier mod Tjenden, og omsider lykkedes det os endog, at gøre denne Hule til Skuepladsen for den meest glimrende Hævn. Ifølge vor Anførers Raad, besluttede vi, at lokke Uhyrerne ind i vort Smuthul, og at tilint-

tetgjøre dem her. Til den Ende arbeidede vi saa længe paa et Klippestykke, som hang ligeover vor Bro, til vi havde faaet det saa løst, at eet eneste Stød kunde styrte det ned, og da dette var forberedt, lavede vi os til, at udføre vor Plan. En Morgen streifede vi, som sædvanligt, ned i Dalen, og efterat vi havde underholdt en Fægtning længere end sædvanligt, vare Gjenderne omsider blevene saa rasende, at de forfulgte os op ad Klippen. Men da vi havde naaet Skoven, smuttede vi ind mellem Buskene, Grancesko undtagen. Han, den vigtigste Gjenstand for deres Had, stillede sig saaret, og trak sig tilbage ad Huulveien indtil Broen, men istedetfor at gaae over den, skjulte han sig hastigt, uden at hans Forfølgere kunde mærke det, bag det ovenomtalte overhængende Klippestykke. Rasende stormede Franskmændene, 55 i Tallet, deres Anfører medindbefattet, over Broen ind i Hulen. Men neppe vare de Alle derinde, før ogsaa Grancesko, med Lynets Hast, stødte Klippeblokken ned; knusende Broen, rullede den tordnende ned i Dybet tilsligemed denne, saa enhver Redningsvei gandske afskares alle dem, der befandt sig indenfor Hulen. Nu styrte ogsaa vi frem af Krattet, og hurtigt toge vi vor Stilling oppe paa Klippen. Havde I da seet de blodtørstige Franker, hvor ængsteligt de gloede paa de steile Klippevægge, hvor fortvilede de de brede deres Hænder, bedende om Naade og Barmhertighed! Herre, det var en Glæde! — „Naade og Barmhertighed? — svarte vor Anfører dem med en frygtelig, vidtskogensende Haan

latter: Ja, saadan Naade og Barmhertighed, som
 J selv have øvet! Tænker paa Landsbyen, som J
 nedbrændte, J Blodhunde, tænker paa de Oldinger,
 Kvinder og Børn, J have mishandlet og myrdet,
 og annammer nu Eders Løn!" — Det var Signa:
 let, og vi fyrede paa dem. Forgjæves løb de fra
 en Klippevæg til en anden; forgjæves flyede de,
 vridende deres Hænder, til Afgrundens Rand — in:
 gensteds nogen Udvei! Kun Tre af de Elendige for:
 søgte, ved et voveligt Spring over Svælget, hvor
 Broen havde lagt, at redde deres Liv; men de styr:
 tede ned, og bleve sønderknuste. Alle de Dvige
 maatte deran, Een efter en Anden, alt som vore
 Rugler naaede dem. Deres Liig bleve Ørnenes
 Bytte."

Her endte Spanieren sin frygtelige Historie.
 Vi havde imidlertid naaet Leiren. Jeg rakte ham
 Penge, men han forsmaaede dem, og forsvandt i
 Krattet.

Georg Log.

P e l s e n.

(En Kriminalhistorie, fortalt efter Retsakter af R. Mächler.)

Mod Udgangen af forrige Aarhundred blev Ræmskerkassen i P . . . bestjaalen. Vel fandt man Hængelaasen for Kassen hængende i Krampen, men ikke itrykt. I den med Jern beslagne Pengekiste fattedes en Sum af 6000 Daler.

Strax bleve alle Kasseofficianterne forhørte. Det befandtes, at da de, den foregaaende Aften efter Sex, havde forladt Kassen, havde Alt været i vedtørlig Orden. Skildvagterne, som, fra Syv af, havde staaet udenfor, ligetil det Dieblif næste Morgen, da man opdagede Tyveriet, bleve ogsaa forhørte. Ingen havde hørt den mindste Stoi; Ingen havde de, i al den Tid, seet gaae ud eller ind.

Alle Forsøg paa, at opdage Gjerningsmanden, vare uden Virkning. Tyveriet blev neddyßet, og der hvilede ikke den fjerneste Mistanke paa Noget, men mindst paa de ved Kassen Ansatte, blandt hvilke Rendanten B . . . især nød Alleenhedens Agtelse som en retskaffen Mand.

Længe og tro havde han tilforn tjent i Armeen; som Invalidforsorgelse havde han faaet denne Post, og Regimentets Compagniechefer havde, til Løn for hans mangeaarige tro Tjeneste og prøvede Retskaffenhed, stillet den Caution for ham, som Embedet udfordrede, da han ikke selv havde Formue dertil. I en Række af Aar havde han været gift med en bety-

deligt ældre Kone; Egtteskabet var barnløst, og Parret førte et vel anstændigt, men tarveligt og stille Liv.

Efter sex Aars Forløb, da hiint Tyveri allerede var glemt, saae Rendantens Kone en Kjøbmands Enke, med hvem hun ingen nærmere Omgang havde, bære en meget smuk Pels. Denne Pels vakte hendes Misundelse og Forsængelighed. En Kone, efter hendes Mening, af lavere Stand end hun, bar en langt elegantere og dyrere Pels, end hun. Hun havde ingen Ro, før hun fandt Leilighed til at tale med Enken.

Efter nogle ligegyldige Ord ledte hun Samtalen paa Pelsen. „De har jo en sjelden deilig Pels!“ sagde hun med forstilt Venlighed.

„Saa? Behager den Dem?“

„Jh, er det at spørge om! Hvad har den kostet?“

„Det kan jeg ikke sige.“

„Hvorfor ikke? Er det da en Hemmelighed? Jeg mærker nok, De vil gjerne være den Eneste, som har saa smuk en Pels.“

„De feiler. Vidste jeg Prisen, da vilde jeg ikke betænke mig paa, at nævne den. Men jeg forsikrer, jeg veed den ikke.“

„Det indbilder De ikke mig; det er kun en tom Udflugt.“

„Ingenlunde! — Jeg har faaet Pelsen foræret til min Fødselsdag.“

„Og af hvem?“

„Nu spørger De mig om formeget; jeg kan og vil ikke sige Dem det.“

Jo mere den Misundelige og Nysgjerrige bestormede Enken med sine Spørgsmaal om Giverens Ravn, desto mere tilbageholdende blev hun, og omsider sagde hun stødt: „Jeg veed ikke, hvad der berettiger Dem til, at ville vide, hvo der har gjort mig denne Foræring. Det synes næsten, som om De troer, jeg har stjaalet Pelsen. Kort og godt; jeg siger Dem det aldrig.“

Denne Samtale, der havde taget en saa ubehagelig Vending, egnede sig ingenlunde til at berolige Rendantinden. Det gjorde tværtimod hendes Nysgjerrighed endnu utaalsmodigere, og med den forbandt sig det Onske, at ærgre Enken, naar hun, indviet i Hemmeligheden, kunde broute dermed.

Hun forsøgte alle de Midler, hendes List indgav hende, for at naae sin Hensigt; men længe forgjæves.

Omsider erfarede hun af sin Tjenestepige, der var bekendt med Enkens, at Denne havde sendt Pelsen til en Bundmager, som skulde forandre Noget derpaa.

Rendantinden begav sig strax paa Veien til Bundmageren, og under det Paaskud, at ville kjøbe Noget, traadte hun ind i hans Boutik.

Hun ledte Samtalen paa Pelsen, for saaledes usformærkt at bringe Enken paa Bane. Men Bundmageren var temmelig ordknap; thi ved sit lumpne Bud paa nogle Pelsbære havde Rendantinden altfor tydeligt robet, at hun Intet vilde kjøbe. Hun var listig nok til at mærke det, kjøbte en Pelspalatine, og efter at have betalt den, spurgte hun: „Madame V...

har jo sendt Dem sin Pels — uidentvivel skal De forandre noget derpaa?"

Bundmageren var allerede bleven snaksommere; mindre forstaaeligt, end bredt, underrettede han hende derom.

„Hvor høit vurderer De vel den Pels?"

„Det kan jeg sige Dem gandske nøie; jeg har faaet 86 Daler derfor."

„Pelsen er altsaa kjøbt hos Dem?"

„Beed De ikke det?"

„Hvo har da kjøbt den?"

„Hvo Unden, end Deres kjære Mand?"

Nær var Rendantinden segnet til Jorden ved denne uventede Esterretning. Hun rystede; hendes Ansigt blev blussenderødt, og hun folte instinktmæssigt, at hun hurtigt maatte ud i den frie Luft, hvis hun ikke skulde synke i Afsmagt.

Hun forlod Boutiken saa hurtigt, at hun glemte den kjøbte Palatine; Bundmageren maatte kalde hende tilbage, for at tilstille hende den.

Enken havde altsaa faaet den misundte Pels af hendes Mand, og derfor vægret sig saa haardt; naakt ved, at nævne hende Giveren.

Rendantindens Hjerter brændte af Skinsyge og Hævn. Martret af disse to Furier, vendte hun tilbage til sit Hjem. Hendes Mand var paa Contoirret. Hun var altsaa, i nogle Timer, overladt til sig selv. Havde dette ikke været Tilfældet, da vilde hun, i den første Opbrusen, have ladet Manden føle Skinsygens hele Raseri; men nu, stedse kun sysselsat med den hjertesønderrivende Tanke om hans Utro-

skab, og om Maaden, hvorpaa hun bedst skulde hæve sig paa ham derfor, besluttede hun, ei at lade ham mærke den Opdagelse, hun havde gjort, for at den Ulykke, hun vilde berede ham, pludseligt kunde bryde løs over hans Hoved og sønderknuse ham.

Vel kunde hun ikke saa gandske beherske sine Følelser, at jo Manden, ved sin Hjemkomst, maatte lide derunder; men han var vant til dette gnavne Bøsen. Naar nemlig hendes Misundelse — et Hovedtræk i hendes Caracteer — var bleven sat i Bevægelse paa en eller anden Maade, eller naar hun havde haft ubehagelige Opttrin med Tjenestefolkene, lod hun ham gjerne undgjelde derfor. Han ahnede derfor ikke, hvad der forestod ham.

En Nat ringede det heftigt paa Gadedørsklokkerne. Han vaagnede, og vakte sin Kone. „Hvad har det at betyde?“ spurgte han. — „Hvad veed jeg det! svarte hun: Staae op, og see ad!“

Rendanten stod op, aabnede Vinduet, og spurgte: „Hvo ringer der? Til hvem vil man?“ — „Til Dem! var Svaret: Luk kun op; Sagen er af Vigtighed!“

Rendanten vakte Pigen, lod tænde Lys og lukke op. Til hans største Forundring traadte en Bekjendt, en Retsbetjent, ledsaget af to Andre, ind i hans Stue, og den Første lod ham, i beklagende Tone, vide, at han, ifølge modtagen Ordre, som han foreviste, saae sig i den ubehagelige Nødvendighed, at maatte fængsle ham.

„Men hvorfor?“ spurgte Rendanten forfærdet og dødsbleg. — Hans Kone var Vidne til dette

Optrin, uden at røbe mindste Overraskelse. Hun viste megen Sjelsro, og hjalp ham Klæderne paa, uden at yttre mindste Deeltagelse i hans Ulykke.

Rendanten førtes i Fængsel, uden at erfare, hvorfor. Men næste Dag bragtes han i Forhør, og man sagde ham, at han var angivet som Den, der for sex Aar siden havde begaaet Rasketyberiet.

Han nægtede Gjerningen paa det bestemteste. Der foreholdtes ham saamange enkelte Smaaomstændigheder, at han, bragt i Forlegenhed derved, satte sig i Modsigelser, som vel gave Denunciatio: nen større Vægt, men dog ikke vare tilstrækkelige til at overbevise ham.

Da erklærede man, at ville konfrontere ham med hans Anklager. Det skete, og han saae — sin Rone.

Hun allene havde været vidende om dette Tyveri. Af Hævnjerrighed havde hun angivet ham for hans Foresatte, som nu anordnede en Kriminalundersøgelse imod ham.

Rendanten tilstod nu sin Forbrydelse, da han i sin Angiver fandt sin Medviderske, og videre Benaægten var forgjæves.

Den Aften, han havde begaaet Tyberiet, havde han, som han altid pleiede, forladt Kassen med de øvrige Officianter, og omhyggeligt lukket den i deres Paasyn. Men saasnart de paa Gaden havde forladt ham, for hver at gaae sin Vej, var han hurtigt vendt om, og havde besøgt Contoiret igjen, som om han her havde glemt noget. Dagen tilførn var han, under det Paaskud, han maatte end-

nu ordne noget i Hovedbogen, bleven længere i Kasseværelset end de øvrige Officianter; allerede dengang havde han løst Skruerne i Hasperne paa Pengekisten, for siden at kunne trække dem ud uden megen Møie og Tidsspilde. Saaledes havde han, i faa Minuter, begaaet Tyveriet.

Denunciantinden undskyldte dets lange Fortielse dermed, at man vel ikke kunde forlange, at hun, som Hustru, skulde angive sin Mand. I mange Aar havde hun kæmpet med sig selv, inden hun havde gjort det tunge Skridt; men stedse foruroliget i sin Samvittighed, og allerede hoibedaget, havde en indre Stemme tilraabt hende, at hun ei skulde tage Hensyn til sin Melighed med sig i Graven.

Men dette var kun skjændigt Hykleri; thi da hendes Mand dømtes til Kassation og fleeraarigt Fængsningsarbejde, sagde hun, ved Afskeden, til ham med et lumst Smil: „Nu tænker jeg vel, Lysten forgaaer Dig til at forære Pelse bort.“

Da Rendanten ikke kunde dække Kassedefekten, eftersom den Formue, som foresandtes, tilhørte hans Kone, maatte Regimentets Compagniechef erstatte den sjaalne Sum.

Smuglerne og Marskal Bessieres.

Den franske Marskal Bessieres blev i Fægtningen mellem Weissenfels og Leipzig (den 1ste Mai 1813) dræbt af en Kanonkugle. Hans Liig skulde, ledsaget af hans første Adjutant og en Husar, bringes til Frankrige. Nogle Smuglere ved Rhinen havde beregnet Tiden, naar det vilde komme. De lode gjøre en Liigliste af Bly, og fyldte denne, saas velsom Puderne m. v. i en Berline, paa hvilke de lod male Generalens Naaben, med engelske Vare. Overalt modtoges de med Udmærkelse. Men den foregibne Adjutant var saa betagen af Smerte, at han frabad sig enhver Invitation, og naar han anmodedes om at fortælle noget om Marsskallens Død, udraabte han med Pathos: „O forskaan mig derfor, jeg er endnu for sorrigfuld til at kunne tale derom!“ At en Kanonkugle havde ramt ham i Siden, var Alt hvad man fik at vide.

Saaledes naaede man lykkelig til den bekjendte strenge Soldlinie ved Rhinen. En Koureer havde allerede bragt Efterretningen hertil om Slaget ved Lützen og Marsskallens Død, hvorfor man haabede at slippe uvisiteret igjennem. Men hvo skildrer Pseudo-Adjutantens Skræk, da Sold-Inspecteuren erklærte, at hvor hellig endog Marsskallens jordiske Levninger vare ham, maatte Nøglen til Risten udleveres til en, af Byens Gouverneur dertil beordret Officeer, hvis Attest han var tilfreds med til sin Legitimation. Smugleren blev som rasende over denne

Banhelligelse og raabte: „Det er en Skandal uden Lige! Men Overgeneralen skal erfare det! Om det saa skal koste mit Liv giver jeg ikke den mig anbefoede Liigkistenøgle fra mig!“ Mogle roste Adjutantens Mod og Hengivenhed; Andre saae deri en latterlig Egensindighed. Men hans Dristighed og Trusler seirede, Overigheden gav Befaling til, at den Døde kunde uvistiteret passere. Men alle disse Forhandlinger havde medtaget en Tid af 48 Timer. Imidlertid var Marskallens Liig bleven transporteret i smaae Dagreiser, og traf just ind i Cassel (ved Mainz) som Pseudo-Liget neppe var paa Midten af den store Skibsbroe. Den virkelige Adjutant fik det at vide, paastjyndte sin Kjørsel, og indhentede Besdrageren. Kisten blev aabnet; saabel den som Bogtøven var fyldt med Kontrebånd. Alt blev konfiskeret, og Smuglerne maatte nu gjøre en Reise til Galeierne.

K. Mùchler.

Fanny, Napoleon's Elskerinde.

„Sandhed skjuler sig for stette Konger,
Konger, som man elsker, høre den.“

En Dame blandt mine Veninder, hvis Liv har været sælsomt nok, meddeelte mig følgende Anecdote, som jeg, uden at forandre noget deri, her vil give Læseren igjen:

En Mængde veltalende Penne, sagde hun til mig: have bestræbt sig for, at skildre Napoleon i alle hans politiske Livs Forhold. Nogle blandt dem have, symperagtigt nok, sysselsat sig med hans Galanterier og Amouretter. Det Følgende blev mig fortalt af en Dame, som, en Tidlang Gjenstanden for hans Lune, behandledes af ham med et Slags Forkjærlighed — et Beviis, at om end Napoleon ikke kunde undgaae menneskelige Svagheder, fra hvilke Helte aldrig have gjort Undtagelser, saa skjulte han dog idetmindste disse Svagheder omhyggeligt, og gjorde aldrig dem, som omringede ham, til Gjenstanden for sin Følelse, ei heller dem, som vare neddrægtige nok til at krybe for en skjændig Kjærligheds eller en forbryderisk Lidenskabs Afguder. „Den Mand, sagde den indtagende Fanny: der indsatte og affatte Konger, kunde ikke sukke sin Tid hen som Elsker.“

Man har udbredt tusinde taabelige Meninger om hiin skønne Engellænderinde, blandt Andet, at hun skal have affkyet Napoleon, at hun har villet

forraade ham, og at hun, mishandlet af ham, forsvandt, uden at man vidste, hvad der var blevet af hende.

I Aaret 1821 levede hun meget lykkelig i et net Huus, ikke langt fra London, beriget ved det Helts Gaver, hun en Tidlang havde haft den Lykke at behage, skjøndt det hverken lykkedes hende eller nogen anden Kvinde, at smede ham i Trældoms Baand.

Under stærk Bedækning gjorde hun, klædt som Amazone, meest i Mandsklæder, siddende ret behageligt i en prægtig Vogn, Felttogene i Østerrig og Preussen med. „Skjøndt jeg reiste med Postheste, sagde hun: gik det dog, paa denne Seiersbane, saa hurtigt, at naar jeg meente, at indtræffe i Hovedquarteret før Slaget, maatte jeg ofte haste efter Armeen, for at bivonaquere med den paa erobrede Grund.“

I Slaget ved Lützen befandt sig Fanny, overantvordet til en Overofficers Beskyttelse, som tjente i det første Armeekorps under Macdonald, i den skræffelige Kamptummel ved Landsbyen Raja, som tregange blev stormet. „Forestil Dem, sagde hun til mig: i hvad Forsatning et Fruentimmer kan befinde sig ved saadan Leilighed, et Fruentimmer, som vel elsker Helte, men Feltslag ingenlunde. I et Forfærdelsens Dieblif havde jeg styrtet mig ud af min Vogn, for at flygte ind i et Huus, som var uden Dør og Vinduer. Her traf jeg to blesserede Russer eller Preusser, jeg veed det ikke ret, men de vare store, som Colosser, og saa hæslige, at man kunde

daane ved at see dem. Men de vare saarede, og jeg folte ingen Frygt mere. Da jeg forstod lidt af Chirurgien, lavede jeg mig til, at yde dem min Bistand. Jeg bukter mig — o Gud! Paa eengang reiser sig den Ene op, og vil vise mig, at han befinder sig gandske fortræffeligt. — „Nu vel! sagde jeg til mig selv: Neen for Napoleon, eller døe!“ Og al Frygt veeg. Jeg truede, idet jeg stod der som Jeanne d'Arc, med Pistolen, som jeg aldrig havde kunnet affyre, uden at kvæste min Haand. Den store Karl veeg tilbage. I dette Dieblisk trængte mine Betjente ind i Huset, og jeg tilraabte dem med bestemt Mine: „I ere mine Vidner, at jeg har gjort to Fanger her.“ Snart fyldtes Huset med Tropperne fra Ragusa; man fulgte mig bort. Denne Dag førte os til Dresden.

Napoleon havde opslaget sit Qvarteer i et gammelt Huus, hvis tydskt Navn jeg har glemt. Man vilde bringe mig til Reserverne, som vare i Görlitz, hvor Duroc, den brave, elskværdige og til Døden hengivne, just havde faaet et dødeligt Skud. „Jeg vil til Hovedqvarteret!“ gjentog jeg i en Tone, som vidnede om, at jeg var vis paa en god Modtagelse. Det var nu min Lyst — jeg vilde trodse alle Farer og Strabadser. Men jeg tilbagevistes, endogsaa med Haardhed. Man lod mig sige, at man kun vidste mig slet Læt for min ringe Taft og for det Bovestykke, at jeg kunde troe, at man, strax efter Tabet af en saa sjelden Ven, kunde give sig af med Qvinder og Udspreddelser. Dette Træk modsiger,

tænker jeg, seierrigt den Bagvaskelse, at Reiseren ikke skal have havt noget sandt Venstreb for Marsskalk Duroc. Napoleon's Hjerter var det oprigtige Venstreb og den ædle Hengivenhed værd, som han vidste at indgyde Alle, sine nærmeste Omgivelser saavel som sine Tropper. Hvilke onde Rygter har man ikke opdigtet om den høie Fange paa St. Helena! — Glettede Mennesker have kaldt ham slet; feige og utro Mennesker have talt om hans Ufølsomhed. Har man ikke endogsaa beskylt ham for Forbrydelser, paa Grund af Liebhaverier, hvorpaa han slet ikke tænkte? — Vel kan jeg sige det — lumsfuldt og lidenskabeligt elskede Napoleon især smække Tailler, elegante Former og qvindeligt Smykke. Deels af Liebhaveri, deels af Magelighed, reiste jeg som Mand, men jeg vogtede mig vel for at træde ham under Dine i denne Forklædning. Jeg kunde, i denne Henseende, fortælle Dem mere end een interessant Scene."

"Men nu vil jeg fortælle Dem vor Underholdning, da jeg omsider saae ham i Dresden. Ret misfornøiet, havde jeg dog givet efter for den Mand's Villie, som man ei ustraffet trodsede eller undveeg."

"Bag Landsbyen Striensel traf vi en ung Underofficer af Compans Division. Han var saaret i Skulderen og i Panden, og kunde kun med Møie flæbe sig frem. Jeg lod holde, og tillod ham at tage Plads bagpaa. Jeg forbandt hans Hoved, og gav ham Madera. Vel skete dette af Menneskelighed, men jeg tilstaaer, at min Menneskekjærlighed opflammedes ved den Tanke, at kunne sige til Reiseren: „Jeg har forbundet og vederqvæget Deres Kri-

gere. Jeg havde en lille sikker Taktik, som aldrig slog mig feil, naar jeg vilde behage Napoleon; den bestod deri, at vise Enthusiasme for hans Tropper. Denne Soldat fortalte mig Details om Slaget, som henrykte mig; jeg klappede i Hænderne, skreg Vivat, og den Saarede istemte mit Udraab."

"Trods sine Smerter, fortalte han mig, hvormeget Genie Keiseren havde viist i sine Beregninger, og hvormegen personlig Tapperhed han havde lagt for Dagen. — Hvilken Smerter, ei at have seet ham, ham, der bestemte Kongernes Skjebne! —"

"Langt om længe saa jeg ham da i Dresden. Jeg kjendte ham som en Mand, der ei lod sig forføre ved tvungen Høflighed, og jeg vilde drage Fordeel af det, der var mødt mig. Originalitet yndede han fremfor Alt. I sin Familiecirkel kunde han bære fortryllende, og frit maatte man snakke med ham, hvilket jeg ogsaa gjorde, idet jeg fortalte ham min Begivenhed med de to fjendtlige Solbater. Hør nu vor Underholdning, Ord til andet."

"Og var man nu ikke kommen Dem til Hjælp, Sanny, hvorledes vilde De da have forsvart Dem mod de to Grenaderer?"

"Jeg vilde have sagt: I maa respectere mig, thi jeg tilhører Napoleon den Store!"

"Godt, men hvis de endda"

"Saa vilde jeg have affyret min Pistol, og jeg skulde vel truffet dem. — Lee De kun ad mit Mod; De troer maaskee ikke paa den Stoltthed, jeg sætter i, at behage Dem. Ak, vilde De kun een eneste

Dag offentlig behandle mig som Gjenstanden for Deres fortrinlige Tilbøielighed, da vilde jeg gjerne finde mig i, at tilbringe Resten af mit Liv i det dybeste Fængsel! — "

„Sanny, dette Indfald har sin Grund i et stræffeligt Hovmod. Hørte mine Gjender Dem, da vilde de kalde Dem en qvindelig Buonaparte.“

„Troer De, at dette vilde være mig ubehagelig?“ svarte jeg med stolt Holdning. — „Nei, svarte han: thi De betragter Alt fra et overordentligt Synspunkt. Tag Dem vare! Dette lykkes kun faa Mænd, og hos Qvinder fører det altid til vis Ulykke.“ —

„Hvad skader det? Det vilde være ret skjønt, at erklæres for en Mand's Favorite, som hidtil Ingen havde, skjøndt han torde vove Alt.“

„Som hidtil Ingen havde, og aldrig vil have Nogen, Sanny! svarte han heftigt: Gav Deres Hoved nogensinde denne Chimære Næring, da vilde De, en Time efter, være paa Veien til London.“

„Det er smukt! svarte jeg: Jeg har engang læst, at en Muselmannd gjennemborede En af sine Slavinder i sine Troppers Paasyn, som forekastede ham, at han tilsidefatte dem for hende; De var vel istand til at handle ligesaa voldsomt?“

„Det er ingen Tvivl underkastet, at jeg, uden just at drive Sagen saavidt, intet Dieblif vilde vafle mellem en Elskerinde og min Armee. Jeg vil heller aldrig sætte mig i den Nødvendighed, at maatte vælge. Mine Marskalker ere ingen Hoffnoge, der vilde kunne finde sig i, at krybe for en Montespan, en Pompadour og en Dubarri.“

„Jeg takker Dem, jeg takker Dem ret meget, især for den sidste Sammenligning!“ svarte jeg fornærmet.

„Stolte Sjæl, hun var den Smukkelse af dem alle Tre, hun forstod at behage, og det er dog Alt, hvad en Hustru tør søge hos sin Elskerinde. Det er det ogsaa, jeg finder hos Dem. Men — lader os sætte Stolthed tilside.“

Helten stirg Lofferne, der vare lidt i Uorden, af min Pande. Tusinde urolige Tanker bevægede mit Hjerte, og drev en af en uhort Vanskjebne, udtalte jeg Navnet Düröc. Diebliffeligt stødte han mig fra sit Bryst. Han traadte tilbage, blev staaende, indsluttet i sig selv, nogle Sekunder, og sagde derpaa, i en blød Tone, til mig: „Gaae, Sanny! Deres Reiseroute skal De erfare. Vi træffes siden, med mindre — tilføiede han med et smerteligt Smil — en Kugle skulde søge mig endnu nærmere, end paa hiin Dag, da min indtil Døden hengivne Ven, min modige Baabenbroder, faldt ved min Side.“

Langsomt nærmede han sig sit Kabinet, og forsvandt. Kort efter saa jeg ham i hans keiserlige Pragt, men den Glæde, der omgav ham, og, med saamegen Ret, forherligede hans Magt, gjorde ham, i mine Øine, mindre stor, end den Taare, som vædede hans Øie ved Navnet Düröc.

„Ak, han, der fornam Smerten saa dybt, han skulde være et Slet, føleløst Menneske?“

Saa fortalte mig den unge Sanny, og jeg, jeg siger, som hun: „Nei, hvo der saaledes føler Smerten, har intet Slet Hjerte.“

Jertegn ved St. Petersborgs Anlæg.

Da Peter den Store havde besluttet, at anlægge St. Petersborg, og begyndt Stadens Bygning, var især Geistligheden meget derimod. Den ønskede, at Moskwa maatte forblive Czarernes Residents.

I den nye Stad udspreddes derfor det Rygte: Gudsmoderbilledet i en af Kirkerne havde grædt. Folket sammenrottede sig; der reiste sig en stor Urolighed, thi man havde faaet Almuen til at troe, at Gudsmoderbilledets Graad var et uomstødeligt Beviis for, at den nye Stads Skjæpspatronesse ikke vilde boe der.

Peter den Store erfarede disse Uroligheder, just som han befandt sig hos Arbejderne ved den ladogaiske Kanal, thi Storkantsleren, Grev Golowkin, lod ham, ved et Bud, underrette om, at han forgjæves havde søgt at standse Opløbet, og at han ei engang havde kunnet slippe frem til Billedet gennem den tumultuariske Trængsel.

Dagen efter begav Peter sig til Kirken, og lod sig, af den Geistlige, føre til Billedet. Det græd ikke; men adskillige troværdige Personer forstikkede Czaren, at de tidt, og sidst i Gaar, havde seet det græde.

Peter betragtede Billedet opmærksomt, og da Noget ved dets Bine forekom ham mistænkeligt, bød han en Pope tage Billedet ned, for at det kunde bringes ham hjem. Befalingen maatte dieblikkeligt efterleves. Peter forlod ikke Kirken, før Ma-

riabilledet var nedtaget; han veeg heller ikke fra Bærerne, før de, i Slottet, havde nedsat det for hans Dine.

I mange Statsembedsmænds og alle Poppers Nærværelse undersøgte han nu selv det med Jernis stærkt overtrukne Billed. Han opdagede adskillige umærkelige Huller i Dientrogene, skjulte af den der anbragte Skygge.

Czaren vendte Billedet om, afrev Rammen og den paa Bagsiden værende Fylding. Bag Dinene fandt han nu, i Brettet, en Udhuling, og deri endnu nogen Olie. „Der have vi Jertegnet!“ raabte Czaren.

Enhver af de Tilstedeværende maatte tage det i Diesyn. „Denne Olie er Billedets Graad! sagde Czaren; Paa det svale Sted, hvor det befinder sig, størknes den, indtil den opvarmes af den foran Billedet staaende Lampe, og derpaa bryder frem, som Taarer, gennem de fine Huller i Dientrogene. I vide nu, hvorledes det hænger sammen med Mariebilledets foregionne Taarer. Fortæller det nu overalt, viser det latterlige i et ufornuftigt, og sandsynligviis i flette Hensigter opdigtet Eventyr, og gjører en Ende paa dette Gøglespil. Som et Kunststykke, ikke som et Mirakelbilled, skal det forblive i mit Kunstkabinet. Der skal det blive, at jeg, i lignende Tilfælde, kan have det ved Haanden, til en Erindring om dette Bedrag.“

Czaren lod ingen videre offentlig Undersøgelse anstille. Men i Stilhed eftersporedes Ophavsmændene til dette ondskabsfulde Spilsægteri, og da de

havde tilstaaet deres Bedrag, bleve de straffede saaledes, at Andre tabte Lyften til, ved opdigtede Jertegn at lægge videre Hindringer iveien for St. Petersborgs Bygning.

Udtag af et fransk Hofreglement i det syttende Aarhundred.

1) Naar Kongen behager at staae op af Sengen, giver Oberkammerherren Hs. Majestæt Slaaprocken paa.

2) Den første Kammertjener hjælper Hs. M. i det venstre, og den første Garderobetjener i det høire Ærme af Skjorten.

3) Hs. Majestæt kan, hvis han behager, selv binde sine Strømpebaand, men det er den første Kammertjeners Pligt, at løse Kongens venstre Knæbaand, naar Hs. Maj. aflædes.

4) Befaler Dronningen at kæmme, skeer dette af Hds. Majestæts første Kammerdame.

5) Dronningens første Kammerfrue trækker Hds. Maj. Skoe og Strømper paa, men Hds. M. binder selv Strømpebaandene.

6) Er der ingen Skræder tilstede, saa tilkommer det Dronningens første Garderobetjener at snøre Hds. Majestæt.

(Det maa bemærkes, at Damerne bleve i hin Tid beriente af de saakaldte Korsetskredere, og ikke som nu, af Skræderinder. De forfærdigede alle Fruentimmerklæder, og prøberede dem selv paa Damerne.)

M ö b l s p a a n e r.

En fornem Dame bad altid paa Latin. Hendes Datter meente, hun kunde ligesaa godt, om ikke bedre, benytte det tydske Sprog. „Nei, mit Barn! fik hun til Svar: Naar man forstaaer hvad man læser, bliver man saa let adspredt.“

„Hvorfor græder De dog ikke?“ spurgte et Par Damer Fru D. ved Forestillingen af Othello. „Jeg vilde ret gjerne, svarte hun: hvis jeg ikke skulde paa Bal efter Skuespillet, men jeg frygter for — Sminken.“

En ung Pige sagde til en Mand som kom for at besøge hendes Moder: De maa gaae sagte, for min Moder ligger i Barselseng!“ — Hvorledes, Deres Hr. Fader har jo været borte i to Uar?“ — „O, det siger intet — svarte hun: han skriver os til hver Maaned.“

Efter at Lord Bolingbroke længe havde grublet over Tid, Mennesker, Verden, Sjæl og Uddødelighed, udbød han endelig en Dag: „Mine Venner! Jeg tvivler endnu, men nu vil jeg have Lys!“ Og derpaa — stød han sig.

„Hvordan gaaer det min Søn Moses? Gjør han god Fremgang?“ spurgte Israeliten Isaaak Musikinformatoren. — „Saa temmelig! var Dennes Svar: Men han holder ikke vel Takt; han pauserer tidt $\frac{1}{8}$ Deel, hvor han skulde pausere $\frac{1}{4}$.“ — „Det kan jeg lide! udbød Isaaak: Har jeg ikke altid sagt, at han havde Anlæg til Spekulationer! Naar han kan hjælpe sig med $\frac{1}{8}$ Deel, sig mig, for Himlens Skyld, hvorfor han da skal spendere det Dobbelte?“

To Studenter mødte hinanden paa Gaden og havde følgende Samtale : A. „See, god Dag, Du! Det er længe siden jeg saae Dig sidst ; paa Collegier seer jeg Dig da aldrig.“ B. „Af den gode Grund, at jeg aldrig kommer der. Forresten har jeg heller ikke seet Dig der nogensinde.“ — A. „Det kan jeg sgu ikke begribe, da jeg dog kommer der hver Dag.“

De tre Demagoger.

Der sadde engang tre flue
Karle i mørken Nat,
Med Bøsser og lange Anive,
Fordybet i Snak og Prat.

Det var tre Demagoger
Ret af en frygtelig Art ;
Forbi dem svæved' som Laager
Tusind Planer i flyvende Fart.

Saa mandigt vilde de bløde
Blot for en ringe Profit,
Vilde alle Riger omstøde,
Alt Alt kunde worde frit.

Med nyt Navn vilde sig døbe
Den Første af disse Tre :
„Jeg vorder Tyrannernes Svøbe,
„Det skulle I saae at see!

„Til Stormgang Verden jeg sporer,
„Naar først den Ruur min Dyd :

„Syv Konger jeg glemmeborer
 „Med dette mit vældige Spyd!“

Den Anden af disse Dreng,
 Umaadelig stærk og fri,
 Afskar sit Haar, for at hæng
 Al Verdens Raadmand deri.

Den Tredies Kinder gløde —
 Han bygger sig just et Slot:
 „Ere alle Konger først døde,
 „Saa vorder jeg Ene-Drot!“

Derpaa de nu Afsted toge,
 Bemodigrørte i Hu;
 Igennem al Verden de droge,
 Og nu — hvad ere de nu?

Den Første er bleven Bægter
 Og Pøbelen skuer hans Dyd,
 Naar vildt i Mænnen han sægter
 Alt med sit vældige Spyd.

Lungsindigt han snorker om Dagen,
 Mod Aften han synger klart;
 At Frihedsklokken er slagen,
 Han haaber at raabe snart.

Den Anden, som havde i Siden
 Paa alle Raadmand et Horn,
 Er bleven, for fem Aar siden,
 Skarpretter i Staden Thorn.

Her hænger han meget færdig
 Personer af høieste Rang,

Og vorder vel ogsaa værdig,
At hænge en Raadmand engang.

De g n blev, efter megen Nenden,
Den Tredie, i Dannemark,
Og vidffer han Børn i Enden,
Han gjør det som Skole-Monark.

Gustav Röhler.

S n e e = D r o n n i n g e n .

Høit ligger paa Marken den hvide Sneer,
Dog kan man Lyset i Hytten see,
Der venter Pigen ved Lampens Skjær
Paa sin Hjertenskjær.

I Møllen er stille; see Hjulet faar, —
— Snart glatter Evenden sit gule Haar,
Saa hopper han lystigt, hei, een, to, tre!
Over Jis og Sneer.

Han synger omkaps med den skarpe Wind,
Der rødmer saa smukt hans sunde Kind —
— Sneedronningen rider paa sorten Sky
Over Mark og By.

„Du er mig saa smuk i Sneelysets Skjær; —
„Jeg faarer Dig til min Hjertenskjær!
„Kom, følg mig høit paa min svømmende Ø,
„Over Bjerg og Sø!“

— Sneeflokkene falde saa tykt, saa tæt,
 „Jeg fanger Dig vist i mit Blomster-Næt!
 „ — Hvor Sneedynger reise sig hoit paa Eng,
 „Staar vor Brudeseng!“

Ei meer kan man Lyset i Hytten see;
 I Ringdands hvirvler den hvide Sne.
 — Et Stjernefald spiller bag Eken smukt,
 Nu er det alt slukt.

Klart skinner Solen paa Mark og Eng;
 Han sover sødt i sin Brudeseng.
 — Den Pigelill ængstes; til Møllen hun gaar,
 — Men Drivhjulet staaer.

S. C. Andersen.

Romancer efter Walter Scott,

af

Fr. Sneedorff Birch.

I.

En Stund hos Dig!

(Woodstock: Zwick, ed. Vol. III, P. 176. An
 hour with thee! — When earliest day etc.)

En Stund hos Dig, naar Mørket viger
 Og sjernt bag Østens Purpurfry
 Den gyldne Dagens Kugle stiger

I klare Straalers Glands paany;
 Jeg vaagner ene med min Smerte —
 Hvad trøster da mit ynte Hjerter,
 Hvad tryller ømt i Himlen mig?
 En Stund hos Dig!

En Stund hos Dig, naar Solens Lue
 I Middagstimen brænder heed
 Fra Himlens rene Saphirbue,
 Naar bleg og mat jeg synker ned —
 Hvad føler mig liig Foraarsluste,
 Som bølge hen i Blomsterduste,
 Hvad væger og opliver mig?
 En Stund hos Dig!

En Stund hos Dig, naar Aftenen vinker
 Og gennem brusne Skyers Rift
 Fortrolig i det Fjerne blinker
 Den evigklare Stjernekrift;
 Hvad giver Manden dobbelt Styrke,
 Hvad spreder Mattens bange Mørke,
 Hvad hæver op mod Stjernen mig?
 En Stund hos Dig!

II.

Cleveland's Afssed.

(The Pirate. Vol. III. P. 67. Farewell! Farewell! the
 voice you hear; etc.)

Farvel, farvel! for sidste Gang min Stemme
 Tilhviſter Dig det tunge Afssedsord,

Ei i det Fjerne vil Du det fornemme,
Naar skumhvid Bølge Snekken vildt omsnoer.

Engang i Fortids lykkelige Dage
Jeg tolked' sagte Dig min Elfskogsqval —
Snart Stormen døde vil min bange Klage
Og Ingen, Ingen, at! den høre skal.

Jeg daved' knap mit Blik til Dig at høre,
Jeg skjælved' frygtsom, naar jeg greb Din Haand —
Snart skal Kartovens Dundren mig ombæve
Og vilde Kamplyst gløde i min Vand.

Hvad Kjærlighed og Haabet mig har givet
Alt, Alt forlader jeg, hvad engang mig
Var elskeligt og dyrebart i Livet,
Dog Hjertet bliver stedse kun hos Dig.

III.

Harald Haardfager.

(The Pirate, Vol. II. P. 94. The sun is rising dimly red, etc.)

Alt Solen bryder Skjens Slør —
Hør Stormens Hvin i Siv og Rør!
Fra Klippen daler Mattens Fugl
Og Ulven søger til sit Skul,
Henover Græsset Snogen skyder,
Mens Hundeglam i Laagen lyder,
Bed Paukers Slag og Baabengny
Ton høit, vort Krigerchor, i Skj.

Hjelmbuften vifter, flarpe Sværd
 Blank lyne hist i Solens Skjær,
 Heit vrinſker Hingſten; Vaabenſlang,
 Trompetens Skrald og Heltes Sang
 Os vinker ud til Kamp, til Seier,
 Hvor Haralds røde Fane vaier.
 Frem! kjoler Eders djærve Mod
 I ſtolte Gjendefarers Blod!

Af Sovnen op, Du Heltefloſt!
 Med Hjelmen om den gule Lok,
 See Harald drager kjæk foran!
 Til Kamp han æfter Nordens Mand,
 I Solen lyſer blank hans Pandſer,
 Raſt følger ham med ſtrakte Landſer!
 Til Fods, til Heſt, aſted, aſted!
 Frem, bolde Høſtmænd! meier ned!

Mens kraſtigt vore Sværde ſlaae
 Valkyrien ſvæver i det Blaae,
 Hør, hvad hun ſpaaer: Seir eller Død!
 Lad Blodets Strøm kun ſpruble rød!
 Hiſt vinker os Valhalla's Glæde,
 Der Hornet ſkal vor Læbe væde —
 Frem, frem, I gjæve Nordens Mænd!
 Vi ſamles hiſt til Kamp igjen.

